

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I
S A M O S A T E N S I S
D I A L O G I S E L E C T I O R E S,
C O E L E S T E S, M A R I N I, E T I N-
F E R N I, G R Æ C E E T L A-
t i n è e d i t i i n v s u m p u c-
r o r u m.

L I P S I A E

I M P R I M E B A T I O A N N E S
S T E I N M A N.

A N N O

M. D. X X C I I I.

BIBLIOTHECA

REGIA

MONACENSIS

Θ Ε Ω Ν Δ Ι Α Λ Ο - D E O R V M
 γοι. προμηθέως
 καὶ διός. DIALOGI. P R O -
 methei & Io-
 uis.

Λ Τσον με ὦ Ζεῦ. δεινὰ
 γὰρ ἤδη πέπενθα.
 Ζεὺς. λύτω σε φῆς, ὃν ἔχει
 βαρυτέρας πένδας ἔχοντα, καὶ
 τὸν καύκασον ὅλον ὑπὲρ κε-
 φαλῆς ὀπικείμενον, ὑπὲρ ἐκ-
 χειρίδεα γυπῶν μὴ μόνον
 κείρεσθαι τὸ ἥπας, ἀλλὰ καὶ
 τῆς ὀφθαλμοῦς ἔξορῶντες,
 ἀνθ' ὧν τοιοῦθ' ἤμιν Ζεῦ
 αἰθερόπτερος ἔπλασας, καὶ
 τὸ πῦρ ἔχλεψας, καὶ τὰς
 γυναικας ἐδημιόεργησας;
 αἰ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας
 ἐν τῇ διανομῇ τῆς κρέων,
 ὅσα σπιμνίη κικαλυμμένα
 μοι παρθεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω
 τῆς μοιρῶν σιουτὶς φυλάτ-
 τω, τί καὶ λέγεις; Πε-
 ρκουῖς ἱκανῶς ἤδη τὴν δι-
 κλὴν ἐκτέτিকা, τοσούτον
 χεῖνον τὸ καυκάσῳ προσκ-
 λωμένος, τὸν κάκισα ἐρ-
 γέων ἀπολέμενον αἰτὸν τρέ-
 φων

S O L V E M E I V -
 piter, gravia enim
 iam passus sum. I V -
 P I T. Soluam te, ais,
 quem oportebat gravio-
 res pēdas habentem,
 & Caucasum totum su-
 per caput incumbentem,
 a x v i. vulturibus non
 solum corrodi epar, sed
 & oculis catere effos-
 sis, Eo quod talia no-
 bis animalia, homines
 videlicet, effinxeris, &
 ignem furtim surripuisti,
 & mulieres fabricatus es.
 Nam quibus me ipsum
 decepisti, in distributione
 carniū ossa pinguedi-
 ne obducta mihi appo-
 nens, & meliorem par-
 tium tibijsi servans,
 quid atinet dicere? P K.
 Igitur sufficientem iam
 pœnam exo μὴ, tantum
 tempus Caucasō αἰ-
 κως, pœssimam autem
 pœditam aquilam pœssimam

ens hepate. I v p. Ne minimum quidem hoc eorum, quæ te oportet pati. P κ ο. Atqui non sine mercede solves Iupiter, sed tibi significabo valde necessarium. I v p. Blandiendo decipis me Prometheus. P κ ο. Et quid plus habebō? Non enim ignoras rursus, ubi Caucasus est, neque indigebis vinculis, si quomodo versutias agens deprehendar. I v p i. Dic prius quamnam mercedem persolves necessariam nobis existentem? P κ ο. Si dixerō, ad quem locum vadis nunc, fide dignus ero tibi & de reliquis vaticinans. I v p. Quomodo enim non. P κ ο. Ad Thetin, coiturus cum ipsa. I v p. Hoc quidem nosti. Quid igitur postea? videris enim verum quiddam dicere. P κ ο. Nihil ὅ Iupiter rei habeas cum Nerine hac: si enim ipsa gravida reddetur ex te, foetus similia faciet tibi, qualia & tu fecisti Saturno. I v p. Hoc ais, expulsurum me regno. P κ ο.

viti-

φαν τὸ ἥπατι. Ζ. ἐδὲ πάλ-
 λου μὲν τῆτο, ὅν σι δὲ
 παθεῖν. Πρσ. καὶ μὴν ἔκ
 ἀμιδί με λύσεις ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ
 σοι μὲν ὅσα πάντα ἀναγκά-
 ον. Ζ. κατασοφίξῃ με ὦ
 πομπῶ; Πρσ. καὶ τί πλε-
 ον ἔξω; ἢ γὰρ ἀγνοήσεις οὐ-
 θις ἔνθα ὁ καύκασος ὄρεσ,
 ἐδ' ἀπερήσεις δισμών, ὡς
 τι τεχνάζων ἀλίσκομαι. Ζ.
 εἰπέ φρότερον, ὅν τινα με-
 δὲν ἀπετίσεις ἀναγκάον
 ἡμῶν ὄντα. Πρσ. ὡς ἔγω
 ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξίω-
 πιστος ἔτομαί σοι καὶ πάλ-
 λῳ ὑπολοίπων μαντευόμε-
 νος; Ζεῦς. πῶς γὰρ ἔ.
 Πρσ. παρὰ τὴν θέτην, σιω-
 σόμενος αὐτῇ. Ζεῦς. τετὶ
 μὲν ἔγνω. τί δ' οὖν τὸ ὅπῃ
 τέτω; δοκῆς γὰρ τι ἀλη-
 θές εἶναι. Πρσ. μηδὲν ὦ Ζεῦ
 κοινανύσῃς τῇ νηϊδί. ὡς
 γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σῶ,
 τὸ τεχθὲν ἴσα ἐξγάσῃ αἶσιν,
 οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν κρό-
 νον. Ζεῦς. τῆτο φῆς, ἐκ πε-
 σσῆσθαι με τῆς ἀρχῆς; Πρσ.

τὴν γὰρ

μὴ γένοιτο ὦ Ζεῦ. πλὴν τοι
ἔτόττε ἢ μῖξις αὐτῆς ἀπει-
λῆι. ἰ Ζεὺς. χαίρειτω τοι γαρ-
ουῶ ἢ θέης, σὲ δ' ὁ ἠφαιστος
δὴ τέτοισι λυσάτω.

Vtinam ne fiat, ὁ I v p.
Veruntamen tale aliquid
coitus ipsius minatur.
I v p. Valeat igitur The-
tis, te vero Vulcanus ob
hæc soluat.

Ἑρωτὸς καὶ διός.

Ερ.

Amoris & Iouis.

Cupido.

ΠΑΡΑ' ΕΙΧΑΤΙ ἠμαρτεν ὦ
Ζεῦ, σύ γινώθι μοι. παιδίον
γὰρ εἰμι, καὶ ἔτι ἀφρων.
Ζεὺς. σὺ παιδίον ὦ ἔρως, ὅς
ἀρχυαλότιρος εἰ παλὺ τὰ ἰα-
πιτῆς; ἢ διότι μὴ πώγωνας,
μὴδ' ἐπολιὰς ἔφυσας, διὰ
ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιῶς το-
μίζεσθαι, γέρον καὶ πανέ-
γος; ὦν; Ερ. τί δέ σ' ἐνδίκη-
σα ὦ γέρον ὡς φῆς, ἐγὼ,
διότι με καὶ πεδῆσαι διασπῶ;
Ζεὺς. σέβει ὦ κατάρτατε,
εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὲν ἔτως
ἐντρεφῆς. ὡς τὲ μὴδ' ὄρν
ὁ μὴ πεπόνηκας με, σά-
τυρον, ταῦρον, χηνόν, κύ-
κνον, αἰτόν. ἐμοὶ δὲ ὁ-
λως ἑδμήσαν ἰὼ τινα ἑ-
ραδδῆσαι πεπόνηκας. ἡδὲ

σωήκα

At si quid etiam pec-
caui, I v p. Ignosce mi-
hi, puer enim admodum
sum, & adhuc imprudens.
I v p. Tu puer autem
Cupido, qui antiquior
multo lapeto es? An quia
neque barbam habes, ne-
que canos produxisti,
propterea etiam infans
putari cupis, senex & ver-
sus adeo cum sis? C v.
Qua vero iniuria affeci
te, ego senex ille, ut tu
ais, cur me vincere quo-
que cogitas? I v p. Spe-
cta ὁ scelestè, an parva,
q me ita ludibrio habes.
Itaq; iam nihil est, quod
me non effeceris. Saryrū
taurum, αὐτὸν, cygnum,
aquilam, omnia hæc feci-
sti me. At quæ me vicis-
sim amaret, nullam pla-
ne unquam fecisti neque

A 3

intel

intellexi me etiam vixori,
propter te gratiorem fuisse:
Sed oportet me prae-
sigijs vti ad illas & me ip-
sum abscondere. Illae au-
tem taurum aut cygnam
exoleculantur, me vero si
aspiciant, moriuntur prae
formidine. C v r. Meri-
to, neque enim ferunt, o
Iupiter, ut quae mortales
sint, aspectum tuum. I v.
Quomodo igitur Apolli-
nem Branchus ille &
Hyacinthus tantopere a-
mant? C v r. Daphne
etiam fugiebat illum,
quamvis comatum & im-
berbem. Quod si autem
voles amabilis esse, ne-
que concutias Aegidem,
neque fulmen geras, sed
quam suavissimum teip-
sum exhibe, utrinque
demisso capillo, eoque
mitra reuincto, vestimen-
tume purpuream, crepi-
das subliga auratas, ad
tibiae & ad tympana co-
posito gressu tace, &
videbis quod plures sequen-
tur, quam Bacchum Mena-
des. I v. Apage. Equidem
nolim amabilis esse illo
facto, ut talem meipsum
exhibeam. C v r. Proin-

de

σαυῆκα ἴδον γυναικί διά-
σι γέγονεός. ἀλλὰ με-
δεῖ μαγανύεν ἐπ' αὐτὰς,
καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν. αἱ δὲ
τὸν μὲν ταῦρον ἢ κύκνον
φιλεῖται. ἐμὲ δὲ βυβλῶσι,
πεθιᾶται ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Ερ. Αἰδέσθω, ὃ γὰρ φέρον-
ται ὁ Ζεὺς, θνηταὶ ἔσται τιμὴ
πρόσοψιν. Ζ. ὣς εὖ τὸν
ἀπὸλλω ὁ βράγχος, καὶ ὁ ὑά-
κινθος φιλεῖται; Ερ. ὅτι ἡ
δάφνη καὶ κελῖνον ἔφρουγε καὶ
τοὶ κομήτιον καὶ ἀγρότην ὄντα.
εἰδ' ἐθέλεις ἐπέρεστος εἶναι,
μὴ ὀπίσθαι τιμὴν αἰγίδα, μή-
τι τὸν κραυγὴν φέρει, ἀλλ'
ὡς ἄδισον ποιεῖ σεαυτὸν,
ὁκατέραςθε καθεμένος βο-
σφύλους, τῇ μίτρᾳ τοῦ-
τους ἀσπλημμένος. περ-
φουρίδα ἔχει, ὑποδέου χερ-
σίδας. ὑπὸ αὐτῷ καὶ
τυμπανοῖς εὐρυθμα βᾶναι.
καὶ ὅτι, ὅτι πλείους ἀπο-
λαθῆσυστί σοι τῇ δυνάτει
μαινόμεναι. Ζεὺς. ἀπαγε.
ἔκ αὖ διξάμενος ἐπέρεστος
εἶναι, τοῖσδε γυμνῶς. Περ.
ἔκ

ἐκ οὐ οὐδ' ὧ ζῶ, μήδ' ἐρεῖν θέλει.
ἐφιδιδιον γὰρ τὸ τόχα. Ζ. ἐκ ἀλλ'
ἐρεῖν γὰρ μὲν, ἀπεργμονέστερον δ'
αὐτὸ τὸ δῆτυγχάειν. ὅτι τέ-
τοις ἢ αὐτοῖς ἀφίμεισι.

Διὸς καὶ Ερμῆ. Ζ.

Τίω τ' ἰσχυρὰ παῖδά τ'
καταλιώσῃς ὧ Ερμῆ. Ερ. ναί,
τίω ἰὼ λέγεις. Ζ. ἐκ ἐπὶ παῖς
ἐκείνην ὄσιν, ἀλλὰ δάμαλις.
Ερ. εἰ, τρεῖς σιοι τέτο. πῶς τρέ-
πω αὐδ' ἐνυλάγῃ; Ζ. ζήλοτυ-
πίασῃσά αὐ Ἡρα μετέβαλλεν
αὐτὴν τῶν. ἀλλὰ καὶ κενὸν ἀλ-
λό οἱ τι ἀγὼν ὀσμυμχαίνῃ
τῇ ἢ κακοδαίμονι. βυκόλον
τινὶ πᾶ πολυόμματον Ἀργον
τὴν ὄνομα ἐπέευσεν, ὅς νύμει τ'
δάμαλιν, αὐπτος ὢν. Ερ.
τίς οἱ οὐδ' ἡμᾶς χεῖρ ποιεῖν; Ζ.
καταπαπλάματος ἐς τῶν νύμε-
αυ αὐ, ἐκείνῳ δὲ πρὸ Ἀργος βε-
κοκολεῖ, ἐκείνον μὲν ἀπέκλινον.
τίω τ' ἰὼ διὰ τ' παλάγῃς
ἐς ἐς τῶν Αἰγυπτον ἀπαγα-
γῶν, ἵσιν πείνουν. καὶ τὸ λοι-
πὸν ἐγὼ θεὸς τοῖς ἐκεί, καὶ τ'
νῆειλον ἀναγέτω, καὶ τὲς αὐ-
μας

de & amare nolis. Facilius
enim istud certe est. I v.
Quin amare quidem vo-
lo, minore autem nego-
tio illo potiri. Atque ob-
hæc nunc dimitto te.

Iouis & Mercurij.

Illam Inachi puellam
pulcræ nosti Mercuri.
M a a. Etiam, Io dicis.
I v p. Non amplius puella
illa est, sed iuēssa. M a a.
Monstruosum hoc. Quo-
modo mutata est? I v p.
Zelotypia mota Iuno,
transformavit ipsam. Sed
& novum aliud quoddam
malum insuper excogita-
vit. Infelici illi bubulcum
quendam multioculum,
Argum nomine, custodē
addidit, qui iuveneam pa-
scit, insomnis ac peruvigil
ipse existens. M a a. Quid
igitur nos oportet facere?
I v p. Devolans in Ne-
meam sylvam illic alicubi
Argus pascit, illum qui-
dem interficito. Ipsam ve-
ro Io per pelagus in Ae-
gyptum abducens, Isin
facito, & de cætero pro
Deo ab incolis habeatur,
Nilumq; attollat, & ven-

tos immittas, & præterea
nauigantes seruet.

μυς ὀππρμπέτω, καὶ ταν-
ζέτω τὰς πλέοντας.

Iouis & Gany- medis.

Διὸς καὶ γανυμή-
δους.

Age ὁ Gánymedes,
Perueniuius enim quo u-
portebat, osculare me-
iam, ut videas non am-
plius rostrum aduncum
me habere, neq; ungues
acutos, neq; alas, qualis
videbar tibi modo, cum
volucris esse apparebam.
GA. Mi homo, an non
aquila modo fuisti, ac de-
volans rapuisti me à me-
dio ouili? Quo pacto igitur
alæ illæ ablatæ tibi
sunt? tu vero ipse alius
quispiam subito appares.
IV. Sed neq; homo, quæ
vides adolescentule, neq;
aquila, sed omnium rex
Deorum ego ipse sum, q
me ipsum ad tempus ita
transformaui. GA. Quid
ais tu? Pan ille es? dein-
de, quomodo fistulam nō
habes, neq; cornua, neq;
hirsutus es crura? I V R.
Solum enim illū existimas
Deum? GA. Etiam. At-
que adeo sacrificam* ipū,
coleatum hircum ad spe-
luncam

Age ὁ Γανύμηδες, ἴκο-
μεν γὰρ ἐνθάδε ἐρχέσθαι. φίλινδον
με ἦδ' ὅπως εἶδ' ἔκ ἐτι ἰάμ-
φας ἀγκύλον με ἔχοντα, καὶ
ὄνυχας ὀξείας, καὶ πτέρὰ, οἷος
ἐπαυρόμενον σοι πτερυγὸς ἵστα
δουκῶν. ΓΑ. ἀνθρώπε, ἐκ αἰ-
τὸς ἀετὶ ἦθ' ἀκατεπιδά-
μενος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσης
τῆ ποιμνίας; πῶς οὖν τὰ
μὲν πτέρὰ ἐκείνῃ σοι ὄξ' ἔρ-
κει, σὺ δ' ἄλλος ἦδ' ἀνα-
πέφηνας; Ζεύς. ἀλλ' ὅτε
ἀνθρώπος, ὃν ὄρεται ὦ μετρε-
κινῶ, ἔτε αἰετός. ὁ δ' ὅ πάντων
βασιλεὺς τῶν θεῶν ἔτις εἰ-
μι, πρὸς τὴν χειρὸν ἀλλάζας
ἐμαυτὸν. ΓΑ. τί φῃς; σὺ
γὰρ ὁ παῖς ἐκείνους; εἴτα πῶς
σύριγλα ἐκ ἔχης, καὶ κέρ-
τα, καὶ λάσσιος εἰ τὰ σκέλη;
Ζεύς. μόνον γὰρ ἐκείνον ἠγῶ
θεόν; ΓΑ. ναί, καὶ δύεσθ' ἡ
αὐτῷ ὑπορχῶν πλάγους ὅτ' ἂν τὸ
αὐτῷ

σπῆλαιαυτ' ἄγοντες, ἐνθα ἔσκη-
 κε, ἡ σὺ δὲ ἀνδραποδισθεῖς τις
 εἶναι μὲ μοι δοκῆς. Ζ. εἰπέ μοι,
 Διὸς καὶ δὲ ἐκ ἡκαστας ἑτοίμα. ἐδὲ
 βωμὸν εἶδες ὡς πρὸ Γαργάρων
 τοῦ ὑψίστου καὶ βροντῶντος, καὶ
 ἀστραπαῶς ποιούτου; Γ. σὺ δὲ
 βέλτε τις φῆς εἶναι, ὅς ποτε
 κατέτεχας ἡμῶν πλὴν πολλῶν
 χάλαζαν, ὃ οἰκὲν ὑπὲρ αὐτῶν
 λεγόμενος, ὃ ποικῶν τ' ὑψέρον
 εἶ τὸν κρείον ὃ πατὴρ ἔθυσεν;
 εἴτα καὶ τί ἀδικήσασθαι με ἀνέ-
 πασσαι ὡ βασιλεῦ τ' θεῶν; ἀ-
 ὅ προσέειπα ἵτωσι οἱ λύκοι δι-
 κηπάσασθαι ἡδὲ, ἐξήμισι ὅτι πε-
 σθῆναι. Ζ. ὅτι γὰρ μέγα σοι τῶν
 προσβάτων ἀθανάτω βέβηκε-
 νω, καὶ ἐπὶ αὐτῶν συνιστάμενος
 ἡμῶν. Γ. τί λέγεις; γὰρ καὶ ἀ-
 ξεῖς με ἡδὲ εἰς πλὴν ἰδύμε-
 ρον; Ζ. ἔδαμῶς. ἐπεὶ μά τινα
 αἰετοὶ εἶναι αὐτῶν τῶν γεγονη-
 μένων. Γ. ἔκου. ὅτι καὶ τίς με
 ὃ πατὴρ, καὶ ἀθανάτησιν μὴ εὐ-
 ρίσκων, καὶ πρὸς ὕψος ἀν-
 φέρομαι, καὶ ἀλιπὼν τὸ ποικί-
 λον. Ζεὺς. πῶς γὰρ ὁ κείνος
 ὁφίεται σοι; Γα. μηδαμῶς.
 ποθὲν

luncam agentes, in qua
 ipse positus est. Tu vero
 plagiarium quispiam vide-
 ris mihi esse. IV p. Dic
 mihi. Iovis vero nomen
 non audisti? neque etiam
 aram vidisti illius in Gar-
 garo, pluvientis scilicet atq;
 tonantis, & fulgura faci-
 entis? GA N. Tu te opti-
 me vir ais esse, qui paulo
 ante effudisti nobis copio-
 se grandinem, qui habi-
 tare supra nos diceris fa-
 ciens strepitum cui arie-
 tem pater sacrificavit. De-
 nique quidnam improbe
 tentantem me sursum ra-
 puiſti rex Deorum? Iam
 vero & oves fortasse lupi
 diripuerunt, desertor illas
 inuadendo. IV p. Adhuc
 enim cura est tibi ovium
 immortalis facti, & hic
 conuertituro nobiscum,
 GA N. Quid dicis? An
 non deduces me tandem
 in Idam hodie? IV p. Ne
 quaquam, quoniam fru-
 ſtra aquila fuiſſem pro Deo
 factus. GA. Igitur inqui-
 ret me pater, & indigna-
 bitur non inueniens, ver-
 heraq; poſt capiam, relin-
 quens ovile. IV p. Vbi ille
 videbit te? G. Nequaquā,
 A S defi-

desidero vero ipsum.
 Quod si vero dimittes
 me, prmitto tibi & alium
 hircum ab ipso immolatū
 iri, redemptionis præcium
 pro me videlicet. Habe-
 mus autem triennem il-
 lum & magnum, q̄ prxit
 cæteris in pascua. I v r.
 Quam simplex hic puer
 est, & minime malus, atq;
 idipsum solum puer ad-
 huc. Verum ó Ganyme-
 des, illa quidem omnia
 valere sine, & obliuiscere
 ipsorum, ouilis videlicet
 & Idæ. Tu autem (iam e-
 nim cœlestis es) multa be-
 ne facies hinc & patri &
 patriæ. Ac pro lacte qui-
 dem & casco, ambrosiam
 edas, & nectar bibas. Hoc
 tamen & alijs nobis ipse
 infundendo præbebis.
 Quod autem maximum
 est, non amplius homo
 sed immortalis eris, atque
 etiam sydus tuum appare-
 re faciam pulcerrimum,
 & omnino felix eris. G a.
 Si vero ludere cupiam,
 quis colludet mecum? in
 Ida enim multi coxiane
 eramus. I v r. Habebis
 & hic collusoré tibi hunc
 Cupidinem, & astragalos
 valde

ποθῶ γδ ἤδη αὐτόν. ὡς δ' ἂν
 πᾶξτε με, ὑποχρῆμαί σοι
 καὶ ἄλλος παρ' αὐτοῦ κρείον
 τιβίσιας λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ.
 ἔχομεν δ' τὸν τριτὴν τὸν μέ-
 γαν, ὃς ἂν γῆ) πρὸς τ' νομῶ.
 Ζ. ὡς ἀφιλῆς ὁ πάτερ ὅστις, καὶ
 ἀπλοῖκος, καὶ αὐτὸ δὲ τῷ-
 το, πάτερ ἐπὶ. ἀλλ' ὦ γανύμη-
 δες, ἐκείνα μὲ πάντα χαίρειν
 ἔα, καὶ ὅπλα δὲ αὐτ' ἑ ποίε-
 νίη καὶ τ' ἰδὲς. σὺ δ' ἤδη γὰρ
 ἐπαράνιος εἶ, πολλὰ δ' οὖ ποιεῖς
 σκεπ' ἐν τεύθει καὶ τὸν πα-
 τέρα, καὶ τὴν πατρίδα, καὶ
 ἀντί μ' τυρῶ καὶ γάλακτες
 ἀμβροσίας ἔδῃ, καὶ νέκταρ
 πίνῃ. τῷτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξῃς ἐσ-
 χέων. τὸ δὲ μέγιστον, ἐκέτι
 ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθάνατος γε-
 νήσῃ, καὶ ἀστέρα σε φαίνεσθαι
 ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὀλίωτ,
 εὐδαίμων ἔσῃ. Γα. ὡς δ' παί-
 ζειν ὀψιθυρήσω, τίς συμπαίξει
 ταί μοι; ἐν γδ τῇ ἰδῇ πολλοὶ
 ἡλικιω) ἡμῖν. Ζ. ἔχεις καὶ τ-
 αῦθα τ' συμπαιξέμεν σοι
 τῷτον ἐγὼ, καὶ ἀστράγαλους

μάλα πολλὰς. θάξῃ μόνον, καὶ καὶ φαίδρος ἴδῃ. καὶ μηδὲν ἐπιπρόβῃ τὸ κάτω. Γα. τίς ἐμὴν χρὴ χεῖρτιμος αὐτῷ χρυσίμῳ; ἢ ποιμαίνῃν καὶ ἐνταῦθα δαΐτης; Ζεύς. ὤς. ἔκ. ἀλλ' οἶνοχοὸς εἶ, καὶ ὅπῃ ἢ τὸ νεκταρὸς τιτάξῃ, καὶ ἐπιμαμλῆσθαι τὸ συμποσίον. Γ. τὸ τοιοῦτον ἐχάλεπν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγγχεῖν τὸ ἰάλα, καὶ ἀναδεδῆναι τὸ κισύδιον. Ζ. ἰδὲ πάλαι εἶπες γάλακτος μνημονοῦειν, καὶ ἀνθρώποις διακομήτεσθαι οἶται. ταυτὶ δ' ἐρανὴς ὅς ὅτι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἐφ' ἡμῶν, τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον ὧς τοῦτο τὸ γάλακτος; Ζ. ἥσθη μετ' ἐπὶ ὀλίγον, καὶ γευσάμενος, ἔκ' ἐπὶ ἐπὶ πρὸς τὸ γάλα. Γ. κοιμήματόμας ἢ πρὸς τὸ νυκτός; ἢ ὡς ὅτι τὸ ἡλικιώτερον ἐρωτός. Ζ. ἔκ' αὐτῶν. ἀλλὰ διὰ τούτου σε ἐνερπατατα, ὡς ἅμα καθεύδωμεν. Γ. μέμνηται γὰρ ἔκ' αὐτοῦ δύναιο, ἀλλ' ἡδὴν ἴδον σοι καθεύδον μετ' ἐμῶν. Ζ. ναὶ μετὰ γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ Γογγύμης, ἔτω καλὸς; Γ. τίς γὰρ σε πρὸς τὸ ὕπνον ἰσχύσει τὸ κάλλος; Ζ. ἔχῃ τί θέλησιν

valde multos. Confide solum, & laetus sis, & nihil desideres inferorum. G A. Quid vobis utilis erit? An oves pascere oportebit & hic? I V. Non sed ministrabis vinum, & ad nectar paulo post ordinaberis, & procurabis convivium. G A N. Hoc quidem non difficile, scio enim ut oporteat effundere lac, & coronare poculum pastorale. I V. Vide, rursus hic lactis meminit, & hominibus se ministrare putat. Hoc vero coelum est, & bibimus, quemadmodum dixi, nectar. G A. Dulcius ὁ Iupiter lacte? I V. Scies post pusillum, & quum gustaveris, non amplius desiderabis lac. G A N. Porro ubi dormiam nocte? An cum coxtaneo Cupidine? I V. Non, sed ob hoc te rapui, ut simul dormiremus. G. Solus enim non possis, sed suavius dormire mecum? I V. Profecto cum tali, qualis es tu Ganymedes sic pulcer. G A N. Quid enim te ad somnum iuvabit pulchritudo? I V. r. Habet quoddam inci-

tamen-

tamentum suave, & facilius inducit ipsum. G A. Atqui pater meus indigebatur mihi condorinienti, & narrabat mane, quod turbarem ipsius somnum volutatus per lectum, calcitrans, & aliquid loquens interea quādo dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormiturum sæpiuscule. Quare, si ob hoc, ut ais, rapuisti me, tempus tibi est, ut me denuo in terram deponas, vel molestia afficeris nihil dormiendo. Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuolvens. I V P. Atqui hoc ipsum suavissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogar. Osculabor enim interea te eo sæpius, & amplectar. G A N. Ipse videris, ego vero dormiam te de osculante. I V P. Videbimus tunc, quid agendum. Nunc vero adhuc ipsum Mercuri, & postea quam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docens prius, quē admodum oporteat porrigere scyphum.

Iuno-

γατρον ἡδύ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὲν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγέτο ἔωθιν, ὡς ἀφείλον αὐτῷ τὸ ὕπνον, σφιγόμενος καὶ λακίλίζων, καί τι φθγγόμενος μεταξὺ ὅπότε κατεύδοιμι. ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἐπιμπέμι κοιμηθήμενον ὡς τὰ πολλὰ. ὅρα δὴ σοι εἰ διὰ τούτο, ὡς φης, ἀτήρπασάς με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἔξεις ἀχρηπνῶν. ἐρυχλήσω γὰρ σε σιωπῶν σφιγόμενος. Ζεὺς. τῆτ' αὐτό μοι τὸ ἡδίστον ποιήσεις, εἰ ἀχρηπνήσωμι μετὰ σοι. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ ἐπιπύσσω. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δ' οὐ κοιμήσωμαι, σὺ καταφιλουῶντες. Ζεὺς. εἰσόμεθα τότε, τί περ κλίων. νῦν δ' ἀπαγε αὐτόν ὦ Ερμῆ, καὶ πῖντα τῆς ἀθανασίας, ἀγνοίνοχοῦσόντα ἡμῖν, διδάξας σφύττερον, ὡς καὶ ὀρέγῃ τὸν σκύφον.

Ἥρας

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Iunonis & Iouis.

Εξ ἧς τὸ μαράκιον τῆτο
 ὦ Ζεῦ, τὸ φεύγιστον, ἀπὸ τῆς ἰδίας
 ἀρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες,
 ἔλαττόν μοι προσέχεις τὸν
 νοῦν. Ζεὺς. καὶ τῆτο γὰρ ὦ
 Ηρα ζήλοτυπῆς, ἦδη ἀφελὲς
 ἐπέτω καὶ ἀλυπότατον;
 ἐγὼ δὲ ὥμιλον ταῖς γυναῖξιν
 μόναις χαλεπὴν σε εἶναι,
 ὁπόσαι αὖ ὁμιλήσωσιν ἐμοί.
 Ηρα. ὅδ' ἐκείνη μὲ εὖ ποι-
 εῖς, ἐπεὶ πᾶσι σέθεντα σέθεντα,
 ὅς ἀποσάτων θεῶν διαπότης
 ὢν, ὑπόσολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμον
 γαμιτιλῶν, ἐπὶ τὴν γῆν κα-
 τεμιμοιχεύσων, χευστὶν ἢ
 ταῦρος ἢ ἄλλου. πᾶσι δ' ἄλλ'
 ἐκείνη μὲν σοι, καὶ ἐν γῇ
 μένουσι. τὸ δ' ἰδεῖν του-
 τὶ παλαιὸν ἀρπάσας, ἀέ-
 πτης ὡς ἡμετέρας θεῶν. καὶ
 συνοικεῖ γὰρ ὅτι κεφαλὴν
 μοι ἐπαχρῶν, οἰνοχρού-
 δὴ πᾶσι λέγω. ὥτως ἡπύ-
 ρεις οἰνοχρῶν; καὶ ἀπὸ
 γοργύλασιν ἄρα ἦτις Η-
 βη καὶ ὁ Ἥφαιστος διακορύ-
 μνοι;

Ex quo adolescentu-
 lum hunc Iupiter, Phry-
 gium illum dico, ab Ida
 rapiens huc adduxisti, mi-
 nus aduertis mihi animū.
 I v p. Etiam ob hunc Iu-
 no Zelotypa iam es sim-
 plicem adeo, & minime
 molestum. Ego vero pu-
 tabam mulierib. solis dif-
 ficilem te esse, quæcumq;
 cōuertantur mecum. I v.
 Neq; illa quidem recte fa-
 cis, nec convenientia ti-
 bi ipsi, q. omnium deorum
 dominus exillens, relin-
 quens me legitimam vxo-
 rem, in terram descendis.
 Ibiq; adulteria exerceas in
 aurum vel taurum con-
 uersus. Veruntamen illæ
 mulieres tibi in terra ma-
 nent. Ideo autem hoc pu-
 ero rapto, etiam in cœlū
 subuolasti, Deorum ge-
 nerosissime, & nunc ille
 nobiscum habitat, ante
 oculos mihi adductus
 quasi xmulus, scilicet ut
 pocillaretur tibi, sic enim
 aiunt. Itaque vero care-
 bas pocillatoribus? Aut
 defecisti adeo sunt & He-
 be & Vulcanus ministran-
 do?

do? Tu vero etiam calicem non aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnib. aspicientibus. Et deosculatio ista suavior tibi est ipso nectare. Atque ob id sæpe numero, neque sitiens, peris bibere. Interdum autem etiam ubi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso anipis calicem, & quantum ab illo reliquum restat, omne ebibis, ea etiam parte unde ipse bibit, & ubi applicavit labia, ut & bibas simul, & osculens. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludendo cum illo, barbam ipse tantam & tam promissam habens. Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere. I v v. At quid adeo græue hoc, ô Iuno, adolescentem adeo pulcrum inter bibendum deosculari, oblectarique utroque illo, & osculo videlicet & nectare, quod si igitur vel semel comitanti ipsi, quo & te osculetur, non amplius accu-

μιναι; σὺ δὲ καὶ τὸν καλὸν καὶ ἄν' ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήταις ἀφ' ἑτέρου αὐτοῦ, ἀπάντων ἱερώνων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἰδίον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τὸτο ἰδὲ διψῶν πολλὰ ἀκίσαιτοίς πεῖν. εἰσὶν δὲ καὶ ἀπογεύσάμενοι μένον, ἰδὼν καὶ ἐκείνῳ. καὶ πείητος ἀπολαβὼν τὸ κύπελλον, ὅταν ὑπολοιπὸν ἐν αὐτῷ, πίνῃς, ὅταν καὶ αὐτὸς ἔπιη, καὶ ἴδῃ παρσέμεναι τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἀμὰ, καὶ φιλήῃς. προσβῶ δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπέριτον ποτὶς, ἀποδείμενος τὸν σιγῖδα καὶ τὸν ἀνδρῶνα, ἐν ἄλλοις ἀπαραγέστοις μετ' αὐτοῦ, ἀόλωνα τελευτῶν καὶ ἡρώδης. πάντα οὖν ἴδῃ τούτα, ὥς τε μνηστὴρ λαθραῖον. τοῖς. καὶ τι δεινὸν ὃ ἦεν, μετὰ κίον ὅταν καλὸν μετὰ τοῦ πίνοντα καταφιλήῃ, καὶ ἴδῃ αὐφῶν, καὶ πᾶσι φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι, καὶ τοῦ ὁπτιέτω αὐτὸ καὶ ἀπαξ φιλή-

φιλησαίού σι, ἔκτε μὲν μὴ μοι,
 παρὶ μὲν ὅπτερος ἢ νέκταρος οἰο-
 μένοι τὸ φίλημα εἶναι. Ηρα.
 παιδερασῶν ἔτοι λόγοι. ἐγὼ
 ἢ μὴ ἔκτε μανθίω, ὥς τὰ
 χεῖλη παροσενγκεῖν τῷ μαλ-
 θακῶ τρέτῳ φρυγί, ἔτως ἐκ-
 ληλυμένῳ. Ζ. μὴ με λειδε-
 ρῇ ὡς ἡδυοαλίαν τοῖς παιδι-
 κῶς. ἔττοσι γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ
 βάρβαρος, ὁ μαλθακός, ἡδίων
 καὶ ποθητότερος. ἔβαλομαι
 ἢ εἰπεῖν, μὴ σε παροξύνω
 ὀππότερον. Ηρα. εἴθε καὶ γαμή-
 σεις σὺ τῇ ἐμῇ ὥσπερ μέμνησο
 γαυῶ, ὁ οἶός μοι διὰ τὸ οἰνοχόον
 τῆτον ἐμπαροπείε. Ζ. ἔκ. ἀλ-
 λά τὸ ἡδύφαιτον ἔδε τὸν ὕδιν
 οἰνοχοεῖν ἡμῖν χαλκύνοντα, ἐκ
 τῇ καμάνῃ ἡκοῖα, ἔτι τὸ σπιν-
 θήρον αἰνάπλιον, ἄρτι πῶ
 πυράχραν ἀπετίθειμεν, καὶ
 ἀτ' ὅπως οὐκ οὐκ τῇ δακ-
 τύλῳ λαμβάνειν ἡμᾶς πῶ
 κενεῖται, καὶ ὀππότερον ἀμέγε-
 φιλησάμεταξὺ, ὅτ' ἐδ' αὖ
 ἢ καὶ τῆς σὺ ἡδύως φιλήσας.
 τὸ τῆς ἀσέβους κατηθα-
 ρισμένον τὸ παρὶ σῶπον; ἡδέ-
 ως ταῦ-

accusabis me, quod oscu-
 lum illius præstantius ne-
 ctare puto. I v n. Præ-
 diconum verba hæc sunt.
 Ego vero non ita insani-
 uero, ut labia mea appli-
 cē molliculo isti Phrygi,
 adeoque effœminato. I v p.
 Ne conuicias generosissi-
 matu, amores meos,
 nam mulierosus & bar-
 barus, & molliculus iste,
 suauior & desiderabilior.
 nolo autem dicere am-
 plius, ne te magis irriter.
 I v n. Vtinam vero & in-
 vocem illum duxisses,
 mei gratia. Memineris
 igitur, qualibus mihi,
 propter egregium istum
 pocillatorem temulenter
 insultas. I v p. Imo ve-
 ro Vulcanum istum, fi-
 lium tuum oportebat no-
 bis pocillari, claudican-
 tem videlicet, & à forna-
 ce venientem, adhuc fa-
 uillis plenum, deposito
 paulo ante forcipe. Et ab
 illis ipsis digitis, accipere
 nos calicem, attractum-
 que ipsum interea oscu-
 lari, quem neque mater
 tu libenter osculata fue-
 ris p̄ fuligine quasi tota,
 illius exusta facie. Nimi-
 rum

rum suavia, adeoque multum etiam pocillatur iste, cohonestat deorum convivium, nonne? Gany- medes autem hic iterum in Idam hinc ablegandus est, quippe purus ac candidus est, & digitos habet roseos, etiam scite porrigit poculum, & quod te omnium mordet maxime, osculatur dulcius ipso nectare. I v n. Nunc tibi & claudus ó Iupiter, Vulcanus est, & refertus fuligine, ac qua nausea afficeris, cū aspicias ipsum, ex quo formosum & capillatum istum Ida enutriit. Olim autem non videbas ista, neque tum fauillæ, neque fornax ipsa absterrebat, quo minus biberes illo porrigente. I v r. Aegritudine Iuno te ipsam afficis, nihil aliud agis, & mihi amorem eo magis incendis, quia zelotypa es. Quod si vero gravaris à puero formoso accipere poculum, ubi quidem filius ministraret potum. Tu vero Ganymedes mihi soli redde calicem, & cum quolibet bis osculare me, & cum plenū porrigis,

ως ταῦτα. ἐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ εἰσυχὼς ἐκείνος ἐμ-
πρέπει πρὸ συμπαισίου τῷ θεῷ.
ὁ γανυμήδης δ', καὶ καλὰ πιν-
πῖος αὐθις ἐς πύλιν ἴδεν. κα-
θαρός, ῥ', καὶ ῥοδοδάκτυλος,
καὶ ὅπως αἶματος ὀρέχει τὸ ἐκ-
πομα. καὶ ὁ τε λυπὴν μάλιστα
καὶ φιλεῖ ἡδίων τῷ νέκταρος.
Ημεῖς. νῦν καὶ χαλῶς ὧ ζεῦ ὁ
ἡφαίστος, καὶ οἱ δαίμονες αὐ-
τῷ ἀνέξιον τῆς σῆς κύλικος,
καὶ ἀσβόλη μετ' ὧς ὄναι, καὶ
ναυτιᾶς ἐξῶν αὐτὸν, ἐξότι
τὸν καλὸν κομήτιον τέτοιν
ἰδὼν ἀνέθρεψεν, πάλαι δ' ἐχ-
εῶρας ταῦτα, πρὶν οἱ σπιν-
θῆσαι, ὅδ' ἡ χάρις ἀπέτρε-
πεν σὺ μὲν ἐχρὶ πίνειν παρ'
αὐτοῦ. Ζεῦ. λυπὴν ὧ ἡμεῖς
σιουπῶν ὄναι ἄλλα. καὶ μὲν
ἐπιταίεις τὸν ἔρποντα ζήλο-
τυπῶσα. εἰ δὲ ἀγῆρα παρὰ
παιδὸς ὡς οὐκ ἀνέχουμένη τὸ
ἐκπομα, σὺ μὲν ὁ υἱὸς οἰνο-
χοεῖται. σὺ δὲ ὧ γανυμήδης,
ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδοι πύλιν
κύλικα. καὶ ἐφ' ἐκάστη δις
φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέ-
γῃς,

γοις, καὶ αὖθις ὀπίτῃ παρ' ἐμοῦ ἀπὸ λαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδωκε ἑμοί; τίται γὰρ, ὡς τις σε λυπεῖν ἐθέλη.

Ηἷρας καὶ Διός. Ηἷρα.

Τὸν ἰξίωνα τοῦτον ἐξᾶς ὃ Ζεὺς ποῖν τινα τὸν τρέπον ἡγήσῃ; Ζεὺς. αὐθροπὴν εἶναι χρεῖσθον ὃ Ηἷρα, καὶ συμποτικόν. εὐ γὰρ ἂν σωλὼ ἡμῖν, ἀνάξιος τοῦ συμποσίτου ὢν. Ηἷρα. ἀλλ' αἰάξιος ὅτι ὑβριστὴς γὰρ ὢν. ὥς μὴ κέτι σωλῶ. Ζεὺς. τί δὲ ὑβρισε; καὶ γὰρ οἶμαι καὶ μὲ εἶδέναι. Ηἷρα. τίδ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνεμαι εἶπέν σου τό. τοιοῦτον ὅτι, ὃ ἐτόλμησε. Ζεὺς. καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μάλλον εἶπαις ὢν, ὅσον καὶ αἰσχρὸς ἐπυχεύησαι. μὴν οὖν ἐπέερα τινά; σωλῆμι γὰρ ὀποῖν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπως ἂν ὀκνήσεις εἶπέν. Ηἷρα. αἰτῶ ἐμὲ, εἴη ἄλλω τι-
νὰ

rigis, & cum rursum à me illum accipis. Quid ita lacrymaris? Ne metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Iunonis & Iouis.

Ixionem hunc vides Iupiter, quibus nam moribus affectum putas? I V. Hominem esse utilem Iuno, & combibonem, non enim conuersaretur nobiscum, si indignus conuiuiο foret. I V N. At indignus est, contumeliosus certe existens, quapropter non amplius conuersetur nobiscum. I V N. Quid autem cōtumeliaz intulit? oportet enim (ut puto) & me scire. I. Quid vero aliud? Etenim erubesco dicere ipsum, tale est quod sibi summi. I V N. Atque ob hoc tāto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoq; conatus est. Num igitur sollicitavit aliquam ad stuprū intelligo enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. I V N. Ipsam me, non aliam
B quam-

quampriam Iupiter, longo iam tempore. Ac primum quidem ignorabam quid rei esset, cur attente adeo in me aspiceret. Illa autem etiam ingemiscebat, & sublacrymabatur. Et si quando bibens tradidisseni Ganymedi poculum, hic peribat eo iam ipso bibere. Et capiens osculabatur inter ea, & ad oculos admouebat, & rursus prospectum in me intendebat, hæc intelligebam amatoria esse, & multo quidem tempore verecundabat dicere ad te, putabamque cessaturū à furore hominem. Postquam vero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittens illū adhuc lacrymantem, & ad genua prouolutum, obiuratis auribus, ut ne contumelias supplicantis illius audirem abij ut tibi dicerem. Tu vero ipse vide, quomodo explores virū, I v r. Euge, sceleratus ille in me ipsum & usque ad Iunonis nuptias etiam, adeo ne inebriatus est necesse. Ceterum nos auctores horum sumus, & ultra modum

να ὃ ζῆς, πολλὴν ἴδὼν χεῖ-
ρον. καὶ τὸ μὲν παῖτορ, ἐγνώ-
σων τὸ παῖγμα, διότι ἀτι-
νὲς ἀφίστρα ἐς ἐμὲ. ἡ δὲ καὶ
ἔστιν, καὶ ὑπεδάκρυεν. καὶ εἶπο-
τε ποῦσα παραδίδωμι τῷ
Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ
ἦν ἐν αὐτῷ ἐκλήτο πικρῶν.
καὶ λαβὼν ἐφίλει μεταξὺ, καὶ
πρὸς τὴν ὀφθαλμοῦς προσή-
γε. καὶ αὖθις ἀφίστρα ἐς
ἐμέ, ταῦτα ἦδὲ σιωπῶν, ἐρω-
τικά ὄντα. καὶ ὅτι πολὺ μὲν
ἠδούμην λέγων πρὸς σε, καὶ
ὥμην παύσασθαι τῆς μαρτίας
τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ ὅ καὶ λό-
γους ἐτόλμησέ μοι προσενεγ-
κεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφῆσα αὐτὸν
ἔτι δακρυόοντα, περικυλι-
δόμενον, ὅτι φραξαμένη ἰδὼν
ὅσα ὥς μηδὲ ἀκούομαι αὐ-
τῷ ὕβριστικὰ ἐκτελούοντος, ἀ-
πῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ ὅ
αὐτὸς ὄρα, ὅπως μέτει τὸν
ἄνδρα. Ζεῦς. εὐγὰ ὁ κατὰ-
ρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ
μέχρι τοῦ Ἡέας γάμων; το-
σοῦτον ἐμὲ δῆδὼν τοῦ νικ-
τατος. ἀλλ' ἡμεῖς τούτων
αὐτίκα,

αὐτοὶ, καὶ περὶ τῷ μετρίῳ φι-
 λαέθρωνται, οὐ γὰρ συμπό-
 τας αὐτὰς ἐποίησάν τ' αὐτά. συλ-
 γαστοὶ δ' οὐκ, εἰ πῶς ὅμοια
 ἔμιν, καὶ ἰδοῦντες οὐρανία κάλ-
 λη, καὶ οἷα οὐ ποτὶ εἶδον ὅτι
 γῆς, ἐπιθύμησαν ἀπελαῦσαι
 αὐτῶν ἔξωτι ἀλόντες. ὁ δὲ
 ἔρω, ἐβίβον τί ὄει, καὶ ἐκ
 αὐθρόπων μόνον ἄρχει, ἀλ-
 λὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐπίτε.
 Ηρα. σοὺ μὲ καὶ πάντες οὗτος
 γὰρ διασώτῃς ὄει, καὶ ἄρχει
 σι, καὶ φέρει τῆς ἔριος, φα-
 σσι, ἔκλεον, καὶ ἐπὶ αὐτῶν,
 ἔνθα αὐτὸν ἡγήσεται σοι, καὶ ἀλλά-
 τῃ ἑαδίδως, ἐς ὃ, πᾶν κτελὺ-
 σι, καὶ ὅλως κῆμα καὶ παι-
 διὰ τῶν ἔριος σὺ γὰρ, καὶ ταῦ
 τῶν ἱξίωνι, ὡς, καθότι συγ-
 γράμειν ἀποδέμεν, ἅτε καὶ
 αὐτὸς ἰμοχεύσας ποτὲ αὐτῷ
 πλὴν γυναικῶν, ἢ σὺ τὸν πε-
 ρίθου ἔτεκεν. Ζεύς. ἔτι γὰρ
 σὺ τέλει μνησθῆναι ἐκείνων, ἔτι
 ἐγὼ ἔπαξα ἐς γλῶσσαν κατελ-
 θάν; ἀλλὰ ὡς ὁ μοι δοκεῖ
 περὶ ττοῦ ἱξίους; κολλάζειν
 μὲν μνηδαμῶς αὐτὸν, μὴ
 δ' ἀπα-

modum amatores homi-
 num, qui quidem & con-
 uinatores nostros ipsos se-
 citus. Digni igitur venia
 sunt, si bibentes similia
 atque eadem nobiscum,
 deinde & aspicientes coe-
 lestes istas formas, & qua-
 les nunquam viderunt in
 terra, concupuerunt frui
 illis, amore capiti videli-
 cet. Est autem amor vio-
 lentum quiddam, & non
 hominibus solum impe-
 rat, sed & nobis ipsis, in-
 terdum. I v n. Tua qui-
 dem & valde hic dominus
 est, & ducit te, & fere-
 naso (ut aiunt) trahens,
 & sequeris ipsum, quo-
 cunque duxerit, & te im-
 mutaris facile, in quo-
 cunque iusserit, & pror-
 sus possessio & ludus A-
 moris es tu. Et nunc Ixi-
 oni scio, quod veniam tri-
 buis, ut qui & ipse adulte-
 rio cognoueris aliquando
 illius uxorem, quæ tibi
 Pirithoum reperit. I v p.
 Adhuc enim tu memini-
 sti illorum, si quid ego la-
 si in terram descendens.
 Sed nosti quid mihi vide-
 atur de Ixione, multan-
 dum quidem ipsum ne-

quanquam, neq; à conui-
uio extrudendum esse, ru-
sticū enim foret. Sed quia
amat, & ut ais, lacryma-
tur, & intolerabilia patit-
tur. I v. Quidnam ὁ I v p.
metuo enim, ne & tu con-
tumeliosum aliquid dicas
I v p. Nequaquam. Sed
simulacrum ex nube fin-
gentes tibi simile, post-
quam solutum fuerit con-
uiuium, & ille vigilat (ut
par est) præ amore, ad
concubitum adhibeamus
ipsi afferētes. Sic enim ab-
angendo animo fortassis
desistat, putans se conse-
cutum esse desiderium.
I v n. Apage, ut nun-
quam quicquam tempesti-
uum illi contingat, quan-
do ea ita, quæ supra ipsū
sunt, concupiscit. I v p.
Attamen patere ὁ Iuno.
Quid enim adeò pravè ti-
bi accidet ex hoc figmen-
to, si cum nube Ixion cō-
greditur? I v. Sed nubes
ego esse apparebo, & tur-
pitudinem istam in me
committet propter simili-
tudinem. I v p. Nihil
istud dicis, neq; enim nu-
bes hæc vnquam Iuno e-
rit, neq; tu nubes. Ixion
autem

δ' ἀπαθεῖν τοῦ συμποσίου.
καὶ γὰρ. ἐπεὶ δ' ἐρεῖ, καὶ
ὡς φῆς, δακρύει, καὶ ἀφό-
ρετα πάχει. Ηρα. τί ὧ
ζεῖ; δέδια γὰρ, μή τι ὑβρι-
σικὸν καὶ σὺ εἶπας. Ζεὺς.
οὐδαμῶς, ἀλλ' εἰδωλόν ἐκ
νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ
σοι ὅμοιον, ἐπιδάμ λυθῇ τὸ
συμπόσιον, καὶ κείνος ἀγρυ-
πνεῖ ὡς τὸ εἶκος ὑπὸ τοῦ
ἔρωτος, παρακατακλίνω-
μεν αὐτῷ φέροντες. οὕτως
γὰρ παύσατο ἀνιόντων,
οἰνθεὶς τετυχηκέναι τ' ὀπι-
θυμίας. Ηρα. ἀπαγε μὴ
ῥασιζοῖτο τῷ ὑπὲρ αὐ-
τὸν ὀπιθυμῶν. Ζεὺς. ὅμως
ὑπόμενον ὧ Ηρα. τί γὰρ
ἂν καὶ πάθος δεινὸν ὑπὸ
τοῦ πλάσματος εἰ νεφέλη
ὁ ἰξίων συνέσαι; Ηρα.
ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι
διζῶ; καὶ τὸ αἰσχερὸν ἐπ'
ἐμὲ ποιεῖ διὰ τῶν ὁμοιό-
τητα. Ζεὺς. οὐδὲν τοῦ-
το φῆς. οὔτε γὰρ ἡ νε-
φέλη ποτὲ Ηρα γένοιτ' αὖ,
οὔτε σὺ νεφέλη. ὁ δ' ἰξίων
μύσων

μόνον Ἰξάπατρησίῳ). Ηἷρα.
 ἄλλα οἱ πάντες ἄνθρωποι
 ἐπειρέκαλοί εἰσιν, αὐχὴς δὲ
 κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγῆ-
 σεται ἅπασιν, λέγων συγ-
 γελῶνός τῃ Ηἷρα, καὶ σὺλ-
 λικτὸς εἶναι τοῦ Διὸς. καὶ
 πάλιν τάχα ἐξὼν με φήσεν
 αὐτοῦ. οἱ δὲ πιστεύουσιν, ὅτι
 οἰδότες ὡς νεφέλῃ σωαῖν.
 Ζεὺς. οὐκ ἔστιν οὐ τι τοιοῦτον
 εἶπῃ, ἐς τὸ ἄλλω ἐμπιστῶν,
 προχῆν ἄθλιος προσδεθείς,
 συμπεριεχθίς. μετ' αὐ-
 τοῦ ἀεὶ, καὶ πόρον ἀπαυ-
 σον ἔξει, δάκρυ δίδους τοῦ-
 το ἔρωτος. Ηἷρα, οὐ γὰρ δεῖ-
 νον τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγα-
 λουχίας.

ΑΠΟΛΛΩΝ καὶ
 ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

Εἰσελθὼν ὁ Ἀπόλλων τὸ
 τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἀρτι-
 τεχθὲν, ὡς καλὸν τέθεικε, καὶ
 περιστρεφόμενος, καὶ δακρύων τι
 ἔχων ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβη-
 σόμενον; Απο. ἐκείνο γὰρ φῶ
 βρέφος

autem solum decipietur.
 I v n. Sed (ut omnes
 homines arrogātes sunt)
 gloriabitur descēdens for-
 sitan, & narrabit omni-
 bus, dicens, coisse cum
 Iunone, & Iouis rivalem
 esse, forsitan etiam dixe-
 rit, me ipsum amare, illi
 verò credetur, quando
 non viderunt quomodo
 cum nube coierit. I v p.
 Igitur si quid tale dixerit,
 in infernum præcipietur,
 ac rotæ miser alligatus, cū
 ipsa perpetuò circumvol-
 uetur, & laborem nunquā
 cessaturum sustinebit, pœ-
 nas videlicet has pro amo-
 re dependens. I v n. Non
 enim graue hoc quidem,
 ob iactantiam.

Ἀπολλινίς & Vul-
 cani.

Vidistis Apollo Maix
 infantulum illum, nu-
 per genitum, ut formo-
 sus est, & arridet omni-
 bus, & iam quoque tale
 quiddam præ se fert, qua-
 si in magnum aliquod bo-
 num euasurus sit. A p o.
 Illumne ego infantem
 B 3 dicam,

dicam ὦ Vulcane, aut in
magnum aliquod bonum
eualurum? qui ipso Iape
eo antiquior est, quantum
ad fraudulentiam. V v l.
Et quem adeo iniuria affi-
cere potuerit, iam primū
in lucem editus? A p o.
Interroga Neptunum, cu-
ius tridentem susuratus
est, aut Martem, nam &
huius subtraxit clam è va-
gina gladium, ut interim
de me ipso non dicā, quē
& arcu spoliavit & sagit-
tis. V v l. Hæcine infan-
tulus & modo nat⁹ ille, qui
vix dum movebatur in
cunis inter inuoluta?
A p o. Scies Vulcane, si
modo ad te aliquādo ve-
nerit. V v l. Atqui ve-
nit iam pridem. A p o.
Quid igitur habes ne om-
ne fabril instrumentum,
nec dum quicū illius tibi
amissum est? V v l. Om-
ne Apollo. A p o. Atta-
men inspicere diligenter.
V v l. Per Iovem, forcipē
non video. A p o. Sed vi-
debis illum alicubi inter
inuoluta in cunis infan-
tis. V v l. Adeone adun-
cas manus habet, perin-
de ac si in ipso venire iam
tum

βρέφος ὦ Ηφαε, ὃ μόγῃ
ἀγαθόν, ὃ τοῦ ἱαπετοῦ
πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν
τῇ πατρουργίᾳ; Ηφαε. καὶ
τίνα ἂν ἀδικῶσαι δυνάε-
το ἀρετίτοκον ὄν. Απολλ.
ἐρώτα τὸν Ποσειδάωνα, οὗ
πάντῃ τρίασαν ἔκλεψεν, ὃ
τὸν Ἀρη, καὶ τούτου γὰρ
ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κου-
λιοῦ τὸ ξίφος, ὅσα μὴ ἐ-
μαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλι-
σι τοῦ τέξου, καὶ τῆς βε-
λῶν. Ηφαε. τὸ γεγονὸν ταῦ-
τα, ὃ μόγῃς ἐκπέετο ἐν
τοῖς παργάτοις; Απολλ.
εἶσα ὦ Ηφαε, εἴ σοι περὶ
έλθῃ μόνον. Ηφαε. καὶ
μὴν περσῆλθεν ἤδη. Απολλ.
τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ
ἐργαλεία, καὶ οὐδὲν ἀπέλοι-
πεν αὐτῶν; Ηφαε. πάντα
ὦ Ἀπολλον. Απολλ. ὅμως
ὀπίσκειψον ἀκρίβως. Ηφαε. γὰρ
Δία πάντῃ σφραγίσαν οὐχ ὀρέω.
Απολλ. ἀλλ' ὅψι αὐτίκῃ σου
ἐν παργάτοις τοῦ βρέφους.
Ηφαε. οὕτως ἰξούχεις ὅτι,
καθέπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκ-
μελε-

μελιτήσαι τὴν κληπτικὴν ;
 Απολ. οὐ γὰρ ἤκουσα αὐτοῦ
 καὶ λαλοῦντος ἤδη σωμύλα
 καὶ δῆπτόν οῖχα. ὁ δὲ καὶ δια-
 κονεῖται ἡμῖν ἐθέλει. χθὲρ
 δὲ προσκαλεσάμενος τὸν
 ἔρωτα, κατεπάλασεν αὐ-
 τὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφείλ-
 κων τὸ πόδι. ἦτα μεταξὺ
 ἐπαινούμενος, τῆς Αφρο-
 δίτης μὲν τὸν κιστὸν ἔκλε-
 ψε, προσπληξαμένη αὐτὸν
 ὅτι τῇ νύκτι, τοῦ Διὸς δὲ
 γελῶντος, τὸ σκῆπτρον.
 εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κε-
 ραυὸς αὐτοῦ, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 ἦν, καὶ κείνον αὖ ὑφείλι-
 το. Ηφαιστ. γοργόν τινά
 τὸν παῖδα φῆς. Απολ. οὐ
 μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσι-
 κόν. Ηφαιστ. τί, τοῦτο τεκ-
 μαίρεσθαι ἔχει ; Απολ.
 χαλῶντιον που νικρὰν αὐ-
 τῶν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς
 συνειπνέσθαι. πῶς γὰρ
 ἰσαερότα, καὶ ζυγώσας,
 ἔπειτα καλάμους ἐμπή-
 ξας, καὶ μαγάδιον ἰσθεῖς,
 καὶ ἐστεινόμενος ἐπὶ χερ-
 δας

tum meditatus esset fu-
 randi rationem ? A P O .
 An non audisti ipsum lo-
 quentem quoque iam ar-
 guta ac volubilia quædā
 Atque hic etiam ministra
 re nobis vult. Heri autem
 vocato ad se Cupidine,
 statim illum palestra su-
 peravit, nescio quo pa-
 cto pedes illi subtrahens.
 Deinde cum à cæteris lau-
 daretur, interea Veneri
 surripuit cingulum, cum
 illa amplexata ipsum fuis-
 set ob victoriam, Ioue
 autem ridente, sceptrum
 illius sustulit, & nisi gra-
 vius fuisset, & plus ignis
 habuisset, ipsum quoque
 fulmē subtraxisset. V V L .
 Celerem atque agilem
 quendam puerum mihi
 narras. A P O . Quinimo
 & Musicum prætereas.
 V V L . Vnde nam huius
 rei coniecturam facis ?
 A P O . Testudine mortua
 alicubi inuenta, instrumē-
 tum ex ea compactum
 dedit. Brachijs enim ad-
 aptatis & iugo super indu-
 cto deinde calamis (chor-
 darum ansulis videlicet)
 infixis, fundoque infra,
 & quasi quædam dorso
 B 4 sub-

subiecto, atq; inde septē chordis suspensis & intenis, iucundum adeo quiddam modulatur, & concinnum, ut ego quoque illi iam inuideam, qui iam olim perfonando citharā me exerceo. Cæterum ipsa Maia illud quoq; dicebat. quod neque in cælo noctu maneret, sed præ nimio agendi studio, ad inferos usq; descenderet, furaturus scilicet etiam inde aliquid. Alatus autem quoque est, ac virgam quandam apparavit, mirificam potestatem ac vim habentem, qua animas evocat, & educit mortuos. V V L. Ego illam dedi ipsi, ut esset quasi ludicrum. A P O L. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. V V L. Recte sane admonuisti, quare ibo, ut illum recipiam, sicubi, ut ais inter involucra in cunis inveniri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet facere, Iupiter? venio enim ita ut iussisti: securim

δὰς, μιμηθεῖ πάνυ γλαφυρόν ὧ Ἡφαιστῇ, καὶ ἑταίμονιον, ὅς καὶ μὲ αὐτῷ φθονεῖν τὸν πάλαι κυβερνεῖν ἀσχοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ μάϊα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄρχει τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψαν τί καὶ κείθεν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' ὅτι, καὶ ῥάδυνον τινὰ πεπαιγμένην θυμασίαν τῷ δυνάμει. ἢ ψυχασγωγῇ, καὶ κατάρχει τοὺς νεκροὺς. Ἡφαῖς. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. ΑΠΟΛ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τῷ πυρράξεν. Ἡφαῖς. εὖ γε ὑπέμνησας. ὅς βραδυσμαὶ ἀποληφόμενος αὐτῷ, εἶπου ὡς φῆς, εὐρεθῆναι ἐν τοῖς ἀπαργάνοις.

Ἡφαῖς καὶ Διός.

Ἡφαῖτος.

Τί με ὦ Ζεῦ δεῖ ποιεῖν; ἢ καὶ γὰρ ὡς ἐκέλευσας, ἔχων

ἔχων τ' ἀέλικω ὀξύτατον,
 εἰ καὶ λίθους δέοι μὲν πλὴγῇ
 διατεμεῖν. Ζ. οὔ γε Ἡφαῖστ.
 ἀλλὰ δίλλέ μου τ' κεφαλὴν
 εἰς δύο, κατενεγκών. Ἡφαῖ.
 πρὸς μὲν εἰ μέμνηται; ὀρό-
 σαπὴ δ' οὐκ ἀληθὴς, ὅπερ
 εἴλες σοὶ γυνέω. Ζ. διαρε-
 θύω αἱ μοι τὸ κρανίον. εἰ δ' ἀ-
 πείθῃς, οὐ νῦν πρῶτον ὀρ-
 γιζομένου πρᾶσθαι μου, ἀλλὰ
 καὶ καθικνεῖσθαι παρὶ τῆς θυ-
 μῷ, μὴ δ' μέλλειν. Στόλλυμαι
 γὰρ ὑπὸ τ' ὠδίνων, αἱ μοι τ'
 ἐγκέφαλον ἀναπρέφουσιν.
 Ἡφαῖ. ὄρα δὲ Ζεῦ, μὴ κακόν
 τι ποιήσωμεν. ὅξυνε γὰρ ὁ πῆ-
 λεύς ὄρεα, καὶ ἐκ ἀναιμαλῆς, οὐ
 δ' ἔτι πλεὺς εἰληθῆσαν μαλώ-
 σιναί σε. Ζεῦς. κατένεγκε
 μέτρον ὃ Ἡφαῖστ. θαρσύνων. οἶ-
 δα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡ-
 φαῖστος. ἔχων ὡς, κατόισα
 δέ. τί γὰρ καὶ ποιεῖν, σοὺ
 κελεύοντος; τί τοῦτο; κό-
 ρη ἔνοπλος; μέγα δὲ Ζεῦ κα-
 κὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ, εἰ-
 κύτως γοῦν ὀξύθυμος ἦθα,
 ἡλικαυτίω ὑπὸ τ' μινύτῃ
 παρ-

rim habens acutissimam,
 etiam si lapides opus sit
 uno ictu dissecare. IV P.
 Recte sane Vulcane. Sed
 iam impacta illa, diuide
 mihi caput in duas partes
 V V L. Tentas me, num
 insaniam? Impera igitur
 verè, quod vis tibi fieri.
 IV P L. Diuidi mihi cal-
 uariam volo, si vero non
 obedieris mihi, me expe-
 rieris non nunc primum
 irascentem. Veruntamen
 ferire oportet audacter, &
 præsentì animo neq; cun-
 ctari, Perco enim præ do-
 loribus, qui mihi cerebrū
 inuertunt. V V L. Vide
 Iupiter, ne quid mali fa-
 ciamus. Acuta enim secu-
 ris est, & non absq; sangui-
 ne, neq; etiam ad Lucinæ
 morem, tibi obstetricabi-
 tur. IV P. Incute modò
 Vulcane audacter. Ego e-
 nim noui, quid sit condu-
 cible. V V L. Inuitus qui-
 dem, sed tamen feriam.
 Quid enim agat aliquis te
 iubente? quid hoc? puel-
 la armata? magnum ὁ Iu-
 piter, malum habuisti in
 capite. Merito igitur ira-
 cundus fuisti tantam in-
 tra cerebri panniculum

virginem vinam nutiens
idque armatam, nimirum
castra non caput habui-
ssi, non aduertens. Hæc
vero etiam saltat, & cum
armis tripudiat, clypeum
concutit, ac hastam vi-
brat, & quasi quodam fu-
rore concitatur. Et quod
maximum est, formosa
admodum, ac maturis nu-
bilis annis, breui adeo iā
facta est, ceruleos quidem
oculos habens, sed tamen
& huic gratiam addit ga-
lea. Quare o Jupiter, ob-
stetricandi præmium hoc
mihi refer, desponde mi-
hi illam. *I v p.* Impossi-
bilia petis Vulcane, perpe-
tuo enim virgo manere
vult. Ego certe, quantum
in me est, nihil repugno.
V v l. Hoc volebam. Re-
liquum quod est ipse cu-
rabo. Ac iam simul rariā
ipsam. *I v p.* Si tibi faci-
le adeo hoc, facias licet.
Veruntamen illud scio,
quod amas ea, quæ tibi
contingere nequeunt.

Neptuni & Mercu-
rij.

Licet ne Mercuri, con-
ueni-

παρθένον ζωογονῶν, καὶ
ταῦτα ἔνοπλον. ἥκου στρα-
τόπιδον, οὐ κεφαλῇ ἐλε-
λήθει ἔχων. ἡ δὲ σπιδᾶ,
καὶ πυρρῆιχίζει, καὶ πύ-
σσίδα τινάσσει, καὶ τὸ δέ-
ρυ πάλλει, καὶ ἐκθουσιῖ.
καὶ τὸ μέγιστον, καλὰ πά-
νυ καὶ ἀκμαία γιγένηται
ἥδη ἐν βράχει. γλαυκῶ-
πις μὲν, ἀλλὰ κοσμοῖ καὶ
τοῦτο ἡ κέρυς. ὥστε ὃ Ζεὺς
μαίωτρά μοι ἀπόδος, ἐγγυή-
σας μοι αὐτῷ, Ζεὺς. ἀδύ-
νατα αἰτεῖς ὃ Ἡφαιστ.
παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μέ-
νειν, ἐγὼ γοῦν τὸ γε ἐπ' ἡ-
μοῖ, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἡ-
φαιστ. τοῦτ' ἐβουλόμην.
ἡμοῖ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ
ἥδη συναρπάσω αὐτῷ.
Ζεὺς. εἰ σὺ ῥᾶδιον οὕτω,
ποίει. πλὴν οἶδα, ὅτι ἀδυ-
νάτων ἔρεᾶς.

Προσφώνου καὶ
Ερμού.

Ἔστω ὃ Ἑρμῆ νῦν ἐντυ-
χῆν

χεῖν πρὸς Δίῃ; Ερμ. οὐδα-
 μῶς ὦ Ποσειδόν. Ποσειδ.
 ὅμως περὶ ἀγγέλου αὐτοῦ.
 Ερμ. μὴ ἐνόησας, φημί
 ἀκέραιον γὰρ. ὥς οὐκ αὖ
 ἰδοὺς αὐτὸν ἐν τῇ παρῶν-
 τι. Ποσειδ. μὴν τῇ Ἥρῃ
 συνέσπῃ; Ερμ. οὐκ ἀλλ' ἐ-
 τεροῦν τί ὄσσι. Ποσειδ. σιω-
 ῶμι. Γανυμήδης ἔνδον.
 Ερμ. οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μα-
 λακῶς ἔχει αὐτόν. Ποσειδ.
 πῶθεν ὦ Ερμῆ; δεῖν γὰρ
 τοῦτο φῆς. Ερμ. αἰσχύνω-
 μαι εἰπεῖν, τοιοῦτον ὄσι.
 Ποσειδ. ἀλλ' οὐ χεῖν παρὲς
 ἐμὲ δεῖν γέοντα. Ερμ. τέ-
 τοκιν ἀρτίαι, ὦ Ποσειδόν.
 Ποσειδ. ἀπαγί. τέτοκιν
 ἐκείνης; ἐκ τίος; οὐκοῦν
 ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγονος
 ὢν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπισήμα-
 ριν αὐτοῦ ἢ γαστὴρ ὄγκον
 τινά. Ερμ. οὐ λέγεις. οὐ
 γὰρ ἐκείνη ἔχει τὸ ἔμμεν-
 ον. Ποσειδ. οἶδα. ἐκ τῆς
 κεφαλῆς ἔτικιν αὐθις, ὅσ-
 πις πρὸς Ἀδελφῶν. τεκνῶ-
 δα γὰρ πρὸς κεφαλῇ ἔχει.
 Ερμ.

venire Iovem nunc? M. N.
 Nequaquam Neptune.
 N. P. Autamen intro re-
 nuncia de me ipsi. M. N.
 Ne molestus sis, inquam,
 importunum enim hoc.
 Quare non poteris ipsum
 videre in praesentia. N. P.
 Num igitur cum Iunone
 concumbit? M. N. Non,
 sed diuersum quiddam est
 N. P. Intellego, Ganyme-
 des intus est. M. N. Ne-
 que hoc, sed ipse infirmus
 aliquantum est. N. P.
 Vnde hoc Mercuri? Gra-
 ue enim illud narras. M. N.
 Pudet dicere, tale quippiā
 est. N. P. At nihil eo tibi
 opus est apud me, patro-
 us utiq; cū tibi sum. M. N.
 Reperit paulo ante, Nep-
 tune. N. P. Apage. An
 reperit ille? ex quo? ita-
 que latuit ille nos Her-
 maphroditus existens? At
 neque vetus eius tumo-
 rem aliquem prae se tu-
 lit. M. N. Recte dicis.
 Neque etiam ille partum
 intra se habebat. N. P.
 Noui, rursus ex capite
 reperit scilicet, quemad-
 modum & Minervam,
 habet enim ille caput
 quoddam puerperum.
 M. N.

Με κ. Neque illud, sed
 in fœmore gestavit partû,
 illum videlicet ex Semele
 receptum. Νε ρ. Euge
 generosus, ut ille totus
 nobis, & ex omni parte
 corporis inpregnâdo, ido-
 neus atq; fœcundus est.
 Sed quænam Semele ista
 est? Με κ. Thebana muli-
 er, ex filiab. Καμί νη.
 Huic congressus prægan-
 tem eam reliquit. Νε ρ.
 Deinde vero ipse pro illa
 peperit. Με κ. Atq; ad-
 modum. Εισαμὴ τὶ βί αλι-
 enum ac miuū videatur.
 Nam Semelem dolis ag-
 gressa Iuno (nostī autem,
 ut zelotypa est) persuadet
 illi ut petat à Ioue, quo-
 cum fulmine ac fulgure
 ad se veniat. Quæ cum
 verbis huius inducta cre-
 didisset venissetq; Iupiter
 fulmen secum portans,
 conflagrauit tectum, ipsa-
 que Semele ex igne perijt
 Me autem iubet Iupiter,
 ut incisa illius aluo, par-
 tum ad se afferam, imper-
 fectū illum quidem adhuc
 & intra septimum men-
 sem conceptū. Quod ubi
 fecissem, ille dissecto fœ-
 more suo, intrò illum re-
 cipit

Ερ. οὐκ ἀλλ' ἐν τῷ μητρῷ ἰ-
 κύει τὸ ἐκ τῆς Σιμέλης
 βρέφος. Ποσειδ. εὖ γε ὁ γυ-
 ναῖος, ὡς ὅλος ἡμῶν κυοφο-
 ρεῖ, καὶ πανταχόθεν τὸ σώ-
 ματος, ἀλλὰ τίς ἡ Σιμέ-
 λις ἐστὶ; Ερμ. Θεσσαία. τοῦ
 Κάδμου θυγατέρων μία.
 ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμο-
 να ἰποίησεν. Ποσειδ. εἴτα
 ἔτεκεν ὧ Ερμῇ αὐτ' ἐκείνης;
 Ερμ. καὶ μάλιστα, εἰ καὶ πα-
 ράδοξον εἶναι σοὶ δοκεῖ. τί-
 μὲν γὰρ Σιμέλει οὐκ ἀπλοῦ-
 σα ἡ Ηρα, εἶδα δὲ, ὡς ζή-
 λότης ἐστὶ, πείθει αὐτῆσαι
 παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βρον-
 τῇ καὶ ἀστράτων ἥκην παρ'
 αὐτῷ. ὡς δ' ἐπείδῃ, καὶ
 ἥκην ἔχων καὶ τὸν περσυχόν,
 ἀνιφλέγῃ ὁ ὄροφος, καὶ ἡ
 Σιμέλη μὲν διαφθείρεται
 ὑπὸ τοῦ πυρός. ἔμὲ δὲ
 κελεύει ἀναταμῆντα τίμῳ
 γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνα-
 καμίσαι ἀτελες ἔτι σὺν τῷ
 τῷ ἔμβρυον ἐπαμβλυαῖον.
 καὶ ἐπειδὴ ἰποίησα, δι-
 λὼν τ' ἑαυτοῦ μηρόν, ἐντί-
 θησιν

ἴσθιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐ-
ταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ᾗδῃ
μὲν ἰξέτικεν αὐτὸ, καὶ
μαλακῶς ἀπὸ τοῦ ὠδίνων
ἔχει. Ποσειδ. νῦν οὐκ ποῦ
τὸ βρέφος ὄειν; Εἰμ. ἐς τὴν
Νύσταν ἀποκομίσας, παρέ-
δωκα ταῖς νύμφαις ἀνα-
τρέφειν, Διόνυσον ἐπονομα-
θέντα. Ποσειδ. ἔκουσ' ἀμ-
φότερα τῆ Διονύσου τοῦτου
καὶ μήτρης καὶ πατρὸς ὃ δὲ
ὄειν; Εἰμ. ἴσθιν. ἀπεμει-
δ' οὐκ ἴδως αὐτῷ πρὸς τὸ
τραῦμα οἶσων, καὶ τᾶλλα
ποιήσαν, ὅς αὖ νομίζονται
ὥσπερ λιχῶν.

Εἰμὸς καὶ Ἡλίας.

Ω ἦλπε μὴ ἐλάσης τήμε-
ρον, ὃ Ζεὺς φησὶ, μὴ δ' αὖρι-
ον, μὴ δ' ἐς τρίτῳ ἡμέραν,
ἀλλ' ἐνδοῦν μὲν, καὶ τὸ μετα-
ξὺ μία τις ἔσω γυῖ μακρά.
ὥς ἐλυέτωσαν μὲν αἱ ὥραι πῦ
θις τῆς ἵππους. σὺ δ' ὅ σβέ-
σον τὸ πῦρ. καὶ ἀάπανι διὰ
μακροῦ σεαυτὸν. Ἡλ. γα-
ρ

cipit, ut ibi perficeretur.
Atque ita iam tertio, post
quam factū illud est, men-
se, denuo illum peperit,
& nunc ex doloribus ali-
quantulum languidus est.
N E P. Vbi igitur infans
ille iam est? M E R C. In
Nysam hinc ablatum, tra-
didit illum nymphis enu-
triendum. Dionysium co-
gnominatum. N E P. Er-
go utrunque, Dionysij
huius & pater & mater il-
le est. M E R C. Ita vide-
tur. Ab eo igitur, ut illi
aquam ad vulnus afferam
ac cætera ea quæ ex more
atque consuetudo fieri so-
lent, quasi puerperæ pro-
curem.

Mercurij & Solis.

O Sol, ne hodie currū
agas inquit Iupiter, neq;
in crastinum neq; etiam in
diem perendinum. sed in-
tus mane, fiatque interea
perpetua una nox longa.
Quare equos quidem ite-
rum solvant Horæ, tu ve-
ro reslingue ignem, &
nunc tandem post longū
intervallum temporis te
ipsum recrea. S O L. No-

ua

ua hæc atque omnino aliena denunciatis venis. Sed nunquid transgredi sine peccare visus sum inter agendum & extra fines cursum habuisse? atque id nunc irascitur illi mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? **M e n.** Nihil tale, neque hoc etiam perperuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consueto longiorem. **S o l.** Vbi autem etiam ille est aut unde ipse emissus es, ut hæc nunciaret mihi? **M e n.** Ex Boeotia, ab uxore Amphitryonis, cum qua concubabit. **S o l.** Amator illius? atque ita illi satis non est nox una? **M e n.** Nequaquam. Nasci enim quendā oportet ex hoc concubitu magnū, atque multorum certaminum victorem, deum. Hunc igitur una nocte absolui ac perfici impossibile est. **S o l.** Sed absoluat atque ad exitum perducatur ille, quod faustum felixque sit. Veruntamen hæc Mercuri, temporibus Saturni, nō habebant, (soli enim hic nos sum⁹.)

Neque

τὰ ταῦτα ὦ Ἑρμῆ καὶ ἀλλήκοτα ἦκετ' ἀγγελοῦν ἀλλὰ μὴ παρβλάψῃς τι ἰδοῦσα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἰλάσῃς ὅς' ἔργον, καὶ τὰ μοι ἀχθεῖται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι δέγνωκε; **Ἑρμ.** οὐδὲν τοιοῦτον, οὐδ' ἐς αὐτὸ τοῦτο ἔσαι. δῆται δὲ τινὲς αὐτὸς ὀπιμκισέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα. **Ἡλ.** ποῦ δὲ καὶ ὄν, ἢ πόθιν ὕπνιμφθης ἀγγελοῦν ταῦτά μοι; **Ἑρμ.** ἐκ Βοιωτίας ὦ Ἥλιε, παρὰ τῷ Ἀμφιτρίωνος γυναικὸς, ἣ σὺνίστη. **Ἡλ.** ἐρῶν αὐτῆς; ἔτι οὐχ ἰκανὴ νύξ μία; **Ἑρμ.** οὐδαμῶς. τεχθῆναι γὰρ τῆς δεικνύσης ὁμιλίας ταύτης μέγαν καὶ πολὺαθλον θέν. τοῦτον οὖν ἐν μίᾳ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. **Ἡλ.** ἀλλὰ θελεσιουργεῖται μὲν ἀγαθὴ τύχη, ταῦτα δ' οὐκ ὦ Ἑρμῆ οὐκ ἔγνωτο ὅτι τοῦ Κρόνου. αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν.

οὐδ'

οὐδ' ἀπόκοστος ἐκείνος περὶ τῆς
 Πέρας ἢ οὐδ' ἀπολιπὼν αὐτὴν τῆς
 οὐρανὸν ἐν θύραις ἐκοιμά-
 το. ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἢ ἡ-
 μέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον
 τὸ αὐτῆς, ἀνάλογον ταῖς ὥ-
 ραις. ξένον δὲ ἢ παρηλλαγ-
 μένον οὐδέν. οὐδ' αὖ ἐκοι-
 νώησέ ποτε ἐκείνος Σιντῆ
 γυναικί. τῷ δ' δυσλῶου γυ-
 ναικοῦ ἐνίκη, καὶ ἀντὶ τούτου
 τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπτε-
 ρους μὲν γυνεὺς τὰς ἱπποὺς
 ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ τὴν ὁδὸν, ἀσπίδα μόνον
 σὺν ἵππῳ τριῶν ἡμερῶν, τὰς
 δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκο-
 τεῖνι διαβίου; τσιαῦτα
 ἀπλάουσται τῷ διὸς ἐξά-
 των; καὶ καθιδιούται φε-
 μέοντες. ἐς' αὖ ἐκείνος
 ἀποτελείσῃ τὸν ἀθλητὴν ἐν
 λίγῃ, ὑπὸ μακρῷ τοῦ ζυ-
 γου. Εἰμ. σιῶπα ὦ Ἥλη, μή
 τι κακὸν ἀπλάουσῃς τῷ λό-
 γῳ. ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σι-
 λῶν ἀπὸ τῶν, καὶ τὸν
 ὑπνον, ἀπαγγιλῶ καὶ κεί-
 νοις, ἀπερὶ ζυγὸς ἀπέστη-
 λε,

Neq; ille tum à Rhea di-
 uerterebat, aut seorsim cu-
 babat, neque etiā relicto
 caelo Thebis dormiebat.
 Sed dies quidē tum dies
 erat, nox autem ad suum
 certum spacium, secūdam
 proportionem horarum
 agebatur. Peregrinū vero
 autem immutatum nihil.
 Neque ille tum vnquam
 cū muliere mortali quic-
 quam rei habuit. At nunc
 infelicitis mulierculæ cau-
 sa, oportet omnia forsūm
 & deorsum verti. Ac
 quos quidem præfractio-
 res & difficiliōres fieri,
 ob ocium & desidiam, vi-
 am autem asperiores eo
 quod toto triduo nō vsur-
 pabitur, homines præte-
 rea misere in tenebricoso
 viuere. Hoc boni ex amo-
 ribus Iouis consequen-
 tur illi scilicet, sedebunt-
 que expectantes, donec
 ille athletam istum, quem
 dicis, absoluerit sub lon-
 gis tenebris. Μ. κ. Τα-
 ce ὁ Σολ, ne quid mali
 pro his dictis tuis nan-
 ciscare. Ego vero ad Lu-
 nam hinc abiens & ad
 Somnum, renunciabo et-
 iam illis, quæ Iupiter man-
 dauit

davit, ille quidem, ut ne procedat citius, huic autem, ut ne remittat à se homines, quo ignorent longam adeo noctē hanc fuisse.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc ò Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, ut currū sistas, ac desuper aspexes Endymionem dormientem sub dio tanquam venatorem aliquem, interdum autem etiam descendas ad ipsū ex media via? **Λυ.** Interroga ò Venus filium tuum, qui mihi harum rerū autor est. **Βα. κ.** Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius quibus modis affecit? nunc quidem in Idā adigens Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, quem & Proserpinæ desiderabile fecit. & me ex dimidia parte amoribus meis priuauit. Quare iam sæpe illi interminata sum, ni desint talia facere, frausnam esse me ipsius &

arcus

λα, πῶς μὴ χολῇ περιβαίην, ἢ ὃ ὕπνον μὴ ἀνίεναι τὸς ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω πῶς νύκτα γυνημένῳ.

Αφροδίτης καὶ Σε- λίως.

Τί ταῦτα, ὦ Σελίω, φασὶ περιβαίῃ σι, ὅπῃτ' ἂν μὲ ἢ Κασίαν γῆν, ἵς ἀναί μὲν σι τὸ ζεύγος, ἀφορῶσαν ἐς τὸ Ἐνδυμίωντα καθύδουσα, ὑπαίθριον ἄτε κυμαγέτιον ὄντα, ἐνίοτε δ' καὶ καταβαίην ἐπ' αὐτὸ ἐκ μέσης τ' ὁδοῦ; Σε. ἰρώτα ὦ Αφροδίτη τὸν υἱόν, ὅς μοι τέτων ἄστις. Αφρ. ἔα, ἐκείνος ὑβριστὴς ὅσον. ἐμὲ γοῶν οὐτ' ἢ μητέρα οἷα διδρακὴν, ἄρτι μὲ ἐς τὴν Ἰδὴν κατέλθων Ἀγχισὺν ἔνικα τὴν Ἰλίου, ἄρτι δ' ἐς τὸ Λίβανον, ὅπῃ τὸ ἀστέριον ἐκείνο μεράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφόνῃ ἐπέρασον ποίησας, ὅς ἡμισείας ἀφείλατο μετὰ τὸν ἰρώμενον. ὥς πολλὰ καὶ ἡπίελησα, εἰ μὴ παύσῃ τοιαῦτα ποιεῖν, κλέσθ' μὲ αὐτοῦ τὰ τέλ' α

πρόξα καὶ τὴν φαρέτρην, περι-
 κλαμένης δὲ καὶ τὰ πτερὰ. ἦδ' οὐ
 καὶ πηγὰς αὐτὰ ἐνέτεινα
 εἰς τὰς πρυγὰς τῆς σαυδάλης.
 ὁ δὲ, ἐκ οὗδ', ὅπως τοπαρε-
 ντικά διδίδως καὶ ἱκετεύων,
 μετ' ὀλίγον ἐπιέλῃσαι ἀ-
 πάντων. αὐτὰρ εἰπέ μοι, κα-
 λὸς ὁ ἐνδυμίων ὄϊν; εὐπα-
 ραμύθῃον γὰρ οὕτω τὸ δρῶν.
 Ζεὺς. ἐμοὶ μὲν καὶ πάντων καλὸς
 ὁ Αφροδίτη δοκεῖ, καὶ μάλιστα
 ὅταν ὀπλοαλλόμενος ἐπὶ τῆς
 πέτραι τὴν χλαμύδα καθύ-
 δη τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀ-
 κόντια, ἦδ' ἐκ τῆς χειρὸς ὑ-
 ποῖρέοντα. ἡ δὲ ξίφος δὲ φέ-
 ρει τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ὅτι
 κηλασμένη ὀππότερ' ἐπὶ; τῷ
 περσώπῳ φεικεμένη. ὁ δὲ
 ὑπὸ τῷ ὕπνου λευμένος, ἀ-
 ταπνὲς τῷ ἀμυρόσσιον ἐκείνῳ
 αἶσμα. τότε τόνω ἐγὼ ἀπο-
 φησὶ καλοῦσα, ἐπ' ἄκρων ὄρν-
 θ' ἀκρίλων ἐξελκῶ, ὥς αὖ μὴ
 ἀντηρόμινος ἐκπλαραχθῇ. αἰ-
 σμα, λίαν οὐκ σοι λέγοιμι ἰδὲ
 μετὰ ταῦτα. πάλιν ὑπόλλυ-
 μαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Αφρο-

C

Vene-

arcus & pharetram, am-
 putatorem autem etiam
 alas. Iampridem vero &
 plagas ipsi in nates in-
 cussi sandalio, sed ille, ne-
 scio quo pacto, tum qui-
 dem statim metuens ac
 supplicans, paulo post ob-
 liviscitur omnium. Ve-
 rum die mihi formosus
 ne Endymion iste est?
 Nam hoc quidem solatio
 fuerit malo huic. IV P.
 Mihi quidem etiam admo-
 dum formosus, ὁ Venus,
 videtur & maxime quan-
 do instrata super rupem
 chlamyde dormit, laeva
 tenens sagittas, paulatim
 ē manu prolabentes. Dex-
 tra autem circa caput sur-
 sum versus reflexi, deco-
 rem affert faciei, cui cir-
 cumfunditur. Ipse vero
 solutus somno, anhelat
 ambrosium illum hali-
 tum. Tunc igitur tacite
 equidem & sine ullo stre-
 pitu descendens, ac sum-
 mis digitis insilens, ut ne
 expergefactus ille, per-
 turbari possit. Scis igitur,
 quid tibi post haec dictu-
 ra fuerim, sed pereo equi-
 dem amore.

Veneris & Cupidi-
nis.

Cupido gnate, vide
quæ facis flagitia. Non
iam de his loquor, quæ te
impulsore mortales inter-
ra, vel in se quisque vel
in vicem alij in alios faci-
unt, verum de his ago,
quæ apud superos quoque
designas, qui quidem lo-
quem varias assumere for-
mas ostendis, vertens in
quodcumque tibi pro tem-
pore visum fuerit. Lunam
vero è cælo deuecas.
Quin & Solè aliquoties
compellis lentum apud
Clymenem cessare, auri-
gandi muneris oblitum,
nam quicquid iniuriæ in
me matrem etiam cõmit-
tis, audacter tanquam tu-
to facis. Verum tu quidè
ô deorum omnium confi-
dentissime, Rheam insu-
per ipsâ iam animum, præ-
terea deorum tam multo-
rum parentem eo perpu-
listi, ut puisionem adamet,
atque in Phrygium adole-
scentulum illum depeteat
actua iam opera insanit,
iunctisq; leonibus, adhi-
bitis item Corybantibus,
quip-

Αφροδίτης καὶ
ἔρωτος.

Μ τέκνον ἔρωτ' ὄρα, οἷα
ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέ-
γω, ὅπῃ οἱ τὰς ἀνθρώπους
ἀναπείθεις, καθ' αὐτῷ ἢ καὶ
ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ ὅς τ' οὐ μὲν
Δία πολύμορφον ὁπιδιγνώ-
εις, ἀλλά πῃ ἐς ὃ, τι αὖ σοι
δοκῇ τ' ἔχωσθαι δοκῇ. τί μ' σε-
λιώβω καθαιεῖς ἐκ τ' οὐ-
ρανοῦ. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ
Κλυμένη βραδυῶν ἐνίοτε
ἀναγκάζεις, ὁπλισταυρόν
τῆς ἱππασίας. ἀ μὲν γὰρ
ἐς ἐμὲ τί μιντέρ' ὑβρίζεις,
θαῖξων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ ὦ
τολμηρότατε, καὶ τί μιν Πέ-
αν αὐτῷ γρηῷ ἤδη, καὶ
μντέρ' αὐτοῦτων θεῶν,
ἀνέπεισας παιδισκῆν,
καὶ τὸ φρύγιον μετὰ-
κτον ἐκείνο ποιεῖν. καὶ
νῦν ἐκείνη μέμνην ὑπὸ
σου, καὶ ζευξαμένη τοὺς
λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ
τοὺς Κορύβαντας ἄτ' μα-
ρικόδ'.

νικοῦς καὶ αὐτὸς ἔνταί, ἄνω
 καὶ κάτω πρὸ ἰδίου περὶ πο-
 λεῖται, ἢ ὡς ὀλοῦζουσα ἐ-
 πὶ τοῖς Ἀττῇ οἱ Κορύβαντες ὅ,
 ὃ ὡς αὐτῶν τέμνεται ξίφει
 τὸν πᾶν. ὁ δὲ ἄνδρ' αὖτε πρὸ
 κέλευ, ὥς μεμνηνὸς διὰ
 τοῦ ὄρεος. ὁ δὲ αὖτε πρὸ κέ-
 ρατι. ὁ δὲ ὀλοῦζουσα πρὸ τυμ-
 πάνω, ἢ ὀλοῦζουσα πρὸ κυμ-
 βάλω. καὶ ὅλως θέρους καὶ
 μαρία τὰ ἐν τῇ ἰδῇ ἀπεντά
 ὅς. δέδια τόνων ἀπαν-
 τα. δέδια τὸ τοιοῦτο, ἢ τὸ
 μέγα σὲ πακὸν τικῶσα, μὴ
 ἀπομανῆσθαι πρὸς τὴν Ρέα, ἢ
 καὶ μάλλον ὅτι ἐν αὐτῇ οὖ-
 σα, κηλοῦσθαι τὴν κορύβαν-
 τας συλλαβόντας σι, δια-
 σπασάσθαι, ἢ τοῖς λέουσι
 παραβᾶλκιν. ταῦτα δέδια,
 κηλοῦσθαι σι ὄρεωσα. Ερ.
 Δάξει μῶτις, ἐπὶ καὶ τοῖς
 λέουσι αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης
 εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπα-
 γάσθαι ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ
 τῆς κέλευ λαβόμενος,
 ὡς ὁχῶ αὐτούς. οἱ δὲ σαι-
 ρουσί με, καὶ πρὸ χεῖρα
 διχόμενοι

quippe qui & ipsi furore
 quodam sunt afflati, per
 Idam montem sursum ac
 deorsum oberrat, ipsa qui
 dem Attis amore ciulans.
 Ceterum Corybantium
 alius suum ipse pectus
 ense defecat, alius demissa
 coma per montes fertur
 insanus, alius cornu ca-
 nit, alius tympano tonat,
 alius cymbalo perstrixit.
 breuiter, omnis undique
 Ida tumultus atque
 insanix plena est. Pro-
 inde cuncta timeo, me-
 tuo ne tale qui d' accidar,
 quæ magnum malum ge-
 nerans, ut si quando re-
 spiriscat Rhea, vel potius
 si pergat insanire, Cory-
 bantibus imperet, ut te
 correptum discerpant,
 aut leonibus obijciant.
 Hic me sollicitat metus,
 quod videam tibi pericu-
 lum imminere. Cyp.
 Ocioso animo esto ma-
 ter, siquidem leonibus et
 iam ipsis iā familiaris sum
 factus, ita ut sæpenume-
 ro, conscensis eorum ier-
 gis, prehensaq; iuba, e-
 quitis ritu insidens illos
 agitem. At vero illi inte-
 rim mihi caudis abblandi-
 untur,

untur, ac manum ori insertam receptant, lambuntq; deinde mihi reddunt innocuam. Porro Rhez ipsi, quando tandē vacauerit, ut me viciscatur, cum in Attē sit tota? Postremo quid ego pecco, quum res pulcras, ut sunt, offero, ac demonstro? Voi ne appetite res pulcras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipsa tu mater, ut neq; tu posthac Martem ames, neque ille te? V a n. Ut es peruicax, & nulla in re non superas? Attamen horum quæ dixi aliquando meminēris.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Desinite o Aesculapi & tu Hercules, contendere inter vos iurgijs, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à cōuiuio decorū. H e. Ac vis, o Iupiter medicamentariū istum priore loco accumbere q̄ me? A a s. Quid nī, per Iouē melior quoq; enim sum. M a n. In quo igitur

δεχόμενοι ἐς τὸ εἶμα, φειλιχμισάμενοι ἀπιδιδάσκει μοι, αὐτὰ μὲν γὰρ ἡ Ρέα, πότε αὖ ἐκείνη χολίῳ ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῇ Ἀττῇ; καὶ τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεινὸς τὰ καλὰ, οἷά ᾧ ἐσσι; ὑμεῖς ὃ μὴ ἐφίεσθε τῷ καλῷ. μὴ τοιούτῳ ἐμὲ ἀτιμᾶτε τούτων. ἢ δέλης σὺ ᾧ μήτις αὐτὰ μηκέτι ἐξῶν, μήτε σὲ τοῦ ἀγῶως, μήτ' ἐκείνου σοῦ; Αφρο. ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς πάντων, ἀλλὰ μεμύησθαι μου ποτὲ τῷ λόγῳ.

Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ
Ἡρακλέους. Ζεύς.

Παύσασθε ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλειε, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀσχητὴ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῷ δειῶν. Ἡρακλ. ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ τούτῳ τὸ φαρμακεία περικαταχλίνεισθαι μου. Ασκλη. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. Ἡρα. καὶ τί ὧ

πρὶ ᾧ ἐμφορῶνται ; ἢ διό-
 τισι ὁ Ζεὺς ἐκτραύνασεν,
 ἃ μὴ θεοῖς ποιοῦντα, νῦν
 δὲ κατ' ἑλκὸν αὐθις ἀθα-
 νασίας μετήληφας ; Ασ-
 κήπιος. ὅτι λέλυσται γὰρ
 καὶ σὺ ᾧ Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἰ-
 τῇ καταφλεγείς, ὅτι μοι
 ἐνεδίξας τὸ πῦρ, Ἡρα.
 οὐκ οὖν ἴσα καὶ ὅμοια βε-
 βιώται ἡμῶν, ὅς Διὸς μὲν
 ὑβὲς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πε-
 πόνηκα ἐκκαθαίρων τὸν βί-
 ον, θνητὰ καταγωγιζόμε-
 νος, καὶ ἀνθρώπους ὑβρίζας
 τιμωρούμενος. σὺ δὲ ἐ-
 ζοτόμος εἶ καὶ ἀγύρτης.
 τοσοῦτοι μὲν ἴσως ἀνθρώ-
 ποις χηρσίμος ὅτι δόσεν
 τῇ φαρμάκων, ἀδράσθης
 δὲ οὐδὲν ὀπιδοτεγμένος.
 Ἀραλῆ. οὐ λέγεις. ὅτι σου
 τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην,
 ὅτι πρὸς ἀνάλθεις ἡμί-
 φλικτος, ὑπὸ ἀμφοῖν
 διηφθαρμένος πρὸ σώμα-
 τι, τοῦ χιτῶνος, καὶ με-
 τὰ τοῦτο τοῦ πυρός. ἐγὼ
 δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐ-
 τε ἱ-

igitur ὁ attonite, an quod
 te Iupiter fulmine aliqua-
 do percussit, eo quod
 quæ neīas erat, feceras,
 nunc autem ex misericor-
 dia iterum immortalita-
 tis particeps factus es ?
 A a 4. Oblitus vero et-
 iam tu es Her. quod in
 Oeta conflagrasti, quan-
 do quidem mihi ignem
 obijcis ? H a 5. Nequa-
 quam æqualia atq; similia
 sunt quæ uterq; in viâ e-
 gimus, ut qui ipse qui-
 dem Iouis filius sim, tan-
 tos autem labores susti-
 nuerim, expurgata vita
 devictis bestiis & homini-
 bus contumeliosis, vindi-
 cta ac pœna affectis, Tu
 vero radicem incisor es &
 circulator, ægrotantibus
 fortassis hominibus utilis
 medicamenta adhibens
 virile autem nihil quic-
 quam opere præstitisti.
 A a 6. Recte dicis. quo-
 niam & inustiones tuas cu-
 ravi, quando paulo ante
 ascendisti, ad nos semi-
 ustulatus corpore utrinq;
 corrupto ac perdito, & à
 tunica, & post illam, etiā
 à flamma. Ego verò quod
 si nihil aliud, tamen ne-

que servivi, quemadmodum tu, neque exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus. & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neque vero etiam insanians, occidi liberos & uxorem. H e r. Nisi desinas conuiciari, statim admodum senties quod non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc, e caelo precipitem dubo te, ut ne ipsi quidem Proton euanerit te, diminuto atque effracto tibi cerebro. I v. Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conversationem hanc, aut ambos hinc ablegabo vos e conuiuio. Quanquam etiam æquum est ð Hercules, priore loco accumbete Aesculapium, quippe qui & prior mortuus est.

Mercurij & Apollinis.

Quid vero tristis es Apollo? A p o l. Quoniam Mercuri, miser atque infelix circa amores sum. M e r c. Dignum quidem magis hoc, sed

το ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, ἔτι ἔξαλλον ἔρια ἐν Λυδία, πορφύριδα ὑπεδουκῶς, καὶ παιδῶν ὑπὸ τῇ Ομφάλῃ χειρὶ σαδάλῃ. ἀλλ' οὕτως μεγαυχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. H e r. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἐ πολὺ σὲ ἐνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀρξάμενός σε, ῥέψω ὅτι κεφαλῇ ἐκ τῆς εὐρανοῦ, ὥς ἡ μηδὲ τὸν παλῆονα ἰάσαδ' αἶσιν τὸ κρανίον σωτηριζέεντο. Ζεὺς. παύσαδ' ε, φημί, καὶ μὴ ὅπιταράπειτε ἡμῶν τιμὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τὴν συμποσίον. καὶ τοι εὐγνωμον ὦ Hερακλῆς, ὅσῃ καὶ ἀκλινῶς αἰσούου τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτι καὶ πλεοντερον ἀποθανόντα.

Ερμῆ καὶ Απόλλωνος.

Τί σκυθρωπὸς εἶ ὦ Απόλλων; Απόλλων. ὅτι ὦ Ερμῆ δυσυχῶ ἐσ τῷ ἐρωτικῷ. Ερμ. ἄξιον μὲ λύπης τὸ τοιοῦτον

ῥυτοί. σὺ δὲ τί δυσυχής; ἢ
 τὸ χτ' πλὴν δάφνι μὲν σὶ λυπῶ
 ἔστι; Απολ. οὐδαμῶς. ἀλλ'
 ἔρω μινον πινῶ τὸν λάκων
 να τὸν Οἰβάδην. Ερ. τέθνη-
 κισ; εἰπέ μοι, ὃ ὑάκυθος;
 Απο. καὶ μάλα. Ερ. πρὸς τί-
 γες ὦ Απώλλον; ἢ τίς οὗτος
 ἀέραςτος ἡμῶν, ὡς ἀποκλῆναι
 τὸ καλὸν ἐκείνο μενέριον;
 Απο. αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.
 Ερ. οὐκοῦν ἐμάνης ὦ Απολ-
 λων; Απο. οὐκ, ἀλλὰ δυσύ-
 χημα τι ἀκούσιον ἐχρῆστο.
 Ερ. πῶς; ἐθέλω γ' ἀκούσαι
 τὸν λόγον. Απο. διακρύβειν
 ἐμάνθαι. καὶ γὰρ σιωπῆς-
 κρον αὐτῶν. ὃ δὲ πάλισα
 ἀέμων ἀπολούμενος ζέφυ-
 ρος, ἥρα μὴ ἐκ πολλοῦ καὶ
 αὐτὸς. ἀμειλούμενος δὲ, καὶ
 μὴ φέρων πλὴν ὑπερφίαλ,
 ἐγὼ μὴ ἀνέξιστα, ὥστε
 εἰσάδαμιν τὸν δίσκον ἐς τὸ
 αἶω. ὃ δὲ, ἀπὸ τοῦ ταύ-
 γετου καταπνύσας, καὶ
 κεφαλῇ πρὸ παιδὶ ἐπέ-
 σσει φέρων αὐτὸν, ὥς
 ἀπὸ τῆς πληγῆς αἰμά-
 τε ῥυῖο

tu quo pacto miser atque
 infelix es? An id quod
 cum Daphne accidit, te
 dolore afficit adhuc? A.
 Nequaquam, sed amasi-
 um doleo, Laconē illum
 Oebadi filium. M. x. x.
 An mortuus est Hyacin-
 thus? dic mihi. A. p. o.
 Atque admodum. M. x. x.
 Vnde Apollo aut quis ita
 ab omni amore alienus
 fuit, ut occiderit formo-
 sum illum puerum? A. p.
 Meum ipsius factum hoc
 est. M. x. x. Quid igitur,
 insanivisti? A. p. o. A. p. o.
 Non, sed infortunium
 quoddam inuito mihi ac-
 cidit. M. x. x. Quomodo?
 cupio enim audire ratio-
 nem hanc. A. p. o. Disco
 ludere discebat, atq; ego
 una cum illo ludebam,
 Ceterum ventorum om-
 nium pessime perditus
 Zephyros amabat quidē
 longo iam tempore etiā
 ipse illum. Verum negle-
 cto eo, & contemnum
 istum non ferente, ego
 quidam, quemadmodum
 consueveramus, discum
 in altum sursum versus
 iaculabar, ille autem de-
 orsum Taygeto spirans,
 C 4 abla-

ablatum hunc in caput
puero influxit, ita ut ex ea
plaga & cruor manaret af-
fatim, & ipse puer statim
sagittis, fugientemque ad
montem viq; persequen-
do. Pueri autem & tu-
mulum extruxi in Amy-
clis, ubi discus cum pro-
stravit, & ex sanguine flo-
rem, terrā induere feci,
suavissimum illum quidē
Mercuri, atque omnium
fragrantissimum, prætere-
a & literas qualdem ha-
bentem, quæ mortuum
ipsum quasi deplorant.
Num tibi igitur præter ra-
tionem moestus fuisse vi-
deor? Μ Ε Κ. Sane vero
Apollo. Notas enim mor-
talem te comparasse ama-
fū tibi. Quare dolere nō
debes, mortuo iam illo.

Mercurij & Apol- linis.

Itan', autem Vulcanū,
cum & claudus ipse sit,
& artem adeo fabrilem
& contentam exerce-
at Apollo, pulcerrimas
duas uxores duxisse, Ve-
nerem atque Gratiam?
Α Ρ Ο Λ. Felicitas quæ-
dam

τε ἔσθαι πολὺ, καὶ τὴν παῖδα
εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὴν
ῥῆ ζέφυρον, αὐτίκα ἡμιυφέ-
μιω κατατοξεύσας, φεύγον-
τι ὀπισσόμενος, ἄχει τοῦ ὄ-
ρους. τίς παιδί τ', καὶ τάφον
ἐχωτάμιω ἐν ἀμύκλαις, ὅ-
που ὁ δίσκος αὐτὴν κατέβαλε,
καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ
ἀναδουῖσαι πῶς γῆν ἐποίη-
σα, ἥδιστον ὧς Ἑρμῇ, καὶ εὐσε-
δέστατον ἀνδρῶν ἀπάντων.
ἔτι καὶ χρᾶμματα ἔχον, ἐ-
πιδάζοντα τίς νικῆῃ, ἀρᾶ
σοι ἀλόγως λιλυπῆσθαι δο-
κῶ; Ἑρμ. γαί ὧς Ἀπολλοῦ. ἤ-
δεις γὰρ θνητὸν πεποιημέ-
νος τὸν ἐρόμενον, ὥςτι μὴ
ἄχθου ἀποθανόντας.

Ἑρμῇ καὶ Ἀπόλ- λωνος.

Τὸ δὲ καὶ χαλὸν αὐτὸν
ὄντα Ἡφαιστοῦ, καὶ τέχνῃ
ἔχοντα βάναυσον ὧς Ἀπολ-
λον, τὰς καλλίστας γυναικῶ-
ν, πῶς τε Ἀφροδίτῃ καὶ
πῶς χάριτι; Ἀπολ. εὐπορ-
μία

μία τις ὦ Ερμῆ, πάλιν ἐκεί-
 νός γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ, αὐτὴν
 χιῶσαι συνοῦσας αὐτὰς, καὶ
 μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἰδρῶ-
 τι ῥιόμενων εἰς τὴν κάμι-
 νον ὅτι κικλυφῆτα, πολλὴν
 αἰθάλην ὅπῃ τοῦ περσώπου
 ἔχοντα. καὶ ὁμῶς τοιοῦτον
 ὄντα αὐτῶν, περιβάλλουσί
 τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγ-
 καθύδουσι. Ερ. τοῦτο καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Η-
 φαίσῳ φθιόνῳ. σὺ δὲ κῆμα
 ὦ Ἀπολλων, καὶ κινδύριζι,
 καὶ μέγα ὅπῃ τῷ κάλλει
 φέρονι, καὶ γὰρ ὅπῃ τῇ εὐεξίᾳ
 καὶ τῇ λύρῃ. εἴτα ἐπειδὴ
 κοιμᾶσθαι θεοί, μόνοι κα-
 θυδύσονται. Απο. ἐγὼ δὲ
 καὶ ἄλλως ἀναφροδιττός εἰμι
 εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γυναι-
 κας μάλιστα ὑπερῆγάπησα,
 τὴν Δάφνιν καὶ τὸν Ὑά-
 κινθον, ἣ μὲν ἀποδιδράσκε-
 με, καὶ μισῶ, ὥςτις ἔλατο
 ξύλον γινέσθαι μᾶλλον ἢ
 ἐμοὶ συνεῖναι, ὃ δὲ ὑπὸ
 τοῦ δίσκου ἀπώλετο. καὶ
 γυνὴ αὐτὴ ἐκείνων σιφάγους
 ἔχω.

dam hæc Mercuri. Verum
 tamen illud equidem mi-
 ror, quod cum illo rem
 habere sustinent, & ma-
 xime quando vident fu-
 dore fluentem, in forna-
 cem demittere atq; incur-
 vare sese, multa adeo fu-
 ligine facie illius oppleta.
 Et tamen talis ipse cum
 sit, amplectuntur ipsum,
 & osculantur, & una dor-
 miunt. M. R. H. O. & ip-
 se indignor, & Vulcano
 inuideo. At tu comam
 nutri Apollo, ac citharam
 persona, animum ob pul-
 critudinem elatum atq;
 superbum præ te ferens,
 & ego etiam ob habitudi-
 nem corporis & lyram.
 Cæterum ubi cubitum
 eundem fuerit, soli dor-
 miemus. A. V. O. Ego ve-
 ro alias quoq; habeo Ve-
 nerem minus propitiam
 ad res amatorias. Quippe
 etiam quos duos maxime
 præter cæteros amavi,
 Daphnen & Hyacinthū,
 illa quidem aufugit, atq;
 odit me adeo ut in lignū
 conuerti maluerit, quam
 mecum rem habere, hic
 autem à disco interfectus
 est, & nunc pro illis, co-
 ronæ

ronas habeo. **Μακ.** At ego iam aliquando Venerem, sed non oportet gloriarī. **Αρο.** Noui, atq; etiam Hermaphroditum istum ex te iuni peperisse ipsum. Verumtamen illud mihi dic, si nosti, quomodo non æmulatur Venus gratiam, aut contra illa Venerem? **Μακ.** Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem habet. Venus autem in cælo, præsertim autem hæc cum Marte præterque versatus, atq; illum amat. Quapropter non ita multum fabrum istum curat. **Αρο.** Atque hæc putas ipsum Vulcanū scire? **Μακ.** Scit, sed quid agat cum generosum adeo adolescentem, & præterea militarem ipsum esse videat? Quare si lenium agit, nisi quod minatur quidem, vincula quædam excogitasse contra illos sese, ijsque ipsos comprehensurum esse, circumdato veluti retibus quibusdam lecto. **Αρο.** Nescio sane. optatim vero ipse ille, qui sic comprehenderetur esse.

Iuno-

έχω. **Ερμ.** Εγώ δὲ ἤδη ποτὲ πλὴν Ἀφροδίτης, ἀλλ' οὐ καὶ αὐτῆς. **Απο.** οἶδα. καὶ τὸν Ερμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται πιτοκέναι. πάλιν ἐκ ἐνός μοι εἶπε, εἴτι οἶδα, πῶς οὐ ζήλοτυπείῃ ἡ Ἀφροδίτη πλὴν χάριος, ἢ ἡ χάρις ταύτης; **Ερμ.** ὅτι ὃ Ἀπυλλον ἐκείνη μὲν αὐτῇ ἐν τῇ Λήμνῳ σωέσθην, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῇ οὐρανῷ. ἄλλως τε, πρὶν τὸν Ἀριον ἔχει τὰ πολλὰ, καὶ κείνον ἐρεῖ. ὥς ἐλάγον αὐτῇ τοῦ χαλκίως τούτου μέλει. Ἀπόλλων. ταῦτα οἶει τὸν Ἡφαιστον εἶδεναι; **Ερμ.** οἶδιν, ἀλλὰ τί αὐτῷ δρᾶσαι δυνάσται, γυναικὸν ἐρεῶν νικαρίαν, καὶ στρατιώτῃ αὐτῇ; ὥς πλὴν ἡσυχίαν ἔχει, πάλιν ἀπειλεῖ γὰρ δισμὰ τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτῆς, καὶ συλλήψασθαι, σαλπενύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. **Απολ.** οὐκ οἶδα. εὐξάμεν δ' αὖ αὐτὸς ὁ ξυλληφθῆναι εἶται.

Hæc

Iunonis & La-
tonæ.

Ηρας καὶ Λητῆς.

Καλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ
 καὶ τὰ τέκνα ἔτικες παῖ Διὶ.
 Λη. οὐ πάσαι ὦ Ηρα τοιού-
 τους τίκτειν διωάμεθα, ὅ-
 ρος ὁ Ηφαίστος ἔστιν. Ηρα. ἀλλ'
 ποῦ μὲν ὁ χαλὸς, ὅμως χεῖ-
 ριμός γε ἔστι, τεχνίτης ὡς ἄ-
 ριστος, καὶ κατακλῆσται μνηστῆ-
 ρων τὸν οὐρανόν, καὶ τέλει Αφρο-
 διτίῳ ὄχημα, καὶ σπουδάζει
 πρὸς αὐτῆς. αἱ δὲ σοὶ παῖδες,
 ἢ μὴ αὐτῶν ἀγγέλων, πέρα τ'
 μέτρου, καὶ ὄρεος, καὶ τὸ τε-
 λευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀ-
 πειθεύουσα, πάντας ἴσασιν
 ὅτι ἐστὶν ξυνοικινοῦσα, καὶ
 μιμουμένη τὰς Σκύθας αὐ-
 τῆς, ἀνθρώποφάγους ὄντας.
 ὁ δ' Ἀπόλλων περὶ ποιεῖται
 μὲν πάντα εἶδέναι, καὶ το-
 ξεύειν καὶ κιθαρίζειν, καὶ
 ἱατρός εἶναι, καὶ μαντικῆς.
 καὶ κατασπασάμενος ἐργα-
 σία τ' μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν
 Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρω καὶ
 ἐν Διδύμοις, ὅσα πατὴρ τὸς
 χρωμένους αὐτῇ, λοῦσθαι καὶ
 ἱεραμ-

Puleros enimvero La-
 тона & liberos procreasti
 Ioui. L A T. Non enim o-
 mnes, ὁ Iuno, tales pa-
 rere possumus, qualis
 Vulcanus est. I V N. At
 hic claudus quidem, uti-
 lis certe tamen est artifex
 optimus existens, ac cœ-
 lū nobis exornavit quo-
 que, Veneremq; uxorem
 duxit, a qua & studiose
 observatur. Contra au-
 tem tuorum liberorum,
 altera quidem virilis ultra
 modum, & montivaga
 est, & postremo in Scy-
 thiam quoque profecta,
 omnes sciunt, qualia co-
 medat, hospites mandan-
 do, ac Scythas ipsos imi-
 tando, qui humana carne
 vescuntur. Apollo autem
 simulat quidem omnia
 scire sese, & iaculari, & ci-
 thara canere, & medicū
 esse & vaticinari. Et ere-
 ctis vaticinandi tabernis
 hic in Delphis, illic in
 Claro & Didymis, deci-
 pit consulentes se, obli-
 qua, & in utranq; partem
 questionis proficit inchi-
 nantia

nantia respondendo, ne videlicet erroris possit damnari, atq; ita ex hoc quæsitum facit, & dicescit. Multi enim amentes sunt, seq; ipsos exhibent præstigijs deludendos. Verum non ignoratur vniq; à prudentioribus, quod plerq; falsa ac ficta dicuntur, quippe ille ipse vates ignorabat, quod interfecurus amasium suum esset disco, neq; prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphne, idq; adeo formosum atq; comatum. Quare non video, qua causa pulciores liberos te quam Nioben illam, procreasse putaris. **Λατ.** At vero liberi hi, hospitem mactatrix ista videlicet & mendax vaticinator ille, scio quo pacto mordeant te, dum conspiciuntur inter deos, & maxime quando hæc quidem ob pulcritudinem laudatur, ille autem citharam personat in convivio, omnibus ipsum admiratione prosequentibus. **Ιν.** Neque enim sum continere Laton. **Ιλ** lum ne admirantur? **Quæ** Mar-

ἐπαμφοτιζέοντα πρὸς ἐκείνους τῆς ἐραντήσεως ἀποκρίνομενος, ὥς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλουτεῖν μὴ ἀπὸ τοῦ τοιούτου. πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγογγύουσιν. πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γὰρ ὑπὸ τῆς σιωπῆς τῶν πολλὰ τερατευόμενος. αὐτὸς γοῦν ἐμάντις ἠγνόει, ὅτι φορούσῃ μὴ τὸν ἐρώμενον τῆς δίσκου. οὐ περιμαντεύσατο δὲ, ὥς φέρεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα οὕτως καλὸν καὶ κοινόν ὄντα. ὥς οὐχ ἐξῶ, καθότι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξαι, **Λη.** ταῦτα μὴ τοι τὰ τέκνα ἢ ξυνοκτόνος καὶ ὁ ψευδομαντις, εἶδαι, ὅπως λυγρῇ σε ἐρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαίνεται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κίθαρίζει ἐν τῇ συμπύρῳ θαυμάζομενος ὑφ' ἀπάντων. **Ηφαι.** ἐγέλασα ὦ **Λητῶ.** ἐκείνος θαυμάσιος, ὃν ὁ **Μαρσύ-**

Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἰ-
μοῦσαι δικάσαι ἠθέλον, ἀπέ-
φειραν αὐτὸν, αὐτὸς κρατήσας
τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατα-
σοφισθεὶς ἄδικος ἀπολωλὼν,
ἀδίκως αἰλούς, ἢ ὅ καλὰ σε
παρθένος οὕτω καλὴ ὄσιν,
ὥς ἐπεὶ ἔμαθιν ὀφείσθαι
ὑπὸ τοῦ Ἀκταίονος, φοβη-
θεῖσα μὴ ὁ νιανίσκος ἔξα-
γορεύσῃ τὸ αἶχος αὐτῆς,
ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύ-
βας. ἐγὼ γὰρ λέγω ὅτι οὐ-
δὲ τὰς τικούσας ἐμαίοντο,
παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.
Αὐ. μέγα ὦ Ἥρα φρονεῖς,
ὅτι ξιώνει τῷ Διὶ, καὶ συμ-
βασιλεύσῃ αὐτῷ, καὶ διὰ
τοῦτο ὑβρίζεις ἀδίκως. πλὴν
ἄλλ' ὀφθαλμοὶ σε μετ' ἐλίγον
αὐθις δακρύουσιν, ὅπότερ
σε καταλεπόντων, ἐς πλὴν γλῶ-
σσην, ταῦρος ἢ κύκνος γε-
γόμενος.

Ἀπόλλωνος καὶ
Ερμού.

Γίγνηται ὦ Ερμῆς Ερ. ὅτι
γίγνηται

Marsyas, si iuste modo iu-
dicare Musæ voluissent,
excoriasset merito, ut qui
ipse in Musica vicerat,
nunc autem circumuen-
tus miser ille periit, iniu-
ste sane damnatus. Hæc
autem formosa tua virgo
ita formosa nimirum est,
ut posteaquam animad-
vertit lese conspectum ab
Actæone fuisse, verita ne
adolescens ille turpitudi-
nem ipsius evulgaret, im-
miserit illi canes. Ut inte-
rim non dicam, quod ne-
que parturientibus oblectri-
catura fuisset, si virgo vi-
que & ipsa foret. L A T.
Valde animo elato es Iu-
no, eo quod cum Ioue
concumbis, & unâ cum
eo regnas, & præterea abs-
que metu contumeliosa
es. Veruntamen videbo te
nō ita multo post rursus
lacrymantem, quando
te relictâ in terram descē-
derit ille, in taurum aut
cygnum conuersus.

Apollinis & Mer-
curij.

Quid rides Mercuri?
M E R. Quoniam maxi-
me

ne ridicula Apollo, vidi.
 Ap o l. Dic igitur, ut &
 ipse auditis illis, tecum ri-
 dere possim. M a r. Ve-
 nus cum Marte concum-
 bens, deprehensa est, ac
 Vulcanus comprehensos
 illos, vinculis constrinxit.
 Ap o. Quomodo? Sua-
 ue enim quiddam dicere
 videris. M a r. Longo iam
 tempore, opinor hæc sci-
 ens venatus est illos, &
 lecto occultis quibuidam
 vinculis circumdato, abi-
 ens ad fornacem opus fa-
 ciebat. Post hæc Mars in-
 greditur secreto ut quidē
 ipse putabat. Videt autem
 ipsum ex alto Sol, & rem
 ad Vulcanum defert. Vbi
 igitur lectum conscendis-
 sent, & in opere essent,
 & iam intra retia teneren-
 tur, circumuoluuntur ip-
 sis quidem vincula, astat
 autem Vulcanus. Illa igi-
 tur (nam & forte tum
 nuda erat) pudore affe-
 cta, non habebat, quo se
 regeret. Mars vero, ab ini-
 tio fugere tentabat, spe-
 rabatq; se vincula illa dis-
 rupturum esse. Cæterum
 posteaquam intellexit, se
 undique captum teneri,
 neque

γλαϊότατα ὃ Ἀπόλλων ἑ-
 δον. Απο. εἰπέ οὖν, ὥς καὶ
 αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγι-
 λῆν. Ερμ. ἢ ἀφροδίτη ξυνο-
 οὔσα τῷ Ἀρῇ, κατέλαμπται,
 καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτὰς
 ξυλλαβῶν. Απο. πῶς; ἦ
 δὴ γὰρ τι ἱερὸν εἶπας. Ερμ.
 ἔκ πολλοῖ, ὅμαι, ταῦ-
 τα εἰδὼς ἐθήρεον αὐτοὺς,
 καὶ πρὶ τῷ εὐνῷ ἀφανῇ
 δισμὰ περιδεῖς, ἐργάζετο
 ἀπιλθὼν ὅτι τῷ κάμινον.
 ἔπειτα ὁ μὲν Ἀρς εὐσέχεσται
 λαβὼν, ὥς ᾤετο. καθορᾷ
 δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει
 πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπὶ δὲ
 ἐπίθησαν τοῦ λέχους, καὶ
 εἰ ἐργῶ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγ-
 γρήλυτο τῷ ἀρκύων, περι-
 πλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ
 δισμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς
 ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν
 οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχεν γομ-
 νῶσα, οὐκ εἴχεν, ὅπως
 ἐγκαλύψατο αἰδουμένη. ὁ
 δὲ Ἀρς τὰ μὲν πρῶτα δια-
 φυγὴν ἐπιηράτο, καὶ ἥλ-
 πιζε ῥέξιν τὰ δισμὰ.
 ἔπει-

ἔπειτα δὲ σωεῖς ἐν ἀφύ-
πνυτον ἔχοντα ἑαυτὸν, ἰκέ-
ται. Απο. τί οὐκ ἀπέλυ-
σεν αὐτὸς ὁ Ἡφαιστος; Ερμ.
οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλίσας
τὸς θεοὺς, ὅτι δαίκνυται πλὴν
μοιχῆς αὐτοῖς. οἳ γὰρ γυναι-
κὰς ἀμφοτέρω καὶ νυκτότερος,
ξωδὸν δὲ ἐκείνῳ ἐκθροῦσι. καὶ
τὸ δῖαμα ἡδίστον ἐμοὶ ἔδειξεν
μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον
τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλ-
κὸς ὀκείνος, οὐκ αἰδέεται
καὶ αὐτὸς ὁπιδεκνύμενος
πλὴν ἀχαιῶν τοῦ γάμου;
Ερμ. μὰ Δία ὅστις καὶ ὁπ-
τιλῶ αὐτοῖς ἐφισώ. ἐγὼ
μὲν τοι, εἰ καὶ τὰ ληδὲς εἰ-
πέω, ἐφθόγῳ τῷ Ἀρεῖ, μὴ
μὲν μοιχεύσαντι πλὴν καλ-
λίστῳ θεῷ, ἀλλὰ καὶ διδ-
μῶ μετ' αὐτῷ. Απολ. οὐκ
οὐκ καὶ διδίδωαι αὐτῷ ὑπέ-
μενας ὅτι τούτῳ; Ερμ.
τὸ δ' οὐκ αἶψά Ἀπολλων;
ἔδὲ μόνον ἐπιλαθῶν. ἐπι-
νέτομαι γὰρ σε, ὡς μὴ τὰ
οἰοία καὶ αὐτὸς εὐξή-
δῶν.

Ηφαιστος

neque effugere quoquam
posse, supplicare coepit.
ΑΡ. Quid igitur, soluit
ne ipse Vulcanus? ΜΕΝ.
Nondum, sed convoca-
tis dijs, spectandum ipsis
exhibuit adulterium. Illi
autem nudi ambo, & col-
ligati mutuo, inclinatis
deorsum caputibus erube-
scebant. Atque adeo spec-
taculum hoc dulcissimū
mihi visum est, cum tan-
tum non ipsum opus ex-
hiberent. ΑΡΟ. At fa-
ber ille, an non pudore
afficitur etiam ipse, cum
spectandum ita exhibet
turpitudinem coniugij.
ΜΕΝ. Per Iovem, quip-
pe qui etiam ardeat ipsis
astans. Ego vero, si opus
est verum dicere, inuide-
bam Marti, non solum
quod cum formosissima
dea adulterium exercuis-
set, sed etiam, quod colli-
gatus cum ipsa una esset.
ΑΡΟ. Proinde & tu li-
gari hoc pacto sustineres?
ΜΕΝ. C. Tu vero non
Apollo? Aspice modo &
accedens, collaudabo e-
nim te, si non eadem ipse
quoque optabis, ubi vi-
deris.

Iuno

Iunonis & Io-
uis.

Et quidem erubescere-
rem ô Iupiter, si mihi ta-
lis esset filius effeminat⁹
adeo, & perditus ebrie-
tate. Mitra quidem reli-
gata comaincedens, ut
plurimum autem cum in-
sanis mulieribus consue-
tudinem habens, mollior
ipsis illis, ad tympana &
tibias & cymbala choreas
agens, & in summa cuius
magis, quam patri tibi si-
milis. I V P. At vero hic
mittatus & mulierosus nô
solum ô Iuno, Lydiam
subiugavit, & eos qui ad
Tmolum habitant, ce-
pit, præterea & Thraces
sub se redegit, verum et-
iam contra Indos profe-
ctus, cum muliebri illo
exercitu & elephantos ce-
pit, & terra potitus est,
ipsamque regem, qui ali-
quantulum resistere ausus
fuerat captivum abduxit.
Atque hæc omnia fecit,
saliens pariter & choream
ducens, hastis viendo he-
deraceis, ebrius interea,
ut ais, atq; furore correptus.
Quod si vero quispi-
am

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Εγὼ μὲν ἠχαιόμενος ὦ
Ζεῦ, εἰ μοι τοιοῦτος γινώσκῃς,
θῆλυς οὕτω, καὶ διφθαερύς
ὑπὸ τῇ μέθῃ. μήτε γὰρ αἰα-
διόμενος τινὲς κέλευν, τὰ
πολλὰ δὲ μαθομένης γυναι-
ξὶ σικωρῶν, ἀβρότερος αὐτῇ
ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ
αὐλαῖς καὶ κυμβάλοις χορεύ-
ων. καὶ ὅπως παντὶ μάλλον
ἰοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Ζεῦ.
καὶ μὲν οὕτως γὰρ ὁ θηλυμέ-
ρης, ὁ ἀβρότερος τῇ γυναικῶν,
οὐ μόνον ὦ Ηρα τινὲς Λυδίας
ἐχέωσατο, καὶ τὰς καλοποιῶ-
τας τῇ Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τὰς
θράκας ἐκπηγάγη, ἀλλὰ καὶ
ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τὴν γυναι-
κίῳ τούτῳ στρατιωτικῷ τύ-
πῳ ἐλέφαντας ἔειλε, καὶ τῇ χό-
ρας ἐπράτησε, καὶ τῇ βασιλείᾳ
πρὸς ὀλίγον ἀντιστάσαντα πολ-
μήσαντα, αἰγυμάλωτον ἀπή-
γαγε. καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔφα-
ξεν, ὁρχόμενος ἅμα καὶ χορεύ-
ων, εὐρύστοις χρώμασι καὶ πίνοις
μεθύων, ὥς φησὶ, καὶ ἐιθιάζων.
εἰ δέ τις

εἰ δέ τις ἐπιχειρεῖσι λοιδορεῖ-
 σαί τι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν
 τιλιντῶν, καὶ τῆτον ἐτιμωρή-
 σατο, ἢ καλᾶδισας τοῖς κλη-
 μασιν, ἢ διασπαδίνουσαι ποι-
 ῆσας ὑπὸ τῇ μητρὶς ὥσπερ νε-
 βρῶν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεία τοῦτα,
 καὶ ἐκ ἀντάξια τῷ πατρὶ; εἰ
 ἢ παιδίᾳ καὶ τρυφῇ παρέστιν
 αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος, καὶ μά-
 λιστα ἐλθούσας τέτις, οἷος
 αὖ νύφας οὗτος ἰὺ, ὅπου
 ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἡφαι-
 σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινεῖν καὶ τὸ
 εἶρημα αὐτῷ τῷ ἀμπελον,
 καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα ὁρῶν
 οἷα οἱ μεθύοντες ποιοῦσι
 σφαλόμενοι, καὶ παρὲς ὑβρίν
 περιπόμενοι, καὶ ὅλας μεμνη-
 νότας ὑπὸ τοῦ πότου. τὸν
 γοῦν Ἰκάριον, ὃ πρῶτον ἔδωκε
 καὶ τὸ κλῆμα, οἱ συμπτώει
 αὐτοὶ δὴ φθίειν, παύοντες
 ταῖς δικάλαις. Ζεὺς. οὐδὲν
 τοῦτο φησ. οὐ γὰρ οἶνος ταῦ-
 τα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ,
 τὸ δ' ἀμνηστικὸν τὸ πόσις, καὶ
 τὸ πᾶσα τῇ καλῶς ἔχοντος
 ἐμφορεῖται τῷ ἀκράτου. ὅς δ'
 αὖ μὲν

am illum conviciari ag-
 gressus sit, contumeliose
 de sacris illius loquendo,
 etiam hunc ulcisci solet,
 vel palmitibus ipsum im-
 plicando, vel à matre, per
 inde ut linnulum, lacera-
 ri faciendo. Vides quam
 virilia hæc, & me patre
 minime indigna. Si vero
 iussibus quoq; & delicijs
 inter hæc indulget, non
 est, quod inuideas, & ma-
 xime si quis cogitet, qua-
 lis hic sobrius futurus e-
 rat, quando etiam ebrius
 hæc facit. I v. Tu mihi vi-
 deris etiam laudare inven-
 tum ipsius, vitem videli-
 cet & vinum, & hoc cum
 videas, qualia inebriati
 isti facit, ritubantes,
 & ad contumeliam prola-
 bentes, & in summa io-
 santes præ vino. Itaq;
 & Icarium illum, cui pri-
 mo donavit palmitem,
 ipsi compositores perdid-
 rant exdentes ligonibus.
 I v r. Nihil hoc dicis.
 Non enim vinum hæc,
 neq; ipse Dionysius effi-
 cit, sed immoderatus po-
 tus, & ultra quâ decet, &
 satis est, repleti mero. Cæ-
 terum si quis moderate

bibat, hilarior ille quidē
& suavior fieri solet. Qua
lia vero Icarus passus est,
tale nihil ulli compoto-
rum facile fuerit. Sed tu
adhuc zelotypia affici vi-
deris, ac Semeles remini-
sci, Iuno. Siquidem eas
res Dionysij calumniaris,
quæ sunt omniuni pul-
cerrimæ.

Veneris & Cupidi- nis.

Quid tandem in causa
est, Cupido, ut cum reli-
quos Deos omneis ador-
tus expugnaris, Iouem
ipsum, Neptunum, Apol-
linem, Iunonem, me de-
niq; matrem ab una Mi-
nerua temperes, utq; ad-
uersus hanc nec ullum ha-
beat incendium tua fax &
iaculis vacua sit pharetra,
tum & ipse arcu careas,
neq; iaculari noris? CΥ.
Equidem hanc metuo,
mater, est enim formida-
bilis truculentoque aspe-
ctu, ac ferocitate quadam
supermodū virili. Prinde
si quando tenso arcu petā
illam, galeæ cristam qua
tiens, exrauefacit me, &
treme-

αὐ ἑμμετρα πάντα, ἡλαρώτε-
ρος μὲν, καὶ ἡδίων γήροισ' αὖ.
οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐ-
δὲν αὖ ἐργάσκω οὐδένα τῶν
ξυμποῦν. ἀλλὰ σὺ ὀπιζυ-
λοτυπεῖν τοικας ὦ Ἥρα, καὶ
Σεμέλης μνημονεύειν, ὅγῃ
διαβάλλεις τοῦ Διονύσου
τὰ κάλλιστα.

Αφροδίτης καὶ Ερωτος.

Τί δὴ ποτε ὦ Εἶς, τὺς
μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγω-
ρίσω ἅπαντας, τὸν Ποσει-
δῶν, τὸν Απόλλω, τὴν Πέ-
αν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μήτης
δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ
ἐπ' ἐκείνης ἄπυρες μὲν σοὶ
ἡ δᾶς, κινῇ δὲ οἷσιν ἡ φα-
έτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ καὶ
ἄτοχος; Εἶς. δίδω ὦ
μῆτερ αὐτίκω. φοβερὰ γάρ
ἐστὶ καὶ χαροπὰ, καὶ δεινὸς
ἀνδρική. ἐπτόταν οὖν ἐν-
τηνάρμενος τὸ τῶνον ἰὼ
ἐπ' αὐτίκω, ὀπισθεύουσα τὸν
λόφον. ἐκπλήττει με, καὶ
ὑπερπε-

ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀ-
 πορρῆμι μου τὰ τοξόματα
 ἐκ τῆς χειρὸς. Αἶφρο. Αἶφρος
 γὰρ οὐ φοβερότερος ἔω, καὶ
 ὅμως ἀφάπλισας αὐτόν, καὶ
 νίκησας. Εἰ. ἀλλ' ἐκεί-
 νος ἐκὼν περσίνεται με,
 καὶ περιπαλεῖται, ἢ ἀθῆ-
 να δὲ ὑφραίνεται αἰεὶ. καὶ
 ποτε ἐγὼ μὴ ἄλλως πα-
 ρέπλω, πλεσίον ἔχων πύ-
 λαμπάδα, ἢ δὲ, ἔμμοι πρό-
 σσι, φασί, γὰρ τὸν πατέ-
 ρα τοῖ δόξατίω σε διαπεί-
 ρασα, ἢ τοῖ ποδὸς λαβο-
 μένη, καὶ ἐς τὸν τέταρ-
 τόν ἐμβάλοῦσα, ἢ αὐτὴ δα-
 σσαταμένη, διαφθιρῶ.
 πολλὰ τοιαῦτα ἠπάλασε.
 καὶ ἐπεὶ δὲ δεῖν, καὶ
 ὅτι τοῦ εἰδούς ἔχει πρό-
 σσι, τι φοβερὸν, ἐγὶδ-
 ραις κατέκομον, ὅπρι ἐγὼ
 μάλιστα δέδια. μορμολύτ-
 τεται γάρ με. καὶ φύγω
 ἵταρ εἶδω αὐτό. Αἶφρο.
 ἀλλὰ πῶς μὴ ἀθῆναι δα-
 ραις ὡς φῆς, καὶ πῶς τοξ-
 ούα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβη-
 δαίς

tremebundus ho, sic ut
 arma mihi e manibus ex-
 cidant. Va. Atqui Mars
 an non erat hoc formida-
 bilior? & hunc tamen su-
 peratum exarmasti? Cr.
 Imo ille cupide me reci-
 pit, atque ultro etiam in-
 uitat, verum Minerva
 semper abductis superci-
 lijs observat. quin aliquā-
 do, temere ad illum ad-
 volui, facem propius ad-
 mouens, at illa, siquidem
 ad me accesseris, inquit
 per parentem Iovem,
 quouis modo te conse-
 cero, aut lancea te trans-
 figam, aut pedibus arre-
 ptum in tartara dabo
 precipitem, aut ipsa te
 discerpam. Plurima item
 id genus comminabatur.
 Ad hæc acris obstruxit
 oculis, postremo & in
 pectore faciem quandam
 gestat horrendam, vipe-
 ris capillorum vice coma-
 tam, hanc nimirum ma-
 gnopere formido, terrē-
 tas enim me, fugioq; quo-
 ties eam aspicio. Ve n.
 Esto sane Minervam me-
 tuis, ut ais, atque huius
 gestamen Gorgona refor-
 midus, idq; cum Iouis ira-
 sua

sus fulmen non formida-
ueris. Ceterum Musæ
quam ob causam abs te
non feriuntur, atq; a tu-
is iaculis tutæ agunt? num
& hæ cristas quatunt, aut
Gorgonas præcedunt?
Cv p. Reuereor eas, ô
mater? Graues enim
sunt, & semper aliquid
curant, & cantionibus a-
nimum intentum gerunt,
quin ipse etiam non raro
illis assisto, carminis su-
auitate delinquit. V & N.
Esse, nec has adoriris
propterea quod sint re-
uerendæ. At Dianam qua
eandem gratia non vulne-
ras? Cv p. Vt breuiter
dicam, hanc ne deprehen-
dere quidem vsquam sum
potis, quippe perpetuo p
montes fugitantē, ad hæc
alterius cuiusdam sui cu-
pidinis illa tenetur cupidi-
ne. V & . Cuius ô gnate?
Cv. Venatu ceruorum
& hinnulorum, quos in se
stat ut capiat, ac iaculo
figat. Ac prorsum tota rerū
huiusmodi studio tenetur
tamen si fratrem eius q ni-
mirū arcu valet & ipse fe-
ritq; eminus. V & N. Te-
neo gnate, cū sæpenume-
ro sa-

δεῖς τὸν κτεανὸν τοῦ Διὸς.
αἱ δὲ μοῦσαι, διὰ τί σοι
ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν
εἰσιν; ἢ κἀκεῖναι λόφους
ὀπισθεύουσι, καὶ Γοργόνας
προφαίνουσιν; Εἰμ. αἰ-
δοῦμαι αὐτάς ὥ μῆτις.
σημαὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεί
τι φροντίζουσι, καὶ περὶ
ᾧδῶν ἔχουσι. καὶ ἐγὼ πα-
ρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς,
κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέ-
λους. Αφροδ. ἴα καὶ
ταύτας, ὅτι σημαὶ. τίω
δὲ Αἰήτην τίνας ἔτεκα
οὐ τιτρώσκες; Εἰμ. τὸ
μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβῶν
αὐτῶν εἶναι τε, φύγουσαν
αἰεὶ διὰ τῆς ὀρέης, ἔτα καὶ
ιδίον τινα ἔρωτα ἦδον ἐξῆ.
Αφροδ. τίνας ὦ τέκνον;
Εἰμ. Δύδας καὶ ἐλάφον
καὶ νεβρῶν, αἰετὶν τι δι-
ώκουσα, καὶ κατατοξύ-
ειν, καὶ ὅλως πρὸς τῇ τοι-
ούτῳ ὄειν. ἐπεὶ τὸν γε ἀδελ-
φόν σου τῆς, καὶ τοι τοξότῳ
καὶ αὐτὸν ὄντα. καὶ ἐκηρόλεον.
Αφρο. ὅδα ὦ τέκνον, πολ-

ἀλλ' ἐκείνον ἐτὶ βέβηκας.

ro sagitta vulnerasti.

Θεῶν κρίσις.

Ζεύς.

Deorum iudici-
um.

Ερμῆ λαβὼν τοῦτ' ἐπὶ τὸ
μῆλον, ἀπιδι ἐς τὴν φρυ-
γίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα, τὸν βουκόλον. θέ-
μι δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
Γαργάρε, καὶ λέγει πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σε ὦ Πάρι, κε-
λεύει ὁ Ζεύς, ἐπειδὴ κα-
λὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σεφὸς
τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς
θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἢ καλ-
λίστη ᾖ. τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ
ἄθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ
μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῶν
αὐταῖς ἀπιδίαι πρὸς τὸν
δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀπαυθού-
μαι τὴν δίκην, ὅπως
τι ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ
εἴγε οἶόν τι ᾤ, ἵδμεν αὖ
ἐκείνας νικητὰς εἶδον.
ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη μὲν
τὸ καλλιστεῖν ἀποδόντα,
πάντως ἀπιχθάνεσθαι ταῖς
πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐ-
τὸς οὐκ ὁπτιήδιος ὑμῶν δι-
καστής.

Mercuri, accepto hoc
pomo, abi in Phrygiam,
ad Priami filium, pasto-
rem armenti, pascit autē
in Ida monte, qua parte
Gargarum vocant, Ac
dic illi, Iupiter, inquit,
ὦ Pari iubet te postquam
& ipse formosus es, & re-
rum amatoriarum do-
ctus, sententiam ferre in-
ter deas, quæ nam illarum
optimum formosissima sit.
Certaminis autem præ-
mium ea quæ viccrit, po-
mum accipiat. Hora vero
iam, ut & ipsæ vos abea-
tis ad Iudicem. Ego vero
ablego à me arbitrium, ut
qui ex æquo omnes vos
amem, ac si modo possi-
bile foret, libenter omnes
vos victrices videre vel-
lem, præsertim quando
& necesse est, qui vni pul-
critudinis summam ad-
iudicabit, tum omnino
in odium cæterarum plu-
rium incurrere. Quare e-
quidem ipse vobis idone-
us iudex non sum, ado-

lesceus autem ille, Phrygius ad quem hinc abiis, regio quidem genere progeniens est & Ganymedis huius cognatus. Ceterū simplex & montanus, neque quicquā illum cognitione hac indignum merito putaverit. V E N. Ego vero Iupiter, evanisi Momum ipsum præstituas nobis iudicem, præsentis animo iturū sum ad documentum mei præbendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in me? Sed oportet etiam hisce placere hominem. I V N. Neq; nos, Venus, timeamus quicquam etiam si Mars ille tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parin, quisquis eriam fuerit. I V P. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes, avertis te, & erubescis. Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verecundia effici erga talia, sed tamen anovis. Abite igitur, ac videte, ne infestiores hatis iudici, quæcunque victæ fueritis, neque malum aliquod infestatis ipsi adolescentulo.

Neque

κατ' ἑσ. ὁ δὲ καλὸς αὐτὸς ὁ
φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπτε, βασιλι-
κός μὲν ὄν, καὶ Γανυμήδους
τούτου ξυγγενὲς. τὰλλα δὲ
ἀφελὲς καὶ ὀρεῖος, καὶ οὐκ αὖ
τις αὐτὸν ἀπαξιώσκει τοι-
σούτης Δέας. Αφροδί. ἐγὼ
μὲν ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν μω-
ρὸν αὐτὸν ὀπσιήσεις ἡμῶν
δικαστῶν, διαξέσθαι βαδισ-
μαι πρὸς τὴν ὀψιδεῖν. τί
γὰρ αὖ καὶ μωμώσεται μου;
καὶ ὅτι καὶ ταύταις ἀρέσκειν
τοὶ ἀνθρώποι. Ηρα. οὐδ'
ἡμῖν ὦ Αφροδίτη διαδι-
μεν, οὐδ' αὖ ὁ Αρεὶς ὁ σὸς
ὀπσιήσῃ τὴν δίετα, ἀλ-
λὰ διχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅς
τις αὖ ἢ, τὸν πάρεν. Ζεὺς. ἢ
καὶ σοὶ ταῦτα ὦ Δύγατρε
σιωδοκεῖ; τί φῶς; Διπρό-
φον, καὶ ἐρυθρίαν; ἔστι μὲν
ἴδιον τὸ αἰδέσθαι γὰρ τὰ
τοιαῦτα ἡμῶν ἢ πρὸς παρ-
όντων, ὀπσιήεις δὲ ὅμως. ἄ-
πτε οὐκ. καὶ ὅπως μὴ χα-
λεπήνῃτε τῷ δικαστῇ ἀνι-
στημένῳ, μήδε κακὸν
ἐνστήσῃτε τῷ νεανίσκῳ.
οὐ γὰρ

οὐ γὰρ οἶόν τι ὁπίσῃς εἶναι
καλὰς πάσας. Ερμ. προί-
ωμεν εὖ δὲ τῆς φρυγίας,
ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς
δὲ μὴ βραδείως ἀκολουθεῖ-
τέ μοι, καὶ θαρσύνετε, οἶδα
ἐγὼ τὸν Πάριον, νιανίας
ὄσι καλὸς, καὶ τὰλλα ἱρω-
τικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρεί-
νεις ἰκασιώτατος, οὐκ αὖ
ἐμῆτος δικάσει κακῶς.
Αφροδ. τοῦτο μὲν ἀπαν
ἀγαθόν, καὶ πρὸ ἐμοῦ λέ-
γεις, τὸ δὲ δίκαιον ἡμῶν εἶ-
ναι τὸν Δικαστήν. πόστις
δὲ, ἄγαμῶς ὄσιν αὐτός,
ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σωτή-
σιν; Ερμ. εὖ πάντε-
λως ἄγαμῶς ὄσιν, ὦ Α-
φροδίτη. Αφροδ. πῶς
λέγεις; Ερμ. δοκεῖ σὺ
αὐτῷ σωσοικῆν ἰδαία γυ-
νη, ἱκανὴ μὲν, ἀγροικας
μὲν, καὶ δεινῶς ὄρεας,
ἀλλ' οὐ σφόδρα περτέ-
χον αὐτῇ εἶναι, τίνας
δ' οὐκ ἔνεκα τὰῦτα ἱρω-
τῆς; Αφροδίτη. ἄλ-
λως ἡρόμην. ΑΔκ. παρὰ
[οἶσιν]

Neque enim fieri potest,
ut æqualiter omnes for-
mosæ sitis. M a x. Pro-
cedamus ergo rectâ ver-
sus Phrygiam. Ac ego
quidem præibo, vos au-
tem non lente sequimini
me, & bono animo esse.
Noui ego Paridem hunc,
adolescens est formosus,
& quod ad cætera atti-
net, amoris deditus, & ad
talìa disceptanda maxime
idoneus, neque ille faci-
le iudicaverit male. V a.
Hoc quidem totum be-
ne, adeoque per me nar-
ras, iustum videlicet no-
bis iudicem. Virum au-
tem & uxore adhuc caret
hic, an mulier quæpiam
ipsi cohabitât? M a x.
Non omnino absq; uxore
est Venus. V a. Quo-
modo hoc dicis? M a x.
Videtur quædam cum eo
habitare mulier Idæa, sic
satis formosa, cæterum
rusticè atq; inter montes
male consuetæ. Sed non
admodum adhibere ani-
mum ipsi videtur. Cuius
igitur gratia hæc interro-
gas? V. Nullius sane rei,
sed ita temere in mentem
venit. M i. Male legatio-
nem

nem nobis, heus tu, qui
 privatim cum hac confi-
 lia confers. M e κ. Nihil
 mali. Minerva hoc, neq;
 etiam contra vos. Sed in-
 terrogabat me, an sine v-
 xore Paris esset. M i κ.
 Quamobrem igitur hoc
 superstitiose adeo illa cu-
 ras? M e κ. Nescio, aie-
 bat igitur, quod temere
 ita in mentē venisset hoc
 neq; ex composito inter-
 rogasset me. M i. Quid
 ergo, caret ne vxore ad-
 huc? M e κ. Non vide-
 tur. M i κ. Quid autem,
 bellicæ ne rei studio ali-
 quo tenetur, atq; amans
 gloriæ est, an nihil aliud
 quam bubulcus est? M e.
 Verum quidem non pos-
 sum dicere. Coniecturam
 autem facere licet iuuenis
 cum sit, etiam has res con-
 sequi illū cupere, ac velle
 præcipuum in bellis esse
 se. V. Vides? nihil ego
 puni conqueror, neq; cri-
 mine vero tibi, quod cū
 hac seorsim nūc loqueris,
 querulorū enim hoc, non
 Veneris. M e κ. Etīā hæc
 ferme eadem interroga-
 vit me, quamobrem gra-
 uiter ne feras, neue pu-
 ces

ἰσχυροῦναι. ὃ οὐτος ἰδίᾳ
 ταύτῃ κομπολογούμενος; Ερ.
 οὐδὲν ὧ Αἰώνῳ δεινόν,
 οὐδὲ κατ' ὑμῶν. ἀλλ' εἰς τὸ
 με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις
 ἔστιν; Αἰθ. ὡς δὴ τι τοῦ-
 το πολυπραγμονοῦσα; Ερ-
 μής. οὐκ οἶδα. φησὶ δ'
 οὐκ ὅτι ἄλλως ἐπιλθόν, οὐκ
 ἔξιπότης ἦεντό με. Αἰθ.
 τί οὐκ ἄγαμος ἔστιν; Ερμ.
 οὐ δοκῇ. Αἰθ. τί δὲ τῶν
 πολεμικῶν ἔστιν αὐτῷ ἐπι-
 θυμία, καὶ φιλόδοξος τις,
 ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; Ερμ.
 τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέ-
 γεν. εἰπάρισ δὲ χρὴ, γέρον-
 ὄντα, καὶ τούτων ὀρέγε-
 σθαι τυχῆν, καὶ βούλεισθαι
 αὐτῶν πρῶτον εἶναι κα-
 τὰ τὰς μάχας. Αφροδ.
 ὁρᾷς οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι,
 οὐδὲ προσεγγικαλῶ σοι, τὸ
 πρὸς ταύτῃ ἰδίᾳ λαλεῖν,
 μεμφομένης γὰρ, καὶ οὐκ
 Αφροδίτης τὰ τοιαῦτα.
 Ερμ. καὶ αὕτη σχιδόν τὰ
 αὐτά με ἦεντο διὸ μὴ χα-
 λικῶς ἔχει, μᾶλλον οἷον
 μειο-

ΜΕΛΙΟΝΙΚΤΗΝ, ἔτι καὶ ταύτη
 κατὰ τὸ ἀπλουῦ ἀπικρι-
 βήμιον. ἀλλὰ μεταξὺ λή-
 γων ἤδη πολλὸν ὀρεῖοντες, ἀ-
 κισπάζομεν καὶ ἀσέρον, καὶ
 χιθῶν γε κατὰ τὴν φρυγί-
 αν ἔσμεν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν
 Ἰδλίω ὄρεω, καὶ τὸ Γάργαρον
 ὄλον ἀκριβῶς. εἰ δὲ μὴ ἔξα-
 πατώμαι, καὶ αὐτὸν ὕμῶν
 τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.
 ΗΡΑ. ὅπου δὲ ἔσται; οὐ γὰρ κα-
 μὸι φαίνεται. ΕΞΗ. ταύτη δὲ
 ΗΡΑ. πρὸς τὰ λαϊὰ σκοπεῖ,
 μὴ πρὸς ἀκρῶν τῶν ὄρει. πα-
 ρὰ δὲ τὴν πελοποννησίαν, οὐ τὸ
 αὐτῶν, καὶ τὴν ἀγέλιον ὄ-
 ρει; ΗΡΑ. ἀλλ' οὐχ ὄρεω τὴν
 ἀγέλιον. ΕΞΗ. τί φῆς, οὐχ ὄ-
 ρεις βοῖδιχα κατὰ τὸν ἡμῶν
 οὐτῶσι δάκτυλον, ἐκ μέσων
 οἷον σιτῶν περιεχόμενα;
 καὶ τίνα ἐκ τῶν σκοπέλων κα-
 ταθέοντα, καλαύροντα ἔχο-
 ντα, καὶ ἀνέγοντα μὴ πρὸ-
 σω διασπιδόμενα τὴν ἀγέ-
 λιον; ΗΡΑ. ὄρεω τὴν, εἴγε
 ἐκείνους ὄρει. ΕΞΗ. ἀλλ' οὐκ ἔ-
 νοι. ἐπεὶ δὲ πάντιμον ἔσ-
 μη

tes eo minus consecutu-
 ram esse te, quod huic
 quoque simpliciter & abs-
 que dolo respondi. Verū
 interea dum sermones cæ-
 dimus, iam multum pro-
 gressi, reliquimus post
 nos itellas, & propemo-
 dum Phrygiam contingi-
 mus. Ego vero etiam I-
 dam video, adeoque totum
 Gargarum exacte, & si
 non fallor, ipsum quoque
 iudicem vestrū Paridem.
 I V N. Vbi autem is est,
 neque enim ipsa etiam
 video illum. M E N. Hac
 versum, Iuno ad sinistram
 respice, non ad summum
 montem, sed secundum
 latus ubi antrum illud, &
 armentum vides. I V N.
 At non video armentum.
 M E N. Quid ais? an non
 vides buculas secundum
 meum hunc digitum, ex
 medijs rupibus progre-
 dientes & quendam à
 scopulo deorsum curren-
 tem, pedum manu tenen-
 tem, & prohibentem, ne
 longius dispergatur ar-
 mentum. I V N. Video
 nunc tandem, si modo
 ille est. M E N C V. Ille
 vero. Sed quia prope iam
 su-

sumus, in terram, si videretur, demissi, pedibus faciamus iter, ne conturbemus illum, Iuperno ex improviso deuolando. LV. Recte dicis, atque ita faciamus. Cæterum posteaquam descendimus, tuum iam est Venus, ut præcas, ac viam nobis ducendo commonstres. Tu enim, ut consentaneum est, locorum perita es, quippe quæ sæpius, vi fertur fama, huc ad Anchisem descenderis. VN. Non admodum, Iuno, me tua ista mouet dicacitas. MN. Atqui igitur ego vos ducam. nam & ipse frequenter in Ida versatus sum, quando Iupiter amabat adolescentulum illum Phrygem, ac sæpius huc veni, ab illo missus, ut quid ageret puer, obseruarem, & cum iam in aquilam conuersus esset, una quoque cum ipso aderam, & una formosum illum subleuabam. Et si modo satis memini, ab hac ipsa rupe illum in sublime abripuit. Nam hic quidem forte dum fistula canebat ad ouile, Iupiter

auicem

μὲν δὲ τῆς γῆς, ἢ δοκῇ, κατασάντες βαδίζομεν, ἵνα μὴ διατράξωμεν αὐτὸν αἶψαν ἔξ ἀφανοῦς καθεπτέμενοι. Ηρα. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιεῖμι. ἔπει δὲ κατεβίβκαμεν, ὦρα σοι Ἀφροδίτην προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῶν τῆς ὁδοῦ. σὺ γάρ, ὥς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὥς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς ἀγχίσλω. Ἀφροδ. εὖ σφόδρα, ὦ Ηρα, τοῦτοις ἀχθομαι τῶν σκόμμασιν. Ερ. ἀλλ' ἐγὼ ἡμῶν ἡγήσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέβη κατὰ τὴν Ἰδαν, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἦεν τὸν μετὰ κίου τῷ Φρυγῷ. καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον, ὡς ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ὄπισθοπλὺν τῷ παιδὶ. καὶ ὁπότε ἦεν ἐν τῇ αἰτῇ λῶν, συμπαιρπάμην αὐτῷ, καὶ σιωποῦντι τὸν καλόν. καὶ εἴγε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρης αὐτὸν ἀνῆρπασιν. ὁ πλὺν γὰρ τότε ἔτυχεν συνείζων πρὸς τὸ πειννίον. κατεπτέμενος δ' ὀπίσθεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς,

κούφως

κούφαί μάλ' αὖ τοῖς ὄνυξι πι-
 ρισαλὼν, ὡς τὰ εἶμασι πύ-
 ρθῃ τῇ κεφαλῇ τιάραν δα-
 κῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-
 ταρυγμένον, καὶ τῷ τραχή-
 λῳ ἀπεσπαραμμένῳ ἔς αὐτὸν
 ἀπεβλέποντα. τότε οὖν ἰγὼ
 πύρρην ἔλαβον, ὥσπερ
 βλάκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ
 θεοῦ. ἀλλὰ γὰρ ὁ διακτη-
 τὴς οὕτως ἐπὶ πλοσίον, ὥς
 περσείπωμεν αὐτὸν. χεῖρ
 ὦ βουκόλι. Πάρι. νῦν καὶ σύ-
 γι ὦ νταῖοσι. τίς δὲ ὢν
 δεῦρο ἀφῆλται πρὸς ἡμᾶς;
 ἢ τίνας ταύτας ἄγει ταῖς
 γυναικάς; οὐ γὰρ ὀπτήσθαι
 δευροπολεῖν, οὕτως γι οὔσαι
 καλαί. Εὐμ. ἀλλ' οὐ γυναι-
 κες εἰσὶν. Ηὖτε δὲ ὦ Πάρι,
 καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην
 βεῖς, καὶ μὲν τὸν Εὐκλῆν ἀπέ-
 ψηλιν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέ-
 μεις, καὶ ἀνχιῖς; καὶ μὴ
 βέβηθι. χαλεπὸν γὰρ οὐδέν.
 κλυθεὶ δὲ σι δικαστὴν γινέ-
 σθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἰ-
 σπεῖδ' ἄν γὰρ φησι καλὸς τε
 αὐτὸς αἰ καὶ σοφὸς τὰ ἐρω-
 τικὰ,

autem à tergo ipse depo-
 lans, leniter admodum
 vnguibus circumiecit, &
 ore in tiaram, quam su-
 per caput habebat, impres-
 so, in alium iussit pue-
 rum, perturbatum, & cer-
 vice reflexa in ipsum in-
 tuentem. Tum igitur ego
 fistulam iussuli, abiecerat
 enim illam pro timore.
 At enim arbiter hic pro-
 pe est, quare compelle-
 mus ipsum. Salve bubul-
 ce. Paris. Et tu certe ado-
 lescens. Quis autem ipse
 es, qui hoc ad nos adue-
 neris, aut quas nam has
 adducis mulieres? Non
 enim eiusmodi apparent,
 quæ in montibus versari
 commode queant, formo-
 sæ adeo cum sint. M. n. n.
 At non mulieres sunt. Iu-
 nonem vero ô Pari, & Mi-
 nervam & Venerem vi-
 des, & me Mercurium vi-
 delicet, Iupiter ad te mi-
 sit. Sed quid tremis, &
 expallescis? ne metue, ni-
 hil enim periculi hic. Iu-
 bet autem te iudicem esse
 pulcritudinis ipsarum.
 Quandoquidem enim, in-
 quit, & formosus ipse es,
 & doctus rerum amatoria-
 rum.

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autem præmium scies lecto hoc pumo. ΠΑΚ. Cedò, ut videam quid sibi etiam velit, Pulcra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, ò here Mercuri, potero ego mortalis cum sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci captu. Nam huiusmodi causas disceptare, delicatorum atque urbanorum magis est. Quod autem ad me attinet, utra capella formosior altera sit, & iuvenca num alia aliam superet, fortassis ex arte dijudicare possim. Hæ vero & formolæ pariter omnes sunt, & non video quo pacto aliquis ab una ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Non etiam facile abistere vult, sed cuiusque se primo applicat, ei inhæret, & quod præsens est, laudat. Inde si ad aliud transierit, etiam illud formosum videt, & immoratur, & semper ab ijs, quæ priora sunt, seu

τικὰ, σοὶ πῶς γινώσκω ὅτι τίς πω. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἄβ-
λον εἶπεν, ἀναγρὺς τὸ μῦλον.
Παρ. φέρε' ἰδὼ τί καὶ βού-
λονται. ἡ καλὴ, φησι, λαβέ-
τω. πῶς αὖ οὐκ ὦ δέσποτα
Ερμῷ δυνηθείω ἐγὼ θνητὸς
αὐτὸς καὶ ἀχροῖος ὢν, δικα-
στὴς γινέσθαι παρεδόξου θείας,
καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκό-
λον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρείσσον
τῷ ἀδελφῷ μᾶλλον, καὶ ἀτυ-
κῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἴγα μὲν
αἴγος ἵποτέρας ἢ καλλίων,
καὶ δάμαλς ἄλλης δαμά-
λιως, τάχ' αὖ δικάσωμε
κατὰ πῶς τέχνῃν. αὐτῷ δὲ
πᾶσαι τε ὁμοίως καλαί, καὶ
οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτῇς ἀπὸ τῆς
ἐτέρας ἐπὶ πῶς ἐτέραν με-
ταγάγοι πῶς ὅψιν ὑποσπά-
σας. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστα-
σθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθάδε αὖ
ἀπηρεύσῃ τὸ πρῶτον, τού-
του ἔρχεται, καὶ τὸ πα-
ρὸν ἐπαυεῖ. καὶ ἐπ'
ἄλλῃ μεταβῇ, καὶ κείνη
καλὸν ὀρεῖ, καὶ παραμύ-
νει, καὶ ὑπὸ τῷ πλη-
σύν

οἷον περιλαμβάνεται. καὶ ὅλως σφικέχυνά μοι τὸ κάλλος αὐτῆς, καὶ ὅλιν σφικέ-
ληφέ με. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Ἀργος ὅλως βλέπειν δύναμαι πρὸ σώματι. δοκῶ δ' αἶ μοι καλῶς διαίσει, πάσαις ἀποδοῦναι τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὐ καὶ τόδε, ταύτῃ μὲν ἔν-
ται συμμέσσηκε τῷ Διὶ ἀδελ-
φίῳ καὶ γυναικί, ταύτας ὁ θυγατέρας. πῶς οὖν εὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;
Ερμ. οὐκ οἶδα. πάλιν οὐχ οἶόν τι ἀναδύσθαι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον. Ἀλέ. ἐν τῷτο ὦ Ερμὴ πείσαι αὐ-
τάς, μὴ χαλεπῶς ἔχει μοι τὰς δύο τὰς νικητρίδας, ἀλλὰ μόνον τῆς ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι πρὸ διαμαρτίας.
Ερμ. οὕτω φασὶ ποιεῖσθαι. ὥρα δέ σοι ἤδη πειράσθην μὲν κρίσιν. Ἀλέ. πειρασθ-
μένα. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι-
τις; ἐκείνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότῃρα ὅσας κείσθαι σκοπεῖν αὐτάς, ὥς ἔχου-

ceū per successionem ex-
ciditur. Et in summa, cir-
cumfusa mihi est pulcri-
tudo ipsarum, & totum
me complexa tenet. Ac
doleo, quod non & ipse,
quemadmodum Argus
ille, toto corpore videre
possum. Videor autem
mihi, bene tum iudicasse,
si omnibus primum hoc
reddidero. Nam & rursum
illud quoque accedit, quod
hæc quidem Iouis soror
& coniunx est, illæ vero
filix. Quomodo igitur
non periculosum etiam
hoc pacto iudicium hoc
fuerit? M. A. Nescio,
nisi quod non licet detre-
ctare Iouis imperiū. P. A.
Unum igitur hoc, Mercu-
ri, persuade ipsis, ne suc-
censeant mihi duæ illæ
reliquæ, quæcunque victæ
fuerint sed quicquid pec-
catum videbitur, id solis
oculis imputent. M. E. A.
Ita facturas se aiunt, tem-
pus autem iam tibi est,
ut peragas iudicium. P. A.
Faciemus periculum quid
enim agat quispiam? Cæ-
terum illud primum sci-
re volo, utrum satis erit
spectare ipsas, ut nunc
sunt

sunt, vestitas, an vero etiam exuere sese necesse erit, ut diligentius examinari eò possint. **M E R.** Hoc tuum officium erit videre, utpote iudicis. Ac imperes ipsis licet, quomodocunque etiam voles. **P A N.** Quomodocunque etiam volo? Nudas igitur videre volo. **M E R.** Exuite, beus, vos. Tu vero inspicite eas. Ego interim auertam me. **I V N.** Recte ô Paris. Atq; prima certe exuam me, ut noris, quod non solum lacertos habeam candidos, neq; etiam magnos & angustos oculos præ me ferendo superbiam. Aequaliter vero sum tota, & uniformiter pulchra. **P A N.** Exue & te ô Venus. **M I.** Ne prius ipsam exueris, ô Paris, quàm cestum à se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te præstigijs circumueniatur per illum. Et certe quidem oronitebat, neq; etiam studiose ita exornatam hic adesse, neque tot coloribus fucatâ esse, perinde ac vere meretricem aliquam, sed ipsam for-

mam

έχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δέσσοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; **Ερ.** τοῦτο μὲν σὸν αἶψ' ἔη τοῦ δικαστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὴν ὅπῃ καὶ θέλῃς. **Πα.** ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. **Ερμ.** ἀποδυτε ὦ αὐται, σὺ δ' ὀπίσκει. ἐγὼ δ' ἀπετραφίην. **Ηρμ.** καλῶς ὦ Πάρι, καὶ πρῶτη γὰρ ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μόνος ἔχω τὰς ὠλέτας λευκάς, μηδὲ τὰ βραχίονας εἶναι μέγα φρονεῖ. ὁπίσθης δὲ εἰμι πᾶσα, καὶ ὁμοίως καλῇ. **Παρ.** ἀπόδυθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. **Αθ.** μὴ πρῶτερον αὐτῶν ἀποδύσης ὦ Πάρι, πρὶν αὖ τὸν κειρὸν ἀπόψνται. φαρμακίς γάρ ὅτι, μὴ σε καταγοντεύῃ δ' αὐτοῦ. καὶ τοιγὰρ ἐχέω μὴ δ' οὕτω κεκαλλωπισμένῳ παρῆναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετυμμένῳ χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὅτι.

ὁπδεικνύειν. Παρ. εὖ λέ-
 γουσι τὸ πρὶ τοῦ κισοῦ, καὶ
 ῥαπόδου. Αφροδ. τί οὖν οὐ-
 χὶ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ πλὴν κέ-
 ρυ αἰφίλοῦσα, φιλήν πλὴν
 κεφαλῇ ὁπδεικνύεις, ἀλλ'
 ὁπδείκνεις τὸν λόφον, καὶ
 τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ
 δίδας, μὴ σοι ἐλέγχῃται
 τὸ γλυνκὸν ἔξ' ὀμμάτων
 αἰεν τοῦ φοβεροῦ βλέπόμε-
 νον; Αἰθ. ἰδοὺ σοι ἡ κέρυς
 αὐτὴ ἀφίγεται. Αφροδ. ἰ-
 δοὺ σοι καὶ ὁ κισός. Ηρα.
 ἀλλ' ὑποδυσαμίθια. Παρ.
 ὦ Ζεῦ τεράστια τῆς θείας, τῆς
 πάντων, τῆς ἡδονῆς. οἷα μὴ
 ἢ παρθέτος; ὥς δὲ βασιλε-
 ρὸν αὐτὴ καὶ σιμνὸν ὑπελάμ-
 πει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ
 Διός; ὥς δὲ ὅςτ' ἡδέως, καὶ
 γλαφυρὴν τι καὶ πρῶτα γα-
 ρὴν ἐμεθίσαιεν. ἀλλ' ἡδὲ
 ῥα ἄλλοι ἔγω τῆς εὐδαιμο-
 νίας. οἱ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ
 καθ' ἑκάστῳ ὁπδεῖν βού-
 λομαι, ὥς νῦν γε ἀμφίβο-
 λός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα, πρὸς
 τί, καὶ ὑπεβλήτω, πάντῃ
 τὰς

mam nudā exhibere spe-
 ctandam. P A R. Recte
 sane admonent illud de-
 cesso, atq; etiam depono
 illum. V E N. Cur non
 igitur & tu Minerva galea
 deposita, nudum caput
 spectandum exhibes, sed
 concutis conum, & per-
 terres iudicem. An me-
 tuisti, ne tibi obijciat & re-
 prehendant cœruleū istud
 oculorum, si demto ter-
 ribili isto aspiciatur? M I.
 Ecce tibi galea hæc abla-
 ta. V E N. Ecce tibi &
 cessus hic. I V. Sed e-
 xuamur tandem. P A R.
 O Iupiter monstrifex,
 quod spectaculum? quæ
 pulchritudo? quæ volu-
 ptas? qualis virgo hæc?
 ut vero regalia illa & ve-
 nerabilis effulget, adeoq;
 vere digna Iove. Tuetur
 autem Iuane quiddam &
 iucundum, ac blandum
 & illecebrosum etiam ar-
 risit. Sed iam satis habeo
 felicitatis huius. Si vi-
 detur autem, etiam se-
 orūm vnanquamque in-
 spicere volo, quoniam
 nūc certe ambiguus sum
 neque satis scio, ad quid
 etiam me referam, visu
 in

in omnes partes distracto
 VAN. Ita faciamus.
 PAκ. Abscedite igitur
 vos duæ. Tu vero Iuno
 hic mane. IY N. Maneo.
 Ac posteaquam me dili-
 genter inſpexeris, tempus
 tibi erit & cætera iam ſpe-
 ctare, num pulcra victo-
 riæ mez dona propoſita
 tibi. Nam ſi me Pari for-
 moſiorem eſſe iudicaue-
 ris, vniuerſæ eris Aſiæ do-
 minus. PAκ. Non do-
 nis noſtra hæc geruntur.
 Sed tamen abi. Agerur e-
 nim, quicquid æquum vi-
 ſum erit. Tu vero accede
 Minerva. MI N. Adſum
 tibi. Quod ſi igitur me ſ
 Pari, formoſam eſſe iudi-
 cio declaraueris, haud vn-
 quam ex pugna victus
 abibis, bellatorem enim
 te, & victoriarum com-
 potem efficiam. PA. Ni-
 hil. Minerva, opus mihi
 eſt bello, & pugnis. Pax
 enim vt vides, in præſen-
 tia tenet Phrygiam ac Ly-
 dian, & ab hoſtibus quie-
 tum eſt patris imperium.
 Sed tamé confide, neque
 enim eo minus feres, tam
 eſſi ob munera nequa-
 quam iudicium feram.

Sed

ταῖς ὁπλῇς περιπαῶμενος.
 Αφροδ. οὕτω φοιῶµιν. Παρ.
 ἀπιτε οὐαὶ αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ
 Ηρα περιµινη. Ηρα. φει-
 ρώµε. καὶ πεῖθαι µε ἀκρεβῶς
 ἴδης, ὥρα σοὶ καὶ τὰλλα
 ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι
 τὰ δῶρα τῆς γυναικὸς τῆς ἱ-
 µῆς. ὡ γὰρ µε ὦ Πάρι δι-
 κᾶσθαι εἶπαι καλῶ, ἀπά-
 σθαι ἔσθαι τῆς Ασίας διαπό-
 τικος. Παρ. οὐκ ὅτι δώροισ
 µὲν τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ'
 ἀπὸ τοῦ περιτρέχει γὰρ, ἀπὸ τοῦ
 αὐτοῦ δεκῆ. σὺ δὲ παρὸς τοῖς Αθη-
 ναῖς. Αθη. παρὲς καὶ σοι. καὶ
 ταῦτα ὡ γὰρ µε ὦ Πάρι δικᾶσθαι
 καλῶ, οὐ ποτε ἦσαν ἀπὸ
 ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρατῶν.
 πολέμους γὰρ σὺ, καὶ νικη-
 φέρον ἀπεργάζομαι. Παρ.
 οὐδὲν Αθηναῖα δέει μοι πολέ-
 µου καὶ μάχης. εἰς αὐτὴν γὰρ
 ὥς ὅρας τὰ νῦν ἐπέχει τὴν
 Φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ
 ἀπολέµητος ἡµῶν ἢ τοῖς πα-
 τρός ἀρχῇ. εἰς ἄρξει δὲ. οὐ
 µειοτεκνήσεις γὰρ, καὶ µὴ
 ὅτι δώροισ δικάζοµεν.

αἰετ

ἀλλ' ἔνδυσθε ἤδη, καὶ θήθου
 πρὸς κέρεω, ἵκατ' ὧς γὰρ εἶδεν.
 ἔπειτα Ἀφροδίτῃ παρῆναι
 χαιρὲς. Ἀφροδ. αὐτὴ σοι ἐγὼ
 κτηνίστην, καὶ σέβει καθ' ἐν
 ἀκρεβῶς, μηδὲν παρατρέ-
 χων, ἀλλ' ἐνδιατρέβων ἐκά-
 στῃ τῇ μελῶν. εἰ δὲ θέλεις
 εὖ καλὸν, καὶ τὰ δέ μου ἀκτι-
 σον. ἐγὼ γὰρ πάλας ἐξῶσα
 σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὁπῶον
 οὐκ οἶδα, εἴ τινα ἕτερον ἢ
 φρυγίᾳ τρέφει, μακαρίζω
 μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι
 δὲ τὸ μὴ ἀπολαύοντα τῆς
 σκοπέλους, καὶ ταυτασί ταις
 πέτραις, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλ-
 λά διαφθείρεται τὸ κάλλος ἐν
 ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ἀπο-
 λαύσεις τῇ ἐξῶν; τί δ'
 αἶψ' ἀπόναιτο τοῦ σοῦ κάλ-
 λους αἱ βόες; ἔπειτα δὲ
 ἤδη σοὶ γυγαμῆναι, μὴ
 μὲν τοὶ ἀχρεῖς τίνα,
 καὶ χωρεῖται, οἷαι κατὰ
 τὴν Ἰδῆν αἱ γυναικες,
 ἀλλὰ τίνα ἐκ τῆς Ἰλλά-
 δος, ἢ Ἀργείων, ἢ ἐκ Κο-
 ρίνθου, ἢ Λάκωναν, οἰά-
 σθαι

πρὸς

Sed indue te tandem, &
 impone galeam, satis e-
 nim te inspexi. At nunc
 Venerem adesse tempus
 est. Vx. Eccam me ipsam
 tibi. Ac contemplare sin-
 gulatim vnumquodq; di-
 ligenter, nihil cursu prae-
 teruehendo, sed immoran-
 do singulis etiam membris.
 Quod si vero placet o for-
 mose, etiam hzc mea dicta
 accipe. Ego enim iamdu-
 dum aspiciens te inuenē
 adeo & formosum, & qua-
 lem nescio, an vllum ali-
 um nutriet Phrygia, bea-
 tum quidem te puto ob
 pulcritudinem, reprehen-
 do autem, quod non reli-
 quis hisce rupibus & saxis,
 in vrbe alicubi vitam de-
 gis, sed corrumpi pulcri-
 tudinem istam sinis in so-
 litudine. Quid enim tu
 frueris his montibus? Aut
 quid proficiunt pulcritu-
 dine tua ista boues? De-
 cebat autē te iam & vxo-
 rem duxisse, non tamen
 rusticam aliquam aut in-
 digenam quales per Idam
 passim mulieres sunt, sed
 ex Græcia aliquam, vel
 Argiuam vel Corinthiam
 vel Lacœnam, cuiusmo-
 di

B

di

di Helena illa est, adolescentula & formosa, & nulla parte me ipsa inferior, & quod maximum est, amori quoque dedita. Nam illa, si solum etiam aspiciat te, satis scio relictis omnibus, seque ipsa ceu in deditionem tradita, sequetur, & cohabitabit tecum. Prorsum autem & tu audisti iam aliquando de ipsa. ΠΑΚ. Nihil etiam o Venus. Nunc autem lubens audiero omne quicquid est, de illa te narrantem. VΑ. Est hæc filia quidem Ledaæ, formosæ illius, ad quam Iupiter è cælo deuolauit, in cygnum conuersus. ΠΑ. Qualis autem aspectu est? VΑ. Candida quidem, qualem consentaneum est esse, è cygno progeneratam, tenera autem, ut quæ in ouo enutrita fuerit, nuda plerunque exercens sese, & palæstricæ rei dedita. Adeo igitur magnopere ab omnibus passim expetitur, ut & bellum ipsius causa susceptum fuerit, cum Theseus nondum nubilem illam rapuisset. Veruntamen postquam
ad

πρὸς ἡ Ελένη ὤν, νέα καὶ καλὰ καὶ 'κατ' οὐδὲν ἑλάττωσιν ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. ἐπαίνο γὰρ εἰ καὶ μόνον διαδοσάτω σε, οἷός ἐγώ, πάντα ὑπολεπούσα. καὶ παραχούσα ἑαυτὴν ἑκδοτῶ, ἔφεται, καὶ σωροκῆσθαι. πάντας δὲ καὶ σὺ ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς. ΠΑΡ. οὐδὲν ὦ Ἀφροδίτη. νῦν δὲ ἡδῶς αὖ ἀκούσασί σου, τὰ πάντα, διηγουμένης. Ἀφροδ. αὐτὴ θυγάτηρ μὲν ὤν Λέδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ'. ἡ δὲ Ζεὺς κατέπεσεν, κύκνος γενόμενος. ΠΑ. ποῖα δὲ τις τ' ἔφασκε; Ἀφροδ. λευκὰ μὲν, ὅταν εἶδος ἐν κύκνου γεγεννημένη. ἀπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ὠῶ τραφεῖσα, γυνάς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιετική. καὶ οὕτω δὴ τι περὶ σπούδας, ὡς τὰ καὶ πόλεμος ἀμφ' αὐτῇ γινέσθαι, τοῦ Θήσεως ἀφροσ ἐτι ἀρπάσσας. οὐ μὲν, ἀλλ' ἐπὶ δῆτις

ἄνθρωποι εἰς ἀμύνειν κατέστη,
 πάντες οἱ ἄριστοι τῶν ἀχαι-
 ῶν δὲ πρὸς τὴν μετὰ τὴν ἀπώ-
 τησαν, περιερίδου δὲ Μενέ-
 λαος τοῦ Πηλοπιδῶν γέ-
 ροντος. εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ
 σοι καταγράφωμαι τὸν γά-
 μον. Πά. πῶς φησ, τὸν
 τῆς γεγαμνῆς; Αφροδ.
 νέος ἐστὺν, καὶ ἀγροίκος, ἐγώ
 δὲ οἶδα, ὡς χεῖρ τὰ τοιαῦ-
 τα δεῖται. Πά. πῶς; ἰδέ-
 λω γὰρ καὶ αὐτὸς ἰδέσθαι. Α-
 φροδ. σὺ μὲν ἐπεδμήσεις
 εἰς τὴν θίαν δὲ τῆς Ἑλλάδος,
 καὶ περὶ ἀφίκα εἰς τὴν
 Λακεδαίμονα, ὅψεται σε
 ἡ Ελένη. τούτω δὲ,
 ἐμὸν αὖ ἐστὶ τὸ ἔργον, ὅπως
 ἐκείνηται σου, καὶ ἀπο-
 λουθήσῃ. Πά. τοῦτ' αὐτὸ
 καὶ ἀπίστον ἐπαί μοι δοκεῖ, τὸ
 ἀπολαύσῃ τὸν ἄνδρα,
 ἰδιῶσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ
 σιωπηλῶσαι. Αφροδ.
 θάρσει τούτου γε ἔνικα,
 πᾶσι γὰρ μοι ἐστὶν δύο κα-
 λῶ, ἥμις καὶ ἑρως. τού-
 τω σοι παραδώσω ἡγυμῆ-
 νος

ad florem ætatis pervenis-
 set, optimi quique Achi-
 norum ad petendas illius
 nuptias sese obtulerunt.
 Antepositus autem reli-
 quis tum Menelaus fuit,
 ex genere Pelopidarum
 natus. Quod si autem vo-
 les, ego tibi conficiam
 has nuptias. P. A. Quid
 narras? eius ne quæ iam
 nupsit alteri? V. I. Iuuo-
 vis adhuc es, & rusticus.
 Ego vero nunc, quo pacto
 talia perficere conveniat.
 P. A. Quomodo? cupio
 enim & ipse scire. V. E. Tu
 quidem proficisceris ad
 perlustrandam Græciam,
 atque ubi Lacedæmo-
 na perveneris, videbit te
 Helena. Post illa vero, ne
 unum opus erit, effice-
 re, quo illa amore tui ca-
 priatur, teq; sectetur. P. A.
 Hoc ipsum etiam incredi-
 bile mihi videtur, ut illa
 relicto coniuge, cum ho-
 mine barbaro atq; hospite
 à patria navigare, in a-
 nimum inducat. V. B. Bo-
 nimo esto. Nam huius
 certe rei gratia, liberos
 duos habeo pulcros, A-
 mabilitatē & Cupidinem
 videlicet, quos tibi tra-
 dam,

dam, qui tibi duces itin-
 ris futuri sint. Ac Cupi-
 do quidam, totus subin-
 grediens illam vi coget a-
 mare mulierem. Amabi-
 litas autem tibi ipsi cir-
 cumfusa id quod ipsa est,
 desideratumque reddet &
 amabilem. Deinde au-
 tem & ego vna præsens,
 rogabo Gratias, quo & il-
 la comites se præbeant,
 atque ita omnes ipsam ad
 hoc quod volumus, im-
 pellemus. P A K. Quo-
 modo fortassis hoc proce-
 det, incertum adhuc Ve-
 nus est. Veruntamen amo-
 iam Helenam, & ne-
 scio quo pacto etiam vi-
 dere ipsam mihi videor, &
 nauigo recta versus Græ-
 ciam, & in Sparta peregre
 absum, & redeo vna cum
 vxore, & doleo quod
 non omnia hæc iam nunc
 facio. V A. Ne prius ama-
 ueris Pari, quam pronu-
 bam me & sponsæ concil-
 iatricem, iudicio hoc re-
 muneratus fueris. Decet
 enim & me victoriæ com-
 potem factam adesse vo-
 bis, & celebritatē perage-
 re nuptiarum pariter &
 victoriæ. Omnia enim li-
 cet

ρι τῆς ὁδοῦ γεννησομένη. καὶ
 ὁ μὲν ἔρως, ὅλως παρελ-
 θάν ἐς αὐτήν, ἀναγκάσει
 τὴν γυναῖκα ἔρῃ. ὁ δ' ἑ-
 μερος αὐτῷ σοι περιχυθεῖς,
 τοῦθ' ὅπερ ὄρν, ἡμετέον τε
 δῖσιν καὶ ἐράσμιον. καὶ
 αὐτὰ δὲ συμπαροῦσα, δι-
 ῆσομαι καὶ τῇ χαρίτων
 ἀκολουθεῖν, ἅπαντες αὐ-
 τὴν ἀναπέιστομεν. Πά. ὅ-
 πως μὲν ταῦτα χωρήσει,
 ἔδηλον ὅ Αφροδίτη, πλὴν
 ἔρῳ γὰρ ἦδη τῆς Ελένης. καὶ
 οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὄρν
 αὐτὴν οἶομαι. καὶ πλέω
 εὐδὺ τῆς Ελλάδος, καὶ τῇ
 Σπάρτῃ ὀπιδημῶ, καὶ ἐπά-
 νειμι ἔχων τὴν γυναῖκα.
 καὶ ἄχθουμαι, ὅτι μὴ πάν-
 τα ταῦτα ἦδη ποιῶ. Αφροδ.
 μὴ πρότερον ἐραδῆς ὅ Πα-
 ρι, πρὶν ἐμὲ τὴν περιμή-
 νειαν καὶ νυμφαγωγὴν, ἀ-
 μείψασθαι τῇ κρίσει. ὀρέπει
 γὰρ καὶ μεν γυναικὲς ἡμῶν
 συμπαρεῖται, καὶ ἐορτά-
 ζουσιν ἅμα καὶ τὸς γάμους
 καὶ τὰ ὀπνίκια. πάντα γὰρ
 ἔτις!

ἔτι σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ
 ῥάλλος, ἢ γάμον, τοῦτε τῷ
 ῥάλλου πρίασθαι. Πά. Δίδου-
 βα, μή μου ἀμελήσεις μὴ ἢ
 κρίσιν. Ἀφροδ. βούλει οὖν,
 ἐπιμύσομαι; Πά. μηδα-
 μῶς, ἀλλ' ὑποδοχέου πάλιν.
 Ἀφροδ. ὑποχνοῦμαι δὴ σοι
 τὴν Ελένην παρδύσθην γυ-
 ναικα, καὶ ἀκολουθήσθην γε-
 νῇ αὐτῇ, καὶ ἀφίξεισθαι παρ'
 ὑμᾶς εἰς τὴν Ἰλιον, καὶ αὐτὰ
 παρέσομαι, καὶ συμπράξω
 μὰ πάντα. Πά. καὶ ἢ ἔρωτα
 καὶ ἢ ἔμερον, καὶ τὰς χεῖρας
 ἄξεις; Ἀφροδ. Θάξεις. καὶ ἢ
 πόθεν, καὶ ἢ ὑμῶν αὐτῶν πρὸς τὰ
 τοιαῦτα παρακλίνομαι. Πά. ἔκ-
 ου ὅτι τούτοις δίδωμι τὸ
 μῆλον. ὅττι τέτοις λάμβανει.

Ἀρεῖσι καὶ Ἑρμῇ.

Ἦκουσας ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἡ-
 πείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑ-
 πιστροπικὰ καὶ ἀπίθανα; ἡ
 ὀβελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ
 τοῦ οὐρανοῦ σε καὶ καθύσω,
 ὑμῖν δ' ἡμῶν ἀποκρεμασθέντες,
 κατασπῶν βιάζομαι. μά-
 τιν

cet hibi hae, & amorem
 & formam, & nuptias po-
 mo isto mercari. P A N.
 At metuo ne me post la-
 tum iudicium negligas &
 contempnas. V. Vis igitur,
 ut iurem tibi? P. Nequa-
 quam, sed tantū promit-
 te denuo. V N. Promitto
 igitur, Helenam traditu-
 ram me esse uxorem tibi
 & futuram comitem pro-
 ficiscenti ad ipsam, deinde
 & Ilium venturam esse ad
 vos (& ipsa adero, & ad-
 iuvabo omnia. P A. Etiam
 Cupidinem & Amabilia-
 tem & Gratias tecum ad-
 ducet? V N. Bonum ani-
 mum habe, quin & Desi-
 derium & Hymenæum
 præterea comites assumā
 P A N. Ob hæc igitur do
 tibi pomū, ob hæc accipe.

Martis & Mercu- rij.

Audisti n' Mercuri, cu-
 iusmodi nobis minatus
 sit Iupiter, quam super-
 ba, quamque dictu ab-
 surda? Ego, inquit, si
 voluero catenam ex æ-
 there demittam, unde si
 vos suspensi me vi detra-
 here

kere conemini, luseritis operam, nunquam enim me deorsum trahetis. Cōtra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modo, verumetiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublimē sustulero. Ad hæc ait per multa, quæ tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribusque superiorem, haudquæquam negaverim. verum vnum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adiunximus, id neuntiquam crediderim. *Ma.* Bona verba *Mars.* Neque enim sat tutū est illa loqui, ne quid forte mali nobis conciliem⁹ petulantia. *Ma.* Putas vero me apud quemlibet hæc dicturum? imo apud te solum id audeo. quem linguæ cōtinentis esse sciebam. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc mirantem audirem haud

que

τίω πυνόσσει. οὐ γὰρ δὴ καθέλκυσσε. ὁ δὲ ἐγὼ θάλλομαι ἀνέλκυσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας, μεταρρίψω. καὶ τὰλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήκασαι. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός εἶμι, οὐκ αἶψά κεν εἴπω. ὁμοῦ δὲ τῆς τοσούτου ὑπερφέρειν, ὅς μὲν καταβάρησεν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβομεν. οὐκ αὖ περὶ εἴπω. *Ερμ.* εὐφήμεν ὃ ἄρισ. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ὑπολάβωμεν τῆς φλυαρίας. *Λεως.* οἶμαι γὰρ με πρὸς πάντας αἶψά ταῦτα ἐπείν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σι, ὃν ὀχιμυθεῖν ἠπιστάμεν. ὁ γοῦν μέλιστα γελῶν ἐδοξέ μοι, ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ αἶψά κεν εἴπω. σιωπήσω πρὸς σι.

οὐ μένημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅπῃ ἔστι Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπασιγάντες, ἐπιβούλευσαν ξυψῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὥς πάντοτες ἐν δολίῳ καὶ ταῦτα, πρὸς ὅτις. καὶ εἰ μὴ γὰρ ἔστι τις κατελίσσασα ἐπάλειπεν αὐτὸν σύμμαχον Βριάρηος ἐκατόγχιος ὄντα. καὶ εἰδότες αὐτὸν κεραιῶν καὶ βροτῆ. ταῦτα λογιζομένη, ἐπῆν μοι γὰρ ὅτι τῇ καλλιγένησι αὐτοῦ. Εἰμ. σιώπα, εὐφήμεν. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἡμῶι ἀκρόν πρὸ τοιαῦτα.

Παῖος καὶ Εἰμῶ.
Παί.

Χαῖρε ὦ πάτερ Εἰμῶ.
Εἰμ. γὰρ καὶ σὺ γὰρ. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σοὶ πατήρ; Πα. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Εἰμῶς ὁ τυγχάνεις; Εἰμ. καὶ μάλα. πῶς οὐκ ἴδεις ἡμῶς εἰ; Παί. μοι γί-

queam apud te reticere. Etenim memineram, quod non ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula conijcere, quantopere formidaret, utque in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat essent dii, quod ni Thetis misericordia commota, Briareum centimanum illi auxilio accersuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitruo victus erat. Hæc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiam iactantiamque. M. κ. Tace, bona verba, neque enim tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Panís & Mer-
curij.

Salve ὦ pater Mercuri. M. κ. Salve utique & tu. Sed quomodo ego pater tuus sum? P. κ. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? M. κ. Atque admodum. Quo pacto igitur pater tuus filius es? P. κ.

Adulterinus sum, ex amo-
re tibi natus. M. A. Per
Iouem hirci fortasse cu-
iusdam, qui capram per
adulterium cognouit. Nā
meus quō fueris, qui &
cornua habes, & nasum
talem, & barbam hirtam,
& pedes bisidos, hircinos-
que præterea & caudam
super naribus? P. A. Quæ-
cunque in me conuician-
do dicis, ijs tuum ipsius
filium, pater, probosum
ac turpem declaras, imo
potius teipsum qui cuius-
modi generas & tales li-
beros procreas. Ego vero
extra culpam sum. M. A.
Quam autem etiam ma-
trem tuam ais esse? Num
ignorans alicubi cum ca-
pra adulterium exercui
ego? P. A. Non cum ca-
pra, sed tibi ipse in memo-
riam reuoca, num in Ar-
cadia quandoq; puellam
liberam per vim stupraris
Quid mordendo digitum
queris ac diu dubitas? L.
carifiliā dico Penelopem
M. A. Quid igitur illi acci-
dit, quod pro me hircio si-
milem te reperit? P. A.
Dicam tibi, quæ ex illa
ipse audiui. Quando enim
me

μοιχίδης εἰμι, ἔξ ἐρωτὸς
σοι γυόμενος. Ερ. νὰ Δία
πράγην ἴσως τιπὸς μοιχεύ-
σαυτος αἶγα. ἔμεις γὰρ
πάντες κέρατα ἔχον, καὶ
ἔῴα τοιαύτῳ, καὶ σά-
γμα λαΐον, καὶ σκέλη
διχμηλὰ καὶ τραγικὰ, καὶ
ὤρεάν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;
Πάτρ. ὅσα αὖ ἀποσκόφησ
εἰς ἐμὲ, τὸν σιαυτοῦ υἱὸν
ὃ πάτερ ἐπονείδισον ἀπο-
φαίνεις, μᾶλλον δὲ σιαυ-
τὸν, ὅς τοιαῦτα γυγῆς,
καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ
ἀναίτιος. Ερμ. τίνα δὲ
καὶ φίς σου μητέρα; ἥπου
ἔλαθον, αἶγα μοιχεύσας
ἔγωγε. Πάτρ. ἐκ αἶγα ἐμοί-
χευσαι, ἀλλ' ἀνάμνησον σι-
αυτὸν, ἥ ποτε ἐν Λακεδαίᾳ
παῖδα ἐλευθέρην ἐβιάσω. τί
δακῶν τὸν δάκτυλον ζυγίεις,
καὶ ὀπιπολὺ ὑπορῆς; τίμω
Ἰκαρίου λέγω Πηλεϊδῶπι.
Ερ. ὅττι τί παθοῦσα ἐκείνη
αὐτ' ἐμοῦ πρᾶγμα σὶ ὅμοιον
ἔτεκεν; Πάτρ. αὐτῆς ἐκέ-
ντε λόγον σοι ἐγὼ. ὅτι γὰρ
μα

με ἔξισμεπεν ὅτι τὴν Ἀρ-
 καδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ ἐστὶ
 σου, ἢ ἐγὼ εἰμι Πλω-
 τιάδην ἢ ἀρετιάτις, τὴν
 πατέρα δὲ γινώσκεις διὸ
 ἔχων Ερμῖον τὸν Μαίανος καὶ
 Διός. εἴ δὲ κτερασφόρος
 καὶ τραγοσκίης εἶ, μὴ λυ-
 πείτω σε. ὅποτε γὰρ μοι
 σιωπῶν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τρά-
 γῳ ἑαυτὸν ἀπέειπεν, ὡς
 λάθαι. καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος
 ἀπέειπε τὴν τραγῳδίαν. Ερμ.
 νῦν Διὰ μέμνημαι ποιήσας
 τι τοιοῦτο. ἐγὼ οὖν ὁ ὅτι
 κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι
 ἀγνῶσκει αὐτὸς ὢν, σὸς πα-
 τὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλω-
 τα ὀφλήσω παρὰ πατρὸς
 ὅτι τῇ ἐν παιδίᾳ. Πατ. καὶ
 μὴ οὐ καταχυνῶ σε ὦ
 πατέρ. μουσικὸς τε γὰρ εἶ-
 μι, καὶ συρίζω πάντων κα-
 πυρῶν. καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν
 ὁμοῦ ἄλλου ποιεῖν δύναται,
 ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ διασώ-
 τειν πεποιθὲν με, καὶ ἡγοῦ-
 μαι αὐτὴν τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ
 ποίμνια δὲ, εἰ δεύσῃ μου
 ὅπῃ-

me in Arcadiam ablega-
 bat, O puer, inquit Ma-
 ter quidem tua ego sum,
 Penelope ex Sparte nata.
 Ceterum patrem nonis
 habere te Deum, Mercu-
 rium illum Maiae ac Iouis
 filium, Quod si igitur cor-
 nutus ipse es, ac pedes
 hircinos habes, ne id ex-
 gre feras. Quando enim
 mecum rem habebat pa-
 ter tuus, hirco seipsum
 assimulauerat, quo facilius
 lateret, & ob id similis
 hirco tu quoque euasisti.
 Ma. Per Iouem, memini
 me tale quiddam facere.
 Ego igitur formosus ille,
 qui ob formam ac pul-
 critudinem, animum elat-
 tum praeter me fero, qui ad-
 huc imberbis ipse sum pa-
 ter tuus vocabor & ab
 omnibus risu accipiar ob
 praecelaram liberorum pro-
 creationem. Pa. At vero
 dedecori tibi pater non
 sum. Nam & Musicus
 sum & fistula cano, admo-
 dum pleno spiritu. Et
 Bacchas ille nihil abique
 me facere quicquam potest,
 sed & socium & consulta-
 torē fecit me, & ducō ipsi
 chorum. Iā & ouilia moca

si videas, quod per Tegeam & per Parthenium habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadiae toti. Nuper vero etiam Atheniensibus auxilium ferens, ita praeclare rem gessi in Marathonē, ut ceu donum militare quoddam retulerim, antrum illud, quod est sub arce. Quod si igitur Athenas veneris, cognosces quantum ibi sit nomen Panos. M e x. Ad dic mihi, duxisti ne uxorem iam? Hoc enim opinor, dicant te. P a. Nequaquam pater, amator enim sum, & non cum una aliqua rem habere contentus forem. M e x. Capras videlicet conscendis. P a. Tu quidem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pity rem habeo, & praeterea cum omnibus Bacchi Menadibus, atque admodum studiose ab illis observor. M e x. Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium velim? P a. Impera pater, nos autem videbimus, haec uti fiant. M e. Et accede ad me,

&

ἐπὶ τῇ Τήνῃ καὶ αἰὲ τὸ Παρθέσιον ἔχω, πάντῃ ἡδίστη. ἀρχὴ δὲ καὶ τῆς Ἀρκადίας ἀπάσσης. πρόσθεν δὲ καὶ ἀθληταίῳ συμμαχῆσαι, οὕτως ἡρίσασθαι, ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστῆιον ἡρέθη μοι τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπύλαιον. ἡ γοῦν ἐς ἀθήνας ἔλθεις, ἴσῃ ὅσον ἐκείνῳ Πάτρι ἵνομα. Εἰμ. εἰπὲ δέ μοι, γυμναστικῶς ᾧ πατρὶ ἦ; τοῦτο γὰρ οἶμαι, καλοῦσί σε. Πάτρ. οὐδαμῶς ᾧ πάτερ. ἐρωτικὸς γὰρ οἶμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσομαι συναντῶν μίαν. Εἰμ. τὰς οὖν αἰξὶ δουλοῦ ὀπιλαίνεις. Πάτρ. σὺ μὲν σκοπίεις. ἐγὼ δὲ τῇτι Ηχῶ καὶ τῇ Πίτυϊ συνώμι, καὶ ἀπάσσις τὰς τοῦ Διονύσου Μενάδας. καὶ πάντῃ σπονδάζομαι πρὸς αὐτῆς. Εἰμ. οἶδα οὖν ὅ, τι χάρις ᾧ τέκνον τὰ πρῶτα αἰτοῦντί μου. Πάτρ. πρόσθεν πῶς ᾧ πάτερ, ἡμῖν δὲ ἰδομεν ταῦτα. Εἰμ. καὶ πρόσθεν μοι,

καὶ

καὶ φιλοφροσυνῶ, πατέρα ἢ
θεῶν, μὴ καλέσῃς με, ἀκού-
οντός γε τούτου.

Ἀπόλλωνος καὶ
Διονύσου.

Τί αὖ λέγεσθαι ὁμοιο-
τήτους ὃ Διόνυσος ἀδελφούς
εἶναι, Ἐρωτα καὶ Ἑρμαφρόδι-
τον καὶ Πρίαπον, ὁμοίους
ὄντας ταῖς μορφαῖς, καὶ τὰ
ἴδιαι δυνάμεις; ὃ μὲν γὰρ
πᾶν κάλλος καὶ τοξότης, καὶ
δυνάμει οὐ μικρὰν περιε-
βλημένος, ἀπάντων ἄρχων.
ὃ δὲ θύλος, καὶ ἡμίανδρος,
καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν.
οὐκ αὖ διακρίνας, ἥτις ἔφη-
σός ἐστιν, οἷ τε καὶ παρθένος.
ὃ δὲ καὶ πᾶσα τῇ εὐπρεπείᾳ
ἀνδρικός ὁ Πρίαπος. Διὰ
μολὴν θαυμάσῃς ὃ Ἀπολ-
λον. οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία
τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες,
διόφοροι γυναικῶσι ὅπου
καὶ ὁμοπάτριαι πολλάκις
ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὃ μὲν ἄρσεν, ὃ
δὲ θῆλυ, ὥσπερ ὑμεῖς, γί-
νονται. Ἀπο. καὶ ἀλλ' ἡμεῖς
οἴμοι-

& prehenses licet, pa-
trem autem vide ne me
appellaueris quoquam au-
dicente.

Apollinis & Bac-
chi.

Quid igitur dicendum
ne est, Bacche, fratres es-
se Cupidinem, Herma-
phroditum & Priapum?
adeo dissimiles forma &
studij cū sint? Nam hic
quidem formosus omni-
no & iaculator est, & po-
testate non parua compa-
rata sibi, omnibus impe-
rat. Ille autem mulierosus,
ac semivir, ambiguā quo-
que faciem prae se ferens,
ut non facile dignoscas,
adolescens ne sit, an vir-
go. Hic vero & supra mo-
dum virilis est Priapus vi-
delicet. B A. Ne mireris.
Apollo, non enim ipsa
Venus in causa est, sed pa-
tres, qui diuersi fuerunt.
Quandoquidem & ij qui
eodem patre, eademque
matre nascuntur, saepe no-
mero alius vir, alius foemi-
na, quemadmodū & vos,
nascuntur. A P O. Ita sa-
ne est, ut dicis, sed nos ta-
men

men similes sumus, & circa eadem studia versamur, Sagittarij enim ambo sumus. **B A C.** Quantum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadem ambo exercetis, Apollo. Illa vero similia nequaquam sunt, quod Diana quidem hospites mactat apud Scythas, tu autem vaticinaris, & medicaris aegrotantibus. **A P O.** At tu putas sororem delectari Scythis? quæ quidem etiam adornavit, si quis Græcus aliquando in Tauricam advennerit, ut cum eo inde enaviget, iam olim perosa mactationes illas. **B A C.** Recte sane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cum Lampfaci nuper essem mihi accidit. Ego quidem urbem accesseram, ille autem me recepit, hospitio apud se præbito. Posteaquam igitur quieti nos dedimus, in convivio affatim madefacti, circa mediam prope noctem exurgens generosus ille, sed pudet dicere. **A P O.** Sollicitavitne te? **B A C.** Hu-

μοιοίῃσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν. τοξόται γὰρ ἄμφω. **Διών.** Μέχρι μὲν τόξου, τὰ αὐτὰ ὦ Ἀπολλόν, ἐκείνα δὲ οὐχ ὅμοια. ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ξυνοκτενῇ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ μαρτυρῇ, καὶ ἴσῃ τὰς κάματοντας. **Απολλ.** οἶσι γὰρ τιμὴ ἀδελφικὴ χεῖρ ἐν τοῖς Σκύθαις; ἦ γὰρ καὶ παρὲς κεύσασαι, ὡς τις ἑλλένω ἀφῆκαται ποτὲ εἰς τὴν περικλήν, συνεκπελῦσαι μὲν αὐτοῦ, μυσαῖσθαι δὲ τὰς σφαγὰς. **Διών.** εὖ γὰρ ἐκείνη ποιοῦσα. ὁ μὲν γὰρ τὸν Πρίαπον, γαλοῖεν γὰρ τῆς σοι διηγέσομαι, φράσω ἐν λαμπράκῳ θρόνῳ. ἐγὼ μὲν παρήκων τὴν πόλιν. ὁ δὲ ὑποδείξαι θέλω μοι, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνέκταυσά μεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρυγμένοι. κατ' αὐτὰς περ μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ θρόνος, αἰδοῦμαι δὲ λέγεσθαι. **Απο.** ἐπείρασσε; **Διών.** τοιοῦ-

ποιούτων ὄντι. Απολ. σὺ δὲ
τί πρὸς παῦτα; Διδ. τί γὰρ
ἔλλο, ἢ ἐγέλασα; Απο. εὐ-
θε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μὴ δὲ
ἀχρίως. συγγνωστὸς γάρ, εἰ
καλὸν σε οὕτως ὄντα ἐπέ-
ρα. Διδ. τούτου μὲν οὐκ
ἐνικα καὶ ὅπῃ σε αὖ, ὃ Α-
πολλὸν ἀγάγοι τὴν πῆραν.
καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομῆτης,
ὡς καὶ νήφεται αὖ σοι τὸν
Πρίαπον ὀπιχειρήσει. Απο.
ἀλλ' οὐκ ὀπιχειρήσει γε ὃ
Διόνυσος. ἔχω γὰρ μετὰ τῆς
κόμενης καὶ τῆς.

iustmodi quippiam est. A.
Quid tu autem porro ad
hæc? B A C. Quid enim
aliud, quam risi. A. Re-
cte sane, quod neq; acce-
be, neque rustice quic-
quam. Venia enim dignus
est, si te formosum adeo
solicitaui. B A C. Huius
igitur gratia, etiam te, A-
pollo, sollicitatum merito
venerit, Formosus enim
& tu, & præterea coma-
tus, ut vel sobrius Priapus
ille aggredi te queat. A P.
Sed non aggredietur Bac-
che me facile. Nam præ-
ter comam etiam arcum
gero.

Ερμῆ καὶ Μαίας.

Mercurij & Maiæ.

Εστὶ γὰρ τις ὃ μῆτερ ἐν
οὐρανῷ θεὸς ἀδελιώτερος
ἐμοῦ; Μαῖ. μὴ λέγει ὃ
Ερμῆ τριούτου μηδὲν. Ερμ.
τί μὴ λέγω, ὅς τοσαῦτα
πράγματα ἔχω μένος κάμ-
ναν, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑ-
πηρεσίας διασπώμενος; ἔω-
δον μὲν γὰρ ἔξανατάκτα,
σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ,
καὶ διασπράσσειν τὴν ἐκ-
κλη-

Est vero, mater, deus
quisquam in cælo me
miserior? M A. Cave
ne quid istiusmodi dixe-
ris Mercuri. M A. Quid
non dicam? qui quidem
tantum negotiorum so-
lus sustineam, quibus de-
lassor, in multa ministe-
ria distractus. Nam ma-
ne proinus surgendum
est mihi, statimque ver-
rendum cœnaculum ubi
dij compotant. Tum ubi
curiam

curiam in qua consultant
 undique strauero, ac sin-
 gula ita, ut oportet, com-
 posuero, Ioui necessum
 est assistere, ac perferen-
 dis illius mandatis toto
 die sursum ac deorsum
 curitare, & redeuntem
 insuper puluerulentum
 ambrosiā apponere. Por-
 to priusquam nouitius
 iste pocillator aduenisset,
 ego nectar etiam ministra-
 bam. Quodque est om-
 nium indignissimum, so-
 li omnium ac noctu qui-
 dem agere quietem licet
 Verum id quoque tem-
 poris necesse habeo de-
 functorum animas ad Plu-
 tonem deducere, mani-
 busque gregi me ducem
 præbere, cum autem &
 tribunalibus assistere. Ne-
 que enim mihi sufficie-
 bant scilicet diurna nego-
 cia, dum versor in palæ-
 stris, dum in concionibus
 præconis vices ago, dum
 oratores instruo, ni hæc
 quoque provincia accedat,
 ut simul etiam umbrarum
 res disponam. Atqui Le-
 da filij alternis inter ipsos
 vicibus apud superos at-
 que inferos agitant. Mi-
 hi

χρησίαι, ἵτα εὐθετήσας
 ταῖς ἑκάσταις, παρατάσαι τῷ
 Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγ-
 γιλίας τὰς παρ' αὐτοῦ
 αἶσιν καὶ πάντων ἡμεροδου-
 μοῦντων καὶ ἐπαρτιζόντων
 ἔτι κικονιζόντων, παρατι-
 θέναι πρὸς ἀμειβοσίαν. ὅρῳ
 δὲ τὸν νεώτερον τοῦτο οἰ-
 νοχόον ἦκεν, καὶ τὸ νέ-
 κτας ἐγὼ ἐνέχον. τὸ δὲ
 πάντων δευρότατον, ὅτι
 μηδὲ νυκτὸς καθούδω μό-
 νος ὄν' ἄλλων, ἀλλὰ
 δὲ καὶ τότε τῷ Πλού-
 τωι ψυχαγωγῆν, καὶ νε-
 κρύπομπον εἶναι, καὶ πα-
 ρεσάσαι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ
 γὰρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡ-
 μέρας ἔργα, ἐν παλαί-
 στραις εἶναι, καὶ τὰς ἐκ-
 κλησίας κηρύττειν, καὶ ῥή-
 τοντας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ'
 ἔτι καὶ νυκτικὰ σιωδια-
 σκέπειν μιμητισμένον.
 καὶ τοι τὰ μὲν τῆς Λή-
 δας τέκνα, παρ' ἡμέ-
 ραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ
 καὶ ἐν γῆδι οἰσίν. ἐμοὶ
 δὲ,

καὶ ἐκάστω ἡμέρᾳ καὶ
 ταῦτα κακῆρα ποιεῖν ἀνα-
 παύον. ὁ μὲν Ἀλκμήωνος καὶ Σε-
 μέλης υἱὸς ἐν γυναικῶν δυ-
 σιγῶν γένετο, ἐν αἰσχροῦ
 ἀφρόντιδες, ὁ δὲ Μαΐας τῆς
 Ἀτλαντος, διακονοῦμαι αὐ-
 τοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκουτά
 με ὑπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς
 Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ᾧ
 πέπομφέ με ὀφόμενον ὅ, τι
 πράττει ἢ παῖς, μὴ δὲ ἀνα-
 στείσαντα, πέπομφιν αὐ-
 ρις ἐς τὸ Ἀργεὺς ὀπισκλή-
 ρον ἢ Δαναῶν, εἴτ' ὀκεί-
 διεν, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλ-
 θὼν, ἐν παρὸντι τῷ Ἀντιό-
 χῳ ἴδῃ, καὶ ὅλας, ἀπηνό-
 ρευκα ἤδη. εἰ γοῦν μοι δυνα-
 τὸν ᾧ, ἡδέως εἴ ἡξίωσα
 πεπομφῆς, ὥσπερ ἐν γῇ κα-
 κῶς δουλεύοντες. Μαῦ. εἰ
 ταῦτα ὁ τέκνον. καὶ γὰρ
 πάντα ὑπερεῖναι τὰ παῖς,
 νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ
 ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἀργεὺς,
 εἴτα ἐς τῷ Βοιωτίαν, μὴ καὶ
 πολλὰς βραδυῶν λάβοις.
 ὁ δὲ ὅχλοι γὰρ οἱ ἐχῶντες.

ΕΝΑ-

hi necesse est quotidie tū
 hoc tū illud pariter a-
 gere, deinde duo illi, Alc-
 menae ac Semele miseria
 progeneri mulieribus, o-
 ciosi in convivijs accum-
 bunt, at ego Maia Atlan-
 tide progenitus illis mini-
 stro scilicet. Qui nunc
 quum recens Sidone à
 Cadmi filia reuersus es-
 sem, nam ad hanc me le-
 garat, visum quid ageret
 puella neque respirantem
 legauit rursum in Argos
 inuisurum Danaem. Rur-
 sum inde in Bœotiam
 profectus, inquit, obiter
 Antiopam visito, adeo
 ut plane iam pariturum
 me negarim. Quod si mi-
 hi licuisset, lubens profe-
 cto fecissem, id quod so-
 lent ij, qui in terris durā
 seruiunt seruitutem. M A.
 Missa fac istagnate, de-
 cet enim per omnia mo-
 rem gerere patri, quum
 sis iuuenis, ac nunc quo
 iussus es, Argos contem-
 de, deinde in Bœotiam,
 ne si cessatis, fuerisque
 lentior, plagas etiam su-
 feras. Nam iracundi sunt
 qui amant.

M A-

Μαῖα)

Doridis & Gala-
teæ.

Formosum amantem
Galatea, nempe Siculum
illum pastorem aiunt a-
more tui deperire. G A L.
Ne ride Doris, nā qualis
qualis est, Nept. patre p-
gnatus est. D. Quid tum
postea, si vel Ioue ipso sit
progenitus, cum vsque
adeo agrestis atq; hispid⁹
appareat, quodq; est om-
nium deformissimū, vno-
culus. An vero credis
genus illi quicquam pro-
futurum ad formam? G.
Ne isthuc quidem ipsum,
quod hispidus est atq; a-
grestis, ut tu vocas, illum
deformat, quin virile ma-
gis est. Porro oculus de-
cet etiam frontem, quo
quidē nihilo segnius cer-
nit, quam si duo forent.
D. Videris Galatea non
amantem habere Poly-
phemum, sed illum poti⁹
admare, sic eū prædicas.
G. Equidē haud adamo,
sed tamen insignem istam
vestram insultandi op-
pro-

Δωρίδι καὶ Γαλα-
τείᾳ.

Καλὸν ἐρασὺν ὃ Γαλα-
τεῖα φασὶ τὸν σικελὸν τοῦ-
τον ποιμένα ἐπιδιμελύνειναι
σοι. Γα. μὴ σκώπτῃ Δωρί,
Προσεδῶτος γὰρ ὑβρὶς ἔστι, ἐ-
πῶτος αὖ ἤ. Δω. τί οὖν εἰ καὶ
τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὦν,
ἄχρειος οὕτω καὶ λᾶσιος ἐφαί-
ντο, καὶ τὸ πάντων ἄμορφ-
ώτατον, μογρόφθαλμος.
οἶει τὸ γένος ὀνῆσαι αὖ τι αὐ-
τὸν πρὸς τιμὴν μορφῆς; Γα.
οὐδὲ τὸ λᾶσιον αὐτῆς, καὶ ὡς
φῆς ἄχρειον, ἄμορφόν ἔστιν.
αἰδελῶδες γάρ. ὃ, τε ὀφθαλ-
μὸς ὀτιμώτερον τι μετώπῳ,
οὐδὲν ἐνδιδέσκειν ὀρεῖν, ἢ εἰ
Γαλατεῖα οὐκ ἐρασὺν, ἀλλ'
ἐρώμενον ἔχειν τὸν πολύφη-
μον, οἷα ἐπαυθεῖς αὐτόν. Γα.
οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πα-
ντοῦ ἐνεδιδεσκὸν τοῦτο οὐ φέ-
ρει.

ρω ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε
 ἀπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι
 ποιμάνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς
 σκοπιᾶς παιζούσας ἡμᾶς
 ἰδὼν ὅπῃ τῆς ἡῆρας, ἐν τοῖς
 ἀρόποσι τῆς Αἴτης, καὶ δὲ
 μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς
 θαλάττης ἀγχιὰς ἀπομη-
 κύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ
 προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ἔξ ἀ-
 पासῶν ἢ καλλιῆς ἰδούσα,
 ἢ καὶ μόνῃ ἡμοὶ ἐπέειχε τὸν
 ὀφθαλμόν, ταῦτα ὑμᾶς ἀ-
 νιῶ· δειγμα γὰρ εἰς ἀμείνων
 οἶμι, καὶ ἀξίερασος. ὑμῖς
 δὲ παρώφθῃτε. Δω. εἰ πο-
 ρῶν καὶ ἐνδεῖ καλὴ τὴν
 ὄψιν ἐνδοξας, ὅτι φθονος οὐ
 γεγονέναι; καὶ τοι τί ἄλ-
 λο ἐν σοὶ ἐπαιέσαι ἔχῃ,
 ἢ τὸ λευκὸν μόνον. καὶ τοῦ-
 το οἶμαι, ὅτι ξυμῆθης εἴ
 πυρρῶ καὶ χέλακτι. πάντα
 οὐ τὰ ὅμοια τοῖς τοῖς ἡγῆ-
 ται καλά. ἐπεὶ τὰ γὰρ ἄλ-
 λα, ὅπουτ' αὖ ἐθελήσῃς μα-
 θεῖν οἷα τυγχάνῃς οὕσα
 τὴν ὄψιν, ἀπὸ πύργου τῶν,
 εἰ ποτε γαλήνη εἴη, ὅτι
 πύλας

probandi; petulantiam
 ferre non queo. ac mihi
 nimirum invidentia qua-
 dam isthuc facere videmi-
 ni, propterea quod ille
 quum forte aliquādo gre-
 gem pasceret suum, nosq;
 littorali specula in litore
 ludentes cerneret in pro-
 minentibus Aetnae pedi-
 bus quā videlicet inter
 montem & mare littus se
 se in longum porrigit, vos
 ne aspexerit quidem, ac
 ego omnium una visa sum
 formosissima, eoque in v-
 nam me coniecerit ocu-
 lum. Ha res vos male ha-
 bet, nam argumentū est,
 me forma præstantiorem
 esse ac digniorem quæ a-
 met, vos contra fastiditas
 esse. D o κ. An istud tibi
 putas invidendum videri
 si primum pastori, deinde
 lusco formosa visa sis?
 quanquam quid aliud ille
 potuit in te probare præter
 candorem? Is illi placet,
 opinor, quæ caseo & lacti
 affueverit, proinde quic-
 quid his sit simile, id proti-
 nus pulcrum iudicat. Ali-
 oqui ubi libebit scire, qua
 sis facie, de scopulo quo-
 rum, si quando serenitas
 fiet

despectans in aquā, semet
ipsam contemplare, vide-
bis aliud nihil nisi perpe-
tuum candorem. verum
is quidem non probatur
nisi rubor admixtus illi
decus illi iunxerit. **GA I.**
Atqui ego illa immodice
candida, tamen eiusmodi
habeo amantem, quum
interim ē vobis nulla sit,
quam vel pastor & nau-
ta, vel portitor aliquis mi-
retur, ceterum Polyphē-
mus (ut alia ne dicam) et-
iam canendi peritus est.
DO K. Tace ō Galatea,
audiuimus illum canen-
tem, quum nuper pruri-
ret in te, sed ō sancta Ve-
nus asinum rudere dixis-
ses. Nam lyrae corpus si-
milimum erat ceruino ca-
piti ossib. renudato. tum
cornua perinde quasi cu-
biti prominebant, ijs iun-
ctis, inductisque sedibus.
quas ne Collope quidem
circum torquebat, agre-
ste quiddam & absouum
cantillabat, quum aliud
interim ipse voce caneret
aliud lyra succineret, ita
ut temperare nobis ne-
quiuerimus, quin ridere-
mus amatoriam illam can-

tionem

κίψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδέ-
σταιντά, οὐδὲν ἄλλο ἢ
χεῖραν λευκὴν ἀκρεβῶς. οὐκ
ἐπαινέται δὲ τοῦτο, ὡς μὴ
ὀπιπρόπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθη-
μα. **Γαλ.** καὶ μὲν ἐγὼ μὴ
ἢ ἀκράτως λευκὴν, ὅμως
ἐραστὴν καὶ τοῦτον ἔχω. ὑ-
μῶν δὲ οὐκ ἔστιν ὡς τινα,
ἢ ποιμὴν ἢ ναύτης, ἢ πορ-
θμεύς ἐπισεῖ. ὁ δὲ Πο-
λύφημος, τέτε ἄλλα καὶ
μουσικὸς ἔστι. **Δω.** σιώπα ὦ
Γαλάτεια, ἠκούσαμεν αὐ-
τοῦ ἄδοντος, ὅποτε ἐκώ-
μασε πρόσω ὅτι σε, Ἀφροδί-
τη φίλη, ὅταν αὖ τις ὀγκᾷ
ἴδωξαι. καὶ αὐτὰ δὲ ἡ πικρὴς,
οἷα κρανίον ἐλάφου ζυγὸν
ὅλ' σαρκῶν, καὶ τὰ μὴ κέ-
ρατα, πᾶν ὡς ἦσαν.
ζυγώσας γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κέλ-
λοπι περιτρέψας, ἐμελῶδες
ἄμουσον τι καὶ ἀπαιδον.
ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο
δὲ ἡ λύρα ὑψήχῃ. ὥς οὐδὲ
κατέχει τὸν γέλωτα ἰδυ-
νάμεθα, ὅτι πᾶς ἐρωτικῶς
ἐκεί-

ἐκείνῳ ᾄσματι. ἡ μὲν δὲ
 ἔχων οὐδ' ἀποκρίνεται αὐτῇ
 ἢ θέλει, οὕτω λάλος οὕτω
 βρυχουμένη, ἀλλ' ἠχύντο,
 εἰ φανείη μιμουμένη τσαχέ-
 αν ὧδ' καὶ καταγέλαστον.
 ἔφειε δὲ ὁ ἐπέρastos ἐν ταῖς
 ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρ-
 κτον σκύλακα, καὶ τὸ λάστον
 αὐτῇ προσωπίδα. τίς οὐκ
 εὖ φρονήσειέ σοι, ὦ Γα-
 λάτρε, ταιούτω ἔρατοῦ. Γα-
 λά. οὐκ οὐκ σὺ Δωρὶ, δεῖξον
 ἡμῖν ἢ σιαντὴν, καλλίω δ' ἡλο-
 γέτιόντα, καὶ ᾠδικώτερον,
 καὶ κιθαρίζον ἄμενον ὅπως ἔ-
 ρωμον. Δω. ἀλλ' ἔρατος μὲν
 οὐδεὶς ἐστὶ μοι, οὐδὲ σιμυλίο-
 μαί ἐπέρastos εἶναι. τοιοῦ-
 τος δὲ, ὅιος ὁ κύκλωψ δέ, ὅς
 κινάρεας ἀπίζων ὥσπερ ὁ ῥά-
 γος, ὠμοφάγος, ὡς φασὶ καὶ
 σιτούμενος τὰς ὀπίδημοῦ-
 τας ὅς ἑστιον, σοὶ γένοιτο, καὶ
 σὺ αἰτερώης αὐτῷ.

Κύκλωψ καὶ Πο-
 σειδῶνος.

ὦ πάτερ, ὅσα πέπονθα ὑπὸ
 τοῦ

tionem. Nam Echo ne re-
 spondere quidem illi vo-
 luit balanti, quum sit a-
 deo garrula, imo puduis-
 set, si visa fuisset imitari
 stridulum cantum & ridi-
 culum. Ad hæc gestabat
 in vlnis amasius ille deli-
 cias suas, vrsi catolum pi-
 lis hirtum, ipsi non diffi-
 milem. Quis autem non
 inuideat amicū illum Ga-
 latea? G A L. Quin tu igitur
 Dori, tuum ipsius ami-
 cum nobis demonstra, qui
 eo sit formosior, quiq;
 doctius ac melius vel vo-
 ce canat, vel cithara? D O R. Mihi quidem nul-
 lus est amator, neque me
 hoc nomine iactō, quasi
 sim vehementer amabilis,
 veruntamen istiusmodi a-
 micum, qualis est Poly-
 phenus, nempe totus hircum
 olet. tum crudis vi-
 ctitans carnibus, & hospites,
 si qui appulerint, deuorans,
 tibi habeas, eumque
 tu mutuum ames.

Cyclopi & Neptu-
 ni.

O pater, qualia pas-
 sus sum ab execrabili
 isto

isto hospite, qui me inebriatum excrucavit, somno gravatum aggressus. **Na p.** Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? **C r c.** Principio, quidem seipsum. Ne minem vocabat, postquā autem effugit, atq; extra tela, ut dicitur, fuit, Vlyssē nominari se aiebat **Na p.** Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilio autē nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? **C r c.** Deprehendi in antro, è pascuis domum reuersus multos quosdam, insidiantes videlicet pecuarijs. Postea quam autem appolui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est, perquam magnū) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsorū quibusdam, ut par erat, deuoravi, ut qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτου ξίνου, ὃς
μεθύσας ἔξιτύφλωσέ με,
κοιμωμένῳ ἔσθχειρήσας.
Πο. τίς δὴ ὁ ταῦτα τολμή-
σας ὦ Πολύφημι; Κύ. τὸ
καὶ πρῶτον Οὐτὶν ἑαυτὸν
ἀπικάλει, ἐπεὶ δὲ διέφυγε,
καὶ ἔξω ἰὼ βέλους, Οδυσ-
σεύς ἐνομάζεσθαι ἔφη. Ποσ.
οἶδα ὅν λέγεις, τὸν Ἰθακή-
σιον, ὃς Ἰλίου δ' αἰέπειε.
ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν,
ἡ δὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὢν; Κύ.
κατέλαβον ἐν τῷ ἀντρίῳ ἀπὸ
τῆς νομῆς ἀσπρέψας, πολ-
λοὺς τινὰς ὀκτιζουμένους
δηλονότι τοῖς ποιμαίνουσιν.
ἐπεὶ
ἔθνηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα,
πάντα δὲ ἔσι μοι παμμε-
γέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαμ-
σα ἐναυσάμενος ὁ ἔφριον
δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφά-
νησαν ἀπεκρύπτειν αὐτοὺς
πηνώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλα-
βὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ
εἰκὸς ἰὼ, κατέφαγον λησὰς
ὄντας. ἔταυθα ὁ πανονε-
γύτατος ἐμῆνος, ἥτις Οὐ-
τις, ἥτις Οδυσσεύς ἰὼ, δι-
δω-

ποί μοι πρὶν φάρμακόν τι
 ἐγγχείας, ἢ δὲ καὶ εὖοσ-
 μον, ὅπως λουτρώτατος ὢ καὶ
 παραχρῆστατος. ἅπαντα
 ὅδ' εὐθὺς ἔδοκῃ μοι περιφέ-
 ρειν, πίνοντι καὶ τὸ σπῆλαιον
 αὐτὸ ἀντρεφόντο, καὶ οὐκ ἔτι
 ὅλως ἐκ ἐκαυτοῦ ἤμην. τέ-
 λος δὲ, ἐς ὕπνον κατισπά-
 ρθην. ὁ δὲ ἐποξύσας τὸν
 μοχλόν, καὶ πυρώσας γι-
 γασσέτι ἐτύφλωσέ με κα-
 τὰ δόντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 τυφλὸς εἰμί σοι ὦ Πόσι-
 δον. Ποσ. ὥς βαθυὺν ἐκαρ-
 μήθης ὦ τέκνον. ὅς οὐκ ἔξέ-
 σσεις μετὰ ζῶν τυφλούμενος.
 ὁ δ' οὐκ Ὀδυσσεύς πως διέ-
 φυγεν; οὐ γὰρ αὖ εὖ οἶδ' ὅτι
 ἔδωκ' ἡδὲ σκοπεῖναι πλὴν πέ-
 τρας ὑπὸ τῇ θύρᾳ. Κύ. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον ἔμ-
 πτόν λάβοιμι ἔξινόντα, καὶ κα-
 τίσας περὶ πλὴν θύραν, ἐθί-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπνέσας.
 μόνα παρτίς τὰ πρῶτα
 ἐς πλὴν νόμισεν, ἵππευλάμνος
 πῶ κρείττω, ὅπως αἰχμῇ φράτ-
 τειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. Πο. μαν-
 θάνω

fuso quidem veneno, dulci
 ci illo quidem & fragranti,
 ti, ceterum ad curas
 struendas præcelsissimo
 & maxime turbulento.
 Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquam
 bibissem, circumagitari,
 & antrum ipsum inverte-
 batur, & prorsum apud
 me amplius ipse nō eram.
 Postremo autem somno
 correptus iacui. Ille vero
 exacuatō veste, eodem-
 que igne succenso, insu-
 per etiam excecavit me
 dormientem. Et ex eo
 iam tempore cæcus tibi
 sum Neptune. Na p. Ut
 alte nimis dormisti ὁ fi-
 li, qui non interea exilue-
 ris, cum excecaberis. V-
 lysses igitur ille quo pacto
 effugit? Non enim, scis-
 cio, potuit dimovere
 saxum à foribus. Cy c.
 At ego amovi ipsum, quo
 facilius illum comprehen-
 derem inter egredien-
 dum. At collocato me ip-
 so ad fores, extentis mani-
 bus venabar, solis dimissis
 in pascua ouibus, & arie-
 ti negotio dato, quænam
 ipsum agere pro me oporteret. Na p. xv. Intel-

ligo rem. Sub illis latuit
te, clam se subducens. At
ceteros certe Cyclopes
conueniunt te invocare
contra ipsum. C Y C L O .
Conuocaui illos, pater,
atque etiam uenerunt. Sed
postquam me interroga-
sent insidiatoris nomen,
atque ego dicerem Nemi
nem esse, insanire me ar-
bitrari, relicto me iterum
discesserunt. Ita inposu-
it mihi execrabilis, nomi-
ne. Et quod maxime mi-
hi xgre fuit contumelio-
se obiecta mihi clade hac,
Ne pater quidem Neptu-
nus, inquit, leuabit te
hoc malo. N E P T Y .
Confide fili, uiscer enim
ipsum, ut sentiat, etiam-
si cecitatem oculorum
mederi impossibile, nau-
gantes certe tamen ser-
uare uel perdere, penes
me esse, nauigat autem
adhuc.

Alphci & Neptu- ni.

Quid hoc, Alphce,
quod tu solus aliorum in
mare delapsus, neque cum
salsugine misceris, per-
inde

δάτω ὑπὸ ἐκείνων, ὅτι γε
ἔλαβην ὑποκλιθεὶς σι. ἀλ-
λὰ τὲς ἄλλοις γε Κύκλωπας
ἴδῃ ὁπλοῦσά μιν ἐπ' αὐτόν.
Κύ. συνικάλισα ὦ πάτερ,
καὶ ἤκου. ἐπεὶ δ' ἤρξαντο
ὁπλοῦντάς με τὸ ὄνομα,
καὶ γὰρ ἴφλυ, ὅτι Οὔτις ὄντι,
μεταγχοῶν οἰσθέντες με,
ᾤχοντο ἀπιδόντες. οὕτω κα-
τεσοφίσασθαι με ὁ κατάρσα-
τος πατρὸς ὀνόματι. καὶ ὁ μάλι-
στα λυῖάσθαι με, ὅτι καὶ ὀνειδί-
ζων ἑμοὶ τὴν συμφορὰν, εἰδὼς
ὁ πατήρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν
ἰάσεται σε. Ποσ. θάρσει ὦ
τίκνον. ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐ-
τῶν, ὡς μάθης, ὅτι οἱ καὶ πῆ-
ξουσιν μοι ὀφθαλμῶν ἰσθμῶν
ἀδυνάτοισιν, τὰ γούνα ἔχοντες
ὄντων τὸ σώζειν αὐτὰς καὶ
ὑπολλύειν, ἐπ' ἑμοὶ ὀρέσονται.
καὶ δὲ ἔτι.

Αλφειῶ καὶ Πο- σειδῶντος.

Τί τοῦτο ὦ Αλφειέ, μέγας
τῶν ἄλλων ἑμπιστῶν εἰς τὸ πέ-
λαγος, οὕτως ἀναιδέως τῇ
ἐλπίδι

ἄλμυ, ὡς ἔξοι ποταμοῖς
 ἄτασιν, οὐτε ἀπαύειν σι-
 αυτὸν διαχρῆναι, ἀλλὰ διὰ
 τῆς θαλάσσης ζυγιστὸς, καὶ
 γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥέθρον,
 ἀμειγνὺς ἔτι καὶ καθαρὸς
 ἐπέγνῃ. οὐκ οἶδ' ὅποι βύ-
 θιος ὑποδύνει, καθάπερ εἰ
 λάροι καὶ ἐρωδιοί, ἔοικας
 ἀρακύνειν πον, καὶ αὐθις
 ἀναφάνειν σιαυτέρ. ΑΛ.
 ἐρωτικὸν τι τὸ ἀρᾶγμα
 ὅστις ὦ Πόσειδον. ὥς μὴ
 ἔλιγχε. ἐρέει δὲ καὶ αὐ-
 τὸς πολλάκις. Ποσειδ. γυ-
 γαικὸς ὦ Αλφειᾶ ἢ νύμφης
 ἐρεῖς, ἢ καὶ ἤν' Νηρηίδων
 αὐτῇ μίαι; ΑΛΦ. οὐκ, ἀλ-
 λά πηγῆς ὦ Πόσειδον.
 Ποσειδ. ἢ δὲ ποῦ σοι γῆς
 αὐτῇ ῥεῖ; ΑΛΦ. νησιῶτίς
 ὅστις σικελικῇ. Ἀρέθουσιν
 αὐτῇ καλοῦσιν. Ποσειδ.
 οἶδα οὐκ ἀμορφον ὦ Αλ-
 φειᾶ πλὴν Ἀρέθουσιν, ἀλλὰ
 διαγνὸς τέ ὅστις, καὶ διὰ κα-
 θαρὸν ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕ-
 δωρ ὅπως ῥέπει τῷς ψηφί-
 σιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῇ φανέ-
 ρον

inde ut solent cætera flu-
 mina omnia, neque diffu-
 sus, sed per mare, velut
 concretus, ac dulci cu-
 stodito fluore, & incorru-
 ptus etiam & purus cursu
 laberis? Nescio quo loco-
 rum in profundum te ip-
 so quemadmodum ga-
 uizæ atque ardez faciunt,
 submerso, ac videris rur-
 sum emergere quoque
 alibi, & te ipsum iterum
 spectandum exhibere.
 ΑΙΡ. Amatoria quædam
 res hæc est, Neptune,
 quæ mihi ne mibi vi-
 tio veritas. Amasti autem
 & ipse sex numero. ΝΑ.
 Mulierem ne, Alphæe,
 an nympham amas, an
 etiam Nereidum ipsarum
 unam aliquam? ΑΙΡ.
 Non, verum fontem Ne-
 ptune quendam. ΝΑΡ.
 Vbi igitur terrarum ille
 manat? ΑΙΡ. Insularis
 est, in Sicilia, Arethusam
 ipsum vocant. ΝΑΡ.
 Scio. Non deformem sa-
 ne. ΑΙΡΝ. Arethusam
 amas, sed & liquidus fons
 illa est, & per purum e-
 bullit, & ipsi aquæ etiam
 calculi gratiam addunt, su-
 pra quos tota ea velut ar-
 gea-

gentes apparet. A L P H.
 Ut vere nosti fontē hunc,
 Neptune, ad illum igitur
 abeo nunc. N A P.
 Sed abi quidem, & feliciter
 utere amore. illud autem
 mihi dic, vbi tu A-
 rethusam conspicias,
 Arcas ipse cum sis, fons
 autem ille in Syracusis
 manet A L P H. Prope-
 rantem memoraris, Ne-
 ptune, curiose nimis in-
 terrogando. N A P. Pro-
 be dicis. Abi igitur ad a-
 matam. Ac emergens ite-
 rum ē mari, eodem alveo
 cum fonte illo miscearis
 & in unam aquam rediga-
 mini.

Meneiai & Pro- tei.

At in aquam conuer-
 te Proteu, incredibile a-
 deo non est, marinus uti-
 que cum sis, etiam arbo-
 rem fieri, tolerabile, prae-
 terea & in leonem aliqua-
 do muteris licet tamē ne-
 que hoc supra fidem est.
 Quod si autem & ignem
 fieri te possibile est, cū in
 mari habites, hoc omnino
 miror, neque adducor, ut cre-

μνον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς
 ἀληθῶς οἶδα πῶς πηλὴν
 ὃ Πρόσειδον, παρ' ἐκείνῳ
 οὐκ ἀπέρχομαι. ΠΡΟΣ. ἀλλ'
 ἀπίθι μ', καὶ εὐτύχοι ἐν τῇ
 ἔρατι. ἐκεῖνο δὲ μοι εἰπὲ,
 ποῦ πῶς Ἀρέθουσαν εἶδες,
 αὐτὸς μὲν ἀρχαῖς ὢν, ἢ δὲ ἐν
 Συρακούσαις ὄν. ΑΛ. ἐπὶ
 γόμενον με κατέχει ὃ Πρό-
 σείδον. περὶ γὰρ ἔρατός.
 ΠΡΟΣ. εὖ λέγεις. χάρι παρὰ
 πῶς ἀγαπωμένῳ. καὶ ἀνα-
 δὺς ὑπὲρ τῆς θαλάττης, ξυ-
 ναλία μίγνυσο τῇ πηλῇ, καὶ
 ἐν ὕδαρ γίσιαι.

Μενελάου καὶ Πρωτίως.

Αλλὰ ὕδαρ μὲν σι γίσι-
 δαι, ὃ Πρωτίω, ἐκ ἀπίθα-
 νον, ἐκάλιον γιόντα, καὶ δὲ
 δρον ἔτι φορετὴν, καὶ ἐς λέ-
 οντα ὁπότι ἀλλαγῆς, ὅμως
 οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίσιως. εἰ
 δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνα-
 τὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκουῦτα,
 τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ
 ἀπιστῶ.

ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θαυμάσῃς
 ὃ Μινέλαε. γίγνομαι γάρ.
 Μι. εἶδον καὶ αὐτὸς. ἀλλὰ μοι
 δοκεῖς, εἰρώσεται γὰρ ἄρτι
 σι, γοησίαν τινα προσάγειν
 τῷ πράγματι, καὶ τὸς ὀφθαλ-
 μοὺς ἐξαπατᾶν ὥς ὁρῶν-
 των, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γι-
 γνόμενος. Πρω. καὶ τίς αὖ ἡ
 ἀπάτη ὅτι τῷ οὕτως ἐναε-
 γῶν ᾔμοιτο; ἢ ἀνιωγμένους
 τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδς, ἐς
 ὅσα μεταποιήσας ἐμαυτὸν;
 εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγ-
 μα φανερόν ἐστιν ὅτι φαν-
 τασίᾳ τις ἀπὸ τοῦ ὀφθαλ-
 μῶν ἰσαμένῃ, ἐπιθεῖν
 οὕτως ᾔνωμαι, προσένιγ-
 κέ μοι ὡς ἡμιανότατι πύ-
 ρα. εἴη γάρ, ὁρῶμαι μέ-
 ρον, ἢ καὶ τὸ καίεν τότε μοι
 παρσσειν. Μι. οὐκ ἀσφα-
 λὲς ἡ πείρα ὡς Πρωτέρῳ. Πρω.
 σὺ δὲ μοι Μινέλαε δοκεῖς
 οὐδὲ πολὺ ποῦν ἰσρακίνα
 πώποτε, οὐδ' ὃ πάχιν ἰχ-
 θύς οὗτος εἶδέναι. Μι. ἀλ-
 λὰ τὸν μὲν πολὺ ποῦν εἶδον,
 ἃ πάχιν δὲ, ἠδὲως αὖ μέ-
 λαι

credam. **Πρω.** Ne mi-
 reris Menelaë, fieri enim
 soleo. **Μι.** Vidi &
 ipse, veruntamen vide-
 ris mihi (dicitur enim hic
 apud te) prætigiis quas-
 dam adhibere rei, atque
 intuentium oculos deci-
 pere, cum interim ipse ni-
 hil tale fias. **Πρω.** Et
 quænam adeo deceptio in
 rebus sic manifestis fieri
 queat? An non apertis o-
 culis vidisti in quam mul-
 ta ipse me transformave-
 rim? Quod si, vero non
 credis, & res hæc tibi falsa
 videtur, nempe apparen-
 tia quædam inanis ante o-
 culos obuersans, postea-
 quam ignis factus fuero,
 applica mihi, heus gene-
 rose tu, manum. Nimi-
 rum senties, videar ne
 tantum ignis, an & vren-
 di vim habeam. **Μι.**
 Periculosum est experi-
 mentum hoc Protea.
Πρω. At tu Menelaë vi-
 deris mihi neque Poly-
 pum vidisse vnquam, ne-
 que etiam quid pisci huic
 accidere soleat, scire. **Μι.**
 Verum Polypum ipsum
 quidem vidi, quæ vero
 accidunt illi, libenter ex-
 te

te cognoverim. P R O .
 Cuicunq; saxo accedens,
 acetabula sua applicue-
 rit, atque affixus inhae-
 serit cirrammentis, illi seip-
 sum similem efficit, mu-
 tatque colorem, imitan-
 do saxum, quo videlicet
 lateat piscatores, nihil ab
 illo varians, neque mani-
 festus existens ob hoc,
 sed assimilatus lapidi.
 M s n. Fuerunt hæc. Sed
 tuum hoc multo magis
 omnem opinionem exee-
 dit Proteu. P R O . Ne-
 scio, Menelaë, cuiusnam al-
 teri facile credas, qui tuis
 ipsius oculis non credas.
 M s n. Videns equidem
 vidi, sed tamen res ipsa
 monstro similis est, eun-
 dem videlicet ignem atq;
 aquam fieri.

Panopes & Gale- nes.

Vidisti ne Galene bo-
 ri, qualia fecit Eris, ad
 cœnam in Thessalia, pro-
 pterea quod non & ipsa
 vocata fuerat ad conui-
 vium? G A L. Haud con-
 vivata equidem vobif-
 cum tum fui. Nam me

Ne-

δοιμι παρὰ σου. Πρω. ἐποίη-
 σ' ἑβρα. προσελθὼν ἀρμόστη
 τὰς κοτύλας, καὶ προσφύε-
 ῖν κατὰ τὰς πικτὰς
 ας, ἐκείνη ὁμοίου ἀπεργάζε-
 ται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει
 τὴν χροίαν, μιμνῆστος τὴν
 πέτραν, ὥς αὐτὴ λάθῃ τις ἀλιε-
 ας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ
 φανερός ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐοι-
 κῶς τῷ λίθῳ. Με. φασὶ ταῦ-
 τα. τὸ δ' εὖ πολλῶ παρα-
 δοξήτερον ὢ πρατῶ. Πρω.
 ἐκ οἶδα, ὦ Μινέλαε. τί νι αὖ
 ἄλλῃ πιστεύσῃς, τοῖς σεαυ-
 τῷ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με.
 ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρῶτον
 τρεῖς ἴον, τὸ αὐτὸ πῦρ καὶ
 ὕδωρ γίνεσθαι.

Πανόπης καὶ Γαλιάνης.

Εἶδες ὦ Γαλιάνη χθῆρ,
 οἷα ἐποίησεν ἡ Εἰς παρὰ τὸ
 δεῖπνον ἐν Θηβαλίᾳ, διότι
 μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθην ἐς τὸ
 συμπόσιον; Γαλ. οὐ ξυνει-
 στώμεν ὑμῶν ἔργῳ. ὁ γὰρ

Πο-

Ποσειδῶν ἐκέλευσε με ὦ
 Πανύπη, ἀκύματον ἐν το-
 ούτῳ φυλάττειν τὸ πέλα-
 γος τίςδ' οὐκ ἐπόρκεν ἢ Εἰς
 αὐτὴν παροῦσα; Παν. ἢ Θέτις
 ὁ Πηλεὺς ἀπειληλύθησαν
 ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς
 Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσει-
 δῶνος παρεπιμφθέντες. ἢ
 Εἰς δ' ἐν τοιούτῳ λαβοῦσα
 πάντας, ἰδυμένη δὲ ῥαδί-
 ως, τῷ μὲν πτόντων ἐνίων
 δὲ κροτούων, ἢ τῷ Ἀ-
 πόλλωνί κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς
 Μούσαις ᾄδούσαις περισ-
 χύοντων τὸν νοῦν, ἐτίθεαλεν
 ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι
 πᾶγκαλον χρυσοῦ ὄλον αἶ-
 γαλίην. ἐπιγύχραπτο δὲ, ἢ
 βαλὴν λαβέτω, κυλινδού-
 μενον ὃ ταῦτο ὅσπερ ἐξήπι-
 πηδης, ἦκεν ἔνθα Ἡρα τε καὶ
 Ἀφροδίτη καὶ Ἀθήνη κατε-
 κλίνοντο. καὶ πρὶ δὲ ὁ Εὐμῆς
 ἐπιλέμενος ἐπιλέξατο τὰ
 γυγχαμυῖα, αἰμὲν Νηρηί-
 δης ἡμεῖς ἀπισιωπήσαμεν.
 τί γὰρ ἴδμεν ποιεῖν, ἐκείνων πα-
 ρουσῶν; αἶ δὲ ἀντιποιουῦτο
 ἰκάσῃ,

Neptunus iusserat, tran-
 quillum interea, Pano-
 pe, servare pelagus. Sed
 quid fecit Eris, cum prae-
 sens non adesset? P A N.
 Thetis ac Peleus conces-
 serant intro in thalamum
 deducuntibus ipsos Am-
 phitrite ac Neptuno. In-
 terea autem Eris, clam ex-
 teris omnibus (id quod
 facile illi tum fuit, alijs
 bibentib⁹, quibusdam au-
 tem applaudentibus, vel
 Apollini citharam perso-
 nanti, vel Musis ore mo-
 dulantibus adhibendo a-
 nimum) projecit in con-
 vivium pomum quoddā
 admodum pulcrum, au-
 reum totum, ὁ Galene.
 Inscriptum autem erat
 his verbis, Formosa acci-
 pias. Dum igitur voluta-
 tur hoc tanquam ex com-
 posito iactum, pervenit
 eo loci, ubi Iuno & Ve-
 nus & Minerva accumbe-
 bant. Deinde ubi Mercu-
 rius sublato illo, legit ea,
 quibus illud inscriptum e-
 rat. Nos quidem Nerei-
 des cum silentio sedeba-
 mus, quid enim agendum
 erat, illis praesentibus?
 Illae vero inter se conten-
 debant

debant, ac quælibet suum illud esse volebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verum ille ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tamen si illæ ipsum iudicare velent, sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discernere novit, quænam formosior sit, viro te elegantiz studiosus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicaverit male. **G A L.** Quid igitur ad hæc Dæx illæ, Panope? **P A N O.** Hodie arbitror in Idam abeunt. **G A L.** Et quis veniet paulo post, qui nobis renunciaret eam, quæ vicerit? **P A N.** At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino excutiat.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquatum virgo, pulcra omnino species. Haud equidem

ἰκάσθω, καὶ αὐτῆς ἔναι τὸ μᾶλλον ἡξίου. καὶ εἰ μή τι ὁ Ζεὺς δίδωσι αὐτὸς, καὶ ἄλλαι χερῶν ἀνὸς χάρισι τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκείνος αὐτὸς μὲν, οὐ κενῶ, φησὶ, πρὸς τοῦτου, καὶ τοὶ ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἡξίου. ἄπτε δὲ ἐς τὴν Ἰδμῶ παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα, ὅς οἱ δέ τις διαγινῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκείνος κρῖναι κακῶς. **Γα.** τί οὖν αἰτεῖται, ὦ Πάνοπ. **Πα.** τήμιτον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδμῶ. **Γαλ.** καὶ τις ἡξεί μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ὑμῶν τὴν κρατοῦσαν. **Παρ.** ἤδη σοι φημι οὐκ ἄλλη κρατήσῃ, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνισομένης. ὡς μὲν τι πάρεσθαι ὁ διατητὴς ἀμειψάσθῃ.

Τρίτων, Ἀμυμώνης καὶ ποσειδῶνος.

Τρίτων.

Ἐπὶ τὴν λέραν, ὦ Πόσειδον, παραγίγνη καθ' ἡμέραν ὕδρευομένην παρὰ θένος

ὄψοι, πάλιν τι χεῖμα,
 οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω
 παῖδα ἰδόν. Ποτ. ἐλευθέ-
 ραν τινα ὦ Τρίτον λέγεις,
 ἢ θανάπαινά τις ὑδροφόρος
 ὄσιν. Τρί. οὐ μνοῦμαι ἀλλὰ
 τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγά-
 τρις, μία ἔστι πάντηκοντα
 καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τούτο-
 μα. ἐκυδομένη γὰρ, ἥ τις
 καλεῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δα-
 ναὸς δὲ σκληραγωγῇ τὰς
 θυγατέρας, καὶ αὐτοεργεῖν
 διδάσκει, καὶ πέμπει ὑδρε-
 ρεῖ ἀρυσουμένας, καὶ πρὸς τὰ
 ἄλλα παιδεύει ἀόκτους ἔ-
 ναι αὐτάς. Ποσειδ. μόνη
 ἢ παραγίνεται μακρὰν οὐ-
 πτω πλὴν ὁδὸν ὅς Ἀργούς ἐς
 Λέρναν; Τρί. μόνη. πολυ-
 ῖσι δὲ τὸ Ἀργος, ὡς οἶ-
 δα, ὥς ἀνάγκη αἰεὶ ὑδρο-
 φορεῖν. Ποσ. ὦ Τρίτον, οὐ
 μετρίως με διατάραξας, εἰ-
 πὼν τὰ πρὶν τῆς παιδός. ὥς
 ἔωμαι ἐπ' αὐτῇ. Τρί. ἰω-
 ρῶν. ἤδη γὰρ καὶ ὁ ὑδροφο-
 ρίας. καὶ χεῖδον πον κατὰ
 μέσλιν πλὴν ὁδὸν ὄσιν, ἰούσα
 ἐς πλὴν

dem scio formosiorē
 villam puellam vidisse me.
 Ne p. Liberam ne ducis
 Triton, an vero serua quæ
 riam est, quæ aquam ter-
 re solet. Tr i. Minime
 vero sed Danaï illius fi-
 lia, una ex quinquaginta
 illis, etiam ipsa est, Amy-
 mone nomine. Interro-
 gavi enim, & quæ voca-
 retur, & genus ipsius.
 Danaus autem duriter
 admodum educat filias, &
 opus manu facere ipsas
 docet, & ad aquam hau-
 riendam mittit, & ad alias
 res agendas instituit, im-
 pigræ ipsæ ut sint. Ne p.
 Sola' autem venire solet
 longam adeo viam, ex
 Argis ad Lernam usque?
 Tr i. Sola, nam singu-
 lum ipsum Argos est,
 ut nosti. Quare necesse
 est, semper equatum ve-
 nire illam. Ne p. Non
 mediocriter affecisti me
 animo, ὁ Triton, qui mi-
 hi hæc de puella narra-
 ris. Quare eamus ad ip-
 sam. Tr i. Eamus, iam
 enim tempus quoque est,
 cum equatum ire solet.
 Ac prope alicubi circa
 mediam viam est peten-
 do

Omipotens Deus meus adiuua nos omnes famulos tuos

do Lernam. N e p. Pro-
inde currum iunge, vel,
an hoc longiorem rebus
moram iniiciet, submittite
equos iugo, & currum
apparare. Tu vero potius
delphinem mihi aliquem,
ex velocibus illis huc fi-
fle, inequitando enim il-
li quam celerrime proue-
har. T r i. Ecce tibi hunc
delphinum omnium ve-
locissimum. N e p. Pro-
be sane, prouehamur igitur.
Tu vero iuxta natan-
do consequere me Tri-
ton. Ac posteaquam ad
Lernam iam aduenimus,
ego quidem hic in insidijs
ero, tu autem speculando
observa, quando illam ac-
cedentem sentias. T r i.
Eccam tibi, prope est. N.
Formosa, Triton & in ip-
so ætatis flore puella hæc,
sed comprehendenda no-
bis est. A m y. Heus ho-
mo, quo me hinc corre-
ptam abducis? plagiari-
us quispiam es, ac videris
ab Aegypto, patruo no-
stro, ablegatus esse, quare
clamando patrē vocabo.
T r i. Tace Amymonē,
Neptunus hic est. A m y.
Quid Neptunum mihi
παρ-

ἔς τιν' Λέρναν. Ποσειδ. οὐκ-
οὐ ζεύξον τὸ ἄρμα. ἢ
τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τιν'
διαπείλιν ὑπάρχει τὰς ἱπ-
πους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρ-
μα ὀπισθεύζειν; σὺ δὲ
ἀλλὰ διαφύλαξαι μοι τινὰ τῶν
ὠκίων παράστητον; ἔφειπ-
πάτομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τά-
χιστα. Τρί. ἰδοὺ σοι ὑπὸ-
στὶς ὁ διελθὼν ὠκύτατος.
Ποσ. εὖ γὰρ ἀπειλαύνωμιν.
σὺ δὲ παρηνήχου ὁ Τρίτων.
καὶ περὶ παρισμέν ἔς τιν'
Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχίσσω
ἐν τοῦθά σου, σὺ δ' ὑπε-
σάβη, ἵππ' αὖ αὖθις παρ-
συστάν αὐτῶν. Τρί. αὐτὴ
σοι πλησίον. Ποσ. καλὰ ὁ
Τρίτων, καὶ ὠκία παρδίνος.
ἀλλὰ συλλαμπέτω ἡμῶν ὅστις.
Αμν. αἰδέσθω περὶ με ξυ-
ναρπάσας ἄγεις; αἰδέσθω
ποδιστὴς εἰ, καὶ τοίκας ἡμῶν
ἀπ' αὐγύπτιον τοῦ πατρὸς
ὀλιπιμφθίωμαι. ὥς βλάσσε-
μαι τὸν πατέρα. Τρί. σιὸς
πρὸς ὁ Αμνυμῶν. Ποσει-
δων ὅστις. Αμν. τί Ποσειδων
λέ-

ἤρεις ; τί βιάζῃ με ὦ ἄνθρω-
πε , καὶ ἐς τὴν θάλαπταν κα-
θέλκεις ; ἐγὼ δ' ὑποπνιγύσο-
μαι ἢ ἀθλία καταδύσασθαι. Πρ.
δάρεται, οὐδὲν δειδὸν πάθεις,
ἀλλὰ καὶ πηλὴν ἐπ' ὤνυμέν σοι
ἀναδοθῆναι ἰάσω ἐνταῦθα.
πατάξας τῇ τριάντῃ τὴν
πέτσαν, πλησίον τοῦ χλύσ-
ματος. καὶ σὺ εἰδάμεν ἔσθι
τι καὶ μόνη τῇ ἀδελφῷ οὐχ
ὕδροφορέσῃς ὑποθανοῦσα.

Νότι καὶ Ζεφύρῳ.

Ταύτῃ δ' Ζεφύρε τὴν
δάμαλιν, καὶ διὰ τῆς πελάγους
ἐς αἴγυπτον ὁ Ερμῆς ἄγει, ὁ
Ζεὺς διπλῶς σιν, ἀλοῦς ἔρω-
τι ; Ζε. καὶ ὦ Νότι, εὐ δά-
μαλις δὲ τότε, ἀλλὰ πᾶσις
καὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου.
καὶ δ' ἡ Ἥρα τοιαύτῃ ἐπεί-
ουσιν αὐτῇ ζηλοτυπήσασθαι,
ὅτι καὶ πᾶσις ἰώρα ἐξῶντα τῇ
Δία. Νό. καὶ οὐκ ἔτι ἐξ
τῆς βοός ; Ζε. καὶ μάλα. καὶ
διὰ τῆς τοῦ αἴγυπτον αὐτῇ
ἡπιμύνης, καὶ ἡμῖν προσέταξε,
μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν.
ἔς' αὖ

narras ? cur mihi ὁ homo
vim facis , atque hinc in
mare abstrahis ? Ego ve-
ro suffocabor misera, sub-
mersa aquis. N e p. Bo-
no animo sis. Nihil graue
patiaris, sed & fontem cu-
gnominem tibi emanare
hic sinam , percussio tri-
dente saxo hoc , iuxta
æstuarium, & tu ipsa felix
atque beata eris , ac sola
sororum obita morte , æ-
quam non gestabis.

Noti & Zephyri.

Num hanc, Zephyre, iu-
uencam , quam per mare
in Aegyptum Mercurius
ducit , Iupiter amore ca-
ptus vitiauit ? Z e p h.
Hanc ipsam, Note, sed iu-
uencam tum non erat, sed
puella, Inachi fluvij filia.
Nunc autem Iuno talem
ipsam effigiauit, æmulatione
amoris cōmota. propter
quod videbat Iouē il-
lum prorsus deperire. No.
Proinde etiam nunc bo-
uē illum amat ? Z e p h.
Atque admodum, & pro-
pterea in Aegyptū ipsam
misit, nobisque dixit, ne
cōturbaremus mare, do-
nec

nec illa transnataffet, ut
 quæ illuc peritura sit, fert
 autem utrum modo,
 Deusque fiet, cum ipsa,
 cum quod ex ea partum
 erit. **Νο τ.** **Αν** iuuenca
 Deus? **Ζε φ η.** Atq; ad-
 m. **Νο τε**, impera-
 bitque, inquit, Mercurius
 nauigantibus, ac nostra
 erit domina, ut quemcun-
 que nostrum volet, emit-
 tat, vel prohibeat aspira-
 re. **Νο τ.** Colenda igitur
 obseruandaque nobis
 erit Zephyre, iam domi-
 na certe cum sit. Nam per
 Iouem, beneuolentior eo
 pacto nobis erit. **Ζε φ η.**
 Sed enim iam traiecit, &
 in terram enatauit. Vi-
 des, ut non amplius qua-
 drupes incedat, sed ere-
 ctam ipsam, Mercurius
 denuo mulierem, formo-
 sam prorsus reddidit.
Νο τ. Mira nimirum
 hæc Zephyre, nusquam
 amplius neq; cornua illi
 us, neque cauda, neque
 tibiarum bifida, sed amabilis
 puella est. Cæterum Mer-
 curio quidnam accidit,
 qui seipsum mutauit, &
 ex adolescente factus est
 quispiam, caninam faci-

em

ἔσ' αὖ διατρέχεται, ὡς ἀ-
 ποτρικύουσα ὀκεί, κύνι δὲ
 ἦδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐ-
 τὴ καὶ τὸ τεχθέν. **Νό.**
 ἢ δάμαλις θεός; **Ζεφ.** καὶ
 μάλα ὦ **Νότε**. ἄρξῃ τι
 ὁ ἐρμῆς ἔφη τῶν πλεί-
 των, καὶ ἡμῶν ἔσαι θεο-
 ποτα. **Ζεφ.** αὖ ἡμῶν ἐθέ-
 λει μεταβαλεῖν, ἢ κωλύσαι
 ἐκπνέειν. **Νό.** θεοποιεῖ
 τοιγαροῦν ὦ **Ζεφύρε**, ἦδη
 θεοποιὰ γενέσθαι, ἢ Δία.
 εὐχόμενος γὰρ οὕτω γήνοι-
 το. **Ζεφ.** ἀλλ' ἦδη γὰρ δι-
 επέρασι, καὶ ἔξενυσεν
 ἐς πλὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως
 οὐκίτι μὲν τετραποδὲς ἰβα-
 δίξει; αἰορδῶτας δ' αὐ-
 τῶν ὁ **Ερμῆς**, γυναικα
 παγκάλῳ αὐθις ἐποίησε;
Νό. παρὰ δόξα γοῦν ταῦ-
 τα ὦ **Ζεφύρε**. οὐκ ἔτι
 τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά,
 καὶ διχνηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ'
 επέραςος κέρε. ὁ μὲν τοι
Ερμῆς τι παθὼν, μεταβέ-
 βληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ
 νανίου κυνοσφόρος γε-
 γήνηται.

ἡμίαι. Ζέφ. μὴ πολυπραγ-
μονῶμεν, ὅτι ἄμενον ἐκεί-
νος οἶδε τὰ περὶ κλέα.

Ποσειδῶν & καὶ
Δελφίνων.

Εὖγε ὦ Δελφίνε, ὅτι αἰεὶ
φιλόφρονες ἔστε, καὶ πάλαι
μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παιδίον ὅτι
τὸν ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑπο-
διζάμενοι ὑπὸ τῆς Σκίρωνί-
δων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμ-
πισόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κίθα-
ρῶδον τοῦτον τὸν ἐκ Μεθύ-
νης ἀναλαβὼν, ἔξενήξω ἐς
Ταινάρων σὺν τῇ σκυῇ καὶ
κίθαρι. οὐδ' ἀφελείδης, κακῶς
ὑπὸ τῆς ταυτῆς ἀπολλύμενον.
Δελφ. μὴ θαυμάσης ὦ Πό-
σειδον, εἰ τὴν ἀνδράποιν
οὕτω ποιοῦμεν, ἔξ ἀνθρώ-
πων γὰρ καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
γνημένοι. Ποσ. καὶ μέμφομαι
γὰρ τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχήσας μετέβα-
λε, θεῶν χειρὸς αἰεὶ μόνον,
ὥστε τὴν ἄλλους ὑποηγεί-
γιο. ὅπως γὰρ τὰ μὲν τὸν
Λέονα

em præ se ferens. Z e p.
Ne curiosi⁹ persequamur
ista, quandoquidem me-
li⁹ ille, quæ facienda sint,
novit.

Neptuni & Delphi-
num.

Laudo, recte facitis
Delphines, quod semper
amantes hominum estis.
Nam & olim Inonis fili-
um in Isthmum portastis,
exceptum à Scironijs sco-
pulis, unde cum matre
præcipitatus fuerat. Et
nunc tu Citharædo isto
Methynensi, cum ipso or-
natu & cithara recepto, in
Tænarum enatasti, neque
passus es indigne à navis
perire illum. D e l. Ne
mireris Neptune si homi-
nib. benefacimus, nam &
ipsi ex hominibus pisces
facti sumus. N e p. At-
que equidem ob id repre-
hendo Bacchum, quod
vos navali prælio supera-
tos ita transformavit,
cum deberet captivos so-
lum in deditionē accipe-
re, quemadmodum & ce-
teros in potestatem rede-
git. Sed quo pacto, cum
G Ario-

Arione hoc, quod acci-
dit, sese habet? D a 1.
Periander ille, puto, de-
lectabatur homine, ac se-
oc illum ad se accersebat
his gratia. Ille autem
iam factus à tyrann-
o concupivit, navi-
gavit in patriam, Me-
tymnam videlicet, spe-
ctandas ibi diuitias suas
exhibere. Ac consensa
ad trajciendum navi, ho-
minum quorundam sce-
leratorum, posteaquam
cognitus est, multum au-
ri secum ferre, vbi ad me-
dium ferme Aegeum per-
uentum fuit, insidiari illi
nautæ coeperunt. Ille ve-
ro (nam auscultabam o-
mnia, iuxta navigium na-
tando) quoniam iam hoc
vobis ita visum est, in-
quit, ac me saltē assum-
to ornatu, & decantato
prius mihi ipsi funebri ali-
quo carmine, volentem si
nite precipitare me ipsum.
Concesserunt nautæ. Tū
ille assumpsit ornatum, &
ecceinit omnino lenē, &
ecceidit in mare, tanquam
flatim omnino moritu-
rus. Ego vero excepto
atque imposito illo, ena-
taui

Αρίωνα τοῦτον ἐχρήσατο δὲ διλ-
φῆς Διὰ δὲ Περικλῆδος, οἶ-
μαι, ἔχαρτο αὐτῷ, καὶ πολ-
λάκις μετεπέμπετο αὐτὸν
δὲ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτί-
σας παρὰ τῷ τυράννῳ ἐπιθύ-
μησι πλοῦσαι οἴκαδ' εἰς τὴν
Μέθυμναν, ὁρμίζεσθαι τὸν
πλοῦτον. καὶ ὁρμίζας πορθη-
μίου τῶν κακούργων αἰ-
δρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγον
χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν, ἐπεὶ κα-
τὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐχρήσα-
το, ὁρμίζοντάς τε αὐτῷ
οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἠκροώμενος
τὰ πάντα, παρενέειπεν τῷ
σκάφει, ἐπεὶ τὰυτὰ ὑμῶν
δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τίς
σκέλευ' ἀναλαβόντα με, καὶ
ἄσαντα θρῆνῆν τινα ἐπ'
ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε
ῥῆσαι ἐμαυτῷ. ἐπέπεισαν
οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβον τὸν
σκέλευ'. καὶ ἦσαν πάντες λι-
γυρεῖς, καὶ ἐπίσαν εἰς τὴν
θάλασσαν, ὡς αὐτίκα πάν-
τως ἀποθανούμενος. ἐγὼ
δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀνα-
θέμενος αὐτὸν, ὤξεν ἔξω-
μην

ἔχων εἰς ταῦταρον. Πο.
ἔπαινω τῆς φιλομουσίας,
ἄξιον γὰρ ἔμινδοι ἀποδέδω-
καί αὐτῇ τῆς ἀκροάσεως.

Ποσειδῶν καὶ
Νηρηίδων.

Τὸ μὲν εἶπεν τοῦτο, εἰς ὃ
ἡ πᾶς κατωέχθη, ἐλάν-
θοιστος δ' αὐτῆς καλεί-
δω. τὸν δὲ περὶ ὅμεις ὦ
Νηρηίδες παραλαβούσαι,
τῇ Τρωάδι περτινέγκατε,
ὡς ταφείν ὑπὸ τῇ ὀπτη-
ρίῳ. Νηρ. μὴδαμῶς ὦ Πό-
σειδον, ἀλλ' ἐσταῦθα ἐν τῇ
ἑπονύμῳ φιλάγῃ τιθά-
φθω, ἐλαιοῦμεν γὰρ αὐτὴν, ὅ-
κλιστα ὑπὸ τῆς μητρεᾶς πε-
πονθῶκεν. Ποσ. τέτο μὲν ὦ
Ἀμφιτρίτη οὐ θέμις. οὐδ'
ἄλλως καλὸν ἐσταῦθά σου
κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῇ
ἀλλ' ὅτι ἐφίω ἐν τῇ Τρωά-
δι, ἐν τῇ Χερσονήσῳ τιθά-
φεται. ἐπεὶ οὖν ὅτι περμιθίαν
ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὸς πέσει-
ται, καὶ ἐμπεσέτω ὑπὸ τοῦ

Ἀθά-

ταυὶ νόα cum ipso in Tro-
narum. N a p. Laudo
studium erga Musicam tu-
um, dignam enim merce-
dem retulisti ipsi pro eo
quod auscultaras.

Neptuni & Nerci-
dum.

Fretum hoc quidem
angustum, in quod puel-
la delapsa, submeria est
Hellepontus ab ipsa vo-
cetur. Cadaver autem ip-
sum, vos Nereides acce-
ptum, in Troadem aufer-
te, ut ibi ab incolis sepe-
liatur. N a n. Nequaquam,
Neptune, sed hic in cog-
nomini pelago sepeliatur.
Miseremur enim ipsius, ut
quæ miserabilis maxime
à nouerca passa fuerit.
N a p r. At hoc quidem,
Amphitrite, fas non est,
neque etiam alias hone-
stum hic illam alicubi
sub arena iacere: Sed
quod dixi, in Troade, in
Chersoneso non sepelie-
tur. Illud autem pro sola-
tio ei erit, quod paulo
post eadem, ipsa quoque
Ino patietur, & precipita-
bitur, persequente illam

G 2

Atha-

Athamante, in pelagus
 ex summa Citherone, qua
 in mare porrigitur, una
 cum filio, quem in vultu
 gestabat. N a n. Sed &
 illam servare conveniet
 gratiam hanc Baccho fa-
 ciendo. Educavit enim il-
 lum Ino, eademque nu-
 trix illius fuit. N e p. Non
 decebat, adeo pravam.
 Sed tamen Baccho non
 gratificari, Amphitrite,
 indignum foret. N a n.
 Sed quid accidit huic,
 quod ab ariete decidit?
 frater autem eius, Phry-
 xus tuto vebitur? N e p.
 Merito, adolescens enim
 est, & contra impetum ob-
 sistere potest. Illa vero, eo
 quod insueta eius rei e-
 rat consensu videlicet ve-
 hiculo nouo & inopina-
 to, & despiciendo in pro-
 fundum immensum, per-
 cussa animo, & pauore pa-
 riter attonita, præterea
 & vertigine correpta,
 prævehementia & impe-
 tu volatus, retinere cor-
 nua arietis amplius non
 potuit, quibus se eo usque
 sustentauerat, atque ita
 in mare decidit. N e n.
 An non igitur matrem
 ipsi-

Αθάμαντος διακομίστην εἰς
 τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ
 Κιθαεῶνος, καθόπις, καθή-
 κει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχου-
 σα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκά-
 λης. Ναι. ἀλλὰ καὶ κεῖναι σω-
 σαι δέσκει, χάρις ἄμυναι τῷ
 Διόνυσῳ. Τροφὸς γὰρ αὐτοῦ
 καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ. Πιστ. οὐκ
 ἐχέτω οὕτω ποτῆρα οὖσαν.
 ἀλλὰ τῷ Διόνυσῳ ἀχαριστῆν
 ὃ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.
 Ναι. αὐτὰ δὲ ἄρα τί παθοῦ-
 σα κατέπισεν ὑπὸ τῷ κριῶ;
 ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀ-
 σφαλῶς ὀχεῖται; Πιστ. εἰκό-
 τας. νηπίας γὰρ, καὶ διώα-
 ται αὐτέχως πρὸς τὴν φο-
 ρά. ἡ δὲ, ὑπὸ ἀνθείας ὄπ-
 τασα ὀχήματος παραδόξου,
 καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχα-
 νῆς, ἐκπλαγῆσα, καὶ τῷ
 θάμβει ἅμα χαῖνισα, καὶ
 ἰλλυγιάσασα πρὸς τὸ σφι-
 δρὸν τῆς πῆστιος, ἀκρατῆς
 ἐβλήτο τῷ κρεάτων τοῦ κριῶ,
 ὡν τέως ἀπήληπτο, καὶ κα-
 τέπισεν ἐς τὸ πέλαγος. Ναι.
 οὐκοῦν ἐχέτω τὴν μητέρα
 τὴν

πῶ Νιφέλῳ βοηθεῖν πι-
πύουσι; Ποσ. ἐχέω. ἀλλὰ
ἡ μέρα πολλῶ τῆς Νιφέλης
δυνατωτέρα.

Ιριδί & καὶ Πο-
σειδῶνος.

Τίμῃ ῥῆσον τίμῃ πλανω-
μένην ὧ Πόσειδον, ἀποστα-
θεῖσαν τῆς Σικελίας, ὄφα-
λον ὀπνέχιδαι συμβέβηκε.
ταύτῃ φησὶν ὁ Ζεὺς εὐτοῖς
ἦδη, καὶ ἀνέφηρον, καὶ ποί-
ησον ἦδη δῖλον ἐν τῇ αἰ-
γῶνί μ' ὡς βιβαίως μῦθεν,
τηρίζας πάνυ ἀσφαλῶς.
δεῖται γάρ τι αὐτῆς. Ποσ.
ἐνπράττειται τοῦτο ὧ Ιρι-
τίνα ὅμως παρέρξει αὐτῇ
τίμῃ χεῖρας ἀναφανῆτα καὶ
μηκέτι πλείουσα. Ιρις. τίμῃ
Λητώ ἐπ' αὐτῆς δῖν' ἀπο-
κῆσαι. ἦδη γὰρ ποικρῶς
ὑπὸ τῆς ὠδίνων ἔχει. Πο. τί
βυῶ; οὐχ ἱκανὸς ὁ εὐρανὸς
ἐντεκεῖν; εἰ ὅ μὴ οὐαί, ἀλλὰ
γὰ πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἀνέχο-
δέξασθαι διώατο τὰς αὐτῆς
γονάς; Ιρις. ὡκ ὧ Πόσειδον.
ἡ Ηρα

ipsius Nephelen decebat
opem ferre cadenti? N a.
Decebat sane, sed Parca
quam Nephela multo po-
tentior est.

Iridis & Neptu-
ni.

Insulam istam erran-
tem Neptune, quæ à Si-
cilia reuulsa atque undis
submersa, mari innatat.
Eam, ita iubet Iupiter,
consistere facias iam atq;
apparere, & ut tantum-
dem manifesta atque con-
spicua in medio Aegæo
inconcussa maneat, fun-
data firmiter admodum
illa. Opus enim illa non-
nihil habet. N a p. Fiet
hoc. I a i. Sed tamen
quem usum illi præbebit,
manifesta apparens, &
non amplius fluctuans?
I a i. Latonam in ipsa
oportet parere, iam enim
male habet à doloribus.
N a p. Quid igitur? an
non sufficit illi cælum,
ut in eo pariat? Quod si
minus autem illud, at cer-
te nec tota terra partus
illius recipere poterat?
I a i. Non Neptune. Nā

G 3 Iuno

Iuno obstrinxit iurēiuran-
do magno tellurem, ne
præberet Latonæ parturi-
enti ullum receptaculum.
Hæc igitur insula, iura-
mento non teneretur. Ab-
scondita enim tum fuit.
Nunc. Intellego rem. Igi-
tur subsiste Insula atque e-
mergere iterum ex p̄fundo,
& non amplius flu-
ctues aut titubes, sed immo-
ta maneat, Ac suscipe, ô
felicissima, fratris mei libe-
ros duos deorum omnium
pulcherrimos. Et vos, Tri-
tones trajcite Latonam
in ipsam, omniaque tran-
quilla sint. Serpentem au-
tem istum, qui nunc ve-
lut cæstro exagitat illam,
perterno faciendo ipsi in-
fantes posteaquam in lu-
cem editi fuerint, aggre-
dientur, ac matrem vindi-
cabunt. Tu vero rade re-
nuncia Ioni, omnia bene
habere. Stabilita est Insu-
la. Veniat Latōa ac pariat.

Xanthi & Ma-
ris.

Suscipe me, ô Mare,
gravia enim passus sum,
extingue mihi vulnera.
M A R.

ἦ Ἡρα γὰρ ὄρεα μεγάλα κα-
τάλας πλω γαῖαν, μὴ παρε-
χέν τῇ Λητοῇ τῆς ὠδύων
ὑποδοχίαν. ἢ ταύτῃ τῆσος
αὐτὴ ἀνδραῖος ὄρεα. ἐφανὴς
γὰρ ἡ. Ποσ. σωτήριε εἴθε ὦ
τῆσσι, καὶ ἀνδρῶν αὐθις ἐκ τῆ
βυβός, καὶ μακρῇ ὑποφύρου,
ἀλλὰ βιβάσας ῥοήν. καὶ γὰρ
δύο αὖ εὐδαίμονες αὐτῇ τοῦ
ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τὰς
καλλίσους τῆς Διὸς. καὶ ἡ-
μεῖς ὦ πρῆτονες, διαπορ-
θμεύσατε πλω Λητὴν ἐς αὐ-
τήν, καὶ γαλίωδ' ὅπαντα
ἔσω. τὸν δράκοντα δὲ, ὅς
καὶ ἔξοιτ' ἡ σὺν τῷ φόβῳ τὰ
τιογνὰ, ἐπέδωκε τιχθῆναι, σὺν-
τίκα μίτησι, καὶ τιμωρήσει
τῇ μητρὶ. σὺ δὲ ἀπάγγιλλε
τῷ Δαί, πάντα εἶναι εὐεργε-
τῇ. ἔσκηπ' ὁ Δῆλος. ἡκέτω
ἢ Λητὴν, καὶ τικτέτω.

Ξάνθῃ καὶ Θα-
λάσσῃ.

Δέξαι με ὦ Ξάλωσα,
δυναὶ πικροθότα, κατὰ-
σβεστόν μιν τὰ πρῶματα.
Θάλ.

Θάλ. τί τοῦτο ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; Ξάν. Ηφαίστος. ἀλλ' ἀπινυθίζωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. Θάλ. διατί δὲ σοι ἐβόαλε τὸ πῦρ. Ξάν. διὰ τὸν ὕον τῆς Θέτιδος. ἔπει γὰρ φανούοντα τὴν φεύγαν ἰκέτουςα, ὃ δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῆς νικρῶν ἀπέφραττε μοι τὸν ῥοῦν, ἐλπίσας τὴν ἀθλίους, ἐπῆλθον, ἀπάλυσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπέχαιτο τῆς ἀνδρῶν, ἐνταῦθα ὁ Ηφαίστος, ἔτυχεν γὰρ πλησίον πονοῦν, παρ' ὅσον οἶμαι πῦρ ἔστι καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ ἔποθεν ἄλλοθι, φέγων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἐκαστε μὲν τὰς πέλας, καὶ μυρρίδας. ὅπῃσι δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγγέλους. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας, μικροῦ δέ τιν' ὅλον ξερὸν ἐξγαταῖ. ὁρᾷς δ' οὐκ ὅπως δάκνυμαι ὑπὸ τῆς ἐκ-

ΜΑΝ. Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? ΧΑΝ. Vulcanus, sed igne candesco prorsus miser, & effervescō. ΜΑΝ. Cur autem iniecit tibi ignem? ΧΑΝ. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obstruxit mihi alveum, ego misertus miserorum, occurri, ut aquis inunda-rem atq; involuerē illum, quo eo periculo absterri- tus, ab occisione virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope forte existens) uniuerso igne, quantum, opinor, vīquam habebat, quantumq; & in Aetna, & si quib. alijs locis, illius est, allata, processit obuiam, ac exussit equidē vltimos, & myricas, assauit autem & infelices pisces & anguillas. Me vero, cum effervescere fecisset, parum absuit, quin totum aridam ac ficcum reddiderit. Vides nimirum quo pacto exustionibus illis

deformatus sum. **M A R.** Turbidus es, ó Xanthe, & calidus, vt consentaneum est, cruore, à cadaueribus, calore autem, vt ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, vt qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius illic esset. **X A N.** An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum adeo meorum? **M A R.** Vulcanum vero an non contra decebat misereri Achillis, Theridis adeo filij.

Doridis & Thetidis.

Quid lacrymaris Thetis? **T H E.** Pulcerrimâ Dorî, puellam vidi, in arcâ à patre cōiectam, iū ipsam, tum infantē ab ea paulo antegenitum. Iussit autē pater nautas, arcam illam acceptam, postquam in altum de terra prouecti essent, abijcere in mare, vt ita periret, & misera illa, & infans vna cum ea. **D O.** Quamobrem autē, ó soror, hoc? quandoquidem

ἐκκαυμάτων; **Θά.** Σολε-
ρὸς ὃ Ξάνθῃ, καὶ θερμὸς, ὡς
εἶπες. τὸ αἷμα μὲν, ὑπὸ τῆς
νεκρῶν, ἢ θερμὴ δὲ, ὡς φῆς,
ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως
ὃ Ξάνθῃ, ὅς θ' αἰ τὸν ἱμὸν
ὑπὸν ὤρμηται, οὐκ αἰδέσθης
ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἴμι. Ξάν.
οὐκ ἔδ' οὐκ ἐλπίσας γένε-
ταις ὄντας τὰς φεύγας;
Θάλ. τὸν Ἡφαιστον δὲ οὐκ
ἔδει ἐλπίσαι, Θέτιδος υἱὸν
ὄντα τὸν ἀχιλλεῖα.

Δωριδὶ καὶ Θέτιδος.

Τί δαρκύεις ὃ Θέτι. **Θέ.**
καλλίστῳ ὃ Δωρὶ κλέωειδον
εἰς κλέωτον ὑπὸ τοῦ πατρὸς
ἐμβληθεῖσαν, αὐτῷ τε καὶ
βρέφος αὐτῆς ἀετιγῆντον.
ἐκίλευσε δὲ ὃ πατὴρ τὰς
ναῦτας ἀναλαβόντας τὸ
κλέωτον, ἐπειδὴ πολὺ ὑπὸ
τῆς γῆς ὑπασπείσασθαι ἀφεί-
ναι ἐς πλὴν θάλασσαν, ὡς ἀ-
πόλοιστο ἢ ἀδελία καὶ αὐτῇ, καὶ
τὸ βρέφος. **Δω.** τίνας δ' ἔ-
νικα ὃ ἀδελφὸν, ἐπεὶ ἔμαθες
ἀκρι-

ἀκριβῶς ἅπαντα ; Θεί. Ἀκριβέστερος ὁ πατήρ αὐτῆς, καλλίστῳ οὖσαν, ἐπαρθέ-
 νειν εἰς χαλκοῦ τινα
 θάλαμον ἐμβάλων. εἶτα
 τὸ, μὴ ἀληθές, οὐκ ἔχον
 εἶπεν, φασὶ δ' οὖν τὸν
 Δία χρυσὸν ῥυθμίζον, ἐν-
 λῦσαι διὰ τοῦ ὀρέφου ἐπ'
 αὐτῇ. διζαυδύλῳ δ' ἐκεί-
 νῳ ἐς τὸν κόλπον καταρ-
 χέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμο-
 να ῥυέσθαι. τοῦτο αἰδού-
 μενος ὁ πατήρ, ἀχρεῖς τις
 καὶ ζηλότυπος γέρον, ἡ-
 γανάκησεν. καὶ ὑπὸ τι-
 νος μεμοιχῶσαι οἰσθεὶς
 αὐτῇ, ἐμβάλλει ἐς τὴν
 κίσσιν ἄρτι τιτοκῶσαν.
 Δωρ. ἢ δὲ, τί ἐπαθῆν
 ὧς Θέτι, ἐπότε κατήλ-
 το ; Θεί. ὑπὲρ αὐτῆς μὴ
 ἐσίγα ὧς Δωρεὶ, καὶ ἔφει-
 τῇ καταδίκῃ. τὸ βρέ-
 φος δὲ παρητῆτο μὴ ἴπ-
 θανεῖν, δακρύουσα, καὶ τῷ
 πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ,
 κάλλιστον ὄν. τὸ δὲ, ὑπ'
 ἀ-
 γνοίας ἢ κακῶν, καὶ ἐμοι-
 δία

dem comperta habes ex-
 acte omnia. T H A. Pater
 illius Acrisius, quia pul-
 cerrima erat, in æreum
 quendam thalamum in-
 clusam, perpetuæ virgini-
 tati destinarat. Deinde ve-
 rum quidem dicere non
 possum, Iovem autem a-
 iunt, conuersum in aurū,
 delapsū per impluuium
 ad ipsam esse. Accipiente
 autem illa in sinum dema-
 nantem deum, gravidam
 ex eo factam fuisse. Quod
 cum pater animaduер-
 tisset, utpote durus qui-
 dam & zelotypus senex,
 grauiter indignatus est.
 Et quia ab aliquo supra-
 tam fuisse illam arbitratus
 est, cōijcit in arcam hanc,
 cum paulo ante peperis-
 set. D O R. Cæterum illa
 quid agebat Theti, quad-
 do abripiebatur ? T H A.
 Pro se quidem nihil dice-
 bat Dori, sed tacite fe-
 rebat damnationem, pro
 infante autem deprecā-
 batur ne morti tradere-
 tur, lacrymando, atque
 illum suo ostentando pul-
 cerrimum sane puerum
 Dori. Ille autem præ i-
 gnorantia malorum, et-
 iam

iam arridebat matri. Opleo rursus oculos lacrymis, cum in mentem illius venit. D o a. Et me flere fecisti. Sed nunquid iam mortui sunt? T η a. Haudquaquam, natat enim adhuc arca circa Seriphum, vivis illis custoditis. D o a. Cur igitur non conservamus ipsam, piscatoribus istis Seriphijs, in retia immittendo? qui extractos illos, incolumes prestabunt scilicet. T η a. Recte dicis, atq; ita facimus. Non enim perire decet, neque ipsam, neque infantem, adeo cum sit formosus.

Neptuni & Enipei.

Minime vero præclara hæc, Neptune (dicetur enim verum) qui circumventa amica mea, assimilatus in formam meam, viciasti puellam. Putabat enim illa mecum rem esse sibi, & ob id exhibebat sese. N a p t v. Tu enim, Enipeu fastuosus es & tardus, qui puella adeo formosa quoti-

δια σφός τιώ θάλασσαν, ὑποπλάκμαι αὐτῆς τὲς ὀφθαλμοὺς θαρύνων, μνημονεύουσα αὐτοῦ. Δω. καὶ μὲ θαρύνει ἐπείσας. ἀλλ' ἤδη τιθῆσθαι; Θέ. οὐδαμῶς, νύχται γὰρ ἐτι ἡ κλειστός ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐτὲς φυλάττουσα. Δω. τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τοῦτοις ἐμβαλόντες ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις, οἳ ᾗ ἀσπασάσασθε, σώσουσι θελονότι. Θέ. εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ὑπολέσω μὲν τὴν αὐτὴν, μή τι τὸ παιδίον οὕτως ὅς κε καλόν.

Ποσειδῶν & Ἐνίπεως.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Πόσειδον. εἰρήσῃ γὰρ τῇ ληθεί. ὑπελθὼν μετ' ἐρωμένην, εἰκασθεῖς ἐμοί, διακέρυσαι τὴν παῖδα. ἢ ᾗ ᾤστο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεποσθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρῆχεν ἰσοπλῶ. Πο. σὺ γὰρ ὦ Ἐνίπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ βραδύς, ὅς κε καλόν οὕτω καλῶς

ἄνθρωπος φοβούμενος ὁσημέραι παρὰ
 δὲ, ὑπολυνδύνης ὑπὸ τοῦ
 ἔρωτος, ὑπεριώρας, καὶ
 ἔχαιρετε λυπῶν αὐτῷ. ἢ
 δὲ παρὰ τὰς ὄχλας ἀλύ-
 οντα, καὶ ἐπιμαίνοντα,
 καὶ λουαμένη, ἐνίοτε εὐχε-
 τό σοι ἐπιτυχῆν. σὺ δ'
 ἐδρεύοντο πρὸς αὐτῷ. **Ενι.**
 τί τοῦτο, διὰ τοῦτο ἐχέω
 σε παρακαλεῖσαι τὸν ἔρω-
 τα, καὶ καθυποκρίναι
 Ἐνίπια αὐτὶ Ποσειδῶνος
 εἶναι, καὶ κατασοφίσα-
 δαι τὴν Τύρῳ ἀφιλῶ κέ-
 ρω οὖσαν; **Ποσειδ.** ὦ δὲ
 ζήλοτυπῆς ὦ Ἐνίπεῦ,
 ὑπερόπτης ἀνδρῶν ὢν. ἢ
 Τύρῳ δὲ, οὐδὲν δεσδὲν πέ-
 πονθῆν, οἰομένη ὑπὸ σου
 διακινεῖσθαι. **Ενι.** οὐ-
 μινουῶ; ἔφη γὰρ ἀπιδὼν,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦν. ὢ καὶ
 μέλιστα ἐλόπησιν αὐτῷ,
 καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδύναμαι,
 ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐδραί-
 νου τότε, καὶ περιγί-
 σαι πορφύρεον τί κῶμα;
 ἔπειθ' ὑμᾶς σωέμεναι,
 ἄμα

die ad te nante, ac prae a-
 more percunte, desprexe-
 ris illam, & gaudius sis, si
 possis illi agre facere. Illa
 vero iuxta ripas mœrore
 affecta, atque ibi inambu-
 lans, seseque lavans,
 non semel optabat in con-
 spectum sibi venire te.
 Tu vero lasciniebas con-
 tra eam. **Ε Ν Ι.** Quid igitur?
 an propterea oportebat te
 præripere amo-
 rem mihi, & velut histrio-
 nem aliquem pro Neptu-
 no, Enipeum te gerere,
 atque ita decipere Tyron
 istam, puellam adeo sim-
 plicem. **Ν Ὡ.** Sero nunc
 vero zelotypus es, Eni-
 peu, cum prius superbum
 & contemptorem te ges-
 seris: Ipsa autem Tyro ni-
 hil graue passa est, quan-
 do se putavit à te viciatam
 esse. **Ε Ν Ι.** Nihil autem?
 Dixisti enim abiens Ne-
 ptunum esse te, quod vel
 maxime dolore affectit ip-
 sam, atque ipse eo abs te
 iniuria affectus sum, quod
 & quæ mea esse debue-
 rat, eam voluptatem per-
 cepisti tu, & præterea
 composito circa vos flu-
 du purpureo, sub quo ab-
 scon-

sconditi iscuistis cum puella pro me tute rem habuisti. N a p. Tu enim non volebas Enipeu.

Tritonis & Nereidum.

Balan̄a ista vestra, Nereides, quā contra filiam Cephei Andromedam emisistis, neq; puellam ipsam iniuria aliqua affecit, perinde ut vos putatis, & ipsa iam mortua est. N a. A quo, Triton? Num Cepheus, tanquam illeſtamento aliquo proſita puella, aggressus illam occidit, ex insidijs cum multa vi adortus? T r i. Non. Sed noſtis, arbitror, Iphianassa. Perſeum illum, Danaēs puerum illum paruum, quem vna cum matre in arca abiectum in mare ab auo matero, conſeruastis, miser te illorū videlicet. I p h. Noui quem dicis. Conſentaneum verò, illum iam adoleſcentem factum eſſe, atque admodum generoſum, & pulcrum aſpectu. T a i. Hic occidit Balanā. I p h. Quam obrem

ἄμα συνῶδα τῇ παιδὶ αἰτ' ἑμοῦ. Ποσ. σὺ γὰρ οὐκ ἔθελες ὦ Ενιπῶ.

Τρίτων καὶ Νηρείδων.

Τὸ κῆτος ὑμῶν ὦ Νηρείδες, ὃ ὅπῃ πλὴν τοῦ Κηφῆος θυγατέρα πλὴν Ἀνδρομέδας ἐπέμψατε, οὔτε πλὴν παῖδα ἠδίκησεν ὡς οἶδατε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. Νη. ὑπὸ τίος ὦ Τρίτον, ἢ ὁ Κηφῶς καθάπτε δέλιαρ πρὸς θέν, πλὴν κέρει ἀπέκλιεν ὅπῃων, λοχίσας μετὰ πολλῆς δυνάμειος; Τρί. οὐκ, ἀλλ' ἴσῃ, ὅμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς πλὴν θάλασσαν ὑπὸ τῇ μητροπάτορος, ἐτώσατε, οἰκτεράσασα αὐτὸς. Ἰφι. ὦδα ὅν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη πανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναίον τι καὶ καλὸν ἰδεῖν. Τρί. οὔτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. Ἰφι. διατί ὦ Τρί-

ὦ Τρίτον, οὐ γὰρ δὴ σῶσθαι
 ἡμῶν τοιαῦτα ἐκτίθεν αὐτὸν
 ἐχέτω. Τρί. ἐγὼ ἡμῶν φρά-
 σω ἰδὲ παῦ ὥς ἐχέτο. ἐς ἄλλη-
 ρὴν οὗτος ὅπῃ πᾶς Γοργόνας,
 ἀθλὸν τινα τοῦτον τῷ βα-
 σιλεῖ ὀπιλιῶν. ἐπεὶ δὲ ἀ-
 φίκτο ἐς τὴν Λιβύην. Ἰφι.
 πῶς ὦ Τρίτον, μόνος, ἢ καὶ
 ἄλλους συμμάχους ἦγε; ἄλλως
 γὰρ δύσπορος ἢ ἰδοίς. Τρί.
 διὰ τοῦ αἵματος, ὑπό-
 πτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθλῶα
 ἔδωκεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦκεν
 ὅπου διπλῶντο, αἱ μὲν
 ἐκὰς οὐδὸν ὄμασι. ὁ δ',
 ὑπολαμὼν τῆς Μεδούσης μὲν
 κεφαλῇ, ὥχετ' ὑποπλά-
 μμος. Ἰφι. πῶς ἰδὼν; ἀ-
 δέατοι γὰρ εἰσιν. ἢ ὅς αὖ
 ἰδῆ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ
 ταῦτα ἰδοί; Τρί. ἢ Ἀθ-
 νᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνου-
 σα, τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα δι-
 γουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν
 Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κη-
 φέαν ὕστερον, ἢ Ἀθλῶα δὲ ὅπῃ
 τῆς ἀσπίδος ὑποσπινθούσης,
 ὥσπερ ὅπῃ κατόπτερου παρ-
 χεν

obrem Triton? Neque e-
 nim huiusmodi conserva-
 tionis praximia persolvere
 nobis debebat. T R I. Ego
 vobis exponam omnem
 rem, ita ut gesta est. Mis-
 sus hic fuit ad Gorgonas,
 ut hoc quasi quoddam cer-
 tamē regi perageret. Post-
 quam autem pervenit in
 Libyam. I P H. Quomo-
 do Triton, solus ne, an &
 alios secum socios abdu-
 xit? nam alioqui difficile
 hoc iter. T R I. Per aërem
 pfectus est, alatum enim
 ipsum Minerva reddidit.
 Postquam autem eò loci
 venit, ubi illæ agebant, il-
 læ quidem dormiebant,
 opinor. At hic amputato
 Medusæ capite, iterum
 avolavit. I P H. Quo pa-
 cto autem aspexit illas?
 Aspici enim nequeunt,
 vel quisquis illas aspexe-
 rit, non amplius quicquā
 posthac aspicit. T R I.
 Minerva scutū praxferens.
 (Talia enim audiui ip-
 sum narrantem apud An-
 dromedam, postea & a-
 pud Cepheum) Minerva
 igitur, inquam, in clypeo
 resulgente, tanquam in
 speculo aliquo, exhibuit
 ipsi

ipſa ſpectandam Meduſæ
 imaginem. Poſtea ſiniſtra,
 arrepta illius coma, & in-
 ſpecta imagine, dextra au-
 tem ſublata harpe, abci-
 dit caput illius, atque ita
 priuſquam ſorores reli-
 quæ expegiſcerentur, a-
 uoluit. Porro ubi circa
 mariſſimam hanc Aethio-
 piæ oram veniſſet, terræ
 iam propinquior aliquan-
 to volans, videt Andro-
 medam, expoſitam in
 rupe quadam prominen-
 te palo affixam, pulcer-
 riſſimam, ô Dij, promiſſa
 coma, & ſeminudam, lon-
 ge uſque infra vbera. Ac
 primum quidem miſertus
 fortunæ illius, interro-
 gat cauſam damnationis
 huius. Paulo autem poſt
 amore capt⁹. (oportebat
 enim incolumem ſeruare
 puellam) opem ferre illi
 ſtatuit. Atque ubi iam
 Balæna acceſſiſſet terribi-
 lis admodum & quaſi
 mox abſorptura Andro-
 medam, in altum ſublatus
 adoleſcens manu ad capu-
 lum admoto, harpam te-
 nens altera quidem ſerit,
 altera autem Gorgona
 ſpectandam proferens, in
 lapſi-

χην αὐτῇ ἰδὼν τὴν εἰκόνα
 τῆς Μεδούσης. ἔτα λαβόμενος
 τῇ λαίᾳ τὴν κόμην, ἐφορῶν δὲ
 τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
 πην ἔχων, ἀπέταμε τὴν
 κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν αὐτὴν
 χεῖρὸς ταῖς ἀδελφαῖς, ἀνέπιπ-
 το. ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν παρὰ λει-
 τὰν τὴν Αἰθιοπίαν ἐγγύς,
 ἤδη πρὸς ἕως πετόμενος.
 ὅρῃ τὴν Ἀνδρομέδαν περ-
 κειμένην, ὅπῃ τις πῶς καὶ
 πρὸς ἄλλους περὶ παλαιὰ
 μέγαν, καλὴν ὧν θεῶν, κα-
 θύμεν ταῖς κόμας, ἡμέτερον
 πολὺν ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν
 καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτεῖρας
 τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνέσχετα
 τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης.
 καὶ μικρὸν δὲ ἄλλους ἔρωτι,
 ἐχέτω γὰρ σιτώσασθαι τὴν
 παῖδα βοηθεῖν διέγνω. καὶ
 ἐπειδὴ τὸ καὶ πῶς ἐπὶ μα-
 λα φοβερὸν, ὥς καταπιού-
 μιν τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡ-
 περ ἀνερθεῖς ὁ ναύτοκος
 πρὸς κωπον ἔχων τὴν ἄρπην.
 τῇ μὲν καθιπνέται, τῇ δὲ
 πρὸς ἑκὼν τὴν Γοργόνα, λί-
 θος

Δὸν ἐπαίει αὐτὸν. τὸ δὲ, τέ-
 θνακε γούῳ, καὶ πέπνην
 αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε
 καὶ Μένεσαν. εἰ δὲ λύσας
 τὰ δισμὰ τῆς παρθέ-
 του, ὑποχρὼν τῷ χεῖρα,
 ὑπεδέξατο ἀκροποδντίκα-
 τίουσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὁ-
 λωθεῖσά οὕτως. καὶ τοῦ γα-
 μῆος τοῦ Κηφείας, καὶ ἀ-
 πάξει αὐτὴν εἰς Ἀργος. ὥς
 τε αὐτὶ θαλάτῃ, γάμον οὐ
 τὸν τυχεύοντα εὗρητο. Νη.
 ἰγὰρ μὲν οὐ πάντῃ τῇ γη-
 γονότι ἀχθόμεαι. τί γὰρ ἢ
 παῖς ἡδίκηκε ἡμᾶς, ἢ τι ἢ
 μήτηρ ἐμυγαλαύχει τότῃ,
 καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;
 Τεῖ. ὅτι οὕτως αὖ ἡλυσ-
 θεν ὅτῃ τῇ θυγατρὶ, μή-
 τερ γι οὕσα. Νη. μηκέ-
 τι μνησθήμεθα ὅ Δωρὶ ἐκεί-
 νων, ὅτι βάρβαρος γυνὴ
 ὑπερ τῷ ἀξίῳ ἐλάλη-
 σεν. ἰκανὸν γὰρ ἡμῖν τιμω-
 ρίαν ἔδωκε, φοβεθεῖσα ὅτῃ
 τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν
 τῷ γάμῳ.

Ζεφύ-

lapidem illam conuertit :
 Illa igitur mortua est, &
 dirigere ipsius membra
 omnia, quaecunq; Medu-
 sam aspexerunt. Ac hic so-
 lutis vinculis, quibus vir-
 go alligata fuerat, suppo-
 sitaque manu suscepit il-
 lam, summis pedum digi-
 tis descendentem ἐκ rupe,
 ardua illa quidem atque
 procliuī, & nunc cum ea-
 dem nuptias peragit, in
 ædib. Cephei, abducatq;
 illam secum Argos. Qua-
 re p morte, nuptias neq;
 eas vulgares illa inuenit.
 Ν η κ. Equidem non ita
 valde ægre fero factū hoc.
 Quid enim adeo nobis in-
 iuriæ fecit puella, si ma-
 ter ipsius superbe extulit
 sese tunc, ac pulchrior no-
 bis esse voluit? Τ κ ι.
 Quod hoc pacto magnā
 dolorem perceptura fuis-
 set ob filiam, mater certe
 illius cum sit. Ν η. Ne
 meminerimus Dori isto-
 rum amplius si quid bar-
 bara mulier, supra quā
 decebat, loquax fuit. Satis
 enim supplicij tulit, quæ
 tanto in metu, filię causa
 constituta fuit. Gratule-
 mur igitur nuptijs.

Zephy-

Zephyri & Noti.

Nunqua equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ego sum, & Spiro. Tu vero non vidisti ὁ Note. **Ν ο τ.** Quamnam hanc dicis Zephyre pompam? aut quanam sunt qui illam duxerunt? **Ζ ε ρ.** Suavisissimo spectaculo caruisti, & quale non facile aliud usquam videris. **Ν ο τ.** Iuxta rubrum mare occupatus fui, afflanti autem & partem Indiarum nonnullam, quantum videlicet eius terrae mare adiacet. Proinde nihil eorum novi, quae tu dicis. **Ζ ε.** Quid? Sidonium illum Agenorem vidisti? **Ν ο.** Etiam, Europae patrem scilicet. Quid tum? **Ζ ε ρ η.** De illa ipsa narrabo tibi. **Ν ο.** Nū, quod Iupiter iam olim a mare puellam cepit? Nā hoc etiam pridem sciui. **Ζ ε.** Igitur quod ad amorem attinet, noli. Quae vero postea consecuta sunt, ea nunc audi. Descendit Europa ad litus, ludendi gratia, assumptis secum aequalibus suis. Iu-

piter

Ζεφύρε καὶ Νότῃ.

Οὐ πάποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπέστεραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ σπύειν. σὺ δ' οὐκ εἶδες ὁ Νότῃ. **Νό.** τίνα ταύτην λέγεις ὁ Ζέφυρε πρὸς πομπὴν; ἢ τίνας αἱ πέμποντες ἦσαν; **Ζέ.** ἑδίστου διαμάτος ἀπιλείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. **Νό.** παρὰ πρὸς Εὐρώπην γὰρ θέλασαν ἐργάζεσθαι. ἐπεπλευσα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας. οὐδὲν οὐκ εἶδα, ὅν λέγεις. **Ζέ.** ἀλλὰ τὸν σιδώνιον Ἀγνώρορα εἶδας; **Νό.** ναί. καὶ τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν; **Ζέ.** περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαι σοι. **Νό.** μὲν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασῆς ἐκ παλαιῆς τῆς παιδός; τὐτο γὰρ καὶ πάλαι ἐπιστάμεν. **Ζέ.** οὐκ οὐκ τὸν μὲν ἔρωτα οἶδα, τὰ μὲν ταῦτα δ' ἤδη, ἀκουστον. ἢ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ὅτι πρὸς ἡμέτερα πάσσουσα, τὰς ἐλπίσιν ὥτιδας περιλαβοῦσα. ὁ

Ζεὺς

Ζεύς δὲ ταύρω ἐκείσας ἰσχυ-
 ρόν, σιμύειεν αὐταῖς,
 κάλλιστος φαινόμενος. λευ-
 κὸς τε γὰρ ὡς ἀπὸ γῆς, καὶ
 τὰ κέρατα εὐκαμπὲς, καὶ
 τὸ βλέμμα ἥμιος. ἰσχύ-
 ρα οὖν καὶ αὐτὸς ὅτι τῆς
 αἰῶνος, καὶ ἐμυκάτο ἥδιστον,
 ὥστε πρὸς Εὐρώπῳ τολμή-
 σαι καὶ ἀναβλεῦσαι αὐτόν. ὡς
 δὲ τοῦτ' ἰδύμετο, θεομαῖος
 μὲν ὁ Ζεὺς ἔρμηνεν ὅτι
 πρὸς Δάλατταν φέρον αὐ-
 τὴν, καὶ ἐνέχετο ἐμπι-
 σών. ἡ δὲ πάντῃ ἐκπλα-
 γῆστα πρὸς σπράγματι, τῇ
 λατῇ μὲν ἐνέχετο τοῦ κέρα-
 τος, ὡς μὲν Ἀπολιθάνοι
 τῇ ἐτέρῃ δὲ, λυσιμαί-
 νον τὸν σπῆλαιον ἐκπῆχτι.
 Νό. ἰδὼν τοῦτο θεῖμα ὁ
 Ζέφυρος ἴδρις, καὶ ἐρατι-
 κὸν, νηχόμενον τὸν Δία,
 φέροντα πρὸς ἀγαπαμένῳ.
 Ζέφ. καὶ μὲν τὰ μετὰ
 ταῦτα ἴδρις παρὰ πολὺ ὦ
 Νότι. ἦτε γὰρ Δάλαττα
 εὐδὲς ἀκύναν ἐγένετο,
 καὶ πρὸς γαλιῶνι ὁπασα-
 σαμένῳ,

piter autem in formā tau-
 ri assimilatus, iudebat
 vna cum ipsis, pulcerri-
 mus tum apparens. Nam
 & candidus erat, ut nihil
 super, & cornua habebat
 reflexa pulcre, cultum-
 que prae se ferebat admo-
 dum mansuetum ac pla-
 cidum. Saltabat igitur &
 ipse in littore, & mu-
 giebat suavissime, ita ut
 Europa auderet etiam
 conscendere ipsum. Cæ-
 terum ubi hoc factum est,
 citato cursu Iupiter qui-
 dem vna cum illa in mare
 prorupit, atque ibi, ubi
 inciderat, natabat. Il-
 la vero admodum percul-
 sa animo ex hac re, sini-
 stra apprehendit ac tenu-
 it cornua, ut ne delabe-
 retur, altera autem ma-
 nu, disfluentem vento
 vestem continebat. N o.
 Dulce hoc spectaculum.
 Zeph. vidisti, & amatorii-
 um, natantē videlicet Io-
 nem ferentem secum a-
 mores suos. Z e. Ac ve-
 ro quæ consecuta sunt,
 suaviora multo, Note.
 Nam & mare statim com-
 positis fluctibus quietum
 fuit, & tranquillitate vltro

attracta, placidum ac platum seipsum præbuit. Nos autem omnes silentium agentes, nihil aliud quam spectatores tantū, eorum quæ fiebant quasi quidam comites, sequebamur. Cupidines vero iuxta volitantes, paulum supra mare ita ut interim summis pedibus contingerent aquam, accensas ferentes faces Hymenæū cantabant. Nereides autem emerſæ undis, delphinum tergis infidentes ob equitabant, applaudentes, semiaudæ pleræque. Præterea & Tritonum genus, & si quid aliud non horrible visu marinorū, omnia illa circum pueliam quasi choream ducebant. Nam ipse quidem Neptunus consensu curru, & quasi pronubus incedens, una cum Amphitrite lætus præibat, veluti viam aperiens, natanti fratri. Supra omnes autem Venerem duo Tritones vehebāt in concha recubantem, ac flores omnis generis aspergentem sponſæ. Atque hæc à Phœnicia vsque in Cræ-

σαμῶν, λείαν παρῆχον ἐαυτῷ. ἡμῶς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες οὐδ' ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον ὄν' ὑγυρομένην παρακολουθοῦμεν. ἔσχατοι δὲ πνευπετάμενοι, μικρὸν ὑπὲρ τῷ θάλατταν, ὥς ἐρίοι τε ἄκροις τοῖς ποσσὶν ὄψασθαι τοῦ ὕδατος, ἡμῶας παρὶ θαλάσσης φέροντες, ἤδον ἅμα τὸν ὑμῶσιον, αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι, παρὶ πτερυγῶν δὲ τῶν διελφίων ὄψασθαι τοῦ ὕδατος, ἡμέγυμτοι αἱ πολλαί. τό, τε ὄν' Τριτωνῶν γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὲ φοβερόν ἴδῃν ὄψ' ὁ θαλάττιον ἅπαντα περιχόρευε τῷ αἰῶδα. ὁ μὲν γὰρ Περσειδῶν ὄψις ἔκπληκτος ἄεματος, παροχούμενης τε, καὶ τῷ Ἀμφιτρίτῳ ἔχον, παρῶν γὰρ θεῶν, πρυοδοσπορῶν περὶ τοῦ ὕδατος. ὅτι παρῶν δὲ τῷ Ἀφροδίτῳ δίο Τριτωνῶν ἐφίρον, ὅτι κούρης κατακειμένη, αἴη παντῶν ὄψις ἔκπληκτος τῇ γύμφῃ. ταῦτα ἐν φονίᾳ ἔχει
τ' ἑστ-

τῆς κρείττης ἔβριτο. ἐπεὶ δὲ
ἐπέειπεν τῇ γένηται, ὁ μὲν ταῦρος
ἐκ ἐστὶ ἐφάσθητο. ὁππότε δὲ
τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς, ἀ-
πῆκε δὲ Εὐρώπῃ εἰς τὸ Δί-
πταιον ἄλγος, ἐνθουσίασας, καὶ
κάτω ὄρεσσαν, ἐπίστατο γὰρ
ἤδη ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμῖν δ'
ἁμπισίντες, ἄλλος ἄλλο τῷ
περιλάγοντι μέρος δεικνύμε-
μεν. Νό. ὦ μακάρε Ζέφυρε
τῆς Δίας. ἐγὼ δὲ γένεαι, καὶ
ἐλέφαντας, καὶ μέλατας ἀν-
θρώπους ἰώζων.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑ- ΛΟΓΟΙ.

Διογένης καὶ Πολυδά-
κης. Διογένης.

ὦ πολυδάκης, ὄντι-
λοιμαί σοι, ἐπειδὴ τέχνη
αὐέλθης, σὺν γὰρ ὅσῃ σιμαί
τὸ ἀναζῶναι αὐτίον, καὶ
πρὸς τὴν Μένιππον τὸν κύ-
τα, αὐτίς δ' αὖ αὐτὸν, ἐν
Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κραῖον,
ἢ ὅς λυκίον, τῷ ἐκτείνοντι
οὐκ

Cretam fiebant. Postquā
autem in Insulam ascen-
dit, ipse quidem taurus
non amplius apparebat.
Iupiter autem apprehen-
sam manu Europam, in
antrum Dipsaum abdu-
xit, erubescens, atque
oculos demittens. In-
telligebat enim iam, ob
quam rem ita duceretur.
Nos autem incumbentes
mari, alius aliam illius
partem fluctibus agitaba-
mus. N o. O beatum
Zephyre, te, qui isthac
videris. Ego vero interea
Gryphas & Elephantos,
& nigros homines aspi-
ciebam.

INFERNI DIA- ΛΟΓΟΙ.

Diogenis & Pollu-
cis.

O Pollux, comen-
do tibi postquam celer-
rime ascenderis (tuum
enim est, ut fallor, cras
reniunscere) ut, sicubi vi-
deris Menippum, canem
illum, inuenies autem
ipsum Coriothi, circa
Craneum, aut in Lyceo
deridentem contenden-

tos istos inter se Philoso-
 phos, dicas illi, Meni-
 pe, inquirens, iubet te
 Diogenes, si satis ea, quæ
 super terram sunt, deri-
 sisti, quo & huc ad infe-
 ros descendas, ubi multo
 plura, quæ rideas, ha-
 biturus es. Illic enim in
 ambiguo tibi adhuc risus
 fuit, & frequens illud ob-
 ijsi potuit, Quis enim
 omnino scit, quæ post
 vitam futura sint? Hic
 autem, non desines con-
 stanter atque perpetuo ri-
 dere, quemadmodum
 ego quoque nunc facio.
 Et maxime postquam vi-
 deris, divites istos ac sa-
 trapas & tyrannos ita hu-
 miles & obscuros esse, so-
 loque eiulatu ab alijs di-
 gnosci. Tum quod & mol-
 les & ignavi sunt, teini-
 niscences eorum quæ in
 vita geruntur. Hæc illi
 quæso ut dicas, & ut præ-
 terea etiâ pera veniat im-
 pleta & multo lupino, &
 sicubi in trivio positam
 inueniat Hecates cenam,
 aut ouum ex lustratione
 relictum, aut simile qui-
 priam. P o l. At renun-
 ciabo hæc, ô Diogenes.

Sed

ὅπως ἀλλήλους φιλοσόφων
 καταγελῶντα, ἐπεὶ τὸς
 αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε
 κελεύει ὁ Διογῆνης, εἰ σοι ἱ-
 κανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς κατα-
 γεγέλασαι, ἥκει ἐνθάδε
 πολλῶ πλείω ὀφθαλμοσκό-
 πον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβό-
 λῳ σοι ἔτι ὁ γέλασις ἰσχυρὸς
 καὶ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ
 μετὰ τὸν βίον, ἐνταῦθα δὲ,
 οὐ παύσῃ βιβαίως γελῶν,
 καθάπτε ἐγὼ νῦν. καὶ μά-
 λιστα ἐπειδὴν ὄρεται τὸς
 πλουσίους, καὶ σατράπας,
 καὶ τυράντους, οὕτω τα-
 πηνούς καὶ ἀσήμεους, ἐν μύ-
 θῳ οἰμαγῆς διαγινωσκου-
 μένους. καὶ ὅτι μαλθακοὶ
 καὶ ἀγανθεῖς εἰσι, μεμνημέ-
 νοι τοῦ ἀνῶ. ταῦτα λέγει αὐ-
 τῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμι-
 νος πλὴν πῆρας ἥκειν θέρ-
 μων τε πολλῶν, καὶ εἴπῃ
 εὖροι ἐν τῇ περόδῳ. Ἐκά-
 της δειπνον κείμενον, ἢ
 ὧν ἐκ καθαρσίῃς, ἥτις τοι-
 οῦτο. Πολυ. ἀλλ' ἀπαγ-
 γελῶ ταῦτα, ὦ Διόγηνες.

ὅπως

ἴσως ὃ εἶδ' ἡ μάστιξ, ὅπως
 τις ἐστὶ πρὸς ὅσον; Διο. γέ-
 ρων φαλακρὸς, τριβούνιον ἔ-
 χων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέ-
 μω ἀναπνεύσας, καὶ ταῖς
 ὀππληχῶσιν ἢ ἑκκίαν ποικί-
 λαν, καὶ δ' αἰεὶ, καὶ τὰ
 πολλὰ τὺς ἀλαζύναις τού-
 τος φιλοσόφους ὀπισθεώπῃ.
 Πολ. ἔσθ' ἂν εὐρεῖν ἀπὸ γε-
 νεύσεως. Διο. βούλει καὶ
 πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντεί-
 λωμαι τί τὺς φιλοσόφους;
 Πολυ. λέγε. οὐ βαρὺ γὰρ
 εὐδὲ τοῦτο. Διο. τὸ μὲν ὅ-
 λον, παύσασθαι αὐτοῖς πα-
 ρηγγύα λαροῦσι, καὶ περὶ τῶν
 ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα
 φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκο-
 δείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦ-
 τα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκου-
 σι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ'
 ἡμεῖς ἀμαθὴ καὶ ἀπαίδευτον
 εἶναι φύσουσι, κατηγοροῦν-
 ται τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο.
 σὺ δ' αὖ οἰμώζεις αὐτοῖς παρ'
 ἡμῶν λέγε. Πολυ. καὶ ταῦ-
 τα δ' Διόγηνι ἀπαγγεῖλω.
 Διον. τοῖς πλουσίοις δὲ ὁ
 φιλ.

Sed quo melius illum a-
 gnoscere queā, cuiusmo-
 di facie est? D i o. Se-
 nex est, caluaster, pallio
 indutus lacero, & vento
 cuius peruiro, praeterea
 & diuersorum pannorum
 assumptis variegato. Ri-
 det autem semper, ac ple-
 runque interrogantes illos
 philosophos acerbè per-
 stringit. P o l. Facile erit
 inuenire illum, ex his utri-
 que signis. D i o. Vis
 ne ut ad ipsos quoq; phi-
 losophos illos aliquid tibi
 mandem? P o l. Man-
 des licet, non enim graue
 neque hoc mihi fuerit.
 D i o. In uniuersum, ad-
 hortare illos, ut desistant
 à nugis suis. neque de to-
 to contendant, neq; cor-
 nua sibi mutuo affigant,
 neq; crocodilos faciant,
 neque huiusmodi steri-
 lia atque ieiuna interro-
 gare animum instigant.
 P o l. At indoctum me
 & ineruditum esse dicent,
 qui doctrinam illorum re-
 prehendam. D i o. Tu
 vero plorare illos meo
 nomine iube. P o l. Et
 hæc nūciabo illis. D i o.
 Diuitibus autem ὁ lepi-
 disti.

diffimum caput, hæc nostro nomine annuncies quæso, Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos cogitantes vîuras, & talentû aliud super aliud accumulant, quos non plus quàm unum obolum habentes, venire huc paulo post oportet? P o l l. Dicentur & hæc ad illos. D i o. Sed & formosâ istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palæstritzæ, quod apud nos neq; flava coma, nec cærulei nigriue oculi, neque rubor faciei, amplius vilis est, neque præterea nervi intenti & robusti, neq; humeri laborum tolerantes, sed omnia unus pulvis, ut aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. P o l l. Non molestum erit, neque hæc ad formosos & robustos illos dicere. D i o. Eriâ pauperibus δ' Μ' Λαον, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) ut neque lacrymentur, neque plorent, exposita illis æqualitate hæc

φίλτατος Πολυεύκων, ἀπάγγλαι ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὁ μάλιστα τ' χυρὸν φυλάτῃσι; τί δὲ τιμωρεῖσθαι ἑαυτὰς λογίζεσθαι τὰς τόκους, καὶ τὰ λαντα ὅπῃ τὰ λαίτοις συμβέγοντες, οὐς χεὶν ὅσα ὀρελὰν ἔχοντες, ἡκεῖν μετ' ὀλίγον; Πολύ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς καὶ ἰχυροῖς λέγε. Μεγίλλῳ τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν οὐτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὐτε τὰ χερσὶν, ἡ μέλανα ὄμματα, ἡ ἐρύθριμα ὅπῃ τοῦ προσώπου ἔτι ὄσιν, ἡ νεῦρα εὐτόσα, ἡ ὥμοι καρτεροί. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κένις φασί, κρανία γυμνὰ τοῖς κάλλους. Πολύ. οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλοὺς καὶ ἰχυροὺς. Διο. καὶ τοῖς πένεσι ὡς ἴσκαυ, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀποκρίαν, λέγει μὴ τι διακρίσῃ, μὴτ' οἰμαίν-

οὐ μὲν γὰρ, διγυνοσάμενος πλὴν
ἐστὶ αὐθιὰ ἰσοτιμία, καὶ ὅτι
ἐφ' ὅπου τὰς ἐκείνους πλουσίους
οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ
Λακεδαιμονίοις δὲ τῶν
σοῖς, ταῦτα ἡ δοχῇ, παρ'
ἐμοῦ ὁππότερον, λέγων ἐκ-
λειύσθαι αὐτὰς. Πολυ. μὴ
δὲν δ' Διόγηνες περὶ Λακε-
δαιμονίων λέγει. οὐ γὰρ ἀνέ-
ξομαί γε. ἀλλὰ πρὸς τὰς
ἄλλους ἐφ' ὅπου, ἀπαγγιλλῶ.
Διο. ἐάσομεν τούτους, ἐπεὶ
σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς περὶ-
πον, ἀπάντηκα παρ' ἐμοῦ
τὰς λόγους.

Πλάτων, ἢ κατὰ Μέν-
ιππου, Κρῆσιος.

Οὐ φέρομεν δ' Πλούτῳ,
Μένιππον τούτον τὸν καὶ
παροικουῦντα, ὥστε ἢ ἐαυτὸν
ποι κατέγνωσεν, ἢ ἡμεῖς με-
τοικήσωμεν εἰς ἕτερον τόπον.
Πλού. τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐρ-
γάζει, ὁμόνευες ὦν; Κρῆ-
σιος. ἐπειδὴν ἡμεῖς οὐ μὲν
καὶ εἴσομεν, ἐκείνων
μημ.

hac, quæ hic est, & quod
videbunt. eos qui illic di-
uites sunt nihilo melio-
res, quam sese hic esse. La-
cedæmonijs autē tuis, hæc
si videtur, nomine meo
objicias, molles & ener-
vatos ipsos esse dictitans.
P o l y. Ne de Lacedæ-
monijs, Diogenes quic-
quam dicas, non enim fe-
ram. Sed quæ ad ceteros
mandasti, ea illis renun-
ciabo. D i o g. Missos
igitur faciamus hos quan-
do tibi ita videtur. Tu ve-
ro quibus antea dixi, ad
eos sermones hos meos
deferat.

Pluto, seu contra
Menippum, Cræ-
sus.

Non poterimus ferre
Pluto, Menippū hunc ca-
nem, cohabitantem nobi-
scum. Quapropter aut il-
lum hinc apertū alio loco
collocā, aut hinc alio
cōmigrabim⁹. P l y. Quid
aut vobis mali adeo facit,
quando eodē modo mor-
tuis est ac vos? C r s.
Postquam nos ploramus
& ingemiscimus, illorum

reminiscentes, quæ apud
superos habuimus, utro-
te, Midas hic auri, Sarda-
napalus autem multæ vo-
luptatis, ego vero thesau-
rorum, irridet, & cum
convicijs exprobrat ea
nobis, mancipia & piacu-
la nos vocitando. Interdū
autem etiam cantando,
conturbat ploratus no-
stros, & in summa, valde
nobis molestus est. P L V.
Quid hæc audio de te,
Menippe? M A N. Vera
Pluto, Odi enim ipsos,
ignavi ac perdiri adeo cū
sint, quibus non satis fu-
it vixisse male, sed etiam
mortui, insuper cogitatio
neatq; animo illis in hæ-
reat, quæ apud superos
sunt. Delector itaq; ægre
ipsis faciendo. P L V. Sed
non decet. Dolent enim
non exiguis reb. privati.
M A N. Etiam tu deliras
Pluto, qui gemitos istorū
tuo quoque, calculeo ap-
probas? P L V. Haudqua-
quam, verum nolim vos
discordes ac seditiosos ef-
se mutuo. M A N. At ve-
ro, ὁ pessίμι Lydorum,
Phrygum, & Assyriorum,
ita de me cognoscite ut q
neque

μνησθῆναι τῶν αὐτῶν, Μίδας
μὲν οὐτοσί τοῦ χρυσίου,
Σαρδανάπαλος ὅτις πολ-
λὰς πρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν
θησαυρῶν, ὀπιγλαῶ, καὶ
ἐξονειδίζω, ἀνδράποδα, καὶ
καθάρματα ἡμᾶς ὑποκα-
λῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων,
ὀπιπυράττω ἡμῶν τὰς οἰ-
μαγὰς. καὶ ὅλους λυπη-
ρὲς ὄει. Πλου. τί ταῦτα
φασὶν ὁ Μένιππος; Μέ.
ἀληθῆ ὁ Πλούτος. μισῶ
γὰρ αὐτοὺς ἀγνοῖν, καὶ
ὀλεθρίους ὄντας οἷς οὐκ
ἀπέχρησι βιώναι κακῶς,
ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι
μυμνῶται, καὶ σφειέχονται
τῶν αὐτῶν. χαίρει τοιγαροῦν
αἰῶν αὐτῆς. Πλου. ἀλλ'
οὐ καὶ, λυπουῖται γὰρ οὐ
μικρῶν στερούμενοι. Με. καὶ
σὺ μαρῶντες ὁ Πλούτος
ἀμύφηρος ὢν τῶν τούτων
συναγμάτων; Πλου. ἡδαιμῶς.
ἀλλ' οὐκ αἶ ἀθιλάσσωμι σα-
σιάζειν ὑμᾶς. Μέ. καὶ μὲν ὁ
κάκις οἱ Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν,
καὶ Ασσυρίων, οὕτω γινώσκεις,
ὡς

ὡς οὐδὲ παυσαιδίου μου,
 ἔνθα γὰρ αὖ ἵντι, ἀκολαθήσω
 αἰῶν, καὶ κατὰ δὸν, καὶ κατα-
 γλῶν. Κρῶ. Ταῦτα ἔχ' ὕβρις;
 Μένι. κα. ἀλλ' ἐπέστα ὕβρις
 ἡ, ἢ ὑμῶν ἐπιδέτε, περ-
 σκυειδαι ἀξιοῦντες, καὶ
 ἐλευθέρους ἀνδράσιν ἐντυ-
 φῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ
 πρῶτον ἢ μνημονεύοντες.
 τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάν-
 των ἐκείνων ἀφηνειῶν. Κρῶ.
 πολλῶν γὰρ ὁ θῶς, καὶ μεγά-
 λων κλάματων. Μίδ. ὅσε μὲν
 ἐγὼ χρεστοῦ. Σαρ. ὅσους δ'
 ἐγὼ πρυφῆς. Μί. εὐγε ἔτα
 ποιεῖτε. ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς.
 ἐγὼ δέ, τὸ γνῶναι σαυτὸν
 πολλάκις σωείρων, ἐπείσο-
 μαι ὑμῖν. πρέπει γὰρ αὖ ταῖς
 τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδύ-
 μαται.

Μενίππε, Ἀμφιλόχε,
 καὶ Τροφωνίου. Μένι-
 νιππος.

Σφὼ μὲν τοι ὁ Τροφώνη,
 καὶ Ἀμφίλοχε, νικητοὶ ὄντες, ἐκ
 αὐ-

neque unquam desiturus
 sim. Nam quotiesq; ab-
 ieritis hinc, eodem sequar
 egre faciendo, cantando
 atq; irridendo vos. C. An
 non hæc contumelia est?
 M & N. Non, sed illa
 contumelia erant, quæ
 vos facere solebatis, quan-
 do & adorari vos voleba-
 tis, & hominibus liberis
 pro libidine abutebami-
 ni, neq; tum mortis quic-
 quam memores eratis.
 Proinde deplorare nunc,
 omnibus illis despoliari.
 C & N. Multis certe ὁ
 Dij, & magnis possessio-
 nibus. M. Quanto equi-
 dem ipse auro? S & N.
 Quanta vero ego volu-
 ptate? M & N. Recte fa-
 ne, ita facite. lugere vos
 quidem, ego vero tritum
 illud, Nolce seipsum, idem
 tidem connectendo, vo-
 bis occinam, decet enim
 huiusmodi ploratus, si
 crebro illis accinatur.

Menippi Amphilo-
 chi & Trophonij.

Vos oimrum Tropho-
 nieatq; Amphiloche, quā
 lris mortui, tamen hand
 M & N scio

scio quoniam modo pharisæis donari, vateisque credimini, ac stulti mortales deos esse vos arbitrantur. **T a o**. Quid? an vobis igitur imputandum, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? **M e n**. Atqui non ista fuissent opinati, ni vos, tum quum viveretis eiusmodi quædam portenta ostentassetis, tanquam futurorum fuissetis præscij, quasi prædicere potuissetis si quæ percontarentur. **T a o**. Menippe, nouerit Amphilochoz hic, ipsi pro sese respondendum esse. Cæterum ego Heros sum, vaticinorque si quis ad me descenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiisse, neque enim alioqui ista non crederes. **M e n**. Quid ais? equidè nisi Lebadiam fuisset perfectus, ac linceis amictus, offam ridicule manu gestans, per angustum aditum in specum irrepsissem, nequaquam fieri potuisset ut te defunctum esse cognoscerem perinde atque nos, solaque præstigia-

ὡς ὅπως ταῦτ' ἐκταξιώθητε, καὶ μάλιστα δοκέετε. καὶ οἱ μάταιοι τῆς ἀνθρώπων, διούτε ὑμᾶς ἐπαλῆφασιν εἶναι Τρο. τί οὐκ ἡμῖς αἴτιοι, εἰ ὑπὸ ἀδύνας, ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; Μέν. ἀλλ' οὐκ αὖ ἐδοξάζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτιξατολίεθι, ὥς τὰ μέλλοντα περιόβετε, καὶ περιέπειν θαυμάμενοι τοῖς ἐρωμένοις. Τρο. ὦ Μένιππῆ, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος αὖ εἶδεν, ὅτι αὐτὸς ἀπεκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρως εἰμὶ, καὶ μαρτυρόμαι, ὡς τις κατέλθοι παρ' ἡμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδημηκέναι Λεβადίᾳ τὸ παράπαν. οὐ γὰρ ἡπίστες σὺ τούτοις. Μέν. τί φῶς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλμένος τὰς ὁδοὺς, γιγνώσκω μάζαν ἐς τὰς χερσὶν ἔχων ἐσιςπίσω διὰ τοῦ σομήου ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ αὖ ἐθαυμάμιω εἶδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμῖς, μόνον τῇ γαστήρι.

ταῖα διαφέρειν; ἀλλὰ πρὸς
τῆς μαρτυρίας, τί δὲ ὁ ἥρω
ᾔδεν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. Ἐξ
ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σω-
ζετοῦ. Μέν. ὁ μῦτε ἀνθρώ-
πος ᾔδεν, ὥς φης, μῦτε θε-
ὸς, καὶ σωμαμφοτέρων ᾔδει;
γαῶ οὐκ οὐδ' σου τὸ θεοῦ ἐ-
κείνο ἡμίτομον ἀπιδύλυθε;
Τρο. καὶ ὁ Μένιππε ἐν
Βοιωτίᾳ. Μέν. οὐκ οἶδα ὁ
Τροφῶνις ὅ, τι καὶ λέγεις.
ὅτι μὲν τοι ὅλος εἰνερός,
ἀκρίβως ἔρω.

Ερμού καὶ Χά-
ριτος.

Λογισάμεθα ὅτι πρε-
σβυῖ, οἱ δὲ καὶ, ὅπως μοι
ὑφείλες ἦδη, ὅπως μὲν αὖ-
τις ἐρίζομεν τι πρὸς αὐτοῖς.
Χά. λογισάμεθα ὅτι Ερμῷ.
ἄμενον γὰρ ὄριστα πρὸς
αὐτοῖς, καὶ ἀπεργασίεσσιν.
Ερμ. ἀγχεῖται ἔντε-
λαμνῶν ἐκδύσας πέντε δρα-
χμῶν. Χά. πολλοῦ λέ-
γεις. Ερμ. γὰρ τὸν Αἴδα-
ντα,

giatura reliquos antecel-
lere. Sed age per ipsam di-
uinandi artem, quid tan-
dem est Heros? neq; enim
intelligo. T r o. Est quid-
dam partim ex homine,
partim ex Deo cōpositū.
M e n. Nempe quod ne-
que sit homo quemadmo-
dum audio, neq; deus, ve-
rum pariter verumq;. E-
go dimidia illa tui, ac di-
uina pars, quo nunc re-
cessit? T r o. Reddit ora-
cula Menippe, in Boeotia.
M a n. Haud intelligo
quid dicas Trophoni, nisi
quod illud plane video, te
totum esse mortuum.

Mercurij & Cha-
rontis.

Rationem supputem⁹
poritor si videtur, quan-
tum mihi debeas iam, ne
denuo aliquando de eo
inter nos contendamus.
C h a. Supputemus, M.
Satius enim est, mature
id agere, deinde & mi-
noris negocij. M a. An-
choram mandaras, com-
paravi tibi quinque dra-
chmis. C h a. Caro di-
cis. M e n. At per Pluto-
nem,

nem, quicq; emi illam, & præterea lorum, quo remū alligares, obulis duobus. C H A. Pone quinq; drachmas, & obulos duos. M E A. Et pro rei arciendo velo, quinq; obulos ego exolui. C H A. Etiam hos appone. M E. Exceram ad oblinendas navigij rimas tibi emi, & clavos præterea, & funiculum, vnde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. C H A. Recte, laudo, hæc vili emisti. M. Hæc sunt, quæ tibi exposui, nisi si quid reliquum est q̃ me fugit inter computandū. Quando autem hæc redditurum te promittis? C H A. Nunc quidē, Mercuri non possum. Si vero pellis aliqua, aut bellum, cōferros & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid, subtrahō clam nonnihil ex portorio. M E A. Proinde ego nunc sedebo, pessima quæque ut eveniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. C H A. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nūc, ut vides,

ad

νῆα, πρὸς πάντα ἀντιστάμενοι, καὶ τροπῶν ἄντα δύο ὁβολῶν. Χάρις. τίθει πάντα δραχμὰς, καὶ ὁβολοὺς δύο. Εἰμ. καὶ ἀκίσταν ὑπὲρ τοῦ ἱσίου πάντα ὁβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χάρις. καὶ τούτους περσίδει. Εἰμ. καὶ κρητὸν, ὥς δῆπλά σοι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀντιφύδα, καὶ πᾶσι δὲ, καὶ καλῶδιον, ἅφ' οὗ πῶς ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χάρις. εὖ γὰρ ἄξια ταῦτα ὀνόσω. Εἰμ. τὰ ὅτι, εἰ μή τι ἕλλο ἡμᾶς διέλαιον ἐν τῷ λογισμῷ. πότι δ' οὐκ ταῦτ' ἀποδώσειν φής; Χάρις. νῦν μὲν ὅ Εἰμὴ ἀδυνάτον. λέω δὲ λογίμους τίς ἢ πόλεμος καταπύμψῃ ἀδελφούς τινάς, ἔνταί τότε ἀποκισθῆναι ἐν τῷ πλάθει παραλογιστέον τὰ περιθμία. Εἰ. νῦν οὐκ ἐγὼ καθιδεῶμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γινέσθαι, ὥς αὖ ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. Χάρις. οὐκ ὅσσ' ἄλλως ὅ Εἰμ. νῦν δ' ὀλίγωι ὥς ὁρᾷς ἅφ-

ἀφικουῦνται ἡμῖν. εἰς αὐτὴν
 γὰρ. Ερμ. ἄμεσον οὕτως, εἰ
 καὶ ἡμῖν προτείνετο ὑπὸ
 σου τὸ ἔφιμμα. πλὴν
 ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ ὧν Χά-
 ρον, οἶδα οἷα παριγίνοτο,
 ἀνδρείοι ἄκαρτοι, αἵματος
 ἀνὰ πλάσιν, καὶ τραυματίαι οἱ
 πολλοὶ. νῦν δὲ ἡ φαρμάκη
 τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς λαοθα-
 γῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ
 ὑπὸ τρυφῆς ὑπερβολικῆς πλεῖ-
 στας ἐστὶν, καὶ τὰ σκέλη ὠχρεοῖ
 ὡς ἀπαλῆς, καὶ ἀγυῖαι, οὐδὲ
 ὅμοιοι οὐκείναις. οἱ δὲ πλείστοι
 αὐτῶν διὰ χρέματα ἡκουσιν,
 ὁπλοδουλοῦντες ἀλλήλοις, ὥς
 δοῖκασιν. Χάρ. πάντῳ γὰρ πε-
 रिπόθητά ἐσὶ ταῦτα. Ερμ.
 οὐκουῶν οὐδ' ἐγὼ δύναιμι αὖ
 ἀμαρτανῆν, πικρῶς ἀπα-
 ρῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Πλούτων καὶ
 Ερμού.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν
 πάντῳ γεγενηκότα λέγω,
 τοῦ πλούσιον Εὐκράτην, ὃν
 παῖ-

ad nos descendunt. Pax
 enim est. M e r c. Sati-
 us est ita esse, etiamsi ob hoc
 abs te prorogatur nobis
 debiti istius solutio. Verū
 enimvero prisci illi, Cha-
 ron, nosti quales adueni-
 re solebant, quam fortes
 atq; animosi omnes, cru-
 ore madidi, & vulneribus
 pleni plerique. Nunc au-
 tem, aut veneno aliquis à
 filio interfectus, aut ab
 uxore, aut præ nimia vo-
 luptate, tumefacto ven-
 tre & cruribus adueni-
 unt. Pallidi enim omnes,
 & ignavi, neque similes
 prioribus illis. Plurimi
 autem ipsorum etiam pe-
 cuniarum causa veniunt,
 factis, ut videtur, mutuo
 sibi infidijs. C h a. Om-
 nino enim expetibiles il-
 la sunt. M e r. Proinde ne-
 que ego videar peccare
 gravius aliquid, si vel a-
 cerbius abs te exigam, ea
 quæ mihi debet.

Plutonis & Mercu-
 rij.

Senem ne nosti, istum
 ætate omnino confectum
 dico, Eucratem diuitem
 cui

cui liberi quidem nulli
 sunt, hereditatis autem
 captatores plus quā quin-
 quaginta milia. M. Neui,
 Sicyoniū illum dicis. Sed
 quid postea? P L V. Vi-
 vere illum quidem, Mer-
 curi sine, ultra eos quin-
 quaginta annos quos aetate
 peregit, alteris totidem
 accumulatis, si modo
 possibile sit, atque etiam
 pluribus. Adulatores au-
 tem ipsius Chrainum ado-
 lescentem, & Damonem,
 & ceteros abripe hoc or-
 dine omnes. M a. Atqui
 absurdum hoc videri que-
 at. P L V. Haudquaquam,
 imo iustissimum. Quam
 enim ob causam illi adeo
 optant illum mori? nisi
 quia pecuniā illius ambi-
 unt, nulla propinquitate
 iuncti. Quod autem om-
 nium sceleratissimum est,
 interea cum talia precan-
 tur, tamen observant &
 colunt manifeste utique
 illum. Ac quæ ægroian-
 te illo, apud se consul-
 tent nemo ignorat, at-
 tamen sacrificaturos sese
 promittunt, si conva-
 lesca denuo, & in summa
 varia quædā adulandi ra-
 tio

πάντες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ
 τὸν κληρὸν δὲ διμερῶντες,
 πεντακτομόροι; Εἴπα. ναί,
 τὸν σικυώνιον φῆς. τί οὖν;
 Πλεόν. ἐκείνον μὲν δὲ Ερμῆ
 Ζεῦ ἱάσαν ὅτι τοῖς ἐνενή-
 κοτα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκιν,
 διημερίσας ἄλλα τοσαῦ-
 τα, εἴη οἷόν τε ἰῶν, καὶ
 ἔτι πλείων. τὲς δὲ γὰρ κό-
 λακας αὐτοῦ, Χερῖνον τὸν
 νέον, καὶ Δάμονα, καὶ τὲς
 ἄλλους κατέσπασον ἱφί-
 ξης ἅπαντας. Ερμ. ἄτερον
 αὖ δόξης τὸ τοιοῦτον. Πλεον.
 οὐ μνησθῆναι, ἀλλὰ διπρατέ-
 τον. τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες,
 εὐχόμενοι ὑποδανῆν ἐκεί-
 νον; ἢ ὅτι χρημάτων ἀντι-
 σπουῶνται, οὐδὲν προσέ-
 κοντες. ὁ δὲ πάντως ὅρα
 μισγόμενον, ὅτι καὶ τοιαῦτα
 εὐχόμενοι, ὅμως διεπρατεύου-
 σιν ἢ γὰρ πᾶσι φαίνεται. καὶ
 νοσοῦντες, ἃ μὴ βουλεύ-
 ονται, πᾶσι πρόδηλα, δύ-
 σκον δὲ ὅμως ὑποχρυσώ-
 νται, ὡς εἰσὶν. καὶ ὅλους,
 ποικίλῃ τις ἢ κολακείᾳ
 γὰρ

αὐτῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν
 ἔστω ἀθάνατος. οἱ δὲ ἀποθνή-
 σκον αὐτῷ μάτρω ὄντα χα-
 ρίζοντες. Εἰ. γὰρ οὐκ ἐστὶν ὅτι
 ἀποθνήσκοντες. πολλὰ κα-
 κῆτος ἐν μάλα διαβουκολῶν
 αὐτοῖς, καὶ ἐπιπλίζει, καὶ
 ἄλλως, ἀπὸ θανάτου ἰοικώς, ἐξ-
 ῥώται πολὺ μᾶλλον ἢ νέω.
 οἱ δὲ, ἔδωκε τὸν κλῆρον ἐν σφί-
 σι διηρημένοι, βοάσαντες, ζώω
 μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τι-
 θύντες. Πλου. οἴκου ὁ μὲν
 ἀποδυσάμενος τὸ γέρας ὥσ-
 περ Ἰόλκως ἀνέκτισσεν. οἱ δὲ
 ἀπὸ μέσων τῆς ἐλπίδος τὸν
 θνήσκον λαβόντες πλούτου ἀ-
 πολεπόντες, ἠκέτωσαν ἔδωκε
 κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.
 Εἰ. ἀμέλῃσιν ὡς Πλούτων.
 κατελεύσομαι γὰρ σοι ἔδωκε
 αὐτοῖς καὶ ἓνα ἕκαστος. ἐπὶ
 δὲ οἱμαί εἶσι. Πλου. κατὰ-
 πτω. ὁ δὲ παρὰ πᾶσι ἕκα-
 στος, αὐτοὶ γέροντας αὐτοῖς
 προσθήκας γινόμενος.

Τερψίωνος καὶ
 Πλούτωνος.

Τοῦ-

tio illorum hominum est.
 Quamobrem ipse quidē
 immortalis sit, illi autem
 prae ipso abeant, frustra hi
 antes. M. a. Ridicula
 patientur, scelerati cum
 sint. Sed tamen & ille ad-
 modum scite circumducit
 illos, & spe pascit inani, &
 in summa semper moritu-
 ro similis, multo validus
 magis est, quam quisquā
 iuuenis. Illi autem hære-
 ditate inter se diuisa, pas-
 cuntur vitam quandam
 beatam secum ipsi animo
 præcipientes. I. l. v. Pro-
 inde ipse exuta senectute,
 quemadmodum Iolaus il-
 le in iuuenem redeat. Il-
 li autē in ipsa media spe,
 diuitijs illis, quasi per som-
 num spectans, destituti
 abeant iam huc, mali ma-
 le mortui. M. a. k. Alias
 res cura, Pluto, iam enim
 accersam tibi illos, alium
 super alium ordine, septē
 autem, opinor, sunt. P. l.
 Deducas licet. Ille autem
 mittat singulos per se, ex
 seneciterum in adolescen-
 tem conuersus.

Terpsionis & Pluto-
 nis.

In

Iustum nē hoc est ὁ
 Pluto, me quidem ē vita
 abiisse, triginta cum sin
 annorum, Tueritum vero
 senem septuagennarium, &
 ultra, adhuc vivere?
 P l v. iustissimum qui-
 dem ὁ Terps. Nam & si
 ipse vivit, certe ad nullius
 tamen mortem affectus
 est, tu vero omni tempore
 illius hereditatem ex-
 pectans, cum mori au-
 distissime cupiebas. T a κ.
 Nonne opus fuerat, quū
 senex sit, nequeatque de
 cetero suis uti divitijs, lo-
 cum dare iuvenib. P l v.
 Novas ὁ Terpsio statuis
 leges, quum ad volupta-
 tem divitijs uti nequeat,
 ipsum ē vita decedere.
 Aliter autem & Parca &
 natura statuisse videtur.
 T a α. Proinde hanc ob
 huiusmodi accuso ordi-
 nem, decebat enim has
 res successionē graduque
 fieri, senem primo, deinde
 qui in ea ætate sequere-
 tur, mori. Haudquaquam
 autem exerceri, aut vive-
 re qui senectute decrepi-
 tus esset, qui tres dunta-
 xat dentes habeat, cui vix
 deseruiunt oculi, qui cur-

Τοῦτο ὁ Πλούτων δίκαιος,
 ἐμὲ μὲ τεθναῖναι τριάκοντα
 ἔτη γεγονότα, καὶ ὅτι ἔτι τὰ
 ἐννήκοντα γέροντα Θούκρilon
 ζῶν ἔτι; Πλού. διαβόταλον
 μὲ οὐκ ὁ Τέρψιον, εἰ γὰρ μὲ
 ζῆ, μηδὲνα εὐχόμενος ἀποθα-
 νεῖν τὸ φίλον. οὐδ' ὅτι παρὰ πα-
 τὴ καὶ χεῖρας ἐπιβούλους αὐ-
 τῷ, περιμένον καὶ κλέροι. Τερ-
 σ. οὐ γὰρ ἐχέω γέροντα ὄντα, καὶ
 μηκέτι χεῖρας αὐτῷ πλούτῳ
 αὐτὸν δωάμενον, ἀπιδεῖν
 τὸ βίον, παραχρῆσαστα τοῖς
 νέοις; Πλού. κρῶν ὁ Τέρ-
 ψιον νεμεθεῖς, τὸν μηκέτι
 τῷ πλούτῳ χεῖρας αὐτῷ
 δωάμενον, εὖρος ἡδονῶν ἀποθνή-
 σκειν. τὸ δ' ὅτι, ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ
 ἡ φύσις διέταξεν. Τερ. οὐκ
 οὐκ ταύτῃ αἰτιῶμαι τῆς
 διατάξεως. ἐχέω γὰρ τὸ πρᾶγ-
 μα ἐξ ἧς πᾶς γίγνεται, τὸν
 πρεσβύτερον, πρῶτον, καὶ μὲν
 τῶτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μὴ
 αὐτόν. αἰσπρίφρων, ὅτι μηδα-
 μῶς, μηδὲ ζῶν μὴ καὶ ἐπ' ἐργη-
 ρον, ὁδόντας ῥῶς ἔτι λοιποὺς
 ἐχόντας, μέγας ὄρωτα, οἰκέ-

πῶς τὴν ἀπὸν ὀπικυφίτα,
 κορύζης μὲν πῶς ἔῃα, λήμεις
 ὅς τὸς ὀφθαλμοὺς μετὸν ὄν-
 τα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἶδοντα,
 ἔμφυχόν τινά τάφον ὑπὸ
 ὅσῳ νέων καταγυλάμενον,
 ἀπεθνήσκον δὲ καλλίστους,
 καὶ ἐξῆλθον αὐτοῦ νεανί-
 σκους. αὐτῶ γὰρ ποταμῶν τε-
 τόγι ἢ τὸ τελευταῖον εἶδε-
 ναι ἐχέτω, πόσι καὶ τιθνή-
 ξεται ὅς γένωνται ἕκαστος,
 ἵνα μὴ μάττω αὐτοῖς ἐθε-
 ράσκει. καὶ ὅς τὸ τῆς πα-
 ροικίας. Ἡ ἑμαξία τὸν βουῶ
 πολλάκις ἐκφέρει. Πλου-
 ταῦτα μὲν ὅς Τέρψιον πολὺ
 σωπτότερον γίνεται, ἢ περ
 σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμῖς δὲ τί
 παθόντες, ἀλλοτρίοις ὀπικυ-
 ρίτε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις ὅς
 γένωνται ἡσποῖτε, φέ-
 ροντες αὐτοῖς; τοιγαροῦν
 γέλαστα ὀφλισκάνετε, πρὸς
 ἐκείνων κατορυπόμενοι.
 καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
 λοῖς ἡδιστὸν γίνεται. ἔστω
 γὰρ ὑμῖς ἐκείνους ἀπο-
 δαῖν εὐχόμενοι, τοσοῦτο
 ἀπα-

uatus à quatuor famulis
 deducitur, degustantes
 nares, lipposque oculos
 habens, nihil denique vo-
 luptatis degustans, haud
 aliter existens, quam ani-
 marum quoddam sepul-
 crum, ab ipsa iuventute
 derisum. Et contra mori
 optimos atque robustissi-
 mos adolescentes. Nam
 hoc perinde esse videtur,
 ac si flumina sursum defe-
 rantur. Aut saltem scire
 necesse foret, quando &
 senum quilibet obiturus
 esset, ne quos, prout eis
 mos est, fallerent. Nunc
 vero illud accidit, quod
 prouerbio dici solet,
 Quadriga bouem sapissi-
 me ducit. P L V. Hæc
 quidem ὁ Τέρψιον, pru-
 dentius sunt, quam tibi
 profecto videntur. Verū
 & vos quid passi estis?
 quod rebus alienis gaude-
 tis, & senibus filijs orba-
 tis, vosmet tantopere in
 adoptionē traditis, quā
 obrem in derisum addu-
 cti, ab illis sepelimini;
 quod quidem plurimis
 sit periucundum. Nam
 quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto
 I plus

plus omnibus quam gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem in medium adducitis, aniculas atq; decrepitos cum amatis, præsertim quidem si liberis sint or-
bati, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex ijs qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiam si ipsis liberos esse cō-
tingat, illos odisse dissimulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde ijs in testamento exclusis, qui munera diutissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignum est, omnem eorum substantiam consequuntur, ac illi tristitia affecti, suaque spe delusi, dentibus fremunt. ΤΑ Κ.
Omnia hæc vera sunt, quæ de me & Tuerito autumas. Quantum enim meorum ille deuoravit, quum semper cum mori putarem. Ac quoties ad eum ingrediebar, gemen-
do, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus, stridendo ægritudinem si-

ἀπατην ἡδὺ παραποδοῦν ὑμᾶς αὐτῷ. καὶ τοῦ γὰρ τινος ταύτης τέχνης ὁπ-
τεροῦκατε, γράων καὶ γε-
ρόντων ἐρώντες. καὶ μάλι-
σα, εἰ ἀτεκνοὶ ἔσθε. εἰ δὲ
ἔστικνοι, ὑμῶν ἀίρεσσι.
καὶ τοι, πολλὰ ἤδη τῷ
ἐρωμένῳ σωόντες ὑμῶν
τὴν παροργίαν τοῦ ἐρω-
τος, καὶ τύχῃσι πᾶ-
δας ἔχοντες, μισῶν αὐ-
τὸς πλάθονται, ὥς καὶ
αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχουσιν. ἴτα
ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπι-
χλείεσθαι μὲν εἰ πᾶ-
σαι δορυφορήσασθε. ὁ δὲ,
πᾶσι, καὶ ἡ φύσις, ἴσασθε
ἔστι δίχαιον, κρατεῦσι πᾶ-
των. ὡς δὲ, ὑποπίουσιν
τὸς ὀδόντας, ὑπασμυζόν-
τες. Τερψι. ἀληθὲς ταῦ-
τα φῆς. ἡμεῖς γοῶν Θού-
κριτος πᾶσα κατέφαγεν, ἀεί-
τιθῆναι δοκῶν; καὶ ὁπ-
τε ἔσθιμι, ὑποσείων, καὶ
μύχιόν τι καθάπερ ἐξ οὐ-
νοῦ ἄτελὸς ὑποκρῶζων,
ὥς ὅπως ὅσον αὐτίκα
εἶδαι-

ἄλλοις δὲ δέχεται αὐτὸν τῆς
 σοφίας, ἐπιμπόν τι πολλά,
 ὥς μὴ ὑπερβάλλουσιν με οἱ
 ἀντιρροαίῃ μεγαλοδωρεῖα.
 καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
 δων, ἀρξενπνοῦ ἐκείνου ἀριθ-
 μῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων.
 ταῦτα γοῦν μὴ καὶ τοῦ ἄπ-
 ραεῖν ἄττια γέγονται, ἀ-
 ρξενπνία, καὶ φροντίδης. ὁ δὲ
 τοσοῦτόν μοι δέλας κατα-
 πιών, ἐφίεσκει διαπρωφῶ
 πρῶτον δὴ γελῶν. Πλού.
 εὖγε ὦ Θούκριτε, ζῶνς ὀπ-
 μήκισον, πλουτῶν ἅμα, καὶ
 ὅλ' τειούτων καταγελῶν.
 μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ὑποβά-
 νοις, ὃ πρὸς ἐμψίς πάντας
 τὴς κίλακας. Τερ. τοῦτο
 μὲν ὦ πλέτων καὶ ἐμοὶ ἡδύ-
 στον ἦδη, εἰ καὶ Χαρτιάδης
 πορτυθῆζετα Θουκριτου.
 Πλού. θάξσει ὦ Τέρψιον.
 καὶ φείδων γὰρ, καὶ Μέλαν-
 θος, καὶ ὅλως ἅπαντες, πορ-
 τεισονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς
 αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐ-
 παινώ ταῦτα. ζῶνς ὀπμή-
 κισον ὦ Θάκριτε.

Ζῶνς

simulabat. Vnde quanto
 citius eum ad sepulcrum
 duci existimabam, tanto
 plus illi donorum mitte-
 bam, ut ne ij, qui amore
 concurrebant, muneribus
 me præclaris vincerent.
 Pierunque etiam præ ni-
 mia sollicitudine insom-
 nis iacebam, singula enu-
 merans, ac unumquodq;
 disponens. Etque etiam
 causa interitus mihi fuit,
 cura & vigilia. Ille autem
 deglutito hoc ille estamen-
 to meo tanto, adstitit mi-
 hi, quando sepeliebar pau-
 lo ante, irridens. P L V.
 Euge ὦ Tucrite, diuissi-
 me viuas, una & diuitijs
 abundans, & huiuscemo-
 di homines deridens, ne-
 que prius moriaris, quam
 hos blanditores cunctos
 pramittas. T e R. Hoc
 quidem ὦ Pluto periu-
 cundum mihi foret, si an-
 te Tucritum Chariades
 vita decederet. P L V. Bo-
 ni animi sis ὦ Ter. & Phi-
 do etiam, & Melanthus,
 & omnes penitus ipsam
 præcedent, suis ipsorum
 curis confecti. T e. Hæc
 ego summo opere laudo, ὦ
 Tucrite diuissime viuas.

I 2

Zc-

Zenophantæ & Cal-
lidemidæ.Ζηνοφάντης καὶ
Καλλιδेमίδης.

At tu Callidemides quo pacto interisti? Nam ipse quemadmodum Di-
nix parasitus cum essem, immodica ingurgitatione
præfocatus fuerim, no-
sti. aderas enim morienti.
C A L. Aderam Zenophantes. Porro mihi novum quiddam atque inopinatum accidit. Nam tibi quoque notus est Præodorus ille senex. Z A N. Orbum illum dicis, ac divitem, apud quem te assidue versari conspiciebam? C A L. Illum semper captabam, colebamque, id mihi pollicens tore, ut meo bono quamprimum moreretur. Verum quum ea res in longum præferretur, senex videlicet, vel ultra Tithonios annos vivente, compendiarium quandam excogitavi viam, qua ad hæreditatem pervenirem. Siquidem emto veneno, pocillatori persuaseram, ut simulatque Præodorus potum posceret, bibebat autem prolixius, præsentius in
cali-

Σὺ δὲ Καλλιδεμίδην, πῶς ἀπέθανε, ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι παράσιτος ὢν Δηνίου, πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπαγών, ἀπιπνύην, οἶδα. παρῆς γὰρ ὑποθήσκοντί μοι. Καλ. παρὶν δὲ Ζηνοφάντης. τὸ δ' ἐμὸν, παράδοξόν τι ἐγνώστο. οἶδα γὰρ καὶ σὺ πον Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. Ζη. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλεῖσιον, ὥς σε τὰ πολλὰ ἤδην συμβήτα; Καλ. ἐπαῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθιγνέσκουσιν, ὑπὸ χνούμενος ἐπ' ἐμοὶ κλερονόμω τιθνήζεσθαι, ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μέγιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τῶ Τιθωνῶν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπτομέν τινὰ ὁδὸν ὅττι καὶ κλέρον ὕψεν. παρῆς γὰρ φάρμακον, ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴ τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ὅππῃ ὥς, ζώροτερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα

λαα, ἑτοιμον ἔχει αὐτὸ, καὶ δίδουαὶ αὐτῷ. εἰ δὲ τοῦτο ποίηται, ἐλευθέρων ἐπαμοσάμεν ἀφήσεν αὐτόν. Ζη. τί οὖν ἐχρήτο; πᾶν γὰρ τι παράδοξον ἔρεῖν ἔοικας. Καλ. ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο ἥδη ὁ μηρακίσκος κύλικας ἐτείμους ἔχων ἤ μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἐτέραν ἡμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἡμοί μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ ἢ τὸ ἀφάρμακον ἐπίδωκεν. ἔτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλ' ἀνελάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐμείνου νεκρὸς. τί τοῦτο γιγᾶς ὦ Ζηνοφάντης; καὶ μὴ οὐκ ἔδει γιγᾶς ἀνδρὶ ἐπιγυλᾶν. Ζη. ἀσέβεια γὰρ ὦ Καλλιμαίδη πέπονθας. ὁ γάρων ἢ, τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶτον μὲν ὑπελάχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον. ἔτα σωτὴρ οἶμας τὸ γιγνημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος ἐργάζαι. Ζη. πάλιν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν

calicem inijceret, haberetque in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum manu-missurum. Ζε. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddā narraturus mihi videris. C. Vni iam loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptoodoro cui venenum erat additum, altero mihi nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptoodoro porrexit ionoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectim stat^o sum, supposititium videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. Ζε. Rideo profecto, nam eleganter ac lepide tibi hæc res evenit. Porro senex ille, quid interim? Cαλ. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sane conturbatus est. Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. Ζε. Recte sane. Tamen si non

oportuit ad compendiū
illud divertere, siquidem
venisset tibi populari,
vulgataque via, tutius
certiusque, etiamsi paulo
serius.

Cnemonis & Da- maippi.

Hoc illud est quod vul-
go dici consuevit, Hinu-
lus leonē. D A. Quid ist-
huc est, quod tecum sto-
machare Cnemon? C N.
Quid stomacher rogas?
Equidem hæredem reli-
qui quendam præter ani-
mi sententiam, videlicet
astu delus⁹ miser, ijs quos
maxime mea cupiebam
habere, præteritis. D A.
Sed isthuc quinam eve-
nit? C N A. Hermolaum
nobilem illum divitem,
cum orbis esset, immi-
nente morte captabā, asti-
dens atq; inserviens. Ne-
que ille grauatim officiū
meum admittebat. At in-
terim illud quoq; mihi vi-
sum est scitum, consul-
tumque, ut testamentum
proferrem ac publicare,
quo illum rerum mearū
in solidum hæredem insti-
tue-

δοῦτομον ἐχέω· ἔσπεύδω.
ἔπει γὰρ αὖ σοὶ διὰ τῆς λεω-
φείρου ἀσφαλίστην, εἰ καὶ
ἐλίγω βραδύτερος εἰμι.

Κνήμον & Δαμ- νίππου.

Τοῦτο ἐκείνο τὸ τῆς
παροιμίας, Οὐδὲς τὸν
λέοντα. Δάμ. τί ἀγα-
ρακτῆς ὦ Κνήμον; Κνή.
πρωταίη ὦ, τί ἀγαρακτῶ;
κληρονόμον ἀκούσις κα-
ταλέλοιπα, κατασοφι-
θεὶς ὁ ἀδελφός, οὗς ἐβου-
λόμην αὖ μάλιστα χεῖν
τὰ μὰ, περιλιπὼν. Δα.
πῶς τοῦτ' ἐγένετο; Κνή.
Εὐμβλασὸν τὸν πάνυ πλού-
σιον ἀτυχὸν ὄντα, ἐδε-
ράκευον ὅτι θανάτου. κα-
κῆτος οὐκ ἀνδρῶς τὴν
θεραπείαν προσήτο. ἔδο-
ξε δὲ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ'
εἶναι, δέδωκε διαθήκας
εἰς τὸ φανερόν, ἐν αἷς
ἐκείνῳ καταλέλοιπε τὰ
μὰ πάντα, ὥς καὶ ἐγώ

τῆς ζαλάσεως; καὶ τὰ αὐ-
τὰ πράξει. Δά. τί οὖν
ἐκείνος; Κνή. ὃς, τι
μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραφε
ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἀφνω
ἀπέθανον, τοῦ τέγου μοι
ὀππιδόντος, καὶ νῦν Ερ-
μόλαος ἔχει τὰ μὲν, ὥσπερ
τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυρον
πρὸ διλέατι συγκατασπά-
σας. Δάμ. οὐ μόνον. ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν σε τὴν ἀλίαν. ὅς τε
σέφισμα καὶ αὐτῷ σω-
τέρεσσας. Κνή. ἔοικα, εἰμώ-
ζω τοιγαροῦν.

Σιμούλης καὶ Πο-
λυστράτου.

Ηκεῖς ποτὲ τῷ Πολύστρατῳ
καὶ σὺ παρ' ἡμῶν, ἔτα οἶμαι
οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῇ ἐκα-
τὸν βιβιωκῶς. Πολυ. ἐκ τῷ
ὅπῃ τοῖς ἐννενήκοντα τῷ Σί-
μυλῃ. Σι. ὥς δὲ τὰ μετ'
ἡμῶν ταῦτ' ἐξίως τριάκοντα;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐξδομήκον-
τα σου ἔντες, ἀπέθανον. Πο.
ὑπάρ-

tuerem, nimirum ut ille
vicissim idem faceret meo
prouocatus exemplo. D.
Ac quid tandem ille?
C N E. Quid ille suo in
testamento scripserit, id
quidem ignoro. Cete-
rum ego repente atq; in-
sperato è vita decessi, re-
cti ruina oppressus. Et
nunc Hermolaus mea pos-
sidet, lupi cuiuspiam in
morem ipso hamo cū esca
pariter auulso. D A. Imo
non escam modo cum ha-
mo, quin etiam te quoq;
piscatorem simul abstulit.
Itaq; technam istam, in
tuum ipsius caput struxe-
ras. C N A. Sic apparet,
idque adeo deploro.

Simyli & Polystra-
ti.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quum
annos vixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P O L Y. Nonagin-
ta octo Simyle. S I M. Sed
quidnam triginta istos an-
nos egisti, quibus mihi
fueras superstes? Nam ip-
se perij το ferme septua-
genario. P O L Y. Quam
sua-

suavissime profecto, etiam si hoc mirum tibi videbitur. S i m. Mirum vero, siquidem tibi primum seni, deinde inualido. postremo etiam orbo quicquam poterat esse in vita suaue? P o l x. Principio nihil erat quod non possem, præterea pueri formosi cōplures aderant, tum mulieres nitidissimæ, unguenta, vinum mixte fragrans, postremo mense vel Siculis illis lautiores. S i m. Nova narras, nam ego te plane fordidum ac parcissimum esse sciebam. P o. Atqui vir præclare ex alienis arcibus opes mihi subscatebant. Tum diluvulo protinus quam plurimi mortales ad fores meas vētibant, simulque ex omnium rerum genere, quæ terrarum vbiuis pulcerrimæ reperiuntur, munera deportabantur. S i m. Num me defuncto regnum gessisti? P. Minime, verum amantes habebam innumeros. S i m. Non possum non ridere. tu ne amantes tantus natu cum esses, vixque ubi dentes superessent quæ-

υαίρηδιστα, εἰ καὶ ποὶ πα-
 ρέδοξον τοῦτο δοξῆναι. Σι.
 παρέδοξον. εἰ γέρων τι,
 καὶ ἀδυνῆς, ἄτικνός τι
 προσέτι, ἠδῶσαι τοῖς ἐν
 τῷ βίῳ ἰδυῖατό. Πολυ.
 τὸ μὲν πρῶτον, ἅπαντα
 ἰδυῖαμι. ἔτι καὶ παῖ-
 δες ὠρεῖοι ἦσαν πολλοί,
 καὶ γυναικες ἀλγέσταται,
 καὶ μῦρα, καὶ ὅπως ἀνδο-
 σμῖαν, καὶ πρᾶπιζαι
 ὑπὲρ τὰς ἐν Σικιλίᾳ.
 Σι. κατὰ ταῦτα. ἐγὼ
 γὰρ σὶ πάντῃ φειδόμενον
 ἠπιστάμι. Πολυ. ἀλλ'
 ὑπὲρξαι μοι τὸ γυνᾶν
 πάρ' ἄλλων τὰ γὰρ δᾶ. καὶ
 ἰωθῆν μὲν εὐδὺς ὅτι θύρας
 ἰφοίτων μάλα πολλοί.
 μετὰ δὲ, παντοῖά μοι
 δῶρα προσήγγο, ἅπαν-
 τα χεῖρ τῆς γῆς κάλλι-
 σα. Σι. ἐτυράνησας τὸ
 Πολύσρατε μετ' ἐμὶ;
 Πολυ. οὐκ. ἀλλ' ἐρασὰς
 ἔχων μυρίους. Σι. ἐγέ-
 λασα. ἐρασὰς σὺ τηλικού-
 τος ὄν, ὁδύτας τέτταρας
 ἔχων

ἔχων ; Πολυ. νὴ Δία τὴν
 αἰετοῦ γε τῆς ἐν τῇ
 πόλει καὶ γέροντά με,
 καὶ φαλακρὸν ὡς ὄρεα ὄν-
 τα, καὶ λαμῶντα περσέ-
 τι, καὶ κορυζῶντα, ὡς
 ῥάδοιτο διραπύοντες, καὶ
 μακάριος ἡ αὐτῆς, ὅν-
 τα αὖ καὶ μόνον περσέ-
 βλεφα. Σιμ. μὲν καὶ
 σὺ τινε ὥσπερ ὁ Φάων
 πρὸς Ἀφροδίτῃ ἐκ Χίου
 διπερδμυσας, εἴτά σοι
 οὐξ αὐτῇ ἔδωκε πτόν ἔ-
 ναι, καὶ καλὸν ἔξ ὥσπερ
 χῆς, καὶ ἀξέρεστον ; Πολυ.
 οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν,
 περιπόνητος ἡ. Σιμ.
 αὐτίγματα λέγεις. Πολυ.
 καὶ μὲν πρὸς ἀλλὰ γε ὁ ἔ-
 ρως οὐτοσί πολὺς ὢν, ὁ
 περὶ τῆς ἀτέκτου καὶ
 πλουσίους γέροντας. Σιμ.
 νῦν μαρτάλα σου τὸ κάλ-
 λος, ὃ θαυμάσιον, ὅτι πα-
 ρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδί-
 τῆς ἡ. Πολυ. ἀτὰρ
 ὃ Σίμυλι, οὐκ ὀλίγα
 τῆς ἑρασῶν ἀπολέλαικα,
 μόνο-

quatuor ? P o l. Habe-
 bam per Iovem equidem
 optimates civitatis, cum-
 que essem tum senex tum
 calvus, sicuti vides, præ-
 terea lippiens etiam ac se-
 nio cæcutiens, postremo
 naribus mucosis, tamen
 cupidissime mihi inservie-
 bant, adeo ut is felix vi-
 deretur, quemcumq; vel
 aspexissem modo. S i m.
 Num tu quoq; quemad-
 modum Phaon ille, Ve-
 nerem aliquam è Chio
 transuexisti, à ut ob id op-
 tanti tibi illa dederit rur-
 sum ad iuventam redire,
 ac denuo formosum atq;
 amabilem fieri. P o l.
 Haudquaquam, quin ma-
 gis quum talis essem qua-
 lem dixi, tamen supra mo-
 dum adamabar. S i m.
 Aenigmata narras. P o.
 Atqui novissimus est hic
 amor, cum vulgo sit fre-
 quens, nempe erga senes
 orbos divites. S i m. Nūc
 tua forma vnde tibi pro-
 fecta fuerit intelligo vir
 egregie, nimirum ab au-
 rea illa Venere. P o l.
 Veruntamen non parum
 multas commoditates ab
 amantibus tuli, Simyle,
 I 5 pro-

propemodum etiam adoratus ab illis. Porro sapius etiam quasi pro sax illis illudebam, excludens interdum nonnullos eorum, interim illi inter sese decertabant, & in ambiendis primis apud me pareibus, alium alius anteire nitebatur. Si. Sed age de facultatibus tuis quid tandem statueras? Po l. Palam quidem affirmabam, me unumquemque illorum relicturum heredem, idque illi, cum crederent futurum, certatim se quisque obsequentiorum atque adulantiorum praebebat. Ceterum alteras illas veras tabulas, quas apud me servaueram, reliqui, in quibus omnes illos rogare iussi. Si m. At propterea illae tabulae quem pronuntiabant heredem? num cognatis quemnam? Po l. Non per Iovem, Imo novitium quemdam ex foimosis illis adolescentulis, natione Phrygem. Si m. Quot annos natum Polystrate? Po l. Viginti ferme. Si m. Iam intelligo, quibus obsequijs ille te demeruerit.

μονονυχὶ προσκυνοῦμενος ὑπὸ αὐτῶν. καὶ ἰδρυτόμιον δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλητον αὐτῶν τινὰς εἶοτε. οἱ δὲ ἡμιλλῶντο ἐν ἀλλήλους ὑπεριβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὴ φιλοτιμίᾳ. Si. τέλος δ' οὖν, πῶς ἐβούλευσα περὶ τῶν κτημάτων; Πολυ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ὑπολιπεῖν ἔφασκον. ὃ δ' ὀπίσκειν τε, καὶ κολακευτικώτερον παρσκήαζεν ἑαυτόν. ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθέκας ἐκείνας ἔχον, κατέλιπον, οἰμώζεν ἅπασιν φράσας. Si. τίνα δ' αἰτελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔχον; ἢ σου τινὰ τῶν ἐπὶ τοῦ γένους; Πολυ. οὐ μὰ Δι', ἀλλὰ νεώτερόν τινα τῶν μειρανίων τῶν ὀρεαίων φεύγα. Si. ἀμφὶ πότα ἔτη ὦ Πολύστρατι; Πολυ. χεῖρον ἀμφὶ τὰ ἑκοσι. Si. ἤδη μαρτάλα, ἀ τινὰ σοι ἐκείνος ἰχαρίζεται. Πολ.

Πάλιν. πολλὴν ἀλλὰ πολὺ
 ἀμείνων ἀξιώτερος κληρο-
 νομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἴδιος,
 καὶ ὁλεθρὸς. ὃν ἤδη καὶ
 αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θρασυπείλου-
 σιν, ἐκείνος τοίνυν ἐκλη-
 ρονόμησέ μου. καὶ νῦν ἐν
 τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖ-
 ται, ὑπερυψηλὸς μὲν τὸ
 γένος, καὶ βαρβαρίζων. Κό-
 δρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ
 Νιρέως καλλίων, καὶ Ο-
 δύσεως σωτηρώτερος λε-
 γόμενος ὄναι. Σι. οὐ μοι
 μέλει, καὶ τρατηγιστάται
 τῆς Ελλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεί-
 νοι δὲ μὴ κληρονομεύω-
 σαι μόνον.

Χάρων καὶ
 Ερμού.

Ακούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν
 τὰ πράγματα. μικρὸν καὶ
 ἡμῖν, ὡς ὁρᾷτε, τὸ σκα-
 φίδιον, καὶ ὑπόσαδρον ὄναι,
 καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ,
 καὶ ἴδιος τῆς ἀπῆς ὄναι δάτρεα,
 οἰχίσσεται περισσάπιν. ὁ-
 μῶς

rit. Po l. Attamen mul-
 to illis dignior qui scribe-
 retur hæres, Etiam si Bar-
 barus erat ac perditus,
 quem iam ipsi etiam opti-
 mates colunt captantq;. Is
 igitur mihi exitit hæ-
 res, iamq; inter patricios
 numeratur, subraſo men-
 to, barbaroque cultu ac
 lingua, quin eum Codro
 generosiorē, Nireo for-
 mosiorē, Vlyſſe pruden-
 tiorē eſſe prædicant. Si m.
 Non laboro, ut to-
 ti* Græciæ ſit imperator,
 ſi libet, modo ne illi poti-
 antur hæreditate.

Charon, Mercuri-
 us, Mortui, Menip-
 pus, Charmoleus,
 Lampichus, Dama-
 ſias, Philoſophus,
 Rhetor.

Audite quo loco ſint
 res noſtræ. Equidem par-
 ua eſt nobis, quemadmo-
 dum videtis, & cario-
 ſa navicula, & quæ vn-
 dique perfluit, quod ſi in
 alteram partem ſe incli-
 narit, plane ſubmerſa
 peribit, atque veſtrum
 tam multi ſimul conflu-
 unt.

unt, & singuli plurimas
 sarcinas afferunt. Quod si
 cum his naviculam con-
 scenderitis, vereor ne po-
 stea vos facti pœniteat,
 maxime vero eos, qui nā-
 di sunt imperiti. M. Quid
 igitur faciundum erit, ut
 sine periculo nauigemus?
 C H A R. Ego vobis di-
 cam, nudos vos ingredi
 oportet, atque ista omnia
 quæ superflua sunt, & lit-
 tore relinquere. Nam sic
 etiam vix capiet vos navi-
 cula. Tibi vero Mercu-
 ri deinceps curæ erit, ne-
 minem ex illis recipere,
 nisi nudus sit, & supelle-
 cilem abiecerit. Itaque
 ad ipsas scalas testatuas,
 ipsosque cognoscito, &
 suscipito, nudosq; ingre-
 di cogito. M A R C. Re-
 cte dicis, atque sic facie-
 mus. Quis est ille primus?
 M A N I. Ego Menippus
 sum. Ecce autem peram
 & baculum in paludem
 abieci, verum recte feci,
 qui pallium non accepe-
 rim. M. Ingredere ô Me-
 nippe vir optime, primū
 que apud gubernatorem
 navis, locum accipe, in ip-
 sa summitate, quo omnes
 pos-

οἰεῖσθαι, τοσοῦτοι ἄμα
 ἦκῃσι, πολλὰ δὴ φρεσὶ μὲν ἔ-
 κατος. ὡς οὖν μὲν τέτων ἐμ-
 βῆτε, δέδια μὴ ὑστερον μέλα-
 νοσύνη, καὶ μέλιστα ὀπθοσινεῖν
 οὐκ ἔστιν αὖτις. Νε. πῶς οὖν
 ποιήσασθαι, εὐπλοῦστον δὲ καὶ
 ἐγὼ ὑμῶν φράσω. γυμνοὺς
 δὴ πᾶντι χεῖρ, τὰ περὶ τὰ ταῦ-
 τα πάντα δὴ τὸ ἡγεῖν κα-
 ταλιπόντας. μόγις γὰρ αὖ καὶ
 οὕτω δέξατο ὑμᾶς τὸ πορθ-
 μέον. σοὶ δὲ ὦ Ερμῆ, μελήσει
 τὸ ὑπὸ τέττε μόνον παραδέ-
 χεσθαι αὐτῶν, ὥς αὖ μὴ φίλος ᾖ,
 καὶ τὰ ἑπιπλά ὥστε ἐφίω ἀ-
 ποβαλόν. παρὰ δὲ τὸ ὑποβά-
 θραν ἐγὼς, διαβῶσκει αὐτοὺς,
 καὶ ἀναλαμβάνει, γυμνοὺς δὴ πᾶ-
 ντι ἀναλαμβάνων. Ερ. εὖ λέ-
 γεις, καὶ οὕτω ποιήσωμεν. ἔτο-
 σί τις ὁ πρῶτος ὄντι; Μέ.
 Μένιππος ἐγώ γε. ἀλλ' ἰδοὺ ἢ
 πῶς μοι ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάκ-
 τρον, ἐς τὸ λίμνῳ ἀπερρίψ-
 θαι. τὸν περὶ τὸν ὅσον ἐκδ-
 μισα, εὖ ποιῶν. Ερ. ἐμβάντα
 ὦ Μένιππε ἀδελφῶν ἄριστοι, καὶ
 τὸ περιδέραιον ἔχει παρὰ τὸ κυ-
 βερῆ-

ἐφ' ὑψηλοῦ, ὥς δὴ
 ἀπαύτως. ὁ καλὸς
 οὗτος, τίς ἐστίν; Χα. Χαρ-
 μολεὺς ὁ μεγαρικὸς, ἐπέρ-
 ατος, οὗ τὸ φίλημα διτάλα-
 τον ἰὼ. Εἰς ὑπόδου τοιγα-
 ρὺ τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
 αὐτοῖς φιλήματασι, καὶ πῶς κ-
 μίω πῶς βαθεῖαν, καὶ τὸ ὅτι
 παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ
 δέρμα ὅλον ἔχει καλῶς. εὐ-
 ζῶτος εἶ, ὅπως αὖτις. ὁ δ' ἔ-
 πορφυρέδα οὐτοσί καὶ τὸ διά-
 δημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν
 τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος,
 Γελων τύραννος. Εἰ. τί οὖν
 ὦ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων
 πάρε; Λά. τί οὖν ἔχου ὦ
 Ερμῆ, γυμνὸν ἢ καὶ τύραννον
 αὐδρα; Εἰ. τύραννον μὲν οὐδα-
 μῶς, νικρὸν δ' ἄλλῃ. ὥς δὴ
 σου ταῦτα. Λάμ. ἰδοὺ σοι ὁ
 πλοῦτος ἀπέρεπτο. Εἰ. καὶ ἔ-
 τύφος ἀπὸ ἔρεπτον ὦ Λάμπι-
 χε, καὶ ἔτι ὑπερφίαλ, βαρύνει γὰρ
 τὸ πορφυρέον. σωμπιστότα.
 Λά. ἐκουῖ ἀλλὰ τὸ διάδημα
 ἔασόν με ἔχειν, καὶ ἔτι ἐφερίδα.
 Εἰ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 ἀφῆς

possis intueri. Verū quis
 ille formosus est? CH. A.
 Charmoleus sum Mega-
 rensis ille amator, cui os-
 culum vnum duobus ta-
 lentis constitit. M. Exue
 igitur istam pulcritudi-
 nem, & labia vna cum os-
 culis, istam etiam densam
 comam, & genatum ru-
 borem, adeoq; totam cu-
 tem. Bene se res habet.
 expeditus es, ingredi
 nunc. Quis vero ille est
 purpuratus & diademate
 præcinctus, gravitatem
 quandam præ se ferens?
 Quis es tu? L. A. M. Lam-
 pichus sum Gelorum ty-
 rannus. M. A. Quid igitur
 cum tot sarcinis venisti?
 L. A. M. Appenudum ad-
 ventare conveniebat ty-
 rannum? M. Nequaquam
 tyrannum, sed mortuum,
 itaq; deponere ista. L. A. M.
 Ecce abieci diuitias. M. A.
 Sed superbiam ὦ Lampi-
 che & fastum etiam abij-
 ce, nam ista si in navicu-
 lam coincidunt, vehemen-
 ter gravabunt eā, L. A. M.
 Igitur sine ut diadema
 habeam⁹ saltem & stragu-
 lum. M. A. Nequaquam,
 imo & hæc relinquito.
 L. A. M.

L A. Sit ita. Quid præter
 ea vis? Nam omnia, ut
 vides, abieci. **M A.** Cru-
 delitatem etiam, & avariti-
 am, & violentiam, & ira-
 cundiam, atque his simi-
 lia depono. **L A M P.** Ecce
 nudus sum. **M A R C V R.**
 Ingredere nunc. Tu vero
 pinguis admodum & car-
 nosus quis es? **D A.** Da-
 masias ego sum athleta.
M A R C V R. Certe vide-
 ris ille esse, scio enim te
 sæpe in palastris à me vi-
 sum. **D A.** Ita est ò Mer-
 curi, verum accipe me,
 nudum exillentē. **M E K.**
 Nequaquam ò bone vir,
 nudus es tanta carne cir-
 cundatus, itaq; exue eam.
 Nam si vel alterum tan-
 tum pedem in navem po-
 sueris, submerges eam.
 Sed & coronas istas &
 præconia abijcito. **D A.**
 En plane nudus sum, ut
 vides, & simili cum alijs
 mortua statura. **M E K.**
 Sic præstat leuem esse,
 itaque inscende iam. Et
 tu ò Crato divitias abij-
 ce, præterea molliciem
 & delicias, neque feras
 tecum Epitaphia, neque
 maiorum tuorum digni-
 tates.

ἀφῆς. **Δ Α.** εἶπ. τί ἐστὶ, πάν-
 τα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὄρεας. **Ε ρ.** καὶ
 τὴν ὀμύτητα, καὶ τὴν ἀροίαν,
 καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ
 τὰ ὅλα ἀφῆς. **Δ Α μ.** ἰδού σοι,
 φίλος εἰμι. **Ε ρ.** ἔμβανι ἢ. **σὺ**
 δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρ-
 κος, τίς εἶ; **Δ Α.** Δαμασίας
 ἀθλητής. **Ε ρ.** ναὶ ἔοικας. οἶ-
 δα γὰρ σε πολλάκις ἐν τοῖς
 παλαίστραις ἰδόν. **Δ Α.** ναὶ
 ὦ **Ε ρ μ η.** ἀλλὰ παρὰ δὲ ξαί με
 γυμνὸν ὄντα. **Ε ρ.** οὐ γυμ-
 νὸν ὦ βέλῃσι, τοσαύτας σάρ-
 κας περιβέβλημένον, ὥς τι ἀ-
 πόδουμι αὐτάς. ἐπεὶ κατα-
 δύσας τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον
 πόδα ὑψώθεις, μένεις, ἀλλὰ
 καὶ τῆς στεφάνου τούτου ἀ-
 πώρευσον, καὶ τὰ κηρύγματα.
Δ Α. ἰδού σοι γυμνὸς ὡς
 ὄρεας ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσο-
 σάτιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
Ε ρ. οὕτως ἀμείνον ἀδασὴν εἶ-
 ναι ὥς τι ἔμβανι. καὶ σὺ ὅ τ'
 πλεῖστον ἀπὸ θέματος ὦ **Κ ρά-**
 πων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ
 ἀποτέτι, καὶ τὴν περὶ φύλιν, μὴ
 ὅ τ' ἀντάφια κέμιζι, μὴ δὲ
 τὰ

αὐτῶν ἀξιώματα
 καταλείπει ὃ ἐξ ἡμῶν, καὶ δό-
 ξαν, καὶ ἐπολιέσει ἡ πόλις ἀ-
 παύσειν, οὐκ ἐγὼ δόλο-
 ῦμι. καὶ τὰς τῶν ἀνδραγμάτων
 ἐπιγραφάς, μηδὲ δτι μέγα
 τὰ φονὸν σοὶ ἔχουσιν λέγει.
 Βασιλεῦ γὰρ καὶ ταῦτα μνημο-
 ρουθήσεται. ΚΑ. οὐχ ἔκων μὲν,
 ἀποδείξω δέ. τί γὰρ αἶ καὶ
 πείθομαι; ΕΞ. βασιλεῦ, σὺ δ' ὅ
 ἄνθρωπος. τί βούλει; ἢ τί τὸ
 ἐρόμαιον τοῦτο φέρεις; ΣΤΡΑ.
 τί ἐνίκησα ὦ Ερμῆ, καὶ ἡρί-
 σκυσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ
 με. ΕΞ. ἄφικε ἐν γῇ τὸ πέρ-
 σαιον. καὶ ἄδου γὰρ ἐρεμῆν, καὶ
 οὐδὲ ὄπλων δώσει. ὁ στυγρὸς
 δὲ τοῦ ἀπὸ γῆς γήματος,
 ὁ βενθυβόμος, ὁ τὰς ὀφρῦς
 πηκῶς ὅππῃ τῶν φροντίζοντων,
 εἰς ὅσον, ὁ τὸν βαθύ πόντον
 καὶ θεοφόρος; ΜΕ. φιλό-
 σοφος τις ὦ Ερμῆ μάλλον ὃ
 γῆρας, καὶ τερατίαις μετέω-
 ρος ἀπὸ δυστον καὶ τέτον, ἔπει-
 σὲ πολλὰ καὶ μελῶς ὑπὸ
 τῶν ἡματιῶν κρυπόμενα. ΕΞ.
 καταδου σὺ τὸ γῆμα παρῶ-
 τον.

rates. Relinque etiam ge-
 nus, & gloriam, item ci-
 vitatum, de quib' scilicet
 bene meritus es, publica
 præconia, statuarum in-
 scriptiones, & dicas, ne
 tibi magnum sepulcrum
 construant, nam & hæc
 grauant, si in memoriam
 reuocentur. CΑΑ. Inui-
 tus certe, sed tamen ab-
 iiciam, quid faciā? ΜΑΝ.
 Παρ', Quid tibi vis ar-
 matus? aut quid istud tro-
 phæum tecum circum-
 fers? CΑΑ. Quia vici
 Mercuri & res præclaras
 gessi, propterea ciuitas
 hoc me honore affecit.
 ΜΑΝ. Relinq; trophæ-
 um in terra, apud inferos
 enim pax est, neque vllis
 armis opus est. Verū quis
 illic est, ipso habitu graui-
 tatem quandam præ se fe-
 rens, elatus & contractis
 supercilijs, propter curas
 longa barba, quis est ipse?
 ΜΕΝ. Philosophus qui-
 dam est ὁ Μερ-
 curi, imo
 præstigi-
 orum & nugarum
 plenus. Itaque & hunc
 ekue, videbis enim multa,
 eaque ridicula, sed pallio-
 lo occulta esse. ΜΕΝ.
 Depone tu hunc habitū
 pri-

primum, deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille atrogantiā, quantam inscitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæstionum. dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imo quam multo vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item pugas, & quantam curiositatem. Sed per Iovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & imprudentiam, iracundiam, delitias & molliem secum habet, neque enim latent me ista, etiam si studiose celas. Verum abijce mendacia etiam & superbiam, & opinionem illam, qua existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinqueremis te acciperet? P H I L. Depono igitur ea, quandoquidem sic iubet. M E. Sed & bardam hanc deponat Merc. grauem equidem & hirsutam ut vides, capilli sunt trium minarum ad mi-

τοῦ. εἴτα καὶ ταυτὶ παύ-
τα, ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μὴ τιμω-
ἀλαζονίαν κομίζει, ὅσῳ
δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔρη, καὶ
κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις
ὑπέρους, καὶ λόγους ἀπαν-
τάδους, καὶ ἐννοίας πολλὰς
πλόκους; ἀλλὰ καὶ μα-
ταιοποιίαν μάλα πολλήν,
καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ
ἔθλους, καὶ μερολογίαν.
τὴ Δία καὶ χρυσίον γε του-
τί, καὶ ἡδυπαθεῖαν δὲ, καὶ
ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ
πρυφίην, καὶ μαλακίαν. οὐ
λέληθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα
φεικρύνῃς αὐτά. καὶ τὸ
ψεύδεις δὲ ἀπόδου, καὶ τὸν
τύφον, καὶ τὸ ὀκδοῦν ἀμείνω
εἶναι ὅμ' ἄλλων. ὥς εἴγε
πάντα ταῦτα ἔχων ἐμεῖαι-
νοίς, ποῖα πυντηκόντορες
δέξαιτο αὖ σι; ΦΙΛ. Ἄπο-
τίθῃμαι τοίνυν οὐτά, ἐπει-
περ οὕτω κελεύεις. ΜΕ. ἀλ-
λὰ καὶ τὸν πόγωνα τοῦτον
ἀποθέσθω ὦ Ερμῆ, βαρυτέ-
οντα, καὶ λάσινον ὡς ὀρεῖς.
πάντε μὲν τσίχτε ἐστὶ τοῦ-
λάχι-

ἀρχιστο. Εξ. οὐ λέγεις. Ἀπό-
 δε καὶ τῆτο. Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀ-
 ποκείρων ἔσαι; Εξ. Μένιπ-
 πος οὗτος, λαβὼν φέλικον
 ὅς ναιπηγυῶν, ἀποκείρει
 οὐτ' ὀπὸν τῇ ἀναβάθρᾳ
 χησάμετος. Μέ. οὐκ ὦ Εξ-
 μη, ἀλλὰ φίλῳ μοι ἀνάδος.
 χαλσιότερον γὰρ τῆτο. Εξμ. ὁ
 φέλικος ἱκανός. Μέ. οὐ γὰρ.
 ἀνθρώπινότερον γὰρ τοῦ ἀνα-
 πέφηναι, ἀποθέμενος αὐτοῦ
 τὴν κηδέραν. βούλει μι-
 κρόν ἀφέλωμα καὶ ὅς ὁ-
 φεύων; Εξμ. μάστιγα. ἴσθι
 τὸ μέταπον γὰρ καὶ ταύτας
 ἐπύρεν, οὐκ οἶδ' ἰφ' ὅτῳ
 ἀνείνων ἑαυτὸν. τί τῆτο;
 καὶ δακρύεις ὦ κἀθαίμα, καὶ
 σφοδρὸς θάνατον ἀπεθελίγεις;
 ἔμβουσι δ' οὐκ. Μέ. ἐν ἔτι
 τὸ βαρύντατος ἔσθ' ἡ μάστις
 ἔχει. Εξ. τί ὦ Μένιππε;
 Μέ. κολακίαν ὦ Εξμη, πολ-
 λὰ ἐν τῷ βίῳ χρησάμενος α-
 σασαί τῳ. Φιλοῦμαι καὶ σὺ
 ὦ Μένιππε, ἀπόθεον τὴν ἐ-
 λευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ
 τὸ ἄλσπον, καὶ τὸ ἡμεῶν, καὶ
 τὸν

minus. M e n. Benedi-
 cis. Depone & illam. P n.
 Sed quid abraderet? M e.
 Menippus ille securim ac-
 cipiens, quibus naues fa-
 bricantur, eam resecabit,
 utetur autem scalis nava-
 libus, quibus superposi-
 ta barba resecetur. M e-
 n i p. Nequaquam Mer-
 curi, sed da mihi serram,
 hoc enim erit magis ridi-
 culum. M e n c. Sufficit
 bipennis. M e n. Enge,
 Humanior nunc appares,
 deposito hircino foetore,
 vis ne ut parum etiam de
 supercilijs auferat? M e n-
 c v n. Maxime: Nam
 has super frontem etiam
 attollit, neque scio quo
 seipsum extendat. Quid
 hoc rei est? Etiam ploras
 scelesse? & mortem ti-
 mes? ingredi igitur.
 M e n i p. Unum quid-
 dam adhuc gravissimum
 gestat sub alis. M e n c.
 Quid Menippe? M e n.
 Adulationem, Mercuri,
 quæ illi dum viveret mul-
 tum profuit. P n i. Igitur
 & tu Menippe tuam abij-
 ce libertatem, & loquen-
 di audaciam, laticiam,
 animi magnitudinem, &

risum. An tu solus alios
omnes ridebis? M e κ c.
Nequaquam, sed retine
illa, leuia enim sunt &
plane facilia portatu, & ad
nauigandum prolunt. Tu
vero Rhetor, abijce istam
tantam verborum con-
tradictionem & antithe-
ses, & similitudines, item
periodos & Barbarismus,
atque alia seimouis pon-
dera. R η κ. En abijcio.
M β κ c v. Bene se ha-
bent res. Itaque solue fu-
nem, attollamus scalas,
atrahatur anchora, ex-
pande velum, tuq; nauis
clauum dirige. Simus hi-
lares. quid ploratis o vos
amantes? praesertim tu
Philosophe, qui paulo an-
te tua barba spoliatus es.
P η ι. Quia exillimabam
immortalem esse animam.
M β η. Mentitur, nam
alia sunt, quae videntur
eum maiore afficere.
M κ κ. Qualia? M ι η.
Quia non amplius tam o-
piraras cenas habebis,
neq; noctu exiens, clami
omnib. circumuoluto pal-
liolo capiti, ordine omnia
accedet scorta, nec mane
deceptis adolescentibus
sua

τὴν γέλοιον μένος τοῦ αὐτοῦ τῶν ἄλ-
λων γελῶν; Ερμ. μνηστικῶς.
ἀλλὰ καὶ ἔχει τὰ αὐτὰ, καὶ φανερὸν
καὶ πάντων εὐφροσύνην ὄντα, καὶ σφόδρα
κατάπλουον χεῖρμα. καὶ ὁ
ἐκπαινεῖς σὺ, ἀποδοῦ τῶν ἀπαι-
τημάτων τῶν τοιοῦτων ἀπειραν-
τολογία, καὶ αὐτί' ἔστι, καὶ
παρισώσεις, καὶ σφόδρα, καὶ
βαρβαρισμῶν, καὶ τὰ ἄλλα βάρ-
βαν τὰ λέγων. P η. ἰὼ ἰδὲ ἀπο-
τίθηναι. Ερ. εὖ ἔχει, ὥς τε
λύει τὰ ἀπαιτήματα. τῶν ἀποδο-
θέντων αὐτῷ. λώμεθα τὸ ἀγκύριον
αἰσιν ἀπὸ τοῦ. τίτα σεν τὸ ἴσθι-
ον εὐθυνοῖς ὡς πορθηκὺς τὸ πρὸς
δάλιον. εὖ πάλιν. τί σέ-
μωζήεις ὡς μάταιος, καὶ μάστιγα
ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρετικὸς τῶν
πράξεων διδασκαλίας; φιλο-
σοφῶν ὡς Ερμῆς ἀθανάτου ἑρμῆος τῶν
ψυχῶν ὑπάρχον. M ι. φεύδου-
ται. ἀλλὰ γὰρ εἰσὶν αὐτῶν
αὐτῶν. Ερ. τὰ ποῖα; M ι. ὅτι
μηκέτι δεσπύσει πολυτελεῖαν
δεῖπνα. μηδὲ νόμιμα ὑπάρχον, ἀ-
παιτίας λαμβάνων, τῶν ἰματίων
τῶν κεφαλῶν καὶ ἄλλων, πεί-
σῃ ὅτι κίχλη τὰ γενομε-
να

ἔτι καὶ ἐὼς ἔξαπατῶ
 τὲς νέες ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀρ-
 γύριον λάβει. ταῦτα λυπῶ
 αὐτόν. Φιλ. σὺ δ' ὦ Μένιπ-
 πε, ἐκ ἀχθῆς ὑπάρχεις; Με-
 πῶς, ὅς ἐστις οὐδὲν ἢ θάλα-
 ταν, καλέσασθαι μηδὲν; ἀλ-
 λὰ μέλας ἀλγῶν, ἐκρυζή-
 τις ἀκρί, ὥσπερ τινων ὑπὸ
 γῆς βοῶντων; Ερ. καὶ ὦ Μέν-
 νιππε. οὐκ ἀφ' ἑνὸς γε χώ-
 ρου. ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκρη-
 σίαν συληθόντες, ἄσμενοι
 γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμ-
 πίχῳ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτῆς στυγέει, ὥς γυν-
 ναικῶν, καὶ τὰ παῖδιά τοι γνά-
 ῶντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῷ
 πάλῳ βάλλεται ἀφθόνως
 τοῖς λίθοις. ἄλλοι δ' ἀνέφρα-
 τος τ' ἤτορα ἐπαγοῦσιν ἐν
 Σικυῶνι, ὅτι παφίους λόγους
 διέλεντα ὅτι Κράτῳ τού-
 τῳ. καὶ νῦν Δία γε, ἡ Δαμα-
 σίου μήτηρ κωκίοντα, ἔξ-
 ἄρχει τοῦ θανάτου σὺν γυ-
 ναικῇ ὅτι τῷ Δαμασίᾳ. σὲ
 δ' ἔδει ὦ Μένιππε δακρύειν,
 καὶ ἰσχυρίαν δ' κῆσαι μένος.

Μέν.

sua sapientia, pecuniam
 accipiet, hæc sunt quæ illi
 dolent. R H I. An tibi mo-
 lestum non est, Menip-
 pe, quod mortuus es. M.
 quomodo posset esse mo-
 lestum mihi, qui ad mor-
 tem festinaui, nemine vo-
 cante. Verum nonne cla-
 mor quidē interim dum
 nos confabulamur, ex-
 auditus est? veluti quo-
 rundam in terra vocife-
 rantium. M E K. Certe
 Menippe, verum non vno
 tantum loco exauditur
 clamor, sed quidam in v-
 num cœtum convenien-
 tes, cum voluptate deri-
 dent mortuum Lampi-
 chum, & illius uxore mul-
 lieres circumstrepunt, at-
 que illius pueri nuper ad-
 modum geniti, multis la-
 pidibus pueris obiciuntur.
 Quidā Diophantum Rhe-
 torem laudant in Sicyone
 fœnebres orationes reci-
 tantem, de hoc Cratone.
 & per Iouem Damasia
 mater ululans, lamenta-
 tionem inceptat vna cum
 mulieribus pro Damasia.
 Te vero, Menippe, nemo
 est qui deploret. & tranqui-
 lus iaces solus. M E N I P P.

K 2

P Y S.

pus. Nequaquam, nam
 haud ita multo post, audi-
 es canes miserabiliter la-
 trantes ppter me, & cor-
 nos alas cōcutientes, quā-
 do ad sepeliendum me
 conuenient. **Μ ε κ.** For-
 tis es Menippe. Sed quia
 iam transfretauimus, ab-
 ite vos recta per hanc vi-
 am ad forum iudiciale.
 Ego vero & nauta alios
 transuectabimus. **Μ ε κ.**
 Feliciter navigate ὁ Mer-
 curi, nos quoque progre-
 diemur. Verum quid prae-
 terea de nobis futurum
 est? Iudicium de nobis
 ferre oportebit, & qui-
 dem aiunt pœnas esse gra-
 ues, rotas, aquilas, & lapi-
 des, vniuscuiusq; autem
 vita examinabitur.

Cratetis & Dio- genis.

Mœrichum diuitem,
 noueras ne Diogenes?
 illum, inquam, supra
 modum diuitem, illum
 Corintho profectum, cui
 tot erant naues onustæ
 mercibus, cuius conso-
 brinus Aristæas quum ip-
 se quoque diues esset,
 Home-

Μέ. ἰδοµῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῆς
 κυνῶν μετ' ὀλίγον ὀρυοµέ-
 των οἰκίσαν ἐπ' ἐµοί, καὶ τῆς
 κορυφῶν τυττοµήων τοῖς πε-
 ροῖς, ἐπὶ τ' αὖ συναλθόντες
 θάψωσί µε. **Εξ.** ἡγνάδας εἰ
 ὦ Μένιππε ἀλλ' ἐπὶ κατα-
 πταλείκαµεν ἡµεῖς, ὑμεῖς μὲν
 ἀπίτε πρὸς τὸ δικαστήριον,
 εὐθὺς αὖ ἐκείνῳ προσίοντες.
 ἐγὼ δ', καὶ ὁ πορθµεύς, ἀλ-
 λες μετελευσέµεθα. Μέ.
 εὐπλοῶτε ὦ Ερµῆ. προσίωµεν
 δὲ καὶ ἡµεῖς. τί οὐκ ἔτι καὶ
 μέλειτε; δικαδίωται δὴ σὺν.
 καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι
 βαρεῖας, προχῆς, καὶ γύπαι,
 καὶ λίθες. δευχθήσεται δ' ὁ ἑ-
 κάστ' ἐβίος.

Κρατῆτος καὶ Διογένηος.

Μαίριχον τὸν πλούσιον,
 ἐγνώσκεις ὦ Διόγενες, τὸ πά-
 ρυ πλούσιον, τὸ ἐκ Κορίνθου,
 τὸν τὰς πολλὰς ὀγκάδας
 ἔχοντα, οὗ ἀνελπίδης Ἀριστέας,
 πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν; τὸ
 ὁµο-

ὁμογενὲς ἐκείνῳ εἰώθει δ' ἀλλέ-
 γειν, ἢ μ' ἀνείη; ἢ ἐγώ σι.
 Διο. τίς οὖν ἔπειτα ὦ Κράτης,
 ἐθεράπευον ἀλλήλους; Κρα.
 τοῦ χάρου ἔπειτα ἐκάτε-
 ρος, ἡλικιώται ὄντες. καὶ
 τὰς διαθήκας ἐς τὸ φα-
 ρεὸν, ἐτίθετο. Αἰσέας
 μὲν ὁ Μοίριχος εἰ παραπο-
 θάσει, διαπύττω ἀφίεις
 τῷ ἐαυτοῦ παύσαν. Μοί-
 ριχος δὲ ὁ Αἰσέας, εἰ παρα-
 πέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα
 μὲν ἐγὼ γράψω. οἱ δὲ, ἐθε-
 ράπευον ἀλλήλους, ὑπερ-
 βαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ.
 καὶ οἱ μάλιστα, ἔπε ὑπὸ
 τῷ ἄσπρῳ τεκμαιρόμε-
 νοι τὸ μῦλλον, ἔπε ὑπὸ
 τῷ ὀνειράτων, ὥς γὰρ
 Χαλδαίων παῖδες, ἀλ-
 λά καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς,
 ἄρτι μὲν Αἰσέῃ παραίχε-
 τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοί-
 ριχῳ. καὶ τὰ τάλαντα,
 ποτὲ μὲν ὅπῃ τοῦτον, νῦν
 δ' ἐπ' ἐκείνον ἐξέρπει. Διο.
 τί οὖν πῶς ἐγένετο ὦ
 Κράτης; ἀκοῦσαι γάρ
 ἄξιον.

Homericum illud in ore
 solebat habere: Aut me
 conficet tu, aut ego tete.
 D I O. Cuius rei gratia
 sese captabant inuicem
 Crates? C R A. Hæredi-
 tatis causa, quum essent
 æquales uterque alterum
 captabant. Iamque testa-
 menta publicauerant am-
 bo, in quibus Mærichus
 (si prior moreretur) Ari-
 steam omnium rerum sua-
 rum dominum relinque-
 bat: Mærichum vicissim
 Aristeam, siquidem ipse
 prior è vita decederet.
 Hæc igitur quum essent
 in talibus scripta, illi inter
 sese captabant, & alter al-
 terum adulationibus ob-
 sequijsq; superare conten-
 debat. Porro divini, haud
 scio utrum ex astris id
 quod futurum sit conie-
 ctantes, an somnijs, quæ
 admodum Chaldæi faci-
 unt, quin & Pythius ipse,
 nunc Aristeam victorem
 fore pronuntiabat, nunc
 Mærichum, ac trutinæ
 quidem interim ad hunc,
 interim ad illum propen-
 debat. D I O. Quid igitur
 tandem euenit? nam
 audire est operæ precium

Crates. C R A. Eodem die mortui sunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasyblem devenerunt, quorum vterq; cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant divini futurum, ut tale quippiam accideret. Etenum quum Sicyone Cirrham versus navigarent, medio in cursu obliquo orto Iapyge, eversa navi perierunt. D I O. Recte factum, ut nos cum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego unquam optabam ut moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus illius ad me rediret hæredem, neque tu Crates opinor, desiderabas ut me mortuo, in possessionum mearum successionem venires, puta doli, ac peræ, in qua quidem lupini chæenices inerant dux. C R A. Neque enim mihi quicquam illis rebus erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes. si quidem quæ ad rem pertinebant, quæq; tu Antistheni succedēs accepisti.

de-

ἀξίον. Κρα. ἀμφω τιθιᾶσιν ὅτι μίας ἡμέρας. αἱ δὲ κληροί, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασύβλεπα περιήλθον, ἀμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ ποτε προμαντευόμενους οὕτω γινώσκειν ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, καὶ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες πρὸς Ἰάπυγι, ἀντιτάπησαν. Διο. οὐκ ἐποίησαν, ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν ταῖς βίαις ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐννοοῦμεν πρὸς ἀλλήλων. οὔτε ποτε εὐξάμεθα Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὥς κληρονομήσαι με τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. ἔρχην δὲ πάντων κατεργασθὲν ἐκ κοτίνου ποιοσάμενος. οὔτε ὧμαι σὺ δὲ Κράτης ἐπιθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἡμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίδον, καὶ τὴν σήραν, χρίνικας δὲ δύο δέσμους ἔχουσας. Κρα. οὐδὲ γὰρ μοι ταύτων ἴσθαι. ἀλλ' οὐδὲ σοὶ ὧ Διόγῳ. ὁ γὰρ ἰχθυῶν, οὗτε Ἀντισθένους ἐκκληρώμενος, καὶ

οὐκ ἐγὼ σοὶ, πολλὰ μὲν
 καὶ σπουδότερα τῆς
 Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τί
 καὶ ταῦτα φῆς; Κρα. σο-
 φίαν, αὐτάρκειαν, ἀλή-
 θειαν, παρρησίαν, ἐλευ-
 θερίαν. Διο. τοῦ Δία
 μέγιστον τοῦτο δια-
 δείκνυται τὸν πλοῦτον
 παρ' Ἀντιθέου, καὶ
 σοὶ ἐτι πλείω καταλι-
 πών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι
 ἡμέτερον τῶν τοιούτων
 κτημάτων, καὶ εὐδαίμων
 δεσπόων ἡμᾶς, κλη-
 ρονομήσειν οὐκ ἐθέλουσιν. ἐς
 δὲ τὸν χρυσὸν πάντες ἐ-
 βλέπουσιν. Διο. οὐκ ἐθέ-
 λουσιν. οὐ γὰρ ἔχουσιν ἔνθα
 δεῖξαστο τὰ τοιαῦτα παρ'
 ἡμῶν, διέξυμνότες ὑπὸ
 τρυφῆς, καὶ ἀπὸ τῆς σα-
 δεῖας τῆς βασιλείας. ὥς
 ἔστι καὶ ἐμὲ ἄλλοι τινες
 ἐς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
 ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ὥς
 ἀπὸ τῆς εὐδαίμονος, καὶ διέξυ-
 μνους τοῦ συνδυάσαντος ἐξ ἑαυ-
 τῶν αὐτῶν, οἷόν τι παρ'
 σου-

deinde ego succedens tibi
 ea nimium multo sunt
 potiora, multoque splendi-
 diora, quam vel Persa-
 rum imperium. D i o.
 quænam sunt ista quæ di-
 cis? C r a. Sapientiam,
 inquam, frugalitatem, ve-
 ritatem dicendi, viuendi-
 que libertatē. D i o. Per
 Iovem memini me in istius-
 modi opum heredita-
 tem Antistheni successi-
 se, tibi que eas longe et-
 iam maiores reliquisse.
 C r a. Verum reliqui mor-
 tales hoc possessionum
 genus aspernabantur, ne-
 que quisquæ nos ob spem
 potiundæ hereditatis ob-
 sequijs captabat, sed ad
 aurum omnes intendebant
 oculos. D i o. Nec iniu-
 ria, neque enim habebant,
 quo facultates eiusmodi à
 nobis traditas acciperēt,
 quippe timorē iam, vicia-
 ti que delicijs, non aliter
 quam vasa carie putrida.
 Quo hæc, ut si quando quis
 in illos infunderet, vel sapi-
 entiam, vel libertatem,
 vel veritatem, efflueret illi-
 co persillatque, fundo
 quæ immixtum est continere
 non valente, cuiusmo-

di quiddam & Danaï filia-
bus aiunt accidere, dum
in dolum pertusum hau-
stam aquam important,
atijdem aurum dentibus
& roguibus, omnique vi
servabant. C. a. Proinde
nos hic quoque nostras
possidebimus opes, illi
simul atq; huc venerint,
obulum duntaxat secum
ferent, ac ne hunc qui-
dem ulterius quā ad por-
titorem.

Alexander, Hanni-
bal, Minos, Sci-
pio.

O Libyce, me decet
præponi, melior equidē
sum. Η Α Ν. Imo vero me.
Α Λ Ε. Iudicet ergo Mi-
nos, qui semper iustissim⁹
iudex est habitus. Μ Ι Ν.
Quis es tu? Α Λ. Hic est
Hannibal Carthaginēsis,
ego autē Alexander Phi-
lippi regis filius. Μ Ι. Per
Iovem utriq; gloriosi. Sed
qua de re vobis altercatio
est? Α Λ Α. De præstan-
tia, dicit enim is sese me-
liorem quam ego ducem
exercitus fuisse, ego vero
quemadmodum omnes
Sci-

χουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αἰ-
ται παρδάνοι, ἐς τὸν περυσ-
τηρῆσαν πύθον ἐπαύλαῦσαι.
τὸ δὲ χρυσίον, ὁδοῦσι, καὶ
ἐνῆξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ
ἐφύλαττον. Κρα. οὐκοῦν ἡ-
μεῖς μὴ ἔχομεν καὶ νῦν ταῦτα τῷ
πλοῦτον. αἱ δὲ ὁδολὸν ἔχου-
σι κομίζοντες, καὶ τούτων
ἀρχὴ τοῦ πορθεμένας.

Αλεξάνδρου, Αντίκου,
Μινῶος, καὶ Σκι-
πίωνος.

Εμὲ δὲ προκεκρίθαι σου
ὦ Λίβυ. ἀμείνων γὰρ εἰμι.
Αν. οὐμεναῦν, ἀλλ' ἐμέ.
ΑΛι. οὐκοῦν ὁ Μίνως δικα-
σάτω. Μι. τίς δ' ἐστί.
ΑΛι. οὗτος μὲν, Αντίκος ὁ
καρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Αλέ-
ξανδρος ὁ φιλέππου. Μι.
νὰ Δία ἐνδοξοὶ γὰρ ἀμφότε-
ροι. ἀλλὰ ποῦ τίς ὑμῖν ἡ
ἔρις; ΑΛέξαν. ποῦ περι-
δείας. φησὶ γὰρ οὔτις ἀμεί-
νων γνημῶσαι στρατιγὸς ἐ-
μοῦ. ἐγὼ δὲ, ὡσπερ ἐπαύλας
ἵστα-

ἴσασιν, οὐχί τί τε μόνον, ἀλλὰ πάντων χιδὸν τῷ πατρὶ μου φημι δευτερεῖν τὰ πολέμια. Μι. οὐκ οὐκ ἐσὶ μέρεϊ ἐκείνῳ ἐτάπη. σὺ δὲ πρῶτος ὁ λῆψαι λέγε. Αἰ. ἐν μὲν τῷτο ὃ Μίνας ἀνέμειν, ὅτι ἐσταῦθα καὶ τῇ ἐλλάδι φωνῇ ἐξέμαθον, ὥστε οὐδὲ ταύτη πλέον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. φημι δὲ τέτις μάλιστα ἐπαύρου ἀξίους ἔσθαι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὁμῶς θαυμάσια περὶ χόρησαν, οἱ αὐτὶ δυνάμιν τι ἀπεβαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ ἡξαρτες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ἐλθὼν ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχὸς ὢν τοῦ ἀδελφοῦ, μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστοὶ κριθεῖς. καὶ τίς γε Κελίβηρας ἔβλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησά τ' ἐσωτερῶν, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβῆς, τὰ περὶ τὴν Ἡριδανὸν, ἀπαύλας κατέδραμον. καὶ ἀσάπην ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐχρησάμην καὶ μέχρι τῆς ποταμείας τῆς περὶ χόρης πόλεως ἦλθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. Μι. Dicat ergo uterque vicissim pro virili, tu vero ὁ Lybice prius loquaris. Η. Α. Ν. Ν. 1. Vnum hoc me iuvat, quod & hic sermonem Græcum didicim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parvi à principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam euasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cū paucis quibusdam Hispaniam primum invadens, quum subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos devici. Et quum magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasque civitates everti, & planam Italiā subiugavi, & usque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque

vno die Romanos cecidi,
 ut annulos eorum modis
 mensurari oportuerit, &
 ex cadaueribus pontes flu-
 minibus fecerim. Atque
 hæc omnia peregi, nec
 Ammonis dictus filius,
 neque deum me fingent,
 aut matris infamia nar-
 rans, sed me hominem
 fatebar, pugnabamque
 contra duces magna pru-
 dentia, contra milites
 magna audacia atque for-
 titudine præditos. Non
 aduersus Medos, aut Ar-
 menios, qui antequam
 quispiam sequatur, fugi-
 unt, & facile cuius au-
 denti victoriam tradunt.
 Alexander vero regni pa-
 tris successor & id fortu-
 næ quodā imperu amplia-
 uit. Qui quū deuictō mise-
 ro illo Dario, apud Issum
 & Arbela victoriam ce-
 pit, antiquam ex patre
 consuetudinem omittēs,
 adorari sese voluit, sese-
 que ad Medorum delicias
 inuitari libenter tulit, at-
 que in conuiuijs amicos
 interemit, interficienti-
 busq; auxilium tulit. Ego
 autem patriæ dominatus
 sum, quæ quum me re-

νοσα-

ἦλθον, καὶ ποσὶ τῶν ἀπέναντα
 μιᾷ ἡμέρᾳ, ὥς τὰς δακτυ-
 λίας αὐτῷ μεδμήνοισι ἀπομερῆ-
 σαι, καὶ τὰς πόλεις μακροῦ-
 σαι νικῶσι. καὶ τὰυτὰ πάντα
 ἔπραξα, ὅτε Ἀμμιωνος υἱὸς
 ὀνομαζόμενος, ὅτε θεὸς εἶναι
 προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῷ
 μητρὶ διεξιὼν, ἀλλ' ἀνθρώπος
 εἶναι ὁμολογῶν, στρατοῦς τε
 τοῖς σωτηρά τοις ἀντιξή-
 ζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μα-
 χιωτά τοις συμπλεκόμενος.
 ἐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου κα-
 παγωνιζόμενος ὑποφεύγον-
 τας, πρὶν διώκειν τὰς, καὶ τῶν
 πολέμων ἐν παραδιδόντας εὐ-
 θύ τ' ἐνέειν. Ἀλέξανδρος δὲ,
 πατρίαν ἀρχὴν παραλαβὼν
 ἠύξησιν, καὶ παραπολὺ ἐξείλετο
 χρησάμενος τῇ τ' τύχῃ ἑρ-
 μῇ. ἐπὶ δ' οὐκ ἐτίμησέ τε, καὶ
 τὸ λείπον ἐκείνου Δαρειον ἐν
 Ισσῷ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτη-
 σεν, ὅπως αἱ τ' πατρίων προσ-
 κωνεῖται ἡξία. καὶ διαίαν τὴν
 μεδικὴν μελεδήτησεν ἑαυτῷ.
 καὶ ἐμαφρόνῃ ἐν τοῖς συμπο-
 σίοις τῶν φίλων, καὶ σωιδάμ-
 βαν

ζων ὅτι θαλάτῃ. εἰς ἣν ἤρξα-
 σθης τὸ πλεῖστον. καὶ ἐπεὶ δὲ
 μέγιστον, τὸ πολὺ μὲν
 γὰρ σὺ δὲ πλεονεξίας
 τὸ λιγύς, ταχέως ἐπὶ κωσά.
 καὶ ἰδιότητι ἐμαυτὸν παρέχον.
 καὶ καὶ ἀδικασθεὶς, ἡγεῖται εὐ-
 γνωμόνως τὸ πρῶτον καὶ τοῦτ'
 ἡγεῖται, ὁ δὲ βασιλεὺς ὢν, καὶ ἀπὸ
 θεοῦ παιδείας τὴν ἑλληνικῆς.
 καὶ ἔτι Ομηροῦ, ὡς περὶ τοῦ
 ἡγεῖται ἀδούμῃ, ἔτι ὡς Ἀριστο-
 τέλει πρὸ σοφιστῆς παιδευθεὶς,
 μόνῃ ἣ τῇ φύσει ἀλαθῆ γε-
 νέμενος. ταῦτά ὅτι, ἃ ἐγὼ
 ἀλλ' ἀνδρῶν ἀμείνων φημι
 εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων ὅτι-
 σι, διότι διαδύματι τὸ κεφα-
 λὸν διεδύει. Μακρίδω μὲν
 ἴσως καὶ ταῦτα σέμναι, καὶ μὴ
 διὰ τοῦτ' ἀμείνων δέξοιτο ἀν-
 τιστάμενος καὶ σπείρηται ἀνδρῶν,
 τῇ γνώμῃ πλέον ἢ περὶ τῇ τύ-
 χῃ κεραιδίου. Μί. ὅ μιν εἰρη-
 κὴν ἐκ ἀγνοῖα τὸ λέγειν, ὅτι ὡς
 λιγύς εἰκός ἐστι ὡς περὶ πῦρ. σὺ
 ἢ ὡς ἀλλ' ἀνδρῶν, τί σὺ τοῦ-
 τα φῃς; Αλ. ἐγὼ μὲν ὁ Μί-
 νως, μηδὲν ἀπὸς αὐτοῦ, ἔτι
 δεῖ

reuocaret, hostium ma-
 gna classe aduersus Lybiā
 navigante, parui, conti-
 nuoque me hominem pri-
 uatum dedi, & damnatus
 ex quo animo rem tuli. At-
 que hæc egi barbarus cū
 essem, omnisque Græ-
 corum disciplinæ expers.
 & neque Homerum, ut
 hic, edidici, neque Ari-
 stotele sophistā magistro
 eruditus fui, sed solum
 mea natura optima sum
 usus. Hæc sunt quibus me
 meliorem Alexandro esse
 puto. Si vero ea causā mi-
 hi hic præferendus est,
 quod caput diademate or-
 nauit, id decorum for-
 san apud Macedones est,
 non tamen ob id præstan-
 tior hic videri debet ge-
 neroso duce, & viro, qui
 mentis sententiā magis
 quā fortuna est usus.
 ΜΙΝ. Hic certe oratio-
 nem neque ingenerosam,
 neque ut Libicum dece-
 bat, dixit: tu vero Ale-
 xander, quid ad hæc in-
 quis? ΑΛ. Oportet qui-
 dē ὁ Μίνος, homini adeo
 temerario nihil respon-
 dere. Sola enim te fama
 satis edocere potest, qua-
 lis

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumsi. At quum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neq; dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sibiui, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiam exercitum traxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transieram subiugans, veni ad Issum, ubi Darius me expectabat, in finitos exercitus secum agens. Posthæc ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non sufficisse, sed ratibus compositis, illorum plerosque

se

δρασιν. ἰκανὴ γὰρ φήμι διδάξαι σε. ὅιος γὰρ ἐγὼ βασιλεὺς. ὅιος δ' ὅσῃ ληστὴς ἐγένητο. ὅμως δ' ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτὸ διέλιξα. ὅς γένος ὢν ἔτι, παρελθὼν ὅτῃ τὰ πρῶτα, καὶ τὴν ἀρχὴν τετρασήμερον κατέσχον, καὶ τὰς φορέας τὰ παρὸς μετέλθοι, καὶ αὐτοῖς τὴν Ἑλλάδα τῇ Θουραίων ἀπωλείᾳ, τραπύδος ὑπὸ αὐτῶν χερσὶν ὄντας. καὶ ἐκ ἡζύωσα τὴν Μακεδονίαν ἀρχὴν πελίκων, ἀγαπήν ἀρχὴν ὁπλοῶν ὁ πατὴρ κατέλυται, ἀλλὰ πᾶσαν ὁπλοῦσαν τὴν γῆν, καὶ δένδρ' ἡλισσάμενος εἰ μὴ ἀπ' αὐτῶν κρατῆσαιμι, ὀλίγους ἄλσων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν καὶ ὅτῃ τοι Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μάχη, καὶ τὴν Λυδὴν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλος τὰ ἐς ποσὶν αἰὲς χερσὶν ὄντας, ἦλθον ὅτῃ Ἰσθμῷ, ἐνθα Δαρεῖος ὑπέμενε, μυριάδας πολλὰς τραπύων. καὶ τὸ ὑπὸ σφίσι ὦ Μίνος, ὑμῖν ἴσῃ ὅλους ὑμῶν νεκροὺς ὅτῃ μιᾷ ἡμέρᾳ κατέπεμψα. φησὶ γοῶν ὁ πορθήμενος,

μὲν, μὲν διακίεσαι αὐτοῖς
 τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ χιδίας
 διαπυξαιμένους τὲς πολλοὺς
 αὐτῷ, διαπλεῖμαι. καὶ ἴπῳ τῷ
 ἑωρῶν αὐτὸς προκινδυνεύ-
 ον, καὶ τῶν ὀσκιᾶν ἀξίων. καὶ
 ἵνα σοι μὲν τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ
 τὰ ἐν Ἀρβέλοις διηγῶμαι,
 ἀλλὰ καὶ μέγας Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸν Ὀκεανὸν ὄρον ἐποίησα-
 μιν ὃ ἀρχῆς. καὶ τὲς ἐλέφαν-
 τας αὐτῷ εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχί-
 ρωσάμην. καὶ Σκύθαι δὲ, οὐκ
 εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑ-
 περβαί τὸν Ταύραν, ἐνίκησα
 μεγάλη ἱππομαχία. καὶ τὲς
 φίλους αὐτῷ ἐποίησα, καὶ τὲς
 ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ
 θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις,
 συγγνωτοὶ εἰμῖνοι παρὰ τὸ
 μέγαθος τοῦ πραγμάτων, καὶ
 τοῖς τῶν τιμωρῶν αἰετῶν πε-
 ρὶ ἐμοῦ. τὸ δ' οὐκ ὡς τελευ-
 τῶν, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
 ἀπίθανον, εἰ δὲ ἐν φυγῇ
 οἶν, παρὰ Περυσίαν τῷ βιβυ-
 νῳ, καθάπερ ἄξιον ἔγωγε, πα-
 ρουργώτατον καὶ ὁμότατον
 ὄντα. ὡς γὰρ δὴ ἐκείνου

ἔγωγε

se transportasse, atq; hæc
 confeci meipsum pericu-
 lis opponens, & in pugna
 vulnerari non timens. Et
 ut quæ apud Tyrum &
 Arbels gesta sunt omit-
 tam, usque ad Indos ve-
 ni, atque Oceanum mei
 regni terminum feci, &
 illorum hominū elephan-
 tes cepi, ac Porum capti-
 um abduxi. Scythas ve-
 ro homines certe nō sper-
 nendos, Tanaim transiens
 magna equitum pugna
 vici, ac amicos meos re-
 muneravi, inimicos au-
 tem ultus sum. Si vero
 Deus hominib⁹ videbar,
 parcendum illis erat. Nā
 rerum magnitudine, ut
 tale aliquid de me crede-
 rent, inducti sunt, tandem
 mors me regem occupa-
 vit. Hic autem Hanni-
 bal apud Prusiam Bithy-
 niz exulavit, ut crudelis-
 simo & pessimo homini
 conveniens erat. Nā quo
 pacto Italos vicit omitto
 dicere, nam non virtute,
 sed malicia atque perfidia
 & dolis id peregit, non-
 quam autem alienius cla-
 ritudinis aut iusti memor.
 Sed quoniam, quod deli-
 ciose

ciose vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admisit. Ibi enim mulieribus deditus fuit, & voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quæ sub occidente sunt, parua quidem putans, versus Orientem me impulissem, quidnam adeo magni profecissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Lybiam, omnemque eam oram vique ad Gades, sub potestatem redigere facile potuissem? Sed hæc ego tanta contentione digna non putaui, præsertim iam antea illis percussis, ac dominum agnoscen-
 bus. Dixi. Tu vero, Minos, iudica. Nam & hæc è multis protulisti, satis est. S c i. Non, nisi me quoque prius audias ó Minos. M i. Quis tu vir optime es? aut unde? quod hisce claris ducibus conferre audes? S c. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis prælijs devici. M i. Quid igitur & tu dicis?

ὅτι Ἰταλῶν, ἔω λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύει, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισι. νόμιμον δὲ, ἢ παροφθαλμῶς, οὐδέν. ἐπεὶ δὲ μοι ἐντείδιτε πτωχὺν τευφλῶν, ἐκλελήθαί μοι δοκεῖ ὥστε ἐπείκει ἐν Καπύῃ ἐτάρας σωῶν, καὶ τὸν τοῦ πολέμου χειρὸς ὁ Σουμάτιος καθυδυνασθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπέ-
 ρια δέξας, ὅτι πτωχὸν ἔω μάλλον ὤρμησα, τί αὖ μέγα ἐπαρξάμεθα; Ἰταλίαν ἀναιμωτοῦν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπερῶμας. ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἐδοξε μοι ἐκείνα, ὑπερῶμας ταῦτα, καὶ διασπέντω ἡμετέροισιν. εἰρηκα. σὺ δ' ὦ Μίνωρ δίκασον. ἰκοναὶ δ' ὅσοι πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκί. μὴ πρότερον, ὡς μὴ καὶ ἐμεῖς ἀκούσῃς. Μή τίς γὰρ εἴω βέλτερος; ἢ πύθην ὅν ἐστις; Σκί. ἰταλιώτης Σκίπιος, σφάτι-
 γος, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγά-
 λαις μάχαις. Μί. τί οὖν καὶ

σὺ ἔρε; Σκ. Αλέξανδρου
 μὲν ἦτις ἔσται, τοῦδ' Αννί-
 βου ἀμείνων. ὃς ἐδίωξε νι-
 κήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κα-
 ταναγκάσας ἀτίμως. πῶς
 οὐκ ἐκ πείσχυτος εἶ, ὃς
 πρὸς Αλέξανδρον ἀμυνᾷ,
 ὧ οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νυ-
 κκῶς αὐτὸν, παραβάλλω
 ἀξίῳ, Μί. νὴ Δι' ἐγγνώμο-
 τα φῆς ὃ Σκιπίων. ὥς πρῶ-
 τος μὲν κελίῳ Αλέξαν-
 δρος, μετ' αὐτὸν δὲ σύ, ἔ-
 στα εἰ δοκεῖ, τρίτος Αννί-
 βας, οὐδὲ ἕτος ἐγκαταφρέ-
 νητος ὢν.

Διογένηος καὶ Αλε-
 ξάνδρου. Διηγ.

Τί τοῦτο ὃ Αλέξαν-
 δρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὁσπερ
 ἡμεῖς ἅπαντες; Αλέξαν.
 ὅπως ὃ Διόγηνες, οἱ παρὰ
 δούξον δὲ, εἰ ἀνδρείου ὢν,
 ἀπέθανον. Διηγ. ἰσχυρῶς ὃ
 Ἀμμιαν. ἐψεύδετο, ἔχων
 ἐνυτοῦς ὅτι εἶναι ὢν ἐν δὲ
 Φιλίππου δευτέρου; Αλέξ.
 φε-

cis? Sc 1. Alexandro qui-
 dem minorem esse me,
 Annibale autem præstan-
 tiorem, ut qui ipsum per-
 secutus fuerim, & ad tur-
 pem fugam compulerim.
 Quō igitur non impudēs
 iste videatur, qui cū Ale-
 xandro sese compareret, cui
 ne ipse quidē Scipio, qui
 istum deuici, comparare
 me ausim. M. Per Ioueni
 aqua dicis, Scipio, qua-
 propter primus quidem
 iudicetur Alexander, de-
 inde post illum tu, atq; tū
 si placer, tertius hic Han-
 nibal quippe qui nec ipse
 contemnendus existat.

Diogenis & Ale-
 xandri.

Quid hoc rei Alexan-
 der, ita ne defunctus es
 tu quoque, perinde atq;
 nos omnes? A L. Vides
 nimirum Diogenes, tam-
 en mirandum non est,
 si homo cum fuerim, de-
 functus sim. D I O. Num
 ergo Iupiter ille Hammō
 mentiebatur, cum te suū
 esse filium diceret, an ve-
 ro tu Philippo patre pro-
 gnatus eras? A L. Haud
 du-

dubie Philippo, neque enim
obijfsem, ſi Hammonē pa-
rente fuifsem progenitus.
D i o . Atqui de Olym-
piade etiam conſimilia
quædam ferebantur, puta
draconem quendam cum
ea fuiſſe congreſſum, vi-
ſumque in cubiculo, ex
eo gravidam peperiffe, te
porro Philippum errare,
fallique, qui ſe tuum pa-
trem eſſe crederet. A l e .
Audieram quidem & ipſe
iſta, quemadmodum tu,
at nunc video, neq; ma-
trem neque Hammonios
illos vates, ſani quicquam
aut vere dixiſſe. D i o .
Attamen iſtud illorum
mendacium Alexander,
ad res gerendas, haudqua-
quam tibi fuit inutile, p-
pterea quod vulgus te ve-
rebatur, metuebatque,
quum deum eſſe crede-
ret. Sed dic mihi, cui nam
tam ingens illud imperi-
um moriens reliquiſti?
A l e . Id equidem igno-
ro Diog. celerius enim ē
vita ſubmouebat, quā ut
eſſet ocium de illo quic-
quam ſtatuendi, præter id
vnum, quod moriens Per-
dicæ annulum tradidi.

Sed

Πιλάτπου θηλάδα οὐ γὰρ
αὐτὸ ἐπιθνήσκει Ἀμμωνίος ὡς
Διογ. καὶ μὲν καὶ πρὸς
τῆς Ολυμπιάδος ὅμοια ἱ-
λέγοντο, δράκοντα ὅμι-
λῃν αὐτῇ, καὶ βλέπειν αὐ-
τὴν τῇ αὐτῇ, ὅτε οὕτως σ-
τεχνῶμαι, τὸν δὲ Φίλιπ-
πον ἑξαπατῶμαι, οἴμι-
νοι πατέρας σου εἶναι. Α-
λέξανδ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκου-
ον ὡσπερ σὺ. γὰρ δὲ ὁρῶ ὅτι
οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἢ μήτηρ
οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων πρε-
φῆται ἔλεγον. Διογ. ἀλ-
λὰ τὸ ψεύδος αὐτῶν, οὐκ
ἀρκεῖν σοι ὡς Ἀλέξανδρος
πρὸς τὰ πράγματα ἐγί-
νετο. πολλοὶ γὰρ ἐπέπλεον
σου, διὸν εἶναι σε νομίζον-
τες. ἀτὰρ ἐπεὶ μοι, τίνα
πλὴν τοσαύτῳ ἀρχὴν κα-
ταλείπεις; Αλέξανδ. ἐκ-
οῖδα ὡς Διόγην. σὺ γὰρ
ἐφθασα ὅπως ψεύ-
σαι αὐτὰς. ἢ τοῦτο μέ-
νον, ὅτι Σπερτίονος
Περδικῆ τὸν δακτύλι-
ον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ
τίς

τὴ γὰρ ὧς Διόγενες; Διο.
 τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀντιμνήδιον
 εἶα ἐποίεις ἡ Ἑλλάς, ἄρτι
 σε παρρησιότα τῶν ἀρχαίων
 κολακασίας, καὶ πρὸς ἀ-
 τῶν αἰσούμενοι, καὶ πρὸς
 τῶν βαρβάρους. ἔτι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα
 θεῶς προσκύνει, καὶ νύκτας
 εὐχοδομούμενος, καὶ θυ-
 τεῖς ὡς δράκοντος ὑψὺ; ἀλλ'
 εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακε-
 δόνες ἔθαψαν; Αἰέξ. ἔτι
 ἐν βαβυλῶνι κῆμας τρίτην
 ταύτην ἡμέραν. ὑποχρεῖ-
 ται δὲ πολυμήκης ὁ ὑπασ-
 πικτής, ὡς ποτε ἀγάγη ἡχο-
 λῶν ἀπὸ τῆς Σοφίας τῆς
 ἐκ ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγόν με, θάψειν ἐκείνῃ,
 ὡς ἡρώμενος εἰς τῆς Αἴγυ-
 πτίων θεῶν. Διογ. μὴ γε-
 λῶσω ὧς Αἰέξας, ὅς ῥα
 ἐν αὐτῷ ἔτι σε μαρτυροῦ-
 ναι, καὶ ἐλπίζοντα Ἀνου-
 βά, ἢ Οσίριον γινέσθαι;
 πάλιν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὧς δι-
 έτατε, μὴ ἐλπίσης. οὐ γὰρ
 θέμις ἀνελθεῖν τσα τῆς
 ἀπαξ

Sed age, quid rides Dio-
 genes? D i o. Quid ni ri-
 deam? an non meministi
 quid Græci fecerint, quū
 nuper tibi arrepto impe-
 rio adularentur, princi-
 pemq; ac ducem aduersus
 Barbaros deligerent, non
 nulli vero in duodecim
 deorum numerum refer-
 rent, ac phana constitue-
 rent, ac deniq; sacra face-
 rent tanquam Draconis
 filio? Sed illud mihi dici-
 to, ubi te sepelierunt Ma-
 cedones? A l e x. Etiam-
 dum in Babylone iaceo
 tertium iam diem, porro
 Ptolomæus ille satellites me-
 us, si quando detur ocium
 ab his rerum tumultibus,
 qui nunc instant, pollice-
 tur in Aegyptum depor-
 taturum me, atq; inibi se-
 pulturum, quo videlicet
 vnus nam ex dijs Aegyp-
 tijs. D i o. Non possum
 non ridere Alexander, qui
 quidem te videam etiam
 apud inferos desipientē,
 sperantemque fore, ut a-
 liquando vel Anubis has,
 vel Osiris. Quin tu spes
 illas omittis ὁ diuinissi-
 me, neque enim fas est
 reuerti quemquam, qui

semel transiſerit paludē
 atq; intra ſpecus hiatum
 deſcenderit, propterea q̃
 neq; indiligens eſt Aea-
 cus, neq; contemnendus
 Cerberus. Verū illud abs
 te diſcere perueſtim, quo
 feras animo, quoties in
 mentem redit, quanta ſe-
 licitate apud ſuperos re-
 liſta, huc ſis profeſtus,
 puta corporis cuſtodibus
 ſatellitibus, ducibus, cum
 auri tanta vi, ad hoc po-
 pulis qui te adorabant,
 præterea Babylone, Ba-
 βυλῳ, immanibus illis be-
 luis, dignitate, gloria,
 deinde quod eminebas
 conſpicuus, dum vecta-
 reris, dum amiculo can-
 dido caput haberet re-
 uinctum, dum purpura
 circumamictus eſſes? nū-
 quid hæc te diſcrutiant,
 quoties recurrat animo?
 Quid lacrymaris ſtul-
 te? an non id te ſapiens
 ille docuit Ariſtoteles,
 ne res eas quæ à fortuna
 proficiſcantur, ſtabiles,
 ac firmas exiſtimares?
 A I E. Sapiens? ille quū
 ſic aſſentatorum omnium
 perditiffimus. Sine me
 ſolum Ariſtotelis facta
 ſciſſe

ἄπαξ διαπλευσάντων τῶν
 λίμνῶν, καὶ ἐς τὸ ἔσω τοῦ
 τομίου παρελθόντων. οὐ γὰρ
 ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ κέρ-
 βηρος εὐκατάφροντος. ἀπὸ
 καὶ δὲ ἡδέως αὐτὸν μάθοιμι πα-
 ρὰ σοῦ, πῶς φέρεται ἐπὶ
 αὐτὸν ἐπιθήσῃς ὅσῳ εὐδαίμο-
 νίαν ὑπὲρ γῆς Ἑσπερίων, ἀ-
 φῆσαι, σωματοφύλακας, καὶ
 ὑπασιγαστρίδας, καὶ σαρτράδας, καὶ
 χερσὸν τοσούτου, καὶ ἔθνη
 προσκυνοῦντα, καὶ Βαβυ-
 λῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ με-
 γάλῃ θρησκείᾳ, καὶ τιμῇ, καὶ
 δόξῃ καὶ τὸ δῖον ἔχειν
 εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδι-
 μένον ταινίᾳ λευκῇ τῶν κε-
 φαλῶν, πορφυρίδα ἐμπι-
 πορπημένον. οὐ λυγρὰ ταῦ-
 τὰ σε ὑπὸ τῶν μνηστικῶν ἰόν-
 τα; τί δακρύεις ὅ μάλιστα;
 οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Αἰ-
 ριστοτέλης ἐπαίδευσεν, μὴ ὅπως
 βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς
 τύχης; Ἀλλ' ἔξ. σοφὸς ἀπαι-
 τῶν ἐκείνους κολέκων ὁπτι-
 στικῶτος ὢν. ἐμὲ μόνον ἔα-
 σεν τὰ Αἰριςτέλους εἰδέναι
 ὅσα

ὅσα μὲν ἦτοσι παρ' ἐμοῦ,
 οἷα δὲ ἐπέσυλιν. ὥς δὲ
 κατιχῆτό μου τῇ παρὶ
 παιδείᾳ φιλοτιμίᾳ, θω-
 πύων, καὶ ἐπαιγῶν, ἀρ-
 τι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς
 καὶ τοῦτο μέρος ὄν τ' ἀγα-
 θοῦ, ἀρτι δ' ἐς τὰς πρά-
 ξεις, καὶ τὸν πλεῖστον. καὶ
 γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν
 ἦν εἶναι, μὴ ἀνυχώσι-
 το καὶ αὐτὰς λαμβάνων.
 γόνης δὲ Διογένης ἀνδρω-
 πος, καὶ τεχνίτης. πλεον
 ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπελέλυ-
 κα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ
 λυπεῖσθαι ὡς ὅτι μαγίστοις
 ἀγαθοῖς, ἀ κατηρεμῆσω
 μικροῖς γέμωσιν. Διογ.
 ἀλλ' οἶδα ὁ δρᾶσαις. ἄ-
 πορ γὰρ σοι τῆς λύπης ὑπε-
 ρήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε
 ἐλλείψεις οὐ φύεται, σὺ
 δὲ καὶ τὸ Λήθης ὑδάτος
 χυλὸν ὅπασσά μιν πίνεις,
 καὶ αὖθις πίνεις, καὶ περὶ ἁ-
 κίς. οὕτω γὰρ ἂν πάσης
 ὅτι τοῖς Λεϊστοτέλους ἀγα-
 θοῖς ἀνιῶμενος. καὶ γὰρ καὶ
 Κλ. εἰ-

scire quam multa à me pe-
 tierit. quæ mihi scripserit.
 deinde quæadmodum ab-
 usus sit mea illa ambitio-
 ne, qua cupiebam erudi-
 tione cæteris præstare, cū
 mihi palparetur interim,
 ac prædicaret me. nunc
 ob formam tanquā & ip-
 sa summi boni pars quæ-
 dam esset, nunc ob res ge-
 stas atq; opes, nā has quo-
 que in bonorum numero
 collocādas esse censebat,
 ne sibi vitio verteretur, q-
 eas acciperet. Plane præ-
 stigiōsus vir ille quidem
 erat, ac fraudulentus ὁ
 Diogenes, quanquam il-
 lud fructus scilicet ex il-
 lius sapientia fero, quod
 nunc perinde quasi sum-
 mis de bonis excrucior,
 ob ista quæ tu paulo an-
 te commemorasti. Di-
 At scin quid facies? of-
 tendā tibi molestiæ isti-
 us remedium. Quando-
 quidem in his locis vera-
 trum non provenit, fac ut
 Lethæi fluminis aquam
 anidis faucibus attrahens
 bibas, iterumque ac se-
 rius bibas, atq; eo pacio
 desines de bonis Aristo-
 telicis discruciarī. Verum

enim Cletum etiā illum
& Callisthenem video,
cumq; his alios cōplure-
is, raptum huc sese feren-
tes, quo te dūcerant pœ-
nasq; sumant ob ea quæ
quondam in illos cōmisi-
sti. Quare fac in alteram
hanc ripā te conferas, &
crebrius, ut dixi, bibas.

Alexandri & Philip- pi.

Non igitur inficiabe-
ris Alexander ex me pro-
gnatum te esse filium,
nam ad Ionem Hammo-
nem genus paternum re-
ferens, mortem non obi-
isses. A. L. A. Neque vero
nescius eram pater, Phi-
lippi Amynti me esse fi-
lium, sed quia ad res ge-
rendas sic mihi visum e-
rat conducere, commen-
to hoc usus sum vaticinij.
P. H. I. Quid ais? Con-
ducibile id tibi visum,
ut vatibus impostoribus
fallendum te exponeres?
A. L. A. Non isthuc, sed
barbaros in mei admirati-
onem tractos facilius hoc
prætextu nostro subdidi-
mus imperio, cum nemo

γνους

κλέϊτον ἐκείνον ὄρω, καὶ
καλλιθέην, καὶ ἄλλους
πολλοὺς ὅτι σὲ ὀρμῶντας,
ὡς διασπάρωντο, καὶ ἀμύ-
ναντο ὧν ἴδρασας αὐτὲς.
ὥστε πρὶν ἑτέραν σὺ ταύτην
βάδιζε. καὶ πῶτε πολλὰ κίς,
ὡς ἴφλω.

Αλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

Νυνὲ μὲν ὁ Αλέξανδρε,
οὐκ αὖ ἕξαρος γένου, μὴ
οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐ γὰρ
αὖ ἐπιθνήσκεις, Αμμαντὸς
γὰρ ὢν. Αλέξ. οὐδ' αὐτὸς
ἠγνόουν ὁ πατήρ, ὡς Φι-
λίππου τοῦ Αμμῶτου υἱὸς
εἶμι, ἀλλ' ἰδιζάμενον τὸ μαν-
τευμα, ὡς χήσιμον εἶναι
τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.
Φιλ. πῶς λέγεις; χήσι-
μον ἰδοὺ σοι, τὸ παρὲν-
χον σεαυτὸν ἕξαπατηθη-
σόμενον ὑπὸ φῶν προφητῶν;
Αλέξ. ἔ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρ-
βαροι καταπλάγυσάν με,
καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀντίστατο.
οἰδ-

οἱ μὲν οὖν διῶν μάχεσθαι. ὥς
 ῥῶν ἐκράτου αὐτῶν,
 Φιλ. τίτων ἐκράτησας σύ
 γα ἀξιόμαχον ἀνδρῶν, ὅς
 δειλοῖς ἀεὶ σωλυέχθης,
 τοξάρια, καὶ πηλτάρια,
 καὶ γέγραφα οἰσύνει περὶ βέλ-
 ῳροισι; Ἑλλήνων κρατεῖν
 ἔργον ἔω, Βοιωτῶν καὶ Φω-
 κίων, καὶ Ἀθηνάων, καὶ
 τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν,
 καὶ τὸν Θηβαίων ἰσ-
 ποτον, καὶ τὴν Ἠλείων ἀ-
 κορτίδα, καὶ τὸ Μαν-
 τινέων πηλτασικόν, ἢ Θρά-
 κας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ
 Παιονίας χειρώσασθαι, ταῦ-
 τα μεγάλα; Μήδων δὲ,
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀν-
 δρῶν, καὶ ἀβρῶν. οὐκ
 οἶδα ὥς πρὸ σοῦ μύριοι
 μετὰ Κλειάρχου ἀνελθόν-
 τες, ἐκράτησας, οὐδ' εἰς
 χῆρας ὑπομεινάντων ἐλ-
 θὲν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
 ἢ τέλειμα ὑξικνῆσθαι,
 φυγόντων. Ἀλέξανδ. ἀλλ'
 οἱ Σκύθαι γε ὧ πάτερ,
 καὶ

vnus viribus nostris ha-
 Genus resistere, quippe
 hac sola opinione ducti,
 quod aduersus Deum sibi
 esset praeliandum. P H 1.
 Quos tu igitur tanto co-
 natu dignos, usq; vicisti?
 qui cum timidis illis arcu-
 lis, peltarijs, ac gerris vi-
 minceis pugnare solit⁹ sem-
 per congressus es? Atqui
 Græcos armis domare,
 Bæotios, Phocenses, A-
 thenienses, & id genus al-
 lios, operis fuerat strenui
 atque magnifici. Arca-
 dum insuper sustinere ar-
 maturam, equitatū Thef-
 salum, Eleorum iacula-
 tores, Mantineos peltis
 instructos, aut cum Thra-
 cibus Illyricis, Pæonibus-
 ue manum conferere, o-
 perosum profecto atque
 arduū id fuisset imprimis.
 Cæterum Medos, Persas
 & Chaldaeos delictos ac
 plurimo auro conspicuos
 non satis compertum ha-
 beo, quonam modo an-
 te te, duce Clearcho mil-
 le viri bello adorti ex-
 pugnarint, ferde in fu-
 gam actos antequam ad
 manus ventum fuisset.
 AL. At vero Scythæ pa-
 ter,

ter, & Indici elephantes
res sunt non vsq; adeo ab
iectæ & contemptibiles. Et
tamen neq. concitatis in-
ter ipsos intestinis odijs,
neq; per prodicionem mi-
hi venundari passus sum
victoriã. Sed neq; deier-
ui vnquam, aut per nugas
a pollicito recessi, fidemq.
solui victoriæ gratia. Ad-
de, quod & Græcos ali-
os sine sanguine in dedi-
tionem accepi, Theba-
nos autem fortassis ipse
audisti, quomodo aggres-
sus fuerim. Π. η. 1. Noui
hæc omnia ex Clito, quæ
tu inter epulas, eo quod
nomen meum celebra-
ret, & meas res gestas
cum tuis conferre aude-
ret, traiecit per corp^u te
lo, tum iugularas. Tu
vero & Macedonicã chla-
mydem abijciens, can-
dyn, Persicum amictum,
recepisti (ut aiunt) & tia-
ram rectam. Vt ne inte-
rim commemorem, quod
à Macedonibus, viris vri-
que liberis, adorari debe-
re te in animum duxeris.
Et qui, quod maxime
omnium erat ridicu-
lum, hominum abs te vi-
cto-

καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες ὅν
ἐκ καταφρόντων τί
ἔργον. καὶ ἡμῶς οὐ δια-
σχῶας αὐτοὺς, οὐδὲ προ-
δοσίας ἀντούμενος τὰς
νίκας, ἐκράτουσ' αὐτῶν.
οὐδ' ἐπιδέχμετα πώποτε,
ἢ ὑποχόμενος ἐλευσά-
μην, ἢ ἀπικόν ἐπιδέ-
ξι τὸ νικᾶν ἔνικα. καὶ
τὰς Ἑλλήνας δὲ, τὰς μὲν
ἀνάμωτι παρέλαβον. Θη-
βαίους δὲ ἴσως ἀκούεις
ὅπως μετέηλθον. Φιλ. οἶ-
δα ταῦτα πάντα. Κλεῖ-
τος γὰρ ἀπήγειλέ μοι,
ὃν σὺ τῇ θορακίᾳ διελά-
σας μετὰ δειπνοῦντα,
ἐφώνευσας, ὅτι με πρὸς
τὰς σὰς πράξεις ἐπαινε-
σαι ἐτέλημτε. σὺ δὲ καί
τῷ Μακεδονικῷ χλα-
μύδα καταβαλὼν, καν-
δυ ὥς φασι μετέειδον,
καὶ τιάραν ὀρθῶς ἐπέδον,
καὶ προσκυνοῦντα ὑπὸ
Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέ-
ρων ἀδελφῶν ἡξίους. καὶ τὸ
πάντων γελοῦτατον, ἡμί-
μου

μοι τὰ τῆς νικηρέων.
 ὃν γὰρ λέγει ὅσα ἄλ-
 λα ἑξαξας, λείουσι συγ-
 ματακλείων πεπαιδευμέ-
 νους ἀνδρας, καὶ γάμους
 ποιοῦτους γαμῶν, καὶ
 ἡφαιστίονα ὑπεραγαπῶν.
 ἐν ἐπὶ τῇσιν μόνον ἀκού-
 σαι, ὅτι ἀπέχου τῆς
 τοῦ Δαρείου γυναικὸς κα-
 λῆς οὐσης, καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ, καὶ τῆς θυγα-
 τέρων ἐπιμελήδης. βασι-
 λικὰ γὰρ τούτα. Ἀλέξ.
 τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὧ πά-
 τερ οὐκ ἐπαινέεις, καὶ τὸ
 ἐν Οξυδράκας πρῶτον
 καθάλασσαι εἰς τὸ ἐντὸς
 τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦ-
 τα λαβεῖν τραύματα; Φιλ.
 οὐκ ἐπαινῶ τούτο ὧ Ἀ-
 λέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώ-
 σκειναι ποτὲ τὸν βασιλέα,
 καὶ φερκινδυνεύειν τοῦ
 κράτος, ἀλλ' ὅτι σοι τὸ
 οὗτο ἥκιστα σωέφρον. δε-
 ῶς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ-
 ποτε τρωθείης, καὶ βλέ-
 πειν

Aetorum mores. ignitatus
 es. Tempere mihi, ne me-
 morē alia, quæ turpiter ad-
 miseris in leonum claustra
 inclusis doctis viris, & pu-
 ptijs talib. peractis. Qd' q;
 Ephæstionei plus quam
 esset satis, amaris. Vnum
 est quod solum laudo abs-
 te gestum, in Darij vxore
 videlicet, forma præstan-
 te, quia ab illius comple-
 xu abstinueris, & genitri-
 cis illius, atque filiarum,
 ne vim paterentur, curam
 susceperis. Reginum cer-
 te id opus extitit, quod
 tum facilitasse te accepim-
 us. A L E X. Quó au-
 tem tibi non probatur pa-
 ter, quod in Oxydracis
 gente Indica lubens me
 in periculum conieceroim,
 atque acceptis plurimis
 vulneribus, muros pri-
 mus omnium transilierim
 P H. Non probo, Ale-
 xander. Neque id, quia
 pulcrum esse negem, vul-
 nerari quandoque im-
 peratorem, & in subeun-
 dis periculis prætentā-
 re viam, sed quia ex re
 tua isthac erat minime.
 Siquidem pro deo habi-
 tus, quos, oro, risus præ-
 be-

bebas spectatoribus quā-
do post acceptū vulnus,
ab exercitu magno tu-
multu direptus, mœrens
ac euidans sanguine flui-
tabas? Addeque Iupiter
Hammōn tanquam præ-
stigiator quispiam, & va-
næ propheta, reus men-
daci; palam tum argue-
batur. Non enim video
qualiter risum contine-
at, qui Iouis filium vide-
ris animū deijcere, & in
desperatione rerum ef-
fragitare medicorum au-
xilia. Denique quum tan-
dem iam mortē obieris,
quē credas obsecro, qui
conflictam illam adoptio-
nem, qua Iouis dictus es fi-
lius, non carpat maledi-
ctis? Potissimum ubi dei
isus cadauer porrectum
iacere, turgidum sane, iu-
cta aliorum corporū mo-
rem contractu suo omnia
labefactans, aspexerit. Cæ-
terum quod ais Alexan-
der, tibi fuisse conduci-
bile, quo facilius rerum
potireris, id profecto
multū tibi gloriæ ex bene-
etiam ac strenue gessis
eripuit. Nam quanquam
indigniter multa, tamen
dij

σεῖν σε φορέσειν τοῦ πα-
λέου ἐκκοιζόμενον, αἶ-
ματι ῥέμενον, ὀμᾶζον-
τα δὲ τὸ πρᾶγματι,
ταῦτα γέλωσ ἰὼ τοῖς ὀ-
ρώσι. καὶ ὁ Ἀμμόν, γό-
ης, καὶ ψευδομαντικῇ ἡ-
λέγχεται, καὶ οἱ σφοδρῆ-
ται, κόλακται. ἢ τίς οὐκ
αὖ ἐγέλασεν, ὁρῶν τὸν
τοῦ Διὸς υἱὸν λεπτοψυ-
χοῦντα, δίδμενον τῇ
ιατρῶν βοῇ; νῦν μὲν
γὰρ ὅποτε ἤδη τέθνηκας,
οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι
τὰς τῶν ἀσπασίῃσιν ἐκεί-
νῳ ὀπκιετομουῦντας, ὀ-
ρώντας τὸν νικῶν. τοῦ
Διὸς ἐκτάδιον κείμενον,
μυδῶντα ἤδη καὶ ὕψι-
δικότα, κατὰ νόμον
σωμάτων ἀπάντων; ἄλ-
λως τε, καὶ τὸ χεῖσι-
μον ὃ ἔφησ Ἀλέξανδρε.
τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν
ῥαδίως, πολὺ σε τῆς
ἀξίας ἀφηρεῖτο τῷ κα-
τορδουμένῳ. ταῦ γὰρ ἰ-
δοὺς ἐσθίεις ὑπὸ Διὸς
γίν-

γινέσθαι δοκεῖ. Αλέξανδρ.
οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἀν-
δρες οἱ περὶ ἐμοῦ, ἀλλ'
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐ-
νάμιλλοι τιθέασί με. καὶ
τοὶ πρὸς Ἀργεὺς ἐκείνῳ
οὐδ' ἑτέρου ἐκείνων λα-
βόντες, ἐγὼ μόνος ἐχει-
ρωσάμην. Φιλίπ. ὁρᾷς
ἔτι ταῦτα ὡς ὑὸς Ἀρ-
μῆτος λέγεις, ὅς Ἡρακλεῖ
καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις
σὺ αὐτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ
ὦ Αλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύ-
φον ὑπομαθήσῃ, καὶ γνώ-
σῃ σὺ αὐτὸν, καὶ σωῆς ἦν
τιμρὸς ὢν;

Αχιλλεύς καὶ
Ἀντιλόχου.

Οἷα πρῶτον Αχιλλεῦ
πρὸς τὸν Οδυσσεῖα σοὶ ἔ-
ρεται περὶ τοῦ θανάτου,
ὡς ἀγνῆ καὶ ἀνάξια τῶν
διδασκάλων ἀμφῶν, Χεί-
ρωνος τε καὶ Φοίνικος. ἁ-
κροβήμιον γὰρ ὅπλον ἔ-
φης βούλειται ἐπάρουρος
ὢν.

dixi longe inferiora age-
re visus, vacillare ob hoc
iudicatus es, & tota ra-
tione deficere. A. Haud
quaquam de me isthuc
sentiant mortales. Sed
cum Hercule me & Bac-
cho conferunt, veluti
æmulum, parique cum
illis gloria certantem.
Nam & Arnum, à neu-
tro etiam illorum armis
subactum, ego facile ce-
pi. PH 1. Et iamdum vi-
deris ista vti Hammonis
filius dicere? quando nec
Baccho quidem cedis,
aut Herculi, sed nec eru-
bescere nosti Alexan-
der, solitamue dedisce-
re arrogantiam, teipsum
deinde noscere, vel iam
tandem sapere, etiam si
serius, ubi fato occu-
bueris.

Antilochi & Achil-
lis.

Quænam sunt illa A-
chilles, quæ tu Vlyssi iam
primum commemoran-
do in mortem executus
es, ut minime generosa,
ac Chirone atque Phœ-
nice, quibus tu aliquan-
do visus es præceptoribus

L 5 parum

parum digna. Audiui. n. magis ex re tua futurum tibi videri si velis agricolæ mun⁹ obiens, inopi cui nec vict⁹ suppetat, loces operâ, quam ut omnib. vita sanctis domineris. Quasi rudis quidam plebeius, ex media Phrygia ortus, atq; immodico insuper et iâ vitæ affectator diceret ferendum forte id esset, atque condonandum non-nihil rusticitati. Verum ex Peleo prognatum, & ex omni heroû numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectam & humilem de se ipso descendere opinio-nem, scdum sane atq; pudendum imprimis, deniq; ijs quæ in vita strenue gesseris equidem haud scio quô ista conveni-ant. Nam dum in Pythio regnare tibi ad senectam usque licuisset, citra gloriam tamen, tu gloriosam oppetere mortem maluisti, quam potiri regna. A c. At ô Nestoris fili, nondum etiam tum feceram rerum earum periculum, & quid cui præferrem ignorans glorio-
lam

ων, διατεύειν παρὰ τινι τῷ ἀλλήρῳ, ὃ μὲν βίοντος πολὺς ἐστὶ μᾶλλον, ἢ πάντων ἀνέσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὐκ ἀβουλῇ τινα φεύγα δειλὸν, καὶ πέρας τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωντος ἴσως ἐχέτω λήγειν. τὸν Πηλεὺς δὲ ὤν τὸν φιλοκινδυνώτατον ἑρῶν ἀπάντων, τῶκεν δὲ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὰ ἀισχυῶν, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ. ὥς ὕξον ἀκλιῶς ἐν τῇ φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἔχων περὶ πολλὸν τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Αχιλλεύς. ὃ πᾶς Νέστωρ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῇ ἐνταῦθα ᾗ, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ἐπὶ τιρον ὡς ἀγνοῶν, τὸ δύσινον ἐκείνο δοξάζειν περὶ τίμων τοῖς βίου. νῦν δὲ σωῖμαι ἤδη, ὡς ἐκείνην μὲν

νῦν μὲν ἀναφύλλῃ, εἰ καὶ
 οὔ, τι μάλιστα οἱ ἄνθρωποι ἔα-
 ν φθίσουσιν. μετὰ νικητῶν
 δὲ, ὁμοτιμία. καὶ οὔτε
 τὸ κάλλος ἐκείνο ὃ Ἀντί-
 λοχῆ, οὔτε ἡ ἰσχυρὴ πά-
 ρσις, ἀλλὰ κείμεθα ἅ-
 παντες ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
 ζόφου ὅμοιοι, καὶ κατ'
 οὐδέν ἑλληλῶν διαφέ-
 ροντες. καὶ οὔτε οἱ τῶν
 Τρώων νικητῶν δεδασίμι,
 οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν Σε-
 ραπύουσσιν. ἰσχυροῖα ἢ
 ἀκριβοῦς, καὶ νικητὸς ὁ-
 μοίος, ἢ μὲν κακὸς, ἢ
 δὲ καὶ ἐδωλός. ταῦτά με
 ἀνίστα, καὶ ἀχθομαι, ὅ-
 τι μὲν θνητεύω ζῶν. Ἀν-
 τίλοε. ὅμως τί οὖν αὖ-
 πρις πάθος ὃ Ἀχιλλεῦ;
 ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύ-
 σει, πάντως ὑπερβήσκειν
 ἅπαντας. ὥστε καὶ ἐμ-
 μένειν τοῦ νόμου, καὶ μὴ
 ἀνίστασθαι τοῖς διατεταγ-
 μένοις. ἄλλως τι, ὅρῃς
 τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σέ,
 ὅσῳ οἶδε; μετὰ μικρὸν
 δὲ

lam hanc infelicem pro-
 nebam vitæ. Atqui sero.
 iam tandem intelligo quâ
 egerim prudenter. Apud
 viuos enim reperies for-
 te, qui res bene gestas ce-
 lebrent literarum monu-
 mentis, sed hic apud ma-
 nes non video quod frugife-
 rum opus effecerim, ubi v-
 nus est honor omnium. Sed
 neque vires iam assunt corpo-
 ris Anti. aut forma, inter-
 cederunt omnia, pari rerum
 statu visuntur omnia, nul-
 lum sapientie, aut alteri
 rei discrimen est. Adde
 quod nulli iam ex Troia-
 norum mortuis formi-
 dabilis sum, nemini græ-
 corum venerandus, pro-
 fus oranium de mortuis
 existimatio est. siue boni
 fuerint siue improbi. Hæc
 sunt quæ me angunt &
 misere sollicitant, & ob
 quæ doleo, quod non
 potius loco operas & vi-
 uo. A C H. quid agat, qui
 spiam? quando sic natu-
 ra comparatum est, ut
 omnes prorsum cogantur
 semel vitam relinquere,
 quæ lex cum id uniuersum
 iam obtinuit, nec
 abrogari villo modo que-
 at,

a: patienter hanc feras oportet. Caterum aspice nos, quotquot penes te sumus, denique & Vlysses quoque post pusillum adueniet. Vnde solatium tibi merito afferet societas, id quod & alijs in rebus plerumque vsu venire solet. Non enim solus videris in hac mala coniectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios plerosque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede seruiant. A C H. Sociorū hęc quidem admonitio est, verū haud scio quo pacto eorum quę in vita aguntur, memoria, impendio me excruciat. Arbitror autē & vestrum vnumquemque ita affici, etiamsi non palā confiteamini, nequiores sane in eo, q̃ tacite huiusmodi per quietem toleratis. A N T. Non equidem Achilles, sed longe tibi pręstam⁹ quippe qui intelligimus quam sit inutile,

δὲ καὶ Ὀδυσσεύς ἀφίξιται πάντας. Φέρει δὲ παρθενίαν καὶ ἡ κοινονία τοῦ ἀνδραγαθοῦ, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν σκεπάζειν. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μιλέαχρον, καὶ ἄλλους θρυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ αὖ οἶμαι δύναιτο ἀνελθεῖν; εἰ τις αὐτοὺς ἀναπέμψῃ θητεύοντας ἀκλήροις καὶ ἀλίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς. ἱταίρην μὲν ἡ παρθέσις. ἔμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη ἔσθ' ὑπὲρ τὸν βίον ἀνίσταται. οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογῇτε, ταύτην χεῖρους ἔσθ', καθ' ἥσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Ἀντίλοχος. οὐκ. ἀλλ' αἰμείνους ὃ Ἀχιλλεὺς τὸ γὰρ ἀναφιλίε τοῦ λήγειν ὁρῶμεν. σιωπᾷ γάρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδωται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλῳτα ὀφθαλμῶν ὥσπερ σὺ, τοῦ

τοιαῦτα εὐχόμενοι.

Διογένηος καὶ Ηρα-
κλέους.

Οὐχ Ηρακλῆς ἔτ' ἐστι ;
οὐ μὲν οὖν ἄλλος μὰ τὸν Η-
ρακλῆα. τὸ τόξον, τὸ ῥό-
παλον, ἡ λειοντὴ, τὸ μέγε-
θος, ὅλος Ηρακλῆς ἔστι,
ἥτα τίθνηκε Διὸς υἱὸς ὢν ;
εἰπέ μοι ὃ καλλίστη, νεκρὸς
εἶ ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔδυσεν ὑ-
πὲρ γῆς, ὡς θεῶ. Ηρα-
κλῆς. καὶ ὁρῶς ἔδυσεν.
αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ηρακλῆς
ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σιμύ-
εσι, καὶ ἔχει καλλίσφυ-
ρον Ἡβλιν. ἐγὼ δ' ἔδω-
λον ἐμὶ αὐτοῦ. Διογέ-
νης. πῶς λέγεις εἰδω-
λεν τοῦ θεοῦ ; καὶ δυνά-
τ' ὃν ἔξ ἡμισείας μὲν τι-
να θεὸν εἶναι ; τιθεῖσθαι
δὲ πρὸς ἡμίσει ; Ηρακλῆς.
ναί. οὐ γὰρ ἐκείνος τίθνη-
κεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν
αὐτοῦ. Διογ. μαρτά-
τω. ἀντανδρόν σε πρὸς
Πλού-

tile, de ijs rebus verba fa-
cere. Silere enim & æquo
animo sustinere omnia,
quæ accidunt, datum no-
bis est, ne tibi affectu isto
similes ipsi quoq; ridiculi
omnib. merito videamur.

Diogenis & Hercu-
lis.

Nunquid Hercules hic
est ? Haud quisquam me
hercule alius. arcus, cla-
ua, pellis leonina, ma-
gnitudo ipsa, totus deni-
que Hercules est. Igitur
ē vita decessit, qui Iouis
erat filius ? Dic quaeso ὃ
victoriosè mortuus ne es ?
Ego enim cum terræ su-
peressem, tibi haud se-
cus quam deo sacrificavi.
H a κ. Recte quippe sa-
crificasti. Hercules enim
ipse in cælo vna cum dijs
immortalibus consistit,
Hebem apud se habens
cruribus formosissimam
Ego vero q te alloquor,
sua sum umbra. D i o G.
Quidnam dicis amabo ?
umbra ipsius dei ? Fieri e-
nim potest, altera eundē
ex parte deum esse, altera
vita decessisse ? H a λ c.
Vi-

Utique. Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego duntaxat imago ipsi sum. D I. Intellego rem, Te virum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. H a. κ. Sic res se habet. D I o. Quopactō igitur callidissimus cum sit Aeacus, te ne quaquam illum esse non novit, sed admissit tanquam supposititium Herculem. H a. Quoniam ille ipse esse videor. D I o. Vera autumas, nam ita persimilis es, ut si ille ipse sis. Caveas igitur ne contra sit ut tu quidem Hercules existas, imago vero apud deos immortalis Hebem in uxorem duxerit. H a. π. Audax nimis es atque loquax: & nisi à scommatibus, quae in me iacis, abstinueris, senties quamprimum qualis dei imago sis, arcus enim nudus est atque paratus. D I o. Cur autem de cetero te timeā, quum semel mortuus sum? Sed per tuum Herculem dic quaeso, dum ille vivebat, cras ne vna cum ipso, & tunc imago existeris, aut

vixis

Πλούτωνι. παρέδωκεν αὐτὸν ἑαυτοῦ. καὶ σὺ νῦν αὐτὸν ἐκείνου τεκέος εἶ. Ηρα. τοι οὗτό τι. Διογ. πῶς οὖν ἀκρίβως ὥς ὁ αἰακός, οὐκ ἔγνω δὲ μὴ ὄντα ἐκείνον, ἀλλὰ παρέδωκεν ὑποβλήματον Ηρακλέα πατήρτα. Ηρακλ. ὅτι ἐώκειν ἀκρίβως. Διογ. ἀλλὰ δὴ λέγεις. ἀκρίβως γὰρ ὥς αὐτὸς ἐκείνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον εἶ. σὺ μὲν εἶ ὁ Ηρακλῆς, τὸ δὲ εἶδωλον γάμικε τῷ Ηέλω ὅτι τοῖς θεοῖς. Ηρακλ. θρασυς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα οἶον θεοῦ εἶδωλον εἶμι. τὸ μὲν τόξον γυμνόν, καὶ πρόχειρον. Διογ. ἐγὼ δὲ, τί αὖ ἐτι φοβούμειν σε, ἀπαξ τὴν γυναικαῖς ἀτάξας εἶπέ μοι φῶς τοῦ σου Ηρακλέους, ὁπότε ἐκείνος ἔζη, σιωπῆς αὐτοῦ, καὶ τότε εἶδωλον ὡς ἢ εἶς μὲν ἦτα πρὸς τὸν βίον, ἐπεὶ δ' αὖ-

δι' ἀπιδάσκει, διαμεθύν-
 τες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέ-
 πιατο, σὺ δὲ τὰ ἰδωλόν,
 ὥσπερ ἐκὸς ἑῷ, εἰς ἄδου
 πάσῃ; **Ηρα.** ἐχέω μὲν
 μέδ' ἀποκρίναι, πρὸς αἵ-
 δρα δ' ὀπίτηδες ἐρεχλουῶ-
 τα. ὅμως δ' αὖ καὶ τοῦτ'
 ἀκουσέν. ὅπῃ μὲν **Αμ-**
φίτρυονος ἐν τῷ **Ηρακλεῖ**
ἑῷ, τοῦτο τέθνηκε, καὶ
 εἰμι ἐγὼ ἐκείνο παῦ. ὁ
 δὲ ἑῷ τοῦ **Διὸς**, ἐν οὐρα-
 νῷ σώσει τοῖς θεοῖς. **Διο.**
σαφῶς νῦν μάθαιω.
 Δύο γὰρ φῆς ἕτερον ἢ **Αλκ-**
μήνην κατὰ τὸ αὐτὸ **Ηρα-**
κλέας, τὸν μὲν ὑπ' **Αμ-**
φίτρυονι, τὸν δὲ παρὰ
 τοῦ **Διὸς**. ὥς ἐλπί-
 δεῖσι διδύμοι ὄντες ἐμο-
 γμήτριοι. **Ηρακλ.** οὐκ ὦ
 μάταιε. ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμ-
 φω ἦμεν. **Διογ.** οὐκ ἔστι
 μάθῃς τοῦτο ἰδεῖν, σω-
 ζέτους δ' ὄντας **Ηρακλέ-**
ας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἰπ-
 ποκένταυρος τις ᾔηται, εἰς
 ἕν συμπεφυκότις, ἀνθρώ-
 πος

vnus quidem eratis in vi-
 ta: posteaq̃ autem è vita
 decessistis, separari, ille q̃-
 dem ad deos immortales
 aduolauit, tu vero vmbra,
 vt dignum videtur, ad in-
 feros aduenisti? **H e r a c l.** Et
 si fas equidem foret, ne-
 quaquam respondere vi-
 ro sophisticè percunctan-
 ti, attamē aures quoq; ad
 hos porrigas. Quicquid
 enim Amphitryonis in
 Hercule erat, id ipsū mor-
 te affectum est, q̃ nempe
 ego sum (vt dixi) totum,
 quod autem ex Ioue e-
 rat, cum dijs immorta-
 libus conuersatur. **D i o.**
 Perspicue nunc intelligo,
 autumas enim eadem vi-
 ce Alcmenam duos pepe-
 sisse Hercules, vnum qui-
 dem ex Amphitryone,
 alterum vero ex summo
 Ioue, ex quo factum est,
 vt gemini vnus matris
 utero lateretis. **H e r a c l.**
 Nequaquam ὁ insāne.
 idē profecto ipsi eramus
 ambo. **D i o.** Neque ad-
 huc ad intelligendum id
 facile est, duos Hercu-
 les in vnum esse compo-
 sitos, nisi quis dicere,
 vos tanquam Hippocen-
 τaurum

tantum in vnum fuisse
copulatos hominem vide
licet, & deum. H a x.
Annon & homines eodē
pacto ex duobus compo-
ni tibi videntur, animo vi-
delicet & corpore? Vnde
quid prohibet animum
quidem ipsum ex summo
Ioue natum, adesse cœlo,
me vero mortalem ad in-
feros venisse? D i. Vtiq;
elegāter hæc disservisses,
ô optime Amphitryonia-
de, si corpus hac tempe-
state esses, sed incorpore-
es imago, itaq; periculum
est, te triplicem iam fecis-
se Herculem. H a x c.
Quonam modo triplicē?
D i o. Hoc quidem mo-
do, nam si vnus in cœlo
existit, tu vero apud nos
imago, corpus autem in
Oeta, iam in puluerē ver-
sum, hæc tria iam sunt,
animaduertas igitur ve-
lim, quem tertium corpo-
ri esse intelligas patrem.
H a x. Audax es, atque
sophista, sed quod nomen
tibi est? D i o. Diogenis
Sinopei imago, ipse au-
tem, per Iouem, minime
cum dijs immortalibus,
sed cum mortuorum o-
ptimis

σοι καὶ θεός. H a x. οὐ γὰρ
καὶ πάντες οὕτω σοι δο-
κοῦσι συγκαῖσθαι ἐν δι-
ῶν, ψυχῆς καὶ σώματος;
ὥστε τί τὸ καλὸν εἶναι, τιμὴν
μὲν ψυχῆς ἐν οὐρανῷ εἶναι,
ἡπτερὶ καὶ Διὸς, τὸ δὲ θνη-
τὸν ἐμὲ ἐκπαρὰ τοῖς τι-
μῆς; Διογ. ἀλλ' ὃ βέλ-
τιστε Ἀμφιτρυωνιάδῃ, κα-
λῶς αὖ ταῦτ' ἔλεγες, εἰ
σῶμα ἦν αὐτῶν, τιμὴ δὲ ἀσώ-
ματον εἶδωλον εἶ. ὥστε κίτ-
τιον οὐκ ἔστιν ἡδὴ
ποιήσει τὸν Ἡρακλέα. H a x.
ὥς πεπλουῖ; Διο. ὡδέ-
πως. εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐ-
ρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῶν σὺ τὸ
εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν
Οἷτῃ κόνις ἡδὴ γέροντον,
πρία δὴ ταῦτα γίνεται καὶ
σκάπειδ' ὅτι δὴ πατέρα
πρίτοι ὁπποῖός τις τὸ σῶμα-
τι. H a x. θρασύς τις εἶ, καὶ
σοφιστής. τίς δὲ καὶ ἔνι τυγ-
χάνεις; Διο. Διογήμενος τοῦ
σπινθέως εἶδωλον, αὐτὸς
δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανά-
τοις θείῃσιν, ἀλλὰ τοῖς βέλ-
τιστοις

τίστοις νικρῶν σώημι, Ομήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν.

rimis conuersor, Homerum, atque huiuscemodi fabulas deridens.

Πρωτεσιλάου καὶ
Ταντάλου.

Menippi & Tantal-
li.

Τί κλέεις ὦ Τάνταλε;
ἢ τί σε αὐτὸν ὕδωρ, ὅτι τῇ λί-
μνῇ ἐσῴς; Τάν. ὅτι ὦ Μέν-
νιππε, ὑπέλωλα ὑπὸ τῷ δι-
ψου. Μεν. οὕτως ἀργός εἶ,
ὥς μὴ ὀπκύνῃαι πιεῖν, ἢ καὶ
τὸ Δι' αἰετῶν κούλη τῇ
χειρὶ; Τάν. οὐδὲν ὀφίλος εἰ
ὀπκύνῃαιμι. Φύγει γὰρ τὸ
ὑδωρ, ἐπὶ δ' αὖ πρὸς οὐρανὸν αἰ-
δουταί με. ὡς δέποτε καὶ
αἰετῶμαι, καὶ προσπύεσθαι
τῷ σώματι, οὐ φθάνω βρέ-
ξαι ἄκρην τὸ χεῖλος. καὶ
διὰ τῶν δακτύλων διατρύνειν,
οὐκ οἶδ' ὅπως οὐθίς ὑπελεί-
πει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου.
Μεν. τρέφεις τι πάθος ὦ
Τάνταλε, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί
γὰρ δὲν τοῦ πιεῖν; ἐν γὰρ σώ-
μα ἔχεις. ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν
Λυδίᾳ που τέλειται, ὅστις
καὶ

Quid ciulas ὦ Tantalē,
aut quid tuam deploras
fortunam, Regno immi-
nens? T A N T A L. Quoni-
am si enecor Menippe.
M E N. Vtique adeo piger
es atque iners, ut non vel
propius incumbens bibe-
re possis, vel caua vola
hauriens? T A N. Nihil
protecero si procumbam,
refugit enim aqua simul-
atque me propius admo-
ueri senserit, quod si quan-
do hausero, utique coner
applicare, prius effluxit,
quā summa rigem labia.
Atque inter digitos efflu-
ens aqua, haud scio quo-
modo rursus manum me-
am aridā relinquit. M E -
N I P. Prodigiosum quid-
dam de te narras Tantalē,
verum dic mihi isthuc ip-
sum, quorsum opus est bi-
bere quū corpore careas,
nū illud quod esurire po-
terat, aut sitire, in Lydia
sepultum est. Caeterum

M tu

tu quum sis animus, quina-
 nam posthac aut sitire
 queas aut bibere. T A N.
 Atqui hoc ipsum suppli-
 cij genus est, ut anima per
 inde quasi corpus sit, ita
 sitiat. M A N. Age, hoc ita
 habere credamus, quan-
 doquidem affirmas te siti
 puniri. At quid hinc acer-
 bi tibi poterit accidere?
 Num metuis ne potius
 inopia moriari? At equi-
 dem haud video alteros
 inferos, si quis hos relin-
 quat, neque locum alium
 in quem morte demigret
 quispiam. T A N. Recte tu
 quidem dicis, verum hoc
 ipsum supplicij genus est,
 sitire, quum nihil sit op^{us}.
 M A N. Desipis Tantale,
 & vti verum tibi fatear,
 non alio potu videris ege-
 re quàm veratro mero,
 nam diversum quiddam
 pateris, ijs quos canes ra-
 biofi momorderint, ut q
 non aquam quemadmo-
 dū ille sed sitim horreas.
 T. Ne veratrum quidem
 recusarim bibere Menip-
 pe si liceat modo. M. Bo-
 no es animo Tantale, cer-
 tum habens nunq̃ fore,
 ut vel tu, vel reliquorum
 mani.

καὶ ποτιῶ καὶ διψῶ ἰδούα-
 τὸ. σὺ δὲ ἢ ψυχὴ, πῶς αὖ ἐπὶ
 ἢ διψῶς, ἢ πῖνεις; Τάν.
 τοῦτ' αὐτὸ ἢ κόλασίς ἐστι, τὸ
 διψῶ μου πῶς ψυχῶ ὡς
 σῶμα οὔσαν. Μέν. ἀλλὰ σῶ-
 το μὲ οὕτω πιστεύσομαι, ἐπὶ
 φῆς τὰ δέψῃ καλὰ ζῆσθαι. τί
 δ' οὐκ οἶσσι τὸ δεινὸν ἔσαι; ἢ
 διδίας μὴ ἐνδείξαι τοῦ ποτῆ
 ὑπεράνης; οὐχ ἔρεω γὰρ ἄλλων
 μετὰ τοῦτον ἄδω, ἢ δαίνα-
 ταν ἐπεῖθ' εἰς ἕτερον τό-
 πον. Τάν. ἔρεω μὲν λέγεις.
 καὶ τοῦτο δ' οὐκ μέγας τῆς
 καταδίκης, τὸ ὀπιθυμεῖν πι-
 εῖν, μηδὲν δίδμενον. Μέν.
 ληεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς
 ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δεκῆς,
 ἀκράτου γὰρ ἐλλείβετον γὰρ
 Δία. ὅς τις τεύχεαντίον τῆς
 ὑπὸ τῷ λυπῶντων κυμάτων
 διδρυμένοις πέπονθας, οὐ
 τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ πῶς διψῶν
 περιβοημένος. Τάν. οὐκ
 ἔλλείβετον ὦ Μένεππε αἰ-
 αίνομα πιεῖν, γῆρας δὲ μοι
 μένον. Μέν. δάξεται ὦ Τάν-
 ταλε, ὡς εὔτε σὺ, ἵτις ἄλλος
 πῖεται

παίται ἢ γερῶν. ἀδύα-
τον γάρ. καὶ τοι οὐ πάν-
τες ὥσπερ σὺ ἄν καταδίκης
διψῶσι, τοὺς βατέας αὐτὰς
ἔχοντες ὑπομένοντες.

Μενίππου καὶ

Ερμού.

Ποῦ δὲ οἱ καλὴ ἔτι,
ἢ αἰ καλὰ ὦ Ερμῶ; ἐνά-
γασόν με γένηται ὄντα. Ερμ.
οὐ πολλὰ μὲν ὦ Μένιππε.
πλὴν κατ' ἐκείνο αὐτὸ δέ-
ξιον, ὥς ὅτι τὰ δεξιά,
ἐνθάδε γάμινθός τέ ὄντι, καὶ
ὁ Νάρκισσος, καὶ Νηρέας, καὶ
Αχιλλεύς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ε-
λένη, καὶ Λίδια, καὶ ὅλως τὰ
ἀρχαῖα καὶ ἀλλὰ πάντα. Μέν.
ἐστὶ μὲν ὅντι, καὶ κενία,
ἢ σαρκὸς γυναικῶν, ὅμοια
τὰ πολλὰ. Ερμ. καὶ μὴν
ἐκείνὰ ὄντι, ἀ πάντες οἱ
ποικίλαι διαγινώσκουσιν τὰ
ἐστὶ, ὅν σὺ ἔειπας, κα-
ταφροῦν. Μέν. οὐκ
τοῦτο βλέπω με δεῖν.
οὐ γάρ αὖ διαγινώσκω ἑα-
ντὸν.

manum quispiam bibat.
Nec .n. fieri potest, quan-
quam non omnib. quem-
admodum tibi, pœna ad-
iudicata est, ut sitiant, a-
qua illos non expectante.

Menippi & Mercu-
rij.

At vbinam formosi illi
sunt, ac formosæ Mercuri-
us? decho me docetoq;
virore recens huc profe-
ctum hospitem. M. Haud
nihil licet per acium Me-
nippe, quin tu illuc ipse
e loco dexteriorum oculos
defleste. Illic & Hyacin-
thus est, & Narcissus ille,
& Nereus, & Achilles, &
Tyro, & Helena, & Le-
da, breuiter quicquid est
veterum formosum. M. E.
Equidem præter omnia mi-
hi video, caluariasq; car-
nibus repletas, inter
quæ omnia nihil sit om-
nino discriminis. M. E. R.
Atqui hæc sunt quæ pro-
ter cuncta nominata ce-
lebrant, omnia scilicet quæ
in videris cõtemnere. M.
At Helenam tantum mi-
hi com monstra, n. n. ipse
quidem hanc quæam di-
gnor-

noscere. M e. Hæc videlicet caluaria, Helena est. M e. Et huius scilicet ossis gratia, mille naues ex vniuersa Græcia acto delectu, sunt impletæ, tantaque tum Græcorum, tum Barbarorum multitudo confluit, tot vires sunt euerse? M e. Cæterum Menippe non vidisti mulierem hanc viuam, quod si vidisses, forsitan diceres tu quoque, vitio dandum non esse, pro tali muliere diu tolerare labores. Alioqui si quis flores etiam aresados marcidosque cōtempletur, posteaquam coloris decus abiecerint, deformes nimirū videantur. Ac iidem donec florent colorēq; obtinent, sunt speciosissimi. M e n. Proinde illud iam demiror Mercuri, si Græci non intellexerunt sese pro te usq; adeo momentanea, quæque tam facile emarcesceret, elaborare. M e n. Haud mihi vacat tecum philosophari, quare delecto loco vbicunq; velis, prosterne te met ac recumbe, mihi iam alia sunt traducendæ umbræ.

Αεα-

γε. Ερμ. τουτὶ τὸ κρανίον ἢ Ελένη ὄζειν. Μέν. ἔτα αὖ χίλια νῆες διὰ τῆτο ἐπληρώθησαν ἕξ ἀπάτης ἴας ἐλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπιστον Ἑλλήνες τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι μεγέθυν; Ερμ. ἀλλ' οὐκ εἶδεις ὦ Μένιππε ζῶσαν τινὴ γυναῖκα. ἔφης γὰρ αὐ καὶ σὺ ἀνιμέσμενον εἶπαι, τοίη δ' ἀμφὶ γυναὶ πολὺν χρόνον ἄλγος πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ αὐτὴν ἔκρηδ' ὄντα, εἴ τις βλέποι ἀπεδιδρακτότα τινὴ βαφρὺν, ἀμορφὰ δηλονότι αὐτῇ δόξει. ὅτι μὲν τοι αὐτῇ, καὶ ἔχει τ' ἁρσιν, κάλλος δ' ὄζειν. Μέν. ἔκ οὖν τοῦτο ὦ Ερμὴ θαυμάζω, εἰ μὴ σωίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ πρὶ πράγματος ἔπως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥαδίως ἀπανοουῶτες πονουῶτες. Ερ. ἢ οὐλή μοι ὦ Μένιππε συμφίλοσοφῆν σοι. ὥς δ' ὅπλις ξάμφορος τρόπον, ἐνθα αὐ ἐθέλης, κῆσο καταβῆλὼν σὺ αὐτόν. ἐγὼ δ' ἐ, τὰς ἄλλους νεκροὺς ἡδὴ μετελεύσομαι.

Λία-

Αἰακῷ, Πρωτεσίλαου,
Μενελάου, καὶ Πάρι-
δος. Αἰ.

Aeaci, Protefilai,
Menelai, ac Pa-
ridis.

Τί ἄγχις ὦ Πρωτεσίλαε
τὴν Ελένην περσασσών; Πρ.
ὅτι διὰ ταύτην ὦ Αἰακεῖ ἀπέ-
θανον, ἡμιτελῆ μὲν τὴν δόμον
καταλιπών, χερσὶν τε τὴν νεβ-
γαμον γυναικα. Αἰ. αἰτίῳ
ταύτῳ τὴν Μενελάον, ὅς τις ὑ-
μῶν ὑπερλοισύτης γυναικὸς
ὅπῃ Τροίαν ἤγαγεν. Πρ. εὖ
λέγεις. ἐκείνόν μοι αἰτιάσιν.
Μεν. ἐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλ-
λὰ δικαιότερον τὸν Πάριν,
ὅς ἐμοῦ τὴν ξένου τὴν γυναι-
κα παρὰ πάντα τὰ δίκαια
ῥήκετο ἀρπάσας. τοῦ γὰρ εὖχ
ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων ἄξιος ἀγχιῶς, ποσέ-
τοις θανάτῳ αἶπος γεχρημέ-
τος. Πρ. ἀμείνον οὕτω. σὺ
τοῖσδε οὖν ὦ δύσπαρι, ἐκ ἀφ' ἧ
σω ποιεῖς τὴν χερσὶν. Πά.
ἀδικα ποιών ὦ Πρωτεσίλαε.
καὶ ταῦτα, ἐμότηγεν ὅτι σοι.
ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ
πρ

Quamobrem, Prote-
filaë in Helenam intruens,
strangulas illam? P a o.
Quia huius causa Aeace,
imperfecta quidem do-
mo relicta, & vidua vxore
quam nuper duxi, red-
dita mortuus sum. A e a.
Accusa igitur Menelaum,
qui vos omnes pro tali
coniuge recuperanda, cō-
tra Troiani duxit. M e n.
Nequaquam me, sed mul-
to iustius Paridem, qui
hospiti mihi, vxorem con-
tra omne ius eripuit. Hic
enim non modo abs te,
verum ab omnibus tum
Græcis tum Barbaris me-
rito strangulari debebat,
ut qui tam multis, mortis
causa extiterit. P a o t.
Melius hoc. Proinde ma-
le nominate Pari, nun-
quam te dimittam è manib.
P a. Iniuriam adeo-
num facis Protefilaë, idq;
eo magis, quod eandē te-
cum artem exerco. Nam
& amor etiam deditus ip-
se sum, & ab eodem deo
quasi vincit' teneor. Nosti

autem q̄ quædam sunt
quæ iuvitis nobis gerun-
tur, & nescio quis deus
nos ducit, quocunq; ipsi
placet, atque impossibile
est, illi repugnare. P κ ο .
Recte dicis. Vanam igitur
Cupidinem ipsum hic
comprehendere mihi li-
ceat. A ε . At ego etiam
pro Cupidine tibi respon-
debo, quæ ista videntur.
Sic enim ille dicet, Sese
quidem Paridi fuisse for-
tassis causam amandi, sed
mortis causam tibi fuisse
neminem alium, quam
te ipsum, Proteſt, qui clam
uxore nuper ducta, post-
quam appropinquabatis
Troadi, ita omni contem-
to periculo, & velut de-
ſperatus ante reliquos o-
rantes in litus exiliſti, glo-
riz nimirum cupidus, p-
pter quam & primus, in
egreſſu navium occiſus fui-
ſti. P α ο . Proinde & ego
pro me ipſo tibi, Acace,
reſpondebo, multo iuſti-
ora, quam tu. Neq; enim
ego mihi horū cauſa fui,
ſed ſatum, & quod iam
inde ab initio ita prædeſti-
natum fuerat. A ε . Pro-
be, qđ ergo iſtos accuſas?

Me-

τῶ αὐτῷ θῆν κατέχρημαι.
οἶδα δὲ ὥς ἀκούσιόν τί ἐστι,
καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει
ἔνθα αὖ ἐθέλη, καὶ ἀδυνά-
τον ἐστὶν ἀντιτάττειν αὐ-
τῷ. Πρῶα οὖν λέγεις. οἶδαι
οὐκ οἶμαι τὸν ἔρωτα ἐσταῦθα
λαβεῖν δυνατὸν ἡμῖν. Αἰ ἐγὼ
σοὶ καὶ πρὸς τοῦ ἔρωτος ἀπο-
κρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει
γὰρ οὗτός μιν, τοῦ ἔρῃ τῷ
Πάριδι ἴσως γεγνηῖσθαι αἰ-
τίας, τοῦ θανάτου δὲ σοὶ,
οὐδὲνα ἄλλον ὢ Πρωτεσί-
λαε, ἢ σεαυτὸν, ὃς ἐκλα-
θόμενος τῆς νιογέμου γυ-
ναῖκος, ἐπεὶ περσιφίεσθαι
τῇ Τρῳάδι, οὕτω φιλικιν-
δύνως καὶ ἀποκρινόμενος
περσιφίεσθαι ἔχῃ ἄλλων,
διέης ἐραδίης, δι' ἡμῶν πρῶ-
τος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανε.
οὐκοῦν καὶ ὥς ἐξ ἐμαυ-
τοῦ σοὶ ὢ Λία πὲρ ἀποκρινοῦ-
μαι δίκαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ
τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ μοῖρα,
καὶ τὸ ὕψ ἀρχῆς οὕτως ὀπι-
κικλῶσθαι. Αἰ. ὅς ὧς. τί
οὐκ ἔτι αἰτίζεις;

Μέ-

Μενίππου καὶ
Αἰακίδ.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὦ
Αἰακὲ, πείνησά μιν τὰ
ἐν ᾧδου πάντα. Αἰ. οὐ γάρ
δισὶν ὦ Μένιππιν ἅπαντα.
ὅσα μὲν τινι κεφαλαιώδην
μάνθανε. οὗτος δὲ μὲν, ὅτι
Κέρκερὸς ὄντι, οἶδεν, καὶ
τὸν πορθημέα τοῦτον, ὃς σὶ
διπέρασε, καὶ τὴν λήμνην,
καὶ τὸν Περιφλεγέθοντα ἤ-
δη ἰώρακας ἐστίν. Μέν. οἶ-
δα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πον-
ηροῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἴ-
γον, καὶ τὰς Ερινύς. τὲς
δὲ αἰθρώπους μοι τὲς πα-
λαιδεῖον, καὶ μάλιστα τὲς
ὀπισήμους αὐτῶν. Αἰ. οὗ-
τος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος
δὲ Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδο-
μενεὺς πηλείων. ἔπειτα Ο-
δυσσεύς, ἔπειτα Αἴας, καὶ Διο-
μήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλ-
λῶων. Μένιππος. βαλεῖ
Ομηρεῖ, διὰ σοὶ τῶν ἑαυτοῦ
διδῶν τὰ κεφάλαια χα-
μαὶ ἔξεσθαι, ἄγνωστα,
καὶ

Menippi & Aeaci.

Per Plutonem, ὦ Ae-
ce, expone mihi, quæso,
hic quæ apud inferos
sunt, omnia. A e. Haud
facile, Menippe, omnia.
Verum quæ summatim &
veluti per capita indicari
possunt, hæc accipe: Hic
quidem, quod Cerberus
sit, nosti. Deinde & por-
torem hunc nosti, qui te
traiecit, præterea & lacū,
& Pyriphlegethontē iam
vidisti, cum ingressus es.
M e n. Nosti hæc, & præ-
terea te quoq; , quod hic
in vestibulo sedes, atque
aditum observas. Etiam
regem ipsū vidi, & Fu-
rias. Homines vero pri-
scos, quæso, ostende &
maxime eos, qui inter ce-
teros nobiles fuerunt.
A e a. Hic quidem Aga-
memnon est, ille autem A-
chilles. Rursum hic Ido-
meneus, qui propius assi-
det, post hunc Vlysses, de-
inceps Ajax & Diomedes,
& cæteri græcorum præ-
stantissimi. M e n. Papæ
Homere, & ibi rapsodia-
rum tuarum capita, humi
proiecta iacent, ignobilia

atq; obscura, cinis ac pulvis omnia, & nux mea, denique vere, ut abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic. **A** **Ξ** **Α**. Cyrus est. Ille autem Cræsus, & iuxta ipsum Sardapalus. Ultra hos autem Midas, & deinceps ille Xerxes. **M** **Ξ**. Et te, ô scelestè, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes naui. bus trajcere affectantē? Qualis vero & ipse Cræsus est? Cæterum, Sardapalo, quæso. huc Aæce, permittite, ut demulceam caput, inflicto colapho. **A** **Ξ** **Α**. Nequaquam. Cômiqueret enim ipsi calvariam, muliebris ac fragilis adeo cū sit. **M** **Ξ**. At certe tamen amplexabor illum, utpote semivirum ac mulierosum plane. **A** **Ξ**. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? **M** **Ξ** **Ν**. Per Iouē etiam. **A** **Ξ**. Primus eni hic tibi Pythagoras est. **M** **Ξ** **Ν**. Salve Euphorbe, siue Apollo, siue denique quodcunq; voles. **Π** **Υ** **Τ**. Ita sane, & tu utiq; **Μ** **Ε** **Ν**. **M** **Ξ** **Ν**.

καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμυνόμενός ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ ὁ Αἰακὴ, τίς ὅστις; Αἰ. Κῦρος ὅστις. οὗτος δὲ Κροῖσος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτῶν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτων, Μίδας. ἐκείνος δὲ, Ξέρξης. **Μ** **Ε** **Ν**. ἦτα σὲ ὁ κάθαρμα ὁ Ἑλλὰς ἔφριπτε, ζευγνύτα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὄρεων πλεῖν ὀπιθυμουῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ὅστις; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὁ Αἰακὴ, πατάξαι μοι κατὰ κόρυς ὀπίσσειν. Αἰα. μηδαμῶς. διαδρεύεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. **Μ** **Ε** **Ν** **Π**. οὐκ οὐδ' ἀλλὰ προσπίπτωμαι γὰρ πάντας ἀνδρῶν γυναικί ὄντι. Αἰα. βούλει σοὶ ὀπιδείξω καὶ τὰς σοφούς; **Μ** **Ε** **Ν** **Π**. γὰρ Δία γέ. Αἰα. πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ὅστις. **Μ** **Ε** **Ν** **Π**. χαῖρε ὁ Εὐφορβέ, ἢ Ἀπολλοῦ, ἢ ὁ, τί αὖ ἐβίβης. **Π** **Υ** **Τ**. καὶ, καὶ σὺ ἴσθι ὁ **Μ** **Ε** **Ν** **Π** **Α** **Ι**. **Μ** **Ε** **Ν**.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μαν-
 ρός οἷός σοι; Πυθ. οὐ γάρ.
 ἀλλὰ φέρεῖ ἰδὼν, ἔστι σοι
 ἰδύδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ. κυάμους ὠγαθέ.
 ὥς οὐ τοῦτό σοι ἰδύδι-
 μον. Πυθ. δὲς μόνον, ἀλ-
 λα παρὰ νεκροῖς δόγματα.
 ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲ ἴσον
 κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ το-
 κῶν ἐνθάδε. Αἰα. οὗτος
 δὲ Σόλων ὁ Εὐκλείδου.
 καὶ Θαλῆς ἐκείνος. καὶ
 παρ' αὐτοῖς, Πιθιάκῳ, καὶ
 οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάντες
 εἰσὶν, ὡς ὀρέσῃς. Μέν. ἄλυ-
 ποι οὗτοι ὦ Αἰακὲς μόνον, καὶ
 φαίδροι ἤν' ἄλλων. ὁ δὲ
 σποδὸν πλῆτος, ὥσπερ ἐκρυφί-
 ας ἄρτος, ὁ ταῦτ' φλυκταί-
 νας ὅλος ὑψιμυθικῶς, τίς
 ὄσῃ; Αἰα. Εμπειδοκλῆς ὦ
 Μένιππε, ἡμίφθορος ἀπὸ τῆς
 Αἴτης παρών. Μέν. ὦ χαλ-
 κόπου βέλτιστε, τί παθὼν
 σαυτὸν ἐς τὴς κρατῆρας ἐνέ-
 βαλες; Εμ. μιλαγχολία
 τίς ὦ Μένιππε. Μέν. οὐ
 μὰ Δία, ἀλλὰ κροθυζία,
 καὶ

Μεμν. Quid? an non
 amplius aureum istud fe-
 mur habes? Pyt. Non,
 sed age cedo, si quid man-
 ducabile tibi habet pera
 ista. Μεμν. Fabas habet,
 quare nihil hic est, quod
 tu manducare queas. Pyt.
 Da modo. Nam hic apud
 manes alia dogmata atq;
 instituta didici, nempe
 quod nihil hic inter se si-
 miles sunt, fabæ & p. tran-
 tum testiculi. Αβ. Porro
 hic Solon est, filius Eke-
 cestidis. præterea ille Tha-
 les. & iuxta ipsos Pittac⁹,
 & cæteri illi, septem au-
 tem omnes sunt, ut vides.
 Μεμν. Latè hi sunt Acæce,
 Ioli atque alacres præter
 cæteros. Sed hic oppletus
 cinere, tanquam subci-
 nericus panis aliquis, hic
 crebris puttulis quasi suf-
 feruefactus, quisnam est?
 Αβ. Empedocles, Μεμν.
 semicoctus ab Aetna mō-
 te huc profectus. Μεμν.
 O xripes optime, quid
 obsecro acciderat tibi, cur
 te ipsum in crateres Aet-
 næ iniiceret? Εμν. In-
 sania quædam. Menippe.
 Μεμν. Non per Iovem,
 sed inanis quædam gloriæ
 M s asse-

afflictio, & fastus, & multa dementia. Hæc te confagrarē fecerunt, una cū ipsis crepidis, cum dignus minime effes. Veruntamen nihil tibi commotum istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Cæterum Socrates ille, Acæce, vbi locorum tandem est? A. Cum Nestore ac Palamede ille pierunq; nugatur. M. Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hic foret. A. Vides ne caluum illum? M. At omnes hic calui sunt, quare omnium æque notatio hæc fuerit. A. Si mum illum dico. M. Etiam hoc simile omnium est. Nam & simi omnes sunt. S. Mene quæris Menippe? M. Te ipsum. S. Quo pacto res Athenis se habet? M. Multi iuniorum philosophari se profiteantur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, meri philosophi videntur, admodum multi. Cæterum autem vidisti opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Pla-

to

καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κέρυ-
ζα. ταῦτά σε ἀπὸ κερνά-
κων αὐταῖς κεντίσθαι οὐκ
ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' οὐ-
δὲν σε τὸ σόφισμα ὤτρυν.
ἀφωράδης γὰρ τιθιγώς. ὁ
Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακέ,
ὡς ποτὶ ἀρά ὄρει. Αἰα. με-
τὰ Νέστορος, καὶ Παλαμή-
δους ἐκείνος ληξεί τὰ πολ-
λά. Μέν. ὅμως ἐβουλόμην
ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπευ ἐνθάδε ὄρει.
Αἰ. ὅρως ἢ φαλακρόν; Μέν.
ἀπαντὶς φαλακροὶ εἰσιν.
ὥστε πάντων αὖ εἰ τοῦτο
γινώσκω. Αἰα. τὸν σιμόν
λέγω. Μέν. καὶ τοῦθ' ὅμοιον.
σιμοὶ γὰρ ἀπαντὶς. Σω. ἰμὲ
ζητεῖς ὦ Μένιππε; Μέν. καὶ
μάλιστα ὦ Σωκράτης. Σωκ.
τί τὰ ἐν Αθίνας; Μέν.
πολλοὶ ἄρ' νέων φιλοσοφεῖν
λέγουσι. καὶ τά γε χήματα
αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ
θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλό-
σοφοι. Σω. Μάλα πολλοὺς
ἑώρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα
ἑώρακας εἶμαι, ὅιος ἦκε πα-
ρὰ σοὶ Αἰρίσιππος, καὶ Πλά-
των

πωρ αὐτός. ὁ μὲν ὑπεπνέων
 μέρου, ὁ δὲ τὰς ἐν Σικελίᾳ
 τυραννοῦς δεσποσύνην ὀκμα-
 δών. Σωκ. πῶς ἐμεῖς δὲ τί
 φρονοῦσιν; Μέν. εὐδαίμων
 ὦ Σώκρατες ἀνθρώπος εἰ-
 τά γε τοιαῦτα πάντες οὖν
 σε δευμάσιον οἶοντα ἀνδρα-
 γαθῆναι, καὶ πάντα ἐγνω-
 κέναι ταῦτα. δὲ γὰρ οἶμαι
 τὰ ληθές λέγειν, οὐδὲν εἶδ-
 ομαι. Σωκ. καὶ σὺ τὸς ἐφα-
 σκων ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ
 δὲ, ἐρωτήσαντες ὡς οὗτο πρὸς
 μα εἶναι. Μέν. τίς ὃ οὐ-
 τοί εἰσιν οἱ πρὸς σέ; Σωκ.
 Χαρμίδης ὦ Μένιππε, καὶ
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλενίου.
 Μέν. οὐ γὰρ ὦ Σώκρατες, ὅτι
 πάντα ὅθι μέτε τῶν σιαιτῶν
 τέχνῳ, καὶ ἢ ὀλιγωρεῖς τῶν
 καλῶν. Σωκ. τί γὰρ αὖ ἄλλο
 ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πῶς
 οἶον ἡμῶν κατὰ κεῖτο, εἰ δὲ
 κεῖ. Μέν. μὰ Διὶ δὴ τὸ Κλενί-
 ον γὰρ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἀπειμι, πλησίον οὐκ ἔ-
 στωι αὐτῶν. οἶκα γοῦν οὐκ
 ὀλίγα γελάσει, οἰμωζόν-
 των

to ipse, alter quidem o-
 lens unguenta, alter au-
 tem in Sicilia tyrannis a-
 dulari doctus. S o c. At
 de me quid sentiunt? M.
 Beatus, Socrates, quispi-
 am es, quod ad huiusmo-
 di res utiq; pertinet. Om-
 nes itaq; te admirabilem
 fuisse virum existimant,
 atque omnia cognovisse
 hæc (deceat enim, opinor,
 verum hic dicere) cum
 nihil scires. S o c. Et ipse
 dicebam hæc ad illos, sed
 illi tum simulatione quā-
 dam, eam rem esse puta-
 bant. M e n. Sed quinam
 isti sunt circa te? S o c.
 Charmides, Menippe, &
 Phædrus & Cliniz filius
 ille. M e n. Euge, Socrates
 quoniam & hic artem tu-
 am exerces, neq; formo-
 sos illos negligis. S o c.
 Quid enim aliud quod
 quidem suavius sit, age-
 rent? Sed huc propius no-
 biscum recumbe, si vide-
 tur. M e n. Non, per Io-
 nem. Ad Cæsum enim
 & Sardanapalam redeo p-
 pe illos habiturus. Vide
 or quippe mihi, non pau-
 ca habiturus ibi esse, quæ
 rideam, quando ploran-

tes illos audiam. A. a. Et ego quoq; iam abeo, ne quis mortuorum clam nobis subducatur sese. Ple-
raque autem alia videbis Menippe, quando iterum conveniemus. M. e. Ab-
eas licet, nam & hæc Aea-
ce, vidisse sufficit.

Menippi & Cerbe- ri.

Heus Cerbere quando
quidem mihi tecum co-
gnatio quædam interce-
dit, cum & ipse sim canis,
dic mihi per Stygiam pa-
ludem, quomodo se habe-
bat Socrates, cum huc ac-
cederet? Verisimile est au-
tem te, deus cum sis, non
latrare modo, verum etiã
humano more loqui, si
quando velis. C. e. a. Quũ
procul adhuc abesset Me-
nippe, vilis est constanti
atq; interrito adire vultu,
periode quasi mortem ni-
hil omnino formidaret,
tanquã hoc ipsum vellet
ijs, qui procul à specus in-
gressu stabant, ostendere.
verum simulatq; despexit
in hiatus viditque pro-
fundum atq; atrum antri
recess-

των ἀκούων. Αἰα. καὶ
γὰρ ἤδη ἀπείμι, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυ-
γόν. τὰ πολλὰ δ' ἐσαυθις
ᾔσει ὁ Μένιππε. Μεν. ἀ-
πειμι. καὶ ταυτὶ δὲ ἰκανὰ ὦ
Αἰακέ.

Μενίππου καὶ Κερέρου.

ὦ Κέρερι, συγγνώμη
γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐ-
τὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς
Στυγὸς, οἷος ἔω ὁ Σω-
κράτης ὅποτε κατήκει πρὸς
ὑμᾶς. εἰπὲς δὲ τι θε-
ὸν ἔντα, μὴ ὑλακτεῖν μέ-
νον, ἀλλὰ καὶ ἀνδραγαθῶς
φθίγγεσθαι ὅπῃ ἐθέλων
Κερε. πῶς ἔρωθιν μὲν ὁ Μένι-
ππε, παντάπασιν ἐδόξεν
καὶ ἀτρίπτῳ προσώπῳ πρὸς
σίῃναι, καὶ οὐ πάνυ δι-
δέναι τὴν θάνατον δοκῶν
καὶ τοῦτ' ἐμφιλῶν τῷ
ἔξω τοῦ σομίου ἐσῶσθαι
ἐθέλων. ἰπὲρ δὲ κατέκει-
ψεν ἔσω τοῦ χάσματος

κα

καὶ εἶδε τὸν ζῴον, καὶ
 γὰρ ἔτι διατρέγοντα αὐ-
 τὸν δακὼν πρὸς κωνίαν,
 κατίσπασα τοῦ ποδὸς,
 ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε,
 καὶ τὰ ἐαυτοῦ παῖδια ὠ-
 δούετο, καὶ παντῶς ἐ-
 γένετο. Μέν. οἰκοῦν σο-
 φιστὴς ὁ ἀνδρῶπων ὧν, καὶ
 οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει
 τοῦ πράγματος; Κέρβ. οὐκ.
 ἀλλ' ἐπίπτει ἀναγ-
 αμῶν αὐτὸ ἐώρᾳ, κατε-
 δρασιώετο, ὡς δῆθεν οὐκ
 ἄλλων πειθόμενος, ὁ πάν-
 τας ἔδει παθεῖν, ὡς δαυ-
 μάσωνται οἱ διαταί. καὶ
 ὅλως, περὶ πάντων γὰρ
 τῶν τοιούτων ἐπεῖν αὐ-
 ἔχοιμι, ἕως τοῦ σομίου
 τυλμηροῦ, καὶ αἰδέοιαι.
 τὰδ' ἐνδοθεν, ἔλιγχνος
 ἀκριβῶς. Μένει. ἐγὼ
 δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι
 ἔδοξα; Κέρβ. μόνος ὦ
 Μένειπτε ἀξίως τοῦ γέ-
 νους. καὶ Διογένης πρὸς
 σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζό-
 μαι εἰσέειτε, μὴ δὲ ὠ-
 δοῦ-

recessum, simulque ego
 cunctantem etiam illum
 aconito mordens, pede
 correptum detraherem,
 infantium ritu ciulabat su-
 osq; deplorabat liberos,
 nihilque non faciebat in
 omnem speciem sese con-
 vertens. M e n. Num
 igitur fucate sapiens erat
 ille, neque verè mortem
 contemnebat? C e r. Haud vere,
 ceterum ubi
 vidit id esse necesse, auda-
 ciam quandam præ se fe-
 rebat, quasi vero volens
 id esset passurus, quod a-
 lioqui volenti nolenti ta-
 men omnino fuerat seren-
 dum, videlicet, quo spe-
 ctatorib. esset miraculo.
 Equidem illud in totum
 de viris istiusmodi vere
 possum dicere, ad fauces
 usq; specus intrepidi sunt
 ac fortes, porro intus cū
 sunt, nihil mollius neque
 fractius. M e n. Ceterum
 ego quoniam animo tibi
 visus sum subiisse specū?
 C e r. Vnus mortalium
 Menippe, sic mihi visus
 es subire, ut tuo dignum
 erat genere, & prior te
 Diogenes, propterea quod
 neuiquam adacti subie-
 ritis,

ritis, aut interuſi, verum
tum vitronei, tum riden-
tes, atque omnibus plo-
rare renunciantes.

Charontis & Me- nippi.

Redde nautum ſcele-
ſte. M e n. Vociferare, ſi
quidem iſthuc tibi volu-
ptari eſt Charon. C h a.
Redde, inquam, quod p-
traiectione debes. M e n.
Haudquaquam auferre
queas ab eo qui non ha-
beat. C h a. An eſt qui-
ſpiam, qui ne obuiū qui-
dem habeat? M e n. Sit ne
alius quiſpiam praeſentea,
equidem ignoro, ipſe cer-
te non habeo. C h a. At-
qui praefocabo te per Di-
tem impuriſſime, ni ced-
das. M e n. At ego illiſo ba-
culo tibi comminuam ca-
put. C h a. Num ego te
tam longo traiectu gratis
tranſuehero? M e n. Mer-
curius meo nomine tibi
reddat, ut qui me tibi tra-
diderit. M e n. Belle me-
cum agatur per Iouem. ſi-
quidem futurū eſt, ut etiā
defunctorum nomine per
ſoluam. C h a. Haud o-

mi-

δοῦμαι, ἀλλ' ἰθαλούςιοι
γελῶντες, οἰμώζην παραγ-
γείλασσις ἅπαντι.

Χάρων & Μεν- νίππας. Χάρων.

Απόδος ὦ κατάρσας τὰ
πορθμῖα. Μέν. βόα, εἰ
τοῦτό σοι ἦδιον ὦ Χάρων.
Χάρ. ὕπδος φημί αὐτῷ
ὦν σε διαπορθμολοσάμενον.
Μέν. οὐκ αὖ λάβοις παρὰ
τού μὴ ἔχοντος. Χάρ. ἔστι
δε τις ὑβόλῃ μὴ ἔχων;
Μέν. εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω.
Χάρ. καὶ μὴν ἄγξω σε τὴν
τὸν πλοῦτον ὦ μισρὲ,
ὡ μὴ δαπνῆς. Μέν. κα-
γὰ τὰ ξύλα τοῦ πατάξας,
διαλύτω τὸ κρατίον. Χάρ.
μά τι οὐκ ἔστιν πεπρωμένον
τοσούτου πλοῦτος. Μέν. ὁ
ἐμὸς ἄπερ ἐμεῦ σοι δό-
δω, ὅς με παρὲς δώκε σοι.
Εἰμ. γὰρ Δία ὑπάρμενον, εἰ
μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίθειν
τῷ νικῶντι. Χάρ. οὐκ ἀπο-
στήσο-

ἤτομαί σου. Μέν. τούτε
 γε ἔτι καὶ νεωλκήτας τὸ πλοῖον
 ἔχεις, παρὰ μὲν. πλὴν ἀλλ'
 οὐ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὖ λάβοις;
 Χάρ. σὺ δ' οὐκ ἴσθεις ὡς κο-
 μίσεις δέον. Μέν. ἴσθην
 μὲν οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν,
 ἐχέω διὰ τοῦτο μὴ ἀπιδά-
 νειν; Χάρ. μένος οὐκ ἀνέχ-
 σεις πρὸς τὰ περιουκέναι;
 Μέν. οὐ πρὸς τὰ βελίσσει. καὶ
 γὰρ ἠντλησα, καὶ τῆς κόπης
 ἀπελαβόμην, καὶ ἐκ ἐχλαων
 μένος τῆς ἀλλων ὀφείλωμαι.
 Χάρ. οὐδὲν τοῦτα πρὸς τὰ
 περιουκέναι. τὸ δὲ βολὴν ἀποδεύ-
 ραί σε δεῖ. οὐ γὰρ θέμις ἄλ-
 λως γένεσθαι. Μέν. οὐκ οὐκ
 ἀπάγαγέ με αὖτις ἐς τὴν
 βίαν. Χάρ. χάριν λέγεις,
 ἵνα καὶ πληγὰς ὅτι τούτω
 πρὸς τὸν Αἰάκον περὶ τὰς.
 Μέν. καὶ ἐνέχῃ οὐκ. Χάρ.
 εἴς τιν' ἔστι τὰ πρὸς ἔχεις.
 Μέν. θέμις μὲν ἔστι, καὶ
 ἐκείνου τὸ δέον. Χάρ.
 εἴθις τέτρεταιν ὁ Εὐρύκλῃς
 καὶ ἡ ἀγροῖα ὅτι καὶ ἐκεί-
 νος παρὰ τὸ πρὸς, ὅτι ἔστι
 καὶ

mittam te. M e n. Quin
 igitur vel huius gratia per-
 ge, ut facis, naum trahere,
 quanquam quod non
 habeo, quinam auferas?
 C h a. At tu nesciebas,
 quid tibi fuerit adportan-
 dum? M e n. Sciebam
 quidem, verum non erat.
 Quid igitur? num ea gra-
 tia erat mihi semper in vi-
 ta manendum? C h a.
 Solus ergo gloriaberis te
 gratis fuisse transvectum?
 M e n. Haud gratis ὁ πρὸς
 clare, siquidem & senti-
 nam exhausti, & remora
 arripui, & victorū omniū
 vobis non eiulaui. C h a.
 Illa nihil ad naulum, obo-
 lum reddas oportet, neque
 enim fas est secus fieri.
 M e n. Proinde tu me
 rursus in vitam reuehe.
 C h a. Belle dicis, nimi-
 rum ut verbera etiam ab
 Aeaco mihi lucrifaciam.
 M e n. Ego molestus ne
 sis. C. Offende quid ha-
 beas in pera. M e. Lupi-
 num si velis. & Hecate ce-
 nam. C h a. Unde nobis
 hunc canē adduxisti Mer-
 curi? tum qualia ganne-
 bat inter nauigandum?
 victores omnes iridens,

ac diſterijs inſeſſens, v-
nuſque cantillans, illis
plorantibus. M a r c v.
An ignoras Charó quem
virum tranſuekeris, plane
liberum, cuiq; nihil om-
nino curæ ſit. Hic eſt Me-
C h a. Atqui ſi vnquam
poſthac te recepero? M a.
Si receperis ó præclate,
ne poſſis quidem iterum
recipere.

Proteſilai & Pluto- nis.

O Dómine, ó rex, ó
noſter Iupiter & tu Cere-
ris filia, ne deſpicite pre-
ces amatorias. P l v. Tu
vero quid precaris á no-
bis, aut quis denique es?
P a o. Equidem Proteſi-
laus ſum, filius Iphicli, pa-
tria Philaceniſis, qui cum
reliquis Græcis in expedi-
tione ad Troiam ꝑſeſſus,
ac primus omnium cóntra
Ilium pugnoando, occiſus
ſum. Precor autem ut di-
miſſus hinc, modicum ré-
poris, in vitam redire de-
nuo permittar. P l v.
Hunc amor é, Proteſilaë,
omnes mortui amant, ſed
nullus tamen ipſorum po-
uitur

κατὼν ἀπάντων καὶ ἀγαλῶν,
καὶ ὀλοπλόων, καὶ μόνος ᾄ-
δων, οἰμαζόντων ἐπείνων.
Ερ. ἀγνοεῖς ὦ Χάρον, ὅτι οἷος
ἄνδρα διαπρέθμευσας; ἐλευ-
θερον ἀπρίως, καὶ δευρὸς αὐ-
τῷ μέλει. οὗτος ὅστις ὁ Μέ-
γαπες. Χάρ. καὶ μὴν αὖ σὺ
λάβω ποτέ; Μέ. αὖ λάβω
βέλῃσι, δὲ ἔτι αὖ λάβοις.

Μενίππου καὶ Πλάτωνος.

Ω Νέστορα, καὶ βασιλεὺς
καὶ ἡμέτεροι Ζεῦ, καὶ σὺ Δῆμος
πρὸς Δύγατις, μὴ ὑπερίδῃς
δύσιν ἐρωτικῶν. Πλου. σὺ
δὲ τίος δύν παρ' ἡμῶν;
τίς ὢν τυγχάνεις; Πρω-
τίμῳ μὲ Πρωτισίλαος ὁ Ἰφί-
κλου φιλάκιος, συστρατι-
ὸς τοῦ Ἀχαιῶν, καὶ τοῦ
τοῦ Ἀποδανῶν τοῦ ἐπ' Ἰλίου
δύομαι δὲ ἀφιδεῖς πρὸς
ἀλγος, ἀναβίωναι πάλιν.
Πλου. τοῦτον μὲ ἔρωτα;
Πρωτισίλαε, πάντες νικῶ-
ῦνται. πλὴν οὐδαὶς αὖ αὐτῷ
τύχῃ

τύχη. Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ
ζυῶ Λιδανεύ ἐρῶ ἔγωγε.
τῆς γυναικὸς δὲ, καὶ τὸ γα-
μου ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ κα-
ταλειπὼν, ὠχόμενος ἀποπλέ-
ων. εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν
τῇ ἀποβάσει ἀπέθανεν ὑπὸ
τοῦ Ἑκτορός, ὁ οὐκ ἔρως τῆς
γυναικὸς, οὐ μετρίως ἀπο-
κναίει με ὡς δέσποτα, καὶ
βούλομαι καὶ πρὸς ὀλίγον
ἐφθίς αὐτῇ, καταβλιῶμαι
πάλιν. Πλου. οὐκ ἔπιες
ὡς Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης
ὔδωρ; Πρωτ. καὶ μάλα ὡς
δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑ-
πέρογκον καὶ. Πλου. οὐκοῦν
πείθειν. ἀφίξεται γὰρ
ἐκείνη ποτὲ, καὶ ἐδὲν σε ἀ-
νελθεῖν δῆσας. Πρω. ἀλλ' οὐ
φέρω τίμῳ διατρίβω ὡς Πλά-
των. ἡρέσθης δὲ καὶ αὐτὸς
ἥδη, καὶ ὁ ὧς οἶον τὸ ἐρεῖν
ἔστιν. Πλού. εἴτα τί σιὸν ἡ-
σαι μίαν ἡμέραν ἀναβιῶ-
σαι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
ἡδυνούμενον; Πρωτ. οἶμαι
πείσῃ καὶ κένω ἀκολουθεῖν
παρ' ὑμᾶς. ὥς αὖτ' ἐπὶ
δύο

titur eo. P A O . An non
vitam, ô Pluto, tantope-
re amo , verum equidem
vxorem, quam nuper du-
ctam , domi reliqui, atq;
in bellum navigando pfe-
ctus sum. Deinde infelix
in egressu navium, ab He-
ctore occisus sum. Amor
itaq; iste vxoris, non me-
diocriter me , ô Domine,
enecat, voloq; si vel pau-
lulum ab ipsa conspectus
fuero, rursus huc descen-
dere. P L V T . Non bibi-
sti, Protesilæ, aquam Le-
theam? P A O T . Bibi e-
quidem, sed hæc res præ-
ualuit pondere. P L V T .
Igitur expecta , adueniet
enim & illa quandoque,
neq; nunc opus quicquã
erit, iterum ascendere te.
P A O . Sed moram hanc
ferre nequeo. Amasti au-
tem tu quoq; aliquando,
ac nosti, qualis res Amor
sit. P L V . Et quid adeo
iuuabit te vnum diem re-
uiuiscere ? deinde autem
paulo post eadem hæc lu-
gere? P A O . Spero me et-
iam illam abducturum es-
se, vt huc ad vos sequatur
me , quare pro vno mor-
tuo paulo post duos reci-

N picæ

pies. P L Y. Haud fas est illa fieri, neque etiam simile unquam factum est. P K O. At ego in memoriam tibi reuocabo. Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen vxorē reddidistis, & cognatam meam Alcestim emisistis, Herculi gratificantes. P L. Optaris autem cum ista nuda, atq; deformi caluaria, formosæ illi sponsæ tuæ in conspectum venire? Quo pacto autem illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terrebitur enim, sat scio atq; aufugiet, tuq; frustra tantū iter exantlaueris. P K O. Proinde mi vir, tu illi quoque rei medicinam aliqua adhibe. Ac Mercurium iube, ut postquam ad lucē peruenerit Proteſilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum conuertat illum, qualis videlicet antea fuit, cum ex sponsæ thalamo prodiret. P L. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri, sponsum facito. Tu

vero

δὴο μικροῦς λάβη μοι' ἑλπί-
γον. Πλού. οὐδέποτε γινέ-
σθαι ταῦτα οὐδέ ἐλπίστο πά-
πολι. Περσ. ἀσμένῳ σε ὁ
Πλούτων. Ορφεὶ γὰρ δι' αὐ-
τὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν
Εὐρυδικὴν παρέδωκε, καὶ τὴν
ὁμογενῆ μου Αλκίαν παρ-
επέμψατε Ἡρακλεῖ χαρίζε-
μενοι. Πλου. θελήσεις δὲ
οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν, καὶ
ἀμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκεί-
νῃ νόμφῃ φαίνεσθαι; πῶς δὲ
καὶ κείνη προσβλεψαί σε, ὅς
διαγινώσκει διωκμένη; φο-
βήσεται γὰρ εὖ οἶδα, καὶ
φύγεται σε. καὶ μάστιγι
ἔσθ' τοσαύτην ἴδον αἰνι-
λυθῶς. Περσ. οὐκοῦν ὦ ἀνὴρ,
σὺ καὶ τοῦτ' ἴσται. τὸν Ερ-
μῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν
τῷ φωτὶ ἦδ' ὁ Πρωτσί-
λαος ὃς καὶ κέρμας ἐν τῇ
ἑσέθῳ, γυνίαν εὐθὺς κατ' ὄν
ἀπεργάσαται αὐτὸν, εἰς
ὧν ἐκ τοῦ πατρὸς. Πλού.
ἐπεὶ Περσιφόνη συνιδεῖται
ἀνταγών τοῦτον καὶ δὴ
παύσειν τυμφίον. σὺ δὲ
μέμ-

μέμνηται, μέαν λαβὼν ἡμέ-
ραν.

vero memineris, non im-
plus quam unum diem
tibi permissum esse.

Διογένηος καὶ
Μαυσώλου.

Diogenis & Mau-
soli.

Ω Καὶ ὅτι τέτι μέγα
φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
αἰσθημάτων ἀξίους; Μοῦ.
καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν
ὁ σινωπεῦ ἕς ἑξασίλου-
σω Καρίας μὲν ἀπάσης,
ἡγεῖα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων.
καὶ τήσους δὲ τινὰς ὑπε-
γαγόμεναι, καὶ ἀχρὶ Μιλή-
του ἐπέβην, μὰ πολλὰ τῆς
Ιωνίας κατασφριζόμενος.
καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις κατε-
ρβε. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν
Ἀλικαρνασσὶ μνημεῖον θαμ-
μέγαθες ἔχω ὀπκείμενον,
ἄλικοι οὐκ ἄλλος νεκρὸς,
ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλ-
λος ὑψηλοκείμενον, ἵππων
καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρι-
βέστατον ἠκασμένων λί-
θου τοῦ καλλίστου, ὅσον
οὐδὲ τῆς εὐρεῖ τισ ἀνὴρ ἔσ-
δωκε

Ohe tu Car, quare tan-
dem intolens es, ubique
places, ac dignum te cre-
dis, qui unus nobis omni-
bus antepondere? M A V.
Primum regni nomine ὁ
tu Sinopenfis, quippe qui
Cariz imperauerim uni-
uersæ, præterea Lydz
quoq; gentibus aliquot,
tum autem & insulas non
nullas subegerim, Miletū
usq; peruenierim, plerisq;
Ioniz partibus vastatis.
Ad hæc formosus eram
ac procerus, ac bellicis in-
rebus praxualidus. Postre-
mo, q. est omnium maxi-
mum, in Halicarnasso mo-
numentum erectum ha-
beo, singulari magnitudi-
ne, quantum videlicet de-
functorū alius nemo possi-
det, neq; pari etiā pulcri-
tudine conditum, viris
scilicet atque equis, pul-
cerissimo ἑλίχου, ad viuenti
formam absolutissimo ar-
tificio expressis, adeo vt

vel phanum aliquod simile haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferri? **D I O .** Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulcri molem? **M A V .** Per Iouem ob hæc inquā. **D I O .** Atqui ô formose Mausole, neque vires iam illæ, neq; forma tibi iam adest, adeo vt si quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere potis sit, quamobrem tua caluaria meæ sit anteferenda, siquidem vtraq; pariter cū calua, tum nuda, vtriq; dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatī sumus, pariter narib. finis ac sursum hiantibus deformati. Cæterum sepulcrum ac saxa illa preciosa, Halicarnassæis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquam qui magnificā quandam apud se structuram habeant, verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquā video, nisi forsitan illud commodum vocas, quod
plus

δίδω. οὐ δοκῶ σὺ διακρίως
δὴ τούτοις μέγα φρονῆν;
Διογένης. δὴ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλλει
καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;
Μαύσω. γὰρ Διὶ δὴ τούτοις.
Διογ. ἀλλ' ὦ καλὲ Μασσωλε, οὔτε ἡ
ἰσχὺς ἐστὶ σοὶ ἐκείνη, οὔτε ἡ
μορφὴ πάρεστι. εἰ γυνῶ
τινα ἐλαίμεθα δικαστὴν
εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω
εἰπεῖν τίνας ἕνικα τὸ σὺν
κρανίον προτιμηθεῖν αὐ
τοῦ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ
ἄμφω, καὶ γυμνά, καὶ τὰς
ὀδόντας ὁμοίως προφαί
νομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς
ἀφηρεύμεθα, καὶ τὰς ῥί
νας ἀποστιμώμεθα. ὁ δὲ
τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς
ἐκείνοι λίθοι, Ἀλικαρνασ
σοῦσι μὲν ἴσως ἔσαν ὀπιδεί
κνυθαι, καὶ φιλοτιμείσθαι
πρὸς τὰς ξένους, ὥς δὴ τι
μέγα ὀκοδήμημα αὐτοῖς
ἔστι. σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, οὐχ
ὄρεῷ ὅ, τι ἀπολαμβάνεις αὐτοῦ,
πάλιν ἢ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι
μᾶλ-

μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς
ὑπὸ τελευκείοις λίθοις πι-
ζόμενος. Μασύ. ἀδύνητα οὐκ
μοι ἐκείνα πάντα. καὶ ἰσότη-
μος ἔσαι Μάσσωλος, καὶ Διο-
γῆνης. Διογ. οὐκ ἰσότημος ὦ
γῆραιώτατε. ἢ γάρ. Μάσσω-
λος μὲν γὰρ οἰμαύζεται, μεμνη-
μένος τῆς ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς
εὐδαιμονοῦν ὤρετο. Διογῆνης
δὲ καταγλαέσεται αὐτοῦ.
καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρ-
νασσῶ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτε-
μισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀ-
δελφῆς κατεσκευασμένον.
ὁ Διογῆνης δὲ, τοῦ μὲν σώ-
ματος εἰ καί τινα τάφον ἔ-
χει, οὐκ οἶδεν. ἐπὶ γὰρ ἑμε-
λιν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ
τοῖς ἀριστοῖς περὶ αὐτῶν κατα-
λάσσειν, ἀδελφὸς βίον βέλτω-
κὸς ἐπιηλύτερον ὢ Κερῶν ἀν-
δραποδίσσας τὸ σὸν μνήμα-
τος, καὶ ἐν βέλταστῳ χορίῳ
κατεσκευασμένον.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ
Μενίππου. Νι-
ρέως.

Ἰδοὺ

plus oneris, atq; nos su-
stines, sub tam ingentibus
saxis pressus ac laborans.
M A V. Itane nihil illa mi-
hi conducunt omnia, pla-
neque pares erunt Mau-
sol^{us} ac Diogenes? D I O.
Imo haud pares, inquam,
vir clarissime, nam Mau-
solus discrucietur, quo-
ties earum rerum in men-
tem veniet, quibus in vi-
ta florere conlucuit, ac
Diogenes interim eum
ridebit. Atq; ille quidem
de suo illo monumento,
quod est in Halicarnasso,
memorabit, ab uxore Ar-
temisia atque sorore pa-
rato, contra Diogenes ne
id quidem suo de corpo-
re nouit, nunquid habeat
sepulcrum. Neque enim
illi res ea curæ est, utrum
apud viros excellentissi-
mos sui memoriam fa-
mamque reliquit, ut qui
vitam peregerit viro di-
gnam, tuo monumento.
Carum abiectissime, cel-
siorem, ac tutiorem loco
substructam.

Nirci, Therstæ, &
Menippi.

N 3

Ecco

Ecce denique vel Menippus hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præstantior? M. s. Imo quinam sitis, prius arbitror indicandū, nam hoc opinor, scitu est opus. N. i. Nireus ac Therſites. M. x. Vter Nireus vter Therſites, nō dum enim vel hoc satis liquet. T. h. x. Iam vnum hoc vinco, quod ubi sum similis, neque tantopere me præcellis. quanto opere te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisq; & impexis capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam vero tempus est, vi pronuncies Menippe, vtrum altero formosiorem æstimes. N. i. x. Mirum me Aglaia Charopeq; prognatum, qui vir pulcherrimos vni omnib. è Graijs Priameia ad Pergama veni. M. x. x. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus alijs præpareas

Ἰδοὺ δὲ Μένιππος οὐ-
 τοσὶ δικάσει, πότερος εὐ-
 μορφώτερός ἐστι. εἰπὲς τῷ
 Μένιππῳ, οὐ καλλίωρ σοὶ
 δοκῶ; Μεν. τίς τις δὲ καί
 ἐστὶ, πρότερον οἶμαι. καὶ
 γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Νηρ. Νη-
 ρεύς καὶ Θερσίτης. Μεν.
 πότερος ὁ Νηρὺς, καὶ
 πότερος οὐκ ὁ Θερσίτης;
 οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.
 Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη τοῦτ'
 ἔχω, ὅτι ὁμοίως εἰμὶ σοὶ,
 καὶ οὐδὲν τελευτεῖον δια-
 φέρεις, ἥλικον σε Ομη-
 ρος ἐκείνους ὁ τυφλὸς ἐπή-
 νηεν, ἀπάντων εὐμορ-
 φώτατον θεωρεῖσθαι. ἀλλ'
 ὁ φόβος ἐγὼ, καὶ ψιδνός
 οὐδὲν χείρων ἐφάνηκε πᾶσι
 δικάσῃ. ὅρα δέ σοι ὦ Μένι-
 ππῳ, ὅν τινα καὶ εὐμορ-
 φώτερον ἦγῃ. Νηρ. ἐμὲ γε
 τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος,
 ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλίου
 ἦλθεν. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ
 ὑπὸ γῆϊ, ὡς οἶμαι κάλ-
 λιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν
 ὅσα ὁμοίως, τὸ δὲ κρανίον,
 ταύ-

ταύτη μόνον ἄρα διακρί-
νεται ἀπὸ τοῦ Θερσίτου
κρανίου, ὅτι οὐθὺν τὸ
σόν. ἀλαπαδὸν γὰρ αὐ-
τὸ, καὶ ἐκ ἀνδρώδους ἔ-
χεις. Νερ. καὶ μὲν ἔρου
Ομηρεὺν ἐπῶνος ἔμ, ὅπῃ
σωιστράτου τῷ Λαχαιῷ.
Μέν. ἐνέρετά μοι λέξεις.
ἐγὼ δὲ αὖ βλέπω, καὶ νῦν
ἔχεις, ἐκείνα δὲ οἱ τότε ἴ-
σασιν. Νερ. οὐκ αὖ ἐγὼ
ἐνταῦθα εὐμορφώτερός εἰμι
ὦ Μένιππε; Μέν. οὔτε
σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος,
ἰστομῖα γὰρ ἐν ἄδου, καὶ
ὅμοιοι ἑπᾶντες. Θερσ. ἴμοι
μὲν καὶ τὺτο ἱκανόν.

Μενίππου καὶ Χεί-
ρωνος.

Ἰκονσα ὦ Χείρων, ὡς
δὴ ὅν ὀπιθυμήσεις ὑπο-
δαῖν. Χείρ. ἀληθῶς ταῦτ'
ἴκοντας ὦ Μένιππε. καὶ
τίδυνκα, ὡς ἔρξῃς, ἀ-
δάνατος εἶναι δαδάμε-
ρος. Μέν. τίς δὲ σι
ἔρω

assimilis, porro caluaria
hoc vno insigni à Ther-
sitate caluaria dignosci possit
q̄ tua delicata est ac molli-
cula, quandoquidē isthuc
habes effeminatū ac neu-
tiq̄ viro decorum. N. At-
tamen Homerū perconta-
re, qua speciesum fuerim,
cum inter Græcorum co-
pias militarem. M. Tu
quidem somnia mihi nar-
ras, at ego ea specto, quæ
video, quæq; tibi adsunt
in præsentia, cæterum ista
norunt, q̄ id temporis vi-
uebant. N. Quid igitur
tandē? an non ego formo-
sior Menippe? M. Neque
tu neq; quisq; alius formo-
sus hoc loco, siquidem a-
pud inferos æqualitas est,
pareiq; sunt omnes. T. Mi-
hi quidem vel hoc sat est.

Menippi & Chiro-
nis.

Equidem audiui Chi-
ron, te deus cum esses, ta-
men optasse mortem. C.
Vera ista audisti ὦ Me-
nippe, planeque mortuus
sum, sicuti vides, cum mi-
hi licuerit immortalē esse.
M. At quænam te mor-
tis

nis cupido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominum horreat? CH I. Dicam apud te, virū neutiquam stultum atq; imperitum. Iam mihi desierat iucundum immortalitate frui. M A. Quid? an iniucundum erat te vivere, lucemq; tueri? CH I. Erat inquam Menippe, nam q̃ iucundum vocant, id ego neutiquā simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verū quum ego semper viverem, atq; iisdem perpetuo reb. vicerem, sole, luce, cibo, tum horæ eadem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunque contingunt in vita, reciprocò quodam orbe reciderent, atque alijs alia per vices succederēt, satietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas est fixa, si perpetuo fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est. M A. Probe loqueris Chiron. Cæterū hæc quæ apud inferos agitur vita, quinam tibi p̃cedit, posteaquā ad hanc tanquam ad potiorem te contulisti? CH I. Haud suaviter Menippe

ἔσως τοῦ θανάτου ἴσχει ἀνθρώπου τοῖς πολλοῖς ζήματος; Χείρων. ἔγω φέρω σε οὐκ ἀσυνέτον ὄντα. οὐκ ἔτι ἢ δὲ ἀπολαύων τῆς ἀθανασίας. Μένιπ. οὐχ ἢ δὲ ἔγω, ζῶντα ὅρεῖν τὸ φῶς; Χείρ. οὐκ ὦ Μένιππι. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλουῖ ἡγεῖσθαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῆς ὁμοίαν, ἡλίου, φωτός, τροφῆς, αἱ ὄρεαι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρω. ἐντεπλήθει γοῦν αὐτῆς, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως, τὸ περὶνόν ἐστι. Μέν. εὖ λέγεις ὦ Χείρων. τὰ ἐν αἴθρῃ δὲ πῶς φέρεται, ἀφ' οὗ περιλάμβανος αἰτὰ ἦκε; Χείρ. οὐκ ἀνδρὶς ὦ Μένιππι. ἢ γὰρ ἰστομύια, πᾶν δημοτικόν, καὶ

καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλλως τε, οὐδὲ δειψῶ ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεπνυμένοι, ἀλλ' ἀντιδίδεις τούτων ἀπάντων ἰσχυρῶς. Μέν. ὅρα ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἵς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περὶ Χείρ. πῶς τοῦτο φῆς; Μένειπ. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταύτων ἐγένετό σοι προσκορὺς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, προσκορὺ ὁμοίως αὖ γήσεται, καὶ δέησει μεταβολῇ γὰρ ζῆταίν τε, καὶ ἐνταῦθ' εἰς ἄλλον βίον, ὥσπερ ὅμοιαι ἀδυνάτου. Χείρ. τί οὖν αὖ πάδοι τίς ὦ Μένειπ; Μέν. ὅσπερ, ὅμοιαι, καὶ φασὶ, σωμάτων ὄντα, ἀρῆσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφαιρετόν οἰεῖσθαι.

Διογέ-

siquidem æqualitas ipsa quiddam habet admodum popolare. Nihil autem interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neque sitientium est nobis quemadmodum apud superos, neque esuriendum, sed eiusmodi rerum omnium egentia vacam⁹. M E N. Vide Chiron ne temetipso inuoluas, neque eodem tibi recidat oratio. C H. Quamobrem isthuc ais? M E N. Nempe si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat, cum hic itidem similia sint omnia, eundem admodum parient fastidium. At de integro tibi querenda erit vitæ commutatio, atque hinc quopiam aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri non posse. C H. Quid igitur faciendum Menippe? M E N. Illud nimirum, ut sapiens cum sis, quemadmodum opinor, & vulgo prædicant, præsentibus sis contentus, bonique consulas quod adest, neque quicquam in his esse putet, quod ferri non queat.

N 5

Dio-

Diogenis, Antisthe-
nis, & Cratetis.

Διογένης, Αντισθένης,
& Κράτης.

Ocium nunc agimus
Antisthenes & tu Crates,
quare, cur non obsecro
imus deambulatum, recta
ad ingressum & fauces or-
ci, ut ibi spectemus eos,
qui descendunt, quinam
sint, & quid quisque eo-
rum agat? A N T. Eamus
Diogenes. Etenim specta-
culum hoc iucundum fue-
rit, videre alios quidem
ipsorum lacrymari, alios
autem ut dimittantur,
supplicare, quosdam au-
tem egre descendere, &
quanquam ceruice vigen-
te ac impellente Mercu-
rio reluctari iamem, & re-
supinos obniti nulla ne-
cessitate aut commodo
suo. C R A. Ego vero et-
iam exponam vobis, quæ
ipse vidi in via, quando
huc descendebam. D I O.
Exponas licet, Crates, vi-
deris enim quædam om-
nino risu digna dicturus
esse. C R. Tum alij multi
nobiscum descendebant,
tum vero inter ipsos ma-
xime nobiles, Ismenodo-
rus ille dives, ex nostris,
&

Αντισθένης καὶ Κράτης,
χολικῶς ἄγονται. ὥστε τί οὐκ
ἄπιμην εὐθὺς τῆς καθόδου
πειπαθήσομεν, ἡψόμενοι
τὰς κατιόντας οἷοι τινὲς εἴ-
σι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;
Αν. ἄπιμην ὦ Διογένης.
καὶ γὰρ αὐτὰ δίαμα ἡδὺ
ἤμειοτο, τοῖς μὲν δακρύ-
οντας αὐτῶν ὁρᾶν, τὰς δὲ
ἡκτελούοντας ἀφιδύμειν.
ἐπίουσι δὲ μέλιτι κατιόν-
τας, καὶ οὕτως πρᾶκτον
ἄδουαῖτος τοῦ Ερμού, ὅ-
μως ἀντιβαίνοντας, καὶ
ὑπὸ τοῦ ἀντιπείδοντας, οὐ-
δὲν δύνανται. Κρά. ἐγὼ γοῦν
καὶ διαγύνομαι ὑμῖν ἂν εἴ-
δον, ὅπως κατήκον κατὰ
τὴν ὁδόν. Διογ. διαγύνομαι
ὦ Κράτης, ὅπως γὰρ τινα
παγγέλαια ἔρεθ. Κρά. καὶ
ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέ-
βαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ
ὁ Πλούσιος, ὁ ἡμέτερος,
&

καὶ Ἀρτάκης ὁ Μηδίας ὑ-
 παρχος, καὶ Ορσίτης ὁ Ἀρμε-
 νιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμενίδης
 ῥος, ἐπιφύοντο γὰρ ὑπὸ λη-
 στῶν παρὰ τὸν Κιθαρεύνα, ἐς
 Ελευσίνα ὁμίαι βαδίζων,
 ἔστιν ἐτι, καὶ τὸ πρῶμα ἐν
 ταῖν χερσὶν εἶχε. καὶ τὰ παι-
 δία τὰ νεώτα, ἀκαταλ-
 λήπει, ἀνικαλεῖτο, καὶ ἐ-
 αὐτὴ ἐπιμέμφετο τὸ τέλ-
 μος. ὅς Κιθαρεύνα ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ πρὸ τὰς Ε-
 λευθεράς χερσὶ πατέρημα
 ὄντα ὑπὸ τῇ πολέμῳ, βο-
 δύων, δύο μόνους οἰκέτας
 ἐπὶ ἤετο, καὶ ταῦτα, φιάλας
 πέντε χρυσᾶς, καὶ κυβεία
 τέσσαρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων.
 ὁ δ' Ἀρτάκης, γρη῏ος γὰρ
 ἦδη, καὶ γὰρ Δι' οὐα ἄσημος
 ἦν ὅτι ἐς τὸ βαρβαρικόν,
 ἔχθετο, καὶ ἡγανάκτα π-
 ῖος βαδίζων, καὶ ἡζίου τὸν
 ἵππον αὐτὸν περταχθῆναι.
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτὸν σιωπ-
 ῶν ἦν, μὴ πληγῇ ἀμφο-
 τεροὶ διαπρέντες ὑπὸ δρα-
 κὸς τινος σιλτασοῦ, ἐν τῇ
 δαί

& Arfaces Medorum præ-
 fectus, & Armenius Oræ-
 tes. Imenodorus igitur
 (occisus enim fuerat à la-
 tronibus circa Cithæro-
 nem, quando Eleusinem,
 ut arbitrator, proficiscebatur)
 & gemitabat & vulnus
 in manib. præ se ferebat,
 liberos suos paruos, quos
 reliquerat identidem vo-
 cando, sibi que ipsi ob au-
 daciam succentiendo. qui
 cum Cithæronem transis-
 set, ac illa loca circa Eleu-
 teras deserta, ac bellis va-
 stata peragrasset, non am-
 plius quam duos seruos
 secum adduxisset, idq; et-
 iam cum phialas quinque
 aureas & cymbia quatuor
 secum haberet. Arfaces
 autem (senior enim iam
 erat, & per Iovem, pro
 Barbarico illo ritu, facie
 non adeo inhonesta aut
 contemnenda) grauitè
 ferebat atq; indignaba-
 tur, quod pedibus incede-
 ret, volebatq; sibi equum
 suum adduci. Nam & e-
 quus vna cum eo mortu-
 us fuerat, vna plaga am-
 bobus transossis à Thra-
 censi quodam scutato, in
 eo prælio, quod cum rege
 Cap-

Cappadocum ad Araxem
fluvium commissum fue-
rat. Nam Arsaces quidem
infesto cursu in hostem fe-
rebatur, longo, ut quidem
ipse narrabat, ante alios
euectus. Thrax autem ex-
pectato illo subsistens,
ac scutum præ se tenens,
venientē Arsacia hastam
excutiendo divertit, ipse
autem submissa parum-
per sarissa sua, & equum
& insidentem illum trans-
verberat. A. n. Sed quo
pacto fieri potuit, Cra-
tes, ut vno ictu ambos
transverberaret? C. n. A.
Facilime Antist. Nam il-
le quidem cursu fereba-
tur, contum quendam vi-
ginti cubitalem prætentū
habens: Thrax autem ubi
pelta obiecta, plagam ex-
cussisset, & iam cuspidis ip-
sum prætervecta esset, in
genu procombens excipit
sarissa venientis impetum,
ac equum sub pectus vul-
nerat, quo mox præfu-
rore ac vehementia cur-
sus seipsum trāsadigente,
eadem hasta etiam Arsa-
ces per inguina utrinque
ad nates usq; penetrante,
transfoditur. Intelligis
nimis-

ὅτι τῷ Ἀρσάξῃ πρὸς τὸν Καπ-
παδοκίῳ συμπλοκῇ. ὁ μὲν
γὰρ Ἀρσάκης ἐπέλαυνεν, ὡς
διηγῆτο, πολὺ ὅλῳ ἄλλων
προεπιζορμίσας. ὑποσάξ
δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν
ὑποδύς, ὑποσείπτει τὸν
Ἀρσάκου κοντόν. οὗτος δὲ
ὑποθείς πλὴν σαρίσσης, αὐ-
τόν τε διακείρει, καὶ τὸν
ἵππον. Αἰ. πῶς οὖν τε,
ὦ Κράτης, μὴ πληγὴ
τοῦτο γένεσθαι; Κρά. ἔφα-
σα ὁ Ἀντίδωρος. ὁ μὲν γὰρ
ἐπέλαυνεν, ἐπιστηπῆχυν
τινα κοντόν περιβλαβήσας.
ὁ Θράξ δ', ἐκείδῃ τῇ πέλ-
τῃ ἀπικρούσατο πλὴν πρὸς-
βολῇ, καὶ παρήλθεν αὐ-
τόν ἢ ἀκωκῇ, ἐς γόνυ ὀκλα-
σας, δέχεται τῇ σαρίσσῃ
πλὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώ-
σκει τὸν ἵππον ὑπὸ τῷ σέρ-
ρον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφο-
δρότατος ἑαυτὸν διακεί-
ρατα. διαλαμβάνεται δὲ καὶ
ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶ-
να διαμπὰξ, ἄχρῃ ὑπὸ
πλὴν θυγῇ. ὅρῃς, ὡς
τε

τι ἐξήντα, οὐ τοῦ ἀνδρός,
 ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον
 τὸ ἔργον. ἡγνάκτει δὲ
 ὅμως, ὁμότημος ὢν τοῖς
 ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππου
 κατῆναι. ὁ δὲ γὰρ Οὐρί-
 τας ὁ ἰδιώτης, καὶ πάν-
 ῃ ἀπαλὸς τῷ πόδι, καὶ οὐδ'
 ἐσάει χαμαί, οὐχ ὅπως
 βαδίζειν ἰδύατο. πάχον-
 σι δ' οὐτὸ ἀτιχρῶς Μή-
 δου πάντες, ἐπὶ ἀπο-
 βῶσι γὰρ ἵππων, ὥσπερ οἱ
 δὲ γὰρ ἀκαστῶν δὴ δαίον-
 τες ἀκροποδῶσι, μόλις βα-
 δίζουσιν. ὥς ἐπεὶ κατα-
 βάλων ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ
 οὐδὲ μὲν μηχανῇ αἰεταδαί-
 ῃ θελὼν, ὁ βέλτιστος Εὐμή-
 ας ἀράμενος αὐτὸν, ἐκβί-
 σεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθημεῖον,
 ἔγῳ δὲ ἐγέλων. ΑΝ. κα-
 γῶ δὲ ὅτε κατήειν, οὐδ'
 ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλ-
 λοις, ἀλλ' ἀφείετο ἡμῶζον-
 τας αὐτὸς, προσδραμών
 ἐπὶ τὸ πορθημεῖον, προκα-
 τέλαβον χάραν, ὥς αἰ-
 ῶντι κούειν πλεύσαιμι. πα-
 ρὰ ἧ

nimirum quo pacto acci-
 derit, cum non viri, sed e-
 qui magis hoc opus fue-
 rit. Veruntamen indigna-
 batur ille, quod non am-
 pliorem honorem, quam ex-
 teri habebatur, volebatq;
 eques descendere. Οὐρί-
 τας autem, priuatus quili-
 piam erat, atque admo-
 dum debilis pedib⁹, quip-
 pe qui neque stare humi,
 nedum incedere villo mo-
 do poterat. Accidit au-
 tem hoc prorsus Medis o-
 mnibus, ut postquam ab
 equis descenderint, velu-
 ti qui super spinas ingre-
 diuntur, summis pedum
 digitis, vix atque ægre in-
 cedant. Quamobrem,
 cum per seipsum humi de-
 iectus iaceret, neq; villo
 prorsum pacto resurgere
 veller, bonus ille Mercu-
 rius sublatum in se homi-
 nem, ad cymbam vique
 portauit, ego vero lequēs
 ridebam. ΑΝ. Et ego por-
 ro quando huc descende-
 bam, neq; admiscui me
 ipsum ceteris, sed reli-
 ctis plorantibus illis, ad
 cymbam accurrendo, prae-
 occupauit mihi locū, quo
 commodius nauigarem.

Inter

Inter nauigandum vero, alij quidem lacrymabantur, alij autem nauseabant, ego vero inter ipsos sedens admodum oblectabar. **ΔΙΟ.** Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi torti cistis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille scenerator, ex Pirxo & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites duxtauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem a puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ob amorē Myrrij meretricis seipsum iugularat: Blepsias vero tamen miser perijisse dicebatur, & apparebat sane adhuc pallidus supra modū ac tenuis maxime. Ego vero quāquam antea noram, interrogabam tamē quo pacto quisq; mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non iniusta vero, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coaceruata mille, ac ipse in delicijs viueres, annos nonaginta natus, adolensc-

τι

εὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναγίσσαν. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτιεπόμενον ἐν αὐτῷ. **ΔΙΟΥ.** σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθεες, τοιοῦτον ἐτύχετε ξυνοδοπόρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανεισδός, ὁ ἐκ Πειραιῶν, καὶ Λάμπης ὁ ἀκαρτὴς, ξυναγὼς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου συγκατήσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀπεθανόν. ὁ δὲ Λάμπης, δὴ ἔρωτα Μυρρίου τῆς ἐταίρας, ἀποσφάξαι ἑαυτόν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἀθλίος ἐλέγχετο ἀπισκηνέειν, καὶ ἰδύλου ὥχους ἐς ὑπὸ βολυμὴν, καὶ λιπῶς ἐς τὸ ἀκρίβιστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρουον ὡς πτόπον ἀπεδάνοι. ἔτα πᾶ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν ὄνον, οὐκ ἀδικα μὲν τοι ἔπαθες ἐφίμῳ ὑπ' αὐτοῦ, ὅς τέ λαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ περὶ αὐτὸς ἐγγυνηκοῦντα ἔτης ὢν, ἐκτωκαδικάετις κατίσ-

κν

καὶ τέτταρες ὀφθαλμοὺς παρῆ-
 γης. σὺ δὲ ὦ ἀκαρναί, ἔστιν
 ὃ καὶ κείνος, καὶ κατηρᾷτο
 τῇ Μυρτιά, τί αἰτεῖ τὸν
 ἑρῶτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὅς
 πῦρ μὲν πολυμίους οὐδὲ
 πώποτε ἔτρισας, ἀλλὰ φι-
 λοκινδυνίως ἠγωνίζου παρὸ
 ὅσῃ ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ
 θυχρότος παιδισκαρίου, καὶ
 θακρύνει δῆπλάσαν, καὶ
 στεναγμῶν, ἑλέως ὁ γι-
 γασμένος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας
 αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγέρει
 ἰσθῆσας, πολλὴν τὴν ἀνοι-
 κει, ὅτι χεῖματα ἐφύλατ-
 τε τῶν μὲν παρῶν παρῶν
 ἀκαρναί, οἷς ἀεὶ βιά-
 σασθαι ὁ μάταιος νομίζων.
 πολλὴ ἡμεῖς γὰρ οὐ τὴν τυ-
 χροῦσαν τρεπώλῃ παρῆ-
 γον τὸ τε σπέντε. ἀλλ' ἤδη
 ὅτι τῷ σομῶν ἐγμέν.
 ὁ δὲ λέγει καὶ, καὶ ἀπε-
 πνεῖν παρῶν τὸν
 ἀφαιτουμένους. βαβαί,
 πολλοὶ γὰρ καὶ παρῶν, καὶ
 παρῶν δακρύοντες, πλὴν
 ὅτι γιογῶν τούτων καὶ γι-
 γασμένους.

ti illi quatuor oculos scili-
 cet suppeditabas. Tu vero
 Acarnan, (gemebat enim
 & ille, ac deuovebat Myr-
 tium) quid amorem ac-
 cusas inquam, & non po-
 tius te ipsum? qui hostes
 quidem haud unquā per-
 horrueris, sed te vitro pe-
 riculis offerendo, ante al-
 ios in praelium descende-
 ris. A puella vero vulgari
 illa quidem ac sorte ob-
 lata, & lacrymis atq; sin-
 gultibus fictis, genero-
 sus ipse tu captus fueris.
 Nam Blepsias quidem ip-
 se sese accusat, ob nimiam
 stultitiam, quod pecuni-
 am videlicet custodierit
 heredibus nulla necessi-
 tudine sibi coniunctis,
 dum in perpetuum victu-
 rum esse vanus ipse se pu-
 tat. Verum mihi quidem
 nō vulgarem voluptatem
 praebuerunt tunc lamen-
 tantes isti. Sed iam circa
 fauces sumus. Aspicere
 nos illic oportet, atque a
 longe contemplari adue-
 nientes. Παρὰ, multi cer-
 τε, & γὰρ, οἷοις; la-
 crymanes, prae ter pul-
 los illos & infantes. Quia
 & aetate nimia confecti
 illi

illi lugent. Sed quid hoc
num philtro aliquo vitæ
tenentur? Istum igitur de-
crepitum interrogare lu-
bet, Quid ploras heus tu,
tam prænecta ætate mor-
tuis? Quid indignaris
bone vir, præsertim cum
senex huc advenieris? Ec-
cubi rex fuisti? M a n.
Handquaquam. D i o.
Verum satrapes. M a n.
Neque hoc. D i o. Nam
igitur diues fuisti, ideoq;
male te habet, quod reli-
ctis multis delicijs ac vo-
luptatibus mori coactus
fueris? M a n. nihil tale,
sed annos quidē circiter
nonaginta natus fui, vitā
autem difficilem egi, arun-
dine & linea victum qua-
ritans, vitra modum ege-
nus ac pauper, liberis ca-
rens, & præterea claudus
quoque, & parum oculis
videns. D i o. Et vivere
cupiebas cum talis esses?
M a n. Certe quidem,
dulcis enim erat lux, mo-
ri autem grave & horren-
dum. D i o. Deliras ô se-
nex, & iuveniliter te ge-
ris erga necessitatem, &
hoc, cum sis eo æqualis
portitori huic. Proinde
quid

σίων ἀλλὰ καὶ ὁ σπῆν γ-
μερακότες ὀδύρον. τί τιῦ-
το; Ἄρα τὸ φίλτερον πάντες
ἔχει; βίον; τοῦτο αὖτ' αὖτ'
ὑπεργαροῦ ἔρεσθ' βούλομαι.
τί δακρύεις τελευτῶντος ἄν-
θρωπον; π' ἀγανακτῆς ὧ βέλ-
τετε, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφι-
γρόντος; ἔπε βασιλεὺς ἦν αὖ;
Πτω. οὐδαμῶς. Διογ. ἀλ-
λὰ σατράπης; Πτω. οὐδέ
τοῦτο. Διογ. Ἄρα οὐκ ἐπλά-
τεις, ἔτα αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
ἀλλ' ὑπερφύλ' ὑπελαπτόντα τε-
θναῖναι; Πτω. οὐδὲν τοιοῦ-
τον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐμυρόντος
ἀμφὶ τὰ ἐννεήκορτα. βίον
δὲ ἄπορον ὑπὸ καλᾶμου καὶ
ὀρμιάς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν
πτωχὸς ὢν, ἀτεκνὸς τε,
καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀ-
μυδρὸν βλέπων. Διογ. ἔτα
τοιοῦτος ὢν, ζῆν ἠδελος;
Πτω. ναί. Ἡδὲ γὰρ ἴω τὸ
φῶς. καὶ τὸ πεθάναι, δεινὸν
καὶ φοικτικόν. Διογ. παρεπαί-
εις ὧ γέρον, καὶ μειρακίῳ
πρὸς τὸ χειρόν, καὶ ταῦτα, ἠλε-
κτώτης ὢν τοῦ πορθημέως. τί
οὐκ

οὐκ αὖ τις λέγει πρὸς τῶν
 νέων, ὅποτε αἱ τελευτούτοι
 φιλέζωσι εἶσιν; ἔς ἔχουσιν
 διώκειν τὸν θάνατον; ὡς
 τῶν ἐν τῇ γῆρα κακῶν φάρ-
 μακον. ἀλλ' ἀπίστων, μὴ
 καί τις ἡμᾶς ἰσίδνται, ὡς
 ἀπόδεξασιν βουλευόντας, ὅ-
 ρων πρὸς τὸ εὖριον εἶλον-
 μέντες.

Μενίππου καὶ
 Τειρεσίου.

Ω Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ
 τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνώ-
 ραίεσθαι δύνασαι. ἀπασι γὰρ ἡμῖν
 ὁμοίως τὰ ὄμματα κινᾶ,
 μέντοι δὲ αἱ χεῖρες αὐτῶν
 τὰ δὲ ἄλλα, ἔκ ἐτ' αὖ
 ἐπεὶν ἔχοις, τίς ὁ φινεύς
 ἢ τίς ὁ λυγκεύς. ὅτε
 μὲν τοι μάρτις ἦν, καὶ ὅτε
 ἀμφότερα ἐγὼ μόνος ἀ-
 νήρ καὶ γυνή, τῶν ποικιλῶν
 ἀκέραια οἶδα. πρὸς τῶν θε-
 ῶν τοιγαροῦν ἐπέ μοι, ὅπο-
 τέ γε ἐπεκράθης ἡδίστοτος τῶν
 βίων, ὅποτε αὐτὴς ἦν, ἢ ὁ
 γυναι-

quid iam de adolescenti-
 bus dicamus, quando et-
 iam decipit ut tantope-
 re vivit e corpore? quos
 decebat ipse mortem et
 iam coniectari, tanquam
 remedium quoddam eo-
 rum maiorum. quæ scē
 fert senectus? Sed abea-
 mus iam, ne quis & nos
 suspicetur tales esse, qui
 hinc aufuge e corpore nos,
 quando circa fauces hic
 nos oberrare vident.

Menippe & Tire-
 sia.

An vero & excusis,
 Tiresia, non amplius co-
 gnitu facile est. Notis e-
 nim cunctis atque sunt
 vacui oculi, ac solæ illo-
 rum sedes relictæ. quod
 autem ad cetera attinet,
 non facile dixeris, qui
 Phineus aut qui Lynceus
 fuerit. At vero, quod va-
 res fueris, & quod verum-
 que solus teipsum perhi-
 bueris, marem ac fœmi-
 nam, auditis aliquando
 poëtis, novi. Proinde per
 deos, dic mihi viam vi-
 tam expertus es iuvio-
 rem, vir ne quando fuisti,
 an

an cum scemina? T I K. Potior multo fuit, Menippe, muliebris vita, expeditior enim, & dominantur quoque viris mulieres, neque ipsis necesse est in bellum proficisci, neque ad propugnacula stare, neque in concionibus dissidere, neque in foro atque iudicijs contendere. M A. Quid? an non audisti, Tiresia, Euripidis Medeam, qualia dixerit, cum mulierum genus deplorando commemorat, quam miseram fiat, & intolerabilem parturiendo laborem sustineant? Verum dic mihi (commonescerunt enim me versiculi isti Medez) peperisti ne etiam aliquando, cum mulier esses, an vero sterilis, & absque semine vitam illam degisti? T I K. Quid hoc Menippe interrogas? M. Nihil acerbe. T I K. Verum responde, si tibi molestum non est. T I. Non fui sterilis quidem, sed neque peperitamen. M. Sufficit hoc. Virum enim & vulvam habuisses, scire volebam. T I K. Habui scilicet. M A N. Successu

γυναῖκος; Τί. ἀμείνων ἢ παρὰ πολὺ ὦ Μένιππε ἡ γυναικῆος. ἐπεσχηματιστοὺς γάρ, καὶ διατρέχει τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες, καὶ ὅτε πολέμειν ἀνάγκη αὐταῖς, ὅτε παρ' ἐπαλξῆς ἐσθῆται, ὅτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρωσι, ὅτ' ἐν ἀποσκευαῖς ὕψεται. Μέν. ἔγάρ τις ἀνέκωσας ὦ Τειρεσία τῆς Εὐριπίδου Μιδείας, ὅτι εἶπεν, οἰκτείρουσα τὸ γυναικῆον, ὥς ἀθλίας ὕσαι, καὶ ἀφρενέων τινά τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόντον ὑφισταμένης; αὐτὰρ εἰπέ μοι, ὑπέμνηστέ γάρ με τὰ τῆς Μιδείας ἱαμβῶτα, καὶ ὅτε τις ποτὲ ἐπὶ τῇ γυνὴ ἦδα. ὦ εἴη, καὶ ἀγυρὸς διετέλουσας ἐν ἐκείνῳ πάλῳ βίῳ; Τίς. τί τοῦτο ὦ Μένιππε ἱρωτάς; Μένιπ. ἔστιν χαλεπὸν ὦ Τειρεσία. πολλὴν ἀπὸ κρηναί, ἡ σοι ῥάδιον. Τίς. ὦ εἴη καὶ ἡμῶν, καὶ ἐπεκὸν δὲ ὅμως. Μέν. ἱκανὸν τοῦτο. εἰ γὰρ μή τιαν ἔχης, ἐδυλβῶμαι εἰδέναι. Τίς. οἶχον

ἔχον δολαδῆ. Μέν. χεῖρ
 δέ σοι ἢ μάτρε ἠφανίσθη, καὶ
 τὸ μέριον τὸ γυναικῆον
 ἀπιφράδην, καὶ οἱ μαδῶ ἀπι-
 τάδηνται, καὶ τὸ ἀνδρεῖον
 ἀνιφύη, καὶ πόρωνα ἐξ-
 ἠνιγκας, ἢ αὐτίκα ἐκ γυ-
 ναικὸς ἀνὴρ ἀνιφάνης; Τειρ.
 ὅχ ὅρῳ τί σοι βέλτεται τὸ
 ἐρώτημα, δεκῆς δ' οὐκ
 μοι ἀπιστῶν, εἰ ταῦθ' ὕπως
 ἐγένετο. Μέν. εἰ χεῖρ γὰρ
 ἀπιστῶν ὦ Τειρσία τοῖς τοι-
 ῦτοκ, ἀλλὰ καθάπερ τινα
 βλάκα μὴ ὕξιν ἀζοντα, ἢ τε
 δυνάτῃ ὄν; ἢ τε καὶ μὴ
 παρὰ δόχιδαι; Τειρ. σὺ
 οὐκ ἐδὲ τὰλλα περὶ λέει
 ἔγωγε γινώσκω. ἐπὶ δ' αὖ ἀκέ-
 σης, ὅρῃα ἐκ γυναικῶν ἐγέ-
 γοντο τινος, ἢ δένδρεα ἢ θη-
 ρία, πλὴν Ἀνδρῶν, ἢ πλὴν
 Δάφνιων, ἢ πλὴν τῶ Λυκά-
 ονος θυγατέρων; Μέν. ὡ
 καὶ ἀκείνας ἐντύχω, εἴ πο-
 μαῖ ὅ, τι καὶ λέγῃσι. σὺ δ' ἐ-
 ὦ βέλτεται, ἐπὶ τε γυναι-
 κῶν, καὶ ἐμαντεύου τότε
 ὥπως καὶ ὕστερ, ἢ ἅμα ἀνὴρ
 καὶ

cessu autē temporis, vul-
 va ne illa evanuit, & mē-
 brum muliebre obtura-
 tum est, mamillæq; ite-
 rum complantæ, deinde
 virile succreuit, & barbā
 produxisti, an vero repen-
 te ex muliere vir factus
 prodijisti? T i. Non video
 quid sibi velit interroga-
 tio hæc. Videris autem
 mihi pro dubio habere,
 factum ne hoc ita sit, an
 non. M e n. Quid an non
 dubitare, Tiresia, de hu-
 iusmodi rebus conue-
 nit? sed perinde ac fatu-
 um aliquem non perpen-
 sis fieri ne possint an nō,
 protinus pro veris recipere?
 T i r. Tum igitur ne-
 que cetera credis hoc pa-
 cto contigisse. puta quum
 audieris, ut quxdam ex
 mulierib. aves factæ sint,
 aut arbores, aut feræ, Phi-
 loela videlicet aut Daph-
 ne, aut Lycæonis filius fi-
 lia? M e n. Quod si quan-
 do & in illas incidero, in
 quid ipse dicant, quoque
 scibo. Tu vero, ὀπτι-
 με, ecquid cum mulier
 esses, vaticinatus quoque
 es tum, quemadmodum
 & postea, an vero pari-

ter & vir & vates didicisti
esse? Ti. Vides? ut cun-
cta ea q̄ de me feruntur,
ignoras, puta quo pacto
& litem quandam Deorū
diremi, & Iuno visu me
priuavit, Iupiter autem in
solarium damni eius vari-
cinandi artem mihi dedit.
M. Adhuc me Tiresia, mē-
dacijs illis caperis? Sed fa-
cis hoc more vatum. Con-
suetum enim vobis hoc
est, nihil iam sani dicere.

Aiacis & Agamem- nonis.

Si tu, dum furore cor-
reptus fuisti, Ajax, teip-
sum interfecisti, nos au-
tem cunctos etiam mem-
bris, ut putabas, detrun-
catis, deformasti, quid
quæso Vlystem accusas?
Ac paulo ante neq; aspi-
cere iptum voluisti. cum
venisses huc vates consul-
turus, neque alioqui di-
gnatus es virum commili-
tonem ac socium, sed su-
perbe admodum ac gran-
di incedens gressu, præ-
terijsti. Ai. Merito Aga-
Ille enim mihi furoris
huius auctor exitit, ut
qui

καὶ μάντις ἑμαυτὸς εἶναι;
Τειρ. ὅρῃς; ἀγνοῖς τὰ πε-
ρὶ ἑμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέ-
λυσά τινα ἔργῳ τῷ ὄντι;
καὶ ἢ μὴ Ἡρα ἐπήρωσέ με.
ὁ δὲ Ζεὺς παρεμβήσας το τῇ
μαντικῇ πρὸς συμφεραίν.
Μέν. ἔτι ἔχῃ ὁ Τειρεσίαι-
ος ψευδμάτων; ἀλλὰ κα-
τὰ τὰς μαύτας τύπο ποιεῖς.
ἔθως γὰρ ὑμῶν, μηδὲν ὑγιὲς
λέγει.

Αἴαντος καὶ Ἀγα- μέμνονος.

Εἰ σὺ μανίης ὁ Αἴαν,
σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμιλί-
σας ὃ καὶ ἡμᾶς ἅπαστας, τί
αἰτίῃ τὸν Οὐδυσσεῖα; καὶ
πρῶτον αὐτὸν κατετίβληψας
αὐτὸν, ὅπερτε ἦκε μαντευ-
σόμενος, ὥτε προσηπτεῖν
ἡξίωσας ἄνδρα συστρατιώ-
την, καὶ ἐτάμερον. ἀλλ' ὑ-
περοπτικῶς μεγάλα βάνων,
παρήλθεις. Αἴα. εἰκότως, ὁ
Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ μοι
τῆς μανίας αἰτίος κατέστη,
μήνους

μόνος ἀντιξυπαθεῖς ὅτι
 τοῖς ὅπλοις. Ἀγαμ. ἡζήσους
 δὲ ἀνὰ ταγώνισσας εἶναι, καὶ
 ἀκινιτὶ κρατῆν ἀπάντων;
 Αἶα. ναί, τὰ γὰρ τοιαῦτα,
 οἰκεία γὰρ μοι ἰὼ ἢ πανο-
 πλία, τῷ ἀντιπῶ γὰρ εὔστα.
 καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀ-
 μένους ὄντες, ἀπείπαδτε
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παρελχω-
 ρήσατέ μοι τῷ ἄθλῳ. ὁ
 δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἑσώσα κινδυνεύον-
 τα κατακίλφθαι ὑπὸ
 τῷ φεγγῶν, ἀμείνων ἡζί-
 ου εἶναι, καὶ ὀπιτηδείτε-
 ρος ἔχει τὰ ὅπλα. Ἀγαμ.
 αἰτιῶ τοιγαροῦν ὃ γαρ-
 νᾶν πλὴν Θέτιν, ἢ δέον
 σοὶ πλὴν κληρονομίαν τῷ
 ὅπλῳ παραδίδναι συγ-
 γνη γὰρ ἔντι, φέρουσα,
 ἐς τὸ κοινὸν κατέδετο αὐ-
 τὰ. Αἶα. οὐκ, ἀλλὰ τὸν
 Οδυσσεῖα, ὅς ἀντιποιήθη
 μένος. Ἀγαμ. συγγνώ-
 μη ὦ Αἶαν, εἰ αἰθρῶτος ᾖ,
 ὠρέχθῃ δόξης ἠδὲ δόσου πράγ-
 ματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν
 ἕκαστος

qui solus mecum pro ar-
 mis iudicio contendere
 ausus fuerit. A G. An ve-
 ro dignum censebas te,
 qui absque aduersario,
 & absq; puiuere, ut dici-
 tur, superares omnes? A.
 Quidni? in tali viiq; cau-
 sâ. Nam armatura ea, co-
 gnationis quodam iure
 ad me pertinebat, cū fra-
 tris mei patruelis certe fu-
 erit. Deinde vos ceteri, q
 multo quam ille prest. n-
 tiores eratis, detractis
 certamen, & cessistis mi-
 hi arma. Ille autem Laër-
 tæ filius, quem ego non
 semel in summo periculo
 seruavi, cum iam à Troia-
 nis ppe concideretur, me-
 lior me esse voluit, ac di-
 gnior qui armis illis poti-
 retur. A G. Accusa igitur ὁ
 generose Thetim, quæ cū
 tibi debuisset amorū suc-
 cessionem ac hereditatē,
 virore cognato tradere,
 in medium allata posuit
 ea. A I. Haudquaquam,
 sed Vlyssiem, ut qui solus
 sese mihi opposuerit. A.
 Ignoscendum ὁ Ajax est:
 si, homo cum esset, ap-
 petuit gloriam, rem dul-
 cissimam, cuius gratia
 etiam

etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit reposita, & hoc, Troianis ipsius iudiciis. A. I. A. Novi ego quæ me damnarit, sed fas non est, de dijs aliquid dicere. Vlysses igitur aliud quam odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerva hoc imperet.

Minois & Sostrati.

Prædo hic quidem Sostratus, in Pyriphlegethōtem præcipitetur, sacrilegus autem ille à Chimæra discerpatur, Tyrannus vero iste, Mercuri, iuxta Tityum in longum extensus, atrodendum & ipse hebar præbeat vulturibus. Vos autem boni ac probi abite quam celeriter in campum Elysium, insulasque beatorum habitate, prius, quæ recte ac iuste in vita fecistis. S. Audi o Minos, num tibi iussa dicere videar. M. An ego denuo nunc audiam? an non cōvictus es Sostrate, quod & male fueris, & tam multos occideris? S. Cōvictus quidem

ἕκαστος καθ' ἑαυτὸν ἐσθ' ὑπομένει, ἵππ' ἐκ' ἐκράτησκέ σ' ἐκ' ταῦτα, παρὰ Τροισὶ δικάζουσιν. Αἰα. οἶδα ἐγὼ, ὅτις με κατεδίκασιν, ἀλλ' ἐδέμει λέγειν τι πρὸς τοὺς θεοὺς. τὸν γοῦν Ὀδυσσεῖα μὴ ἐχὶ μισθῶν ἔκ' αὐτὸν δυνάμειν ὦ Λαγόμενον, ἔδ' εἰ αὐτὰ μοι Ἀθηνᾶ τέτο' ἐπαγγέλλοι.

Μίνω & Σωστράτου.

Ὁ μὲν ληστὴς ἐστὶ Σωστράτος, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβιβλάσθω. ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμæρας διασπαθήτω. ὁ δὲ τύραννος, ὃς Ἐρμῇ, παρὰ τὸν Τίτυν ἀποβιβάζει, ὑπὸ τοῦ γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς δ' οἱ ἀγαθοὶ ἀπὸ τῆς χεῖρας ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήτους κατοικίητε, ἀντὶ ὧν δίκαια ἐποίητε παρὰ τοῖς θεοῖς. Σω. ἀκούσον ὦ Μίνως, εἰ σοι δίκαια δεῖξω λέγων. Μιν. νυνὲν ἀκούσω αὐτίς. ἐγὼ δ' ἐξελήλυξαι ὦ

ὦ Σώκρατες φονηρὸς ὢν, καὶ το-
σούτους ἀπειλονῶς; Σω. ἐλπί-
στιγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δι-
κσίως κολαῶήσεται. Μιν. καὶ
παύει, εἴ γε δαπνίεντι τῷ ἀ-
ξίαν δίκην. Σω. ὅμως δαπ-
νισαί μοι ὦ Μίνως. βραχὺ
γὰρ τι ἐρύτομαι σε. Μιν. λέ-
γε μὴ μακρὰ μένον, ὅπως καὶ
τὸς ἄλλας διακρίνομαι ἥδη.
Σω. ὅπερ αἱ ἐπεσπῖον ἐν τῇ
βίῳ, πότιρα ἐκὼν ἐπεσπῖον,
ἢ ἐπικέκλωσθαι μοι ὑπὸ τῆς
μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοί-
ρας δηλαδὴ. Σω. ἔκουῖ καὶ
οἱ χρεστοὶ ἀπαντες, καὶ οἱ φον-
ηροὶ δουλοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ
ὑποκρίτοῦντες, ταῦτα δεῖν
μεν. Μιν. γαί, τῇ Κλωθῇ, ἢ
ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννηθῆναι
τὰ περὶ αὐτῶν. Σω. οὐκ οὐκ
ἀναγκαῖοις ὑπ' ἄλλης φο-
ρέουσιν ἢ τινα, οὐδ' ἀνάμμενος
ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμε-
νος, ὅσον δῆμιος ἢ δορυφόρος,
ὃ μὴ δικαστὴς περὶ αὐτοῦ, ὃ δὲ τυ-
ραννικῶς τίνα αἰτιάται τῷ φό-
βου; Μιν. δῆλον ὥς τ' δι-
καστῶν, καὶ τὸν τύραννον, ἐπεὶ
οὐδ' αὖ

dem sui, sed vide, num ius-
te ob id supplicio afficiat.
Mi. Atq; admodum, si
modo id iustum est, pro
merito quenq; suo poenā
dependere. So. Attamen
respōde mihi ὦ Min. Bre-
ue enim quiddam interro-
gabo te. Mi. Dic, sed ne
prolixè modo, quo dein-
ceps & cæteros dijudica-
re possimus. S. Quæcunq;
in vita egi, utrum volens
ea feci, an ita à Parcis ag-
glomeratum mihi fuit? M.
A Parca scilicet. So. Pro-
inde & boni pariter om-
nes, & nos, qui mali vide-
mur, eadem agimus, dum
illi obsecundamus. M. Ita
profecto, Clotho videli-
cet illi parentes, quæ uni-
cuique iniungit, cum pri-
mus natus est, quæ agen-
da ipsi sunt. S. Si quis igitur
ut compulsus ab alio,
occiderit aliquem, cum
non possit illi contradice-
re, à quo compescitur. ut
verbi gratia, si carnifex,
aut satellites quispiam alter
iudici parendo, alter tyrā-
no, quē nam cædis istius
reum ages? M. Quem ali-
um, nisi iudicē aut tyran-
num. Quoniam neq; ip-
sum

sum gladiū acculare possumus, subseruit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. S o. Recte sane ὁ Μίνος, laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse aurum vel argentum afferens, veri nam ea gratia haberi debet, aut veri beneficium hoc acceptū referendum est? Μι. Et qui in sit, Solt. nam ille qui attulit, minister tantum fu t. S o. Vides ne igitur, quam iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperauit, & rursum, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quoddam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquā poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in ijs, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata facere. Μ i n. Multa,
o So-

ἐκ τὸ ξίφος αὐτό. ὑπερ-
τεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὃν
πρὸς τὸν θυμὸν, τὸ πρῶ-
τον παραχόνητι πῶς αἰτίαν.
Σω. οὐ γὰρ ὁ Μίνος, ὅτι
καὶ ὀπίδα φιλεῖν τῇ πα-
ραδήγματι. ἡ δὲ τις
ἀποστείλαντος τοῦ δεσπό-
του, ἢ καὶ αὐτὸς χρυσὸν ἢ
ἄργυρον κομίζων; τίτι πῶς
χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐε-
γέτω ἀναχραπίεον; Μιν.
τὸν πέμψαντα ὁ Σώστρα-
τε. διάκονος γὰρ ὁ κομί-
σας ἡ. Σω. ἐκουῶ ἐρεῖς,
πῶς ἄδικα ποιεῖς κολά-
ζων ἡμᾶς ὑπερέτας γε-
νομῆναι, ὃν ἡ Κλωθὴ προ-
σέταπτο, καὶ τούτους τι-
μῶν τῆς διακονηταμέτους
ἀλλοτρίοις ἀγκυβίαις; οὐ γὰρ
δὴ ἐπεί τοι εἶπεν ἔχει τίς
αὖ, ὥς ἀντιλέγει δυνα-
τὸν ἡ, τοῖς μετὰ πάσης
ἀδύκῃς περὶ ταγμήοις.
Μιν. ὁ Σώστρατε πολλὰ
ἰδίαις αὖ καὶ ἄλλα οὐ κα-
τὰ λόγον γαβμένα, εἰ ἀ-
κριβῶς ἐξετάζοις. πάλιν
ἀλλὰ

ἀλλὰ εὐ τοῦτο ἀπλῶς εἰς
τῆς ἐτιρωτήσιαις. Διότι ἔ-
λθῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ σο-
φίης τις εἶναι δοκεῖς. Ἀπο-
λυτοῦ αὐτὸν ὦ Εὐμή, καὶ μη-
κέτι κυλαζέσθαι. ἔρε δὲ, καὶ
καὶ τὰς ἄλλας νικῆς ἐρωτᾷ
τὰ ὅμματα διδάξης.

Μένιππος ὁ Νεκρο-
μαντεία. Μην.

ὦ χαῖρε μέλαθρον,
πρόθυλά θ' ἐσίας ἡμῖν.
ὥς ἄτμενός σ' ἐτείδον, ἐς
φάος μολών. Φίλω. εὐ Μέν-
νιππος οὕτως ὅσον ὁ κύων;
οὐ μενοῦν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ
παρεβλέπω Μενίππου ὅ-
λους. τί δὲ αὐτὸς βούλεται
τὸ ἀλλόκοτον τῷ χύματι;
πῶς καὶ λύρα καὶ λιογυῖα;
πρεστυγίον δὲ ὅμως αὐτὸς.
χαῖρε ὦ Μένιππι. καὶ πρό-
θεν ἡμῖν ἀφῆσαι; πολλοὶ
γὰρ χέρον ἢ πέφνηται ἐν τῇ
πόλει. Μέν. Ηὖ νικῶν
κυβήματα, καὶ σκότος πύ-
λας λιπών, ὅς ᾤδῃς χα-
ρίεις

ὁ Sostate, & alia videas
licet, minime secundum
rationem fieri, sed diligen-
ter expendas. Verumtamen
tu ex hac quaestione hoc
boni consequeris, quan-
do quidem non praeo so-
lum, verum etiam Sophista
quidem esse videris. Solum
ipsum Mercuri, ne de-
inceps amplius puniatur.
Ceterum illud vide, ne &
ceteros manes similia in-
terrogare doceas.

Menippus, Philoni-
des.

Salve atrium, domus-
que vestibulum meae, ut
te lubens aspicio luci red-
ditus. PH I. Non Menip-
pus est canis? Non her-
cle alius, nisi ego forte ad
Menippos omnes hallu-
cinor. At quid sibi vult
habitus huius insolentiae,
claua & lyra, leonis exu-
miae? Adeundus tamen est.
Salve Menip. unde nobis
aduenisti? diu est quod in
vrbe non vidimus. M II.
Adiūm reuersus mortuo-
rum ē latibulis foribus-
que tristium tenebrarum
nigris, Manes vbi infer-

ni manent superis procul.
 P H I. O Hercules clam
 nobis Menippus vita fun-
 ctus est, revixitq; denuo.
 M E N. Non, sed me ad-
 huc vivum recepit Tarta-
 rus. P H I. Quæ nam cau-
 sa tibi fuit novæ huius at-
 que incredibilis viæ? M.
 Iuventa me incitavit, at-
 que audacia, quam pro
 iuventa haud paululum
 impotentior. P H I. Siste
 ô beate Tragica, & ab
 Iambis descendens, sic po-
 tius simpliciter eloquere,
 quæ nam hæc vestis, quæ
 causa tibi itineris inferni
 fuit, quum alioqui neque
 iucunda, neque delecta-
 bilis sit via? M E N. Res
 dilecte gravis me infernas
 egit ad umbras, Consule-
 rem manes ut vatis Ti-
 resiai. P H I L O N. Ille,
 atqui deliras, alioqui non
 hoc pacto caneres apud
 amicos consarcinatis ver-
 sibus. M E N. Ne mireris
 amice, nuper enim cum
 Euripide atque Homero
 versatus, nescio quo pa-
 cto versibus sic impletus
 sum, ut numeri mihi in
 os sua sponte confluant.
 Verum dic mihi quo pa-
 cto

εἰς ὥκισται θεῶν. Φίλω. ἡ-
 ράκλεις. ἐλελήθει Μένιππος
 ἡμᾶς ἀποθανόντων, καὶ τ' ὅξ ὑ-
 παρχῆς ἀναβιβάζωκεν; Μέν.
 ἔκ, ἀλλ' ἔτ' ἐμπροσθεν αἰδοῦς
 μ' ἐδέξατο. Φί. τίς δ' ἡ αἰ-
 τία σοι τ' κριτικῆς καὶ παραδό-
 ξου ταύτης ἀποδημίας; Μέν.
 νεότης μ' ἐπέσσει, καὶ θράσος τ'
 τοῦ πλέον. Φί. παῦσαι μανᾶ
 ρει τραγῳδοῦν, καὶ λέγε ἔτι σοί
 πως ἀπλῶς, καλὰ καὶ ἀπὸ τ'
 ἱαμβείων. τίς ἡ εὐλογία; τί σοι
 τῆς κάπῃ πορείας ἰδῶσιν;
 ἄλλως γὰρ ἐχ' ἡδονή τι, ἢ
 ἀσπάσιος ἡ ὁδός. Μέν. ὦ φί-
 λότης, χρεῖά μοι κατήγαγον
 εἰς αἰδᾶο, ψυχὴν χρεοόμενον
 θαλάσσιον Τερεισίαιο. Φί. οὐκ
 ἀλλ' ἢ παρρησίας, ἐ γὰρ αὖ
 ἔτις ἐμμέτρως ἐγγαφώδεις
 ποιεῖς ἀνδρας φίλους. Μέν.
 μὴ θαυμάσης ὅτι ταῦτα περὶ
 γὰρ Εὐριπίδου καὶ Ομήρου συγ-
 γράμματα, ἐκ οὗδ' ὅπως ἀνι-
 πλόδιον τῶν ἱερῶν, καὶ αὐτό-
 ματά μοι τὰ μέτρα ὅτι τὸ
 εἶμα ἔσχη. ἀτὰρ εἰπέ μοι,
 πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχεις, καὶ τί
 ποιεῖς

ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; Φι-
 λαρόν ἐστιν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ
 τῆς ἀρχαΐουσιν, ὁποροῦσι,
 τοκογλυφῶσιν, ὁβολασατῶ-
 σιν. Μέν. ἀθλιοὶ καὶ κακοδαί-
 μονες. ὃ δ' ἵστασιν, εἰς ἀγα-
 γὴς κινῶν) παρὰ τοῖς κά-
 τω, καὶ εἰς χειροδότην) τὰ
 ψηφίσματα καὶ τῶν πλεσί-
 ων, ἀμὰ τὸν κέρειον ἐστὶ
 μία μηχανὴ τῷ διαφυγεῖν
 οὐτέας. Πι. τί φάς; Δέδο-
 κται τι νεώτερον τοῖς κάτω
 καὶ τῷ ἐπιδάδῃ; Μέν. νὰ δια-
 σπῇ πολλὰ, ἀλλ' ὃ δέμεις ἐκ-
 φέρειν οὐτὰ πρὸς ἅπαντας,
 καὶ τὰ διακρίβητα ἔξαγορεύ-
 ων, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράψῃ
 γραφίῳ ἀσέβειας ὅτι τῷ ῥα-
 δαμανθῶντι. Φι. μηδαμῶς ὦ
 Μένιππε πρὸς τῷ Διὶ, μὴ
 φρονήσης τῷ λόγῳ φίλῳ ἀν-
 δρί. πρὸς γὰρ εἰδῶτα σιωπᾶν
 δεῖται τὰτ' ἄλλα, καὶ πρὸς μη-
 μηχανόφρον. Μέν. χαλεπὸν μὲν
 ὅτι τὰ πᾶσι τὸ πείπαγμα, καὶ ἐ-
 πάντη ἀσφαλές, πλεὺν ἄλλῃ
 ὅτι γένετα πολυμήλον. ἔδο-
 ξε δὴ τὸς πλεσίους τέτρε καὶ
 πολυ-

& res humanæ hic se ha-
 bent in terris? & quid nā
 in vrbe agitur? P H 1. Ni-
 hil noui. Sed quemadmo-
 dum prius acutabant, ra-
 piunt, perierant, exneran-
 tur, vsuras colligunt. M E.
 O miseri atque infelices.
 Nesciant enim, qualia de
 nobis rebus nuper apud
 inferos decreta sunt, qua-
 lesque sorte iacti sunt in
 diuites istos calculi, quos
 per Cerberum nullo pa-
 cto poterunt effugere.
 P H 1. Quid ais? Noui ne
 aliquid apud inferos no-
 stris de reb. decretum est?
 M E N I P. Per Iouem, &
 quidem iuxta, verum
 prodere non licet, neque
 arcana quæ sunt, revelare,
 ne quis forte nos apud
 Rhadamanthum impieta-
 tis accuset. P H 1. Nequa-
 quam ὁ Menippe, per Io-
 uem, ne inuideas sermo-
 nes amico. Nam apud ho-
 minem tacendi ignarum,
 & initiatum præterea sa-
 cris edisseres. M E N. Du-
 ra profecto iubes, & neu-
 tiquam tota, verum tua
 gratia tamen audendum
 est. Decretum est ergo,
 diuites istos ac pecunio-
 soa.

socerum tanquam Danaë-
 naën servātes abstrusum.
 P h i. ne prius ō beate,
 quæ sunt decreta dixeris,
 quam ea percurras om-
 nia, quæ abs te audire li-
 bentissime velim. Quæ
 videlicet descensus causa
 fuerit, quis itineris dux
 deinde ex ordine, & quæ
 illic videris, & quæ audie-
 ris omnia. Verisimile est
 enim te, quum res pul-
 cras videndi curiosus sis,
 eorum quæ visu aut au-
 ditu digna videbantur,
 nihil omnino prætermi-
 sisse. M a n. Parendum
 etiam in his tibi est. Nam
 quid facias, urgente ami-
 co? Ac primum sane tibi
 expediam, quæ res ani-
 mum meum ad hunc de-
 scensum impulerit. Ego
 igitur quum adhuc puer
 essem, audiremque Ho-
 merum atque Hesiodum,
 seditiones ac bella canen-
 tes, non semideorum mo-
 do, sed & ipsorum iam
 Deorum, adhuc vero &
 adulteria eorum & vio-
 lentias, rapinas, suppli-
 cia, patrum expulsionem,
 & fratrum & sororum nu-
 ptias. hæc me Hercle om-
 nia

πολυχημάτων, καὶ ὁ Ζεὺς αὖ
 κατάκλιτον ὥσπερ τὴν Δα-
 νάην φυλάττοντας. Φι. μὴ
 πρότερον εἴπῃς ὅ' γὰρ τὰ
 δεῦρ' ἔλθῃς, πρὶν ἐκεῖνα δι-
 ελθεῖν ἀ μάλισ' αὖ ἡδὲ καὶ
 ἀκούσασθαι σε, ἥτις αἰτίας
 σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς
 δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγούμενος, εἴθ'
 ἔξῃς ἄτε εἶδες, ἄτε ἠκούσας
 παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φι-
 λόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῶν
 ἀξίων εἶναι ἢ ἀκοῆς παρατε-
 πειν. Μάγ. ὑπορχνύειν, καὶ
 ταῦτά σοι. τί γὰρ αὖ καὶ πά-
 θοι τις, ὁπότε φίλος αἰνὴς εἰδὼς
 ζοίτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δι-
 μι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ
 ὅθιν ἐρμήθην πρὸς τὴν κα-
 τάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄρχει μὲ ἐπ'
 πασι τοῖς ἀνέων ὁ μέγας καὶ
 Ἡσίοδε πολέμους καὶ εἰσέσεις
 διηγούμενον, οὐ μόνον τῶν
 ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὴ
 τῶν θεῶν, ἐτι δὲ καὶ μοιχεί-
 ας αὐτῶν καὶ βίας καὶ ἀρπάζ-
 γας καὶ δίκας, καὶ πατέ-
 ρων ἔξιστάσεις, καὶ ἀδελφῶν
 γάμους, πάντα ταῦτα ἠ-
 γού-

γύμνω εἶναι καλὰ, καὶ ἐφ' ἧς
 ἐργασ ἔκπεμνω πρὸς οὐτά.
 ἔπει δ' εἰς ἀνδρας τελεῖν ἡ-
 ξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα
 ἦκον ὅν' ἡμῶν τὰναντία
 τοῖς πομπαῖς κτελεῖντων,
 μήτε μοιχεύειν μήτε σατιά-
 ζειν, μήτε ἀεπάζειν. ἐν μεγά-
 λῃ οὐκ ἐπίσταμαι ἀμφιβο-
 λία, οὐκ εἰδὼς ὅτι χερσά-
 μην ἐμαυτῷ. ἔτι γὰρ πρὸς θε-
 οὺς αὖ ποτε ἡ γύμνω μοιχεύ-
 σαι, καὶ σατιάσαι πρὸς ἀλλή-
 λους, εἰ μὴ ὥς πρὸς καλῶν τέ-
 των ἐγνώσκον, ἔτ' αὖ τὸς
 τομοθέτας τὰναντία τέτοις
 παρεγχεῖν, εἰ μὴ λυσίτιλῶν
 ὑπελάμβανον. ἔπει δ' διηπό-
 ρου, ἔδοξε μοι ἐλθόντα παρὰ
 τὰς καλαῖους τέρας φι-
 λοσόφους, ἐλχεῖσθαι τι ἑμαυ-
 τὸν καὶ διηβῶσαι αὐτῷ χερσά-
 μοι, ὅτε βέλοιστο, καὶ τίνα ὀ-
 δὸν ἀπλῶ καὶ εὐδαίαν ὑπο-
 δεῖξαι τῷ βίῳ. ταῦτα μὲν δὲ
 φρονῶν προτρεῖν αὐτοῖς. ἐλθὼν
 θύει δ' ἑμαυτῷ ἐς αὐτό, φασί,
 τὸ πῦρ ἐκ τῷ καπνῷ βιαζό-
 μενος. παρὰ γὰρ δὲ τέτοις μά-
 λιστα

nia bona pulcraque puta-
 bam, & studiose erga ea
 assiduebar. Postquam vero
 in virilem iam aetate per-
 venirem, hic leges iustus
 iubentes audio poëti ad-
 prius contrarias, neque
 videlicet adulteria com-
 mittere, neq; seditiones
 movere, neq; rapinas ex-
 ecere. Hic igitur hæsita-
 bundus constitui, incertus
 omnino quo me pacto ge-
 rerem. Neque enim deos
 unquam putavi moecha-
 tuos, aut seditiones, inui-
 cem fuisse moturos, nisi
 de his reb. perinde ac bo-
 nis iudicassent. Neq; iur-
 sus legumlatores hic ad-
 versa iussuros, nisi id con-
 ducere existimarent. Quo-
 niam igitur in dubio erā,
 visum est mihi philoso-
 phos istos adire, atque
 his me in manus dedere,
 rogareq; ut me, utcum-
 que liberet, vterentur, vi-
 treque viam aliquā in sim-
 plicem ac certam ostende-
 rent. Hæc igitur mecum
 reputans ad eos venio, im-
 prudens profecto, quod
 me ex fumo (ut aiunt)
 in flammam conijcerem.
 Apud hos enim maxime dili-

diligenter observans sum-
mam reperi ignorantiam,
omniaque magis incerta,
adeo ut præ his illico mihi
velidiorarum vita iam au-
rea videretur. Alius ete-
nim soli me iussit volu-
ptati studere, atq; ad eum
scopum uniuersum vitæ
cursum dirigere. In eo ip-
sam sitam esse felicitatē.
Alius rursus omnino la-
borare, corpusque siti, vi-
gilijs, ac squalore subige-
re, misere semper adse-
ctum, contumelijsq; ob-
noxium assidue, Hesiodi
sedulo inculcans celebra
illa de virtute carmina, &
sudorē videbatur, & accli-
uem in verticem montis
ascensum. Alius contem-
nere iubet pecunias, ea-
rumque possessionem in
differentem putare. Alius
contra bonas ipsas etiam
diuitias esse pronunciat.
De mundo vero quid di-
cam? de quo ideas, incor-
poreas substantias, ato-
mos, & inane, & talem
quandam pugnantium in
vicem nominum turbam
indies audiebam, & quod
absurdorum omnium ma-
xime fuit absurdissimum.

de

λίστα εὐρισκοῦν ὁπότε ποῦν ἢ
ἀγνοίαν καὶ τὴν ἀπείρην πλεί-
ονα, ὥστε μοι ἰάχιστα χροσσοῦ
ἀπέδιδξαν ἔτοι τ' ἢ ἰδίων
βίον. ἀμέλει, ὃ μὲν αὐτὸ παρή-
γει τὸ πᾶν ἡδυσ, καὶ μόνον
τὸτο ἐκ παλῶς μελίεναι, τὸ-
το γὰρ εἶναι τὸ εὐδαίμον. ὃ δέ
τις ἐμπάλιν, πορεύειν ἰὰ πάν-
τα, καὶ μογχεῖν, καὶ τὸ σῶμα
καταναγκάζει, ὑπὸντα καὶ
αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρ-
στοῦντα, καὶ λοιδορέμενον;
συνεχὲς ὁπότερα φεδῶν τὰ
παύσημα ἐκείνα ἢ Ησίοδου
ὡς τ' ἀρίστου ἔπη, καὶ τ' ἰδρῶ-
τα, καὶ τὴν ὅτῃ τὸ ἄκρον αἰά-
λασιν. ἄλλος καταφρονεῖν
χρημάτων παρκελεύει, καὶ
ἀδιάφορον οὐδὲ τὴν πτῆσιν
αὐτῶν. ὃ δέ τις αὖ πάλιν ἀγα-
ξοῦν εἶναι καὶ τὸ πλεοναυτὸν
ἀπιφαίνει, ὡς μὲν γὰρ ἢ κέ-
σμε τί γὰρ καὶ λέγειν; ὅς γε
ιδέας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτῶ-
μα καὶ κενὰ, καὶ τεῖκτον ἵνα
ὄχλον ἑνομάτων ὁσιμέσαι
πᾶς αὐτὸ ἀκέραιον ἐναλίον, καὶ
τὸ πάντων δεῖν ἄτοπώτα
τοῦ,

τον, ὅτι πρὶ τ' ἐναντιωτά-
 των ἕκαστος αὐτῶν λέγων,
 σφόδρα νικῶντας καὶ σι-
 θαυὺς λόγους ἐπορίζετο,
 ὥς μὴτε τῷ θεσμῶν τὸ αὐτὸ
 πρᾶγμα λέγοντι, μὴτε τὸ
 ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ
 τ' αὐτὰ εἰδότε σαφῶς, ὥς ἂν
 αὐ ποτε θεσμὸν τι εἴη καὶ ψυ-
 χρὸν ἐν ταυτῇ χρεῖν, ἀτεχ-
 νῶς οὐκ ἐπαχον τοῖς νουά-
 ζουσι τέτοις ὁμοίον, ἀρτι-
 μὲν ὀπτεύον, ἀρτι δὲ ἀνα-
 τεύον ἐμπαλιν. ἔτι δὲ
 πολλῶν τέτοιο ἰκείνων ἀτο-
 πιώτερων. τὲς γὰρ αὐτὲς
 πέποις εὐρισκον ὀπτηκῶν,
 ἐναντιώτατα τῆς αὐτῶν λό-
 γου ὀπτηκῶν. τὲς
 ποῦ καταφρονεῖν παρσι-
 θυῶντας χρημάτων, εἰς τὸν
 πρὶς ἐχομένους αὐτῶν, καὶ
 πρὶς τόμων διαφερομένους,
 καὶ ὅτι μισθῶ παιδιύοντας,
 καὶ πάντα ἔνικα τοῦτον
 ὑποδύοντας, τὲς τε τῶν
 δούλων ἀπαλαλόμενους,
 αὐτῆς ἔνικα πάντα ὀπ-
 τηκῶν, ἰδοῦς τε αὐ-
 χι-

de contrarijs unusquisq;
 quum diceret, iuvincibi-
 les admodum & probabi-
 les sermões adferebat, ut
 nec ei qui calidum, nec ei
 qui frigidum idem pror-
 lus esse cōtenderent, con-
 tra quicquam hiscere po-
 tuerim, atq; id, quum ta-
 men manifeste cognosce-
 re nō fieri nunquam posse,
 ut eadem res calida simul
 frigidaque sit. Prorsum
 igitur tale quiddam mihi
 accidebat, quale solet dor-
 mientibus, ut interdum
 capite annuerem, inter-
 dum contra abnuerem.
 Præterea quod multo e-
 rat istis absurdius, vitam
 eorum diligenter obser-
 uans, compeream cum
 ipsorum verbis præceptis-
 que summo perire pugna-
 re. Eos enim qui spernen-
 dam censebāt pecuniam,
 avidissime conspexi collu-
 gendis diuitijs inhære,
 de sœnore litigantes, pro
 mercede docētes, omnia
 deniq; nummorum gra-
 tia tolerantes. Ij vero qui
 gloriam verbis asperna-
 bantur, omnem viam suæ
 rationem in gloriam re-
 ferebant. Voluptatem
 rursus

rursus omnes ferme palam inceslebant, clanculum vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc egre molestique cult. Aliquantulum tamen inde memet consolabar, quod una cum multis & insipientibus & celeberrimis insipiensque essem, atque vere adhuc ignarus oberrarem. Per-
 uigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam ac ministris aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere ac rursus inde reducere. Optime ergo me futurum putavi, si cum horum quoriam de descensu paciscens, Tiresiam Bero-tium consularem, ab eo-
 que perdiscerem (quippe qui vates fuerit & sapiens) quæ vita sit optima quamque sapientissimus quisque potissimum elegerit.

χρὶδὸν ἀπαντας κατηγο-
 ρουῦντας. ἰδίᾳ δὲ μὲν ταύ-
 τη φρονημένοιους. σφα-
 λείς οὖν καὶ τούτης τῆς ἐλ-
 πίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυόχε-
 ρανον. ἡξέμα παραμυθέμε-
 ρος ἑμαυτὸν, ὅτι μὲν πολλῶν
 καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ὅπῃ συν-
 ἔσει διαβίοντων ἀνόντες
 τε εἰμι, καὶ τάλαντες ἔτι
 ἀγνοῶν περὶέχομαι. καὶ μοι
 ποτὲ διαχρυπνοῦντι τού-
 πατ' ἔνικα, ἔδωξεν ἐς βαβυ-
 λῶνα ἐλθόντα, διὰδυῶν
 τινος τῆς μάζων, τῆς ζω-
 ρόαστε μαθητῶν καὶ διαδό-
 χων. ἤκουσ' δ' αὐτὸς ἐπω-
 δαῖς τε καὶ τιλετάς τιςιν
 ἀνόνειν τε τοῖς ἄθον τὰς
 φύλας, καὶ κατάρχειν ὃν ἀν-
 βάλον) ἀσφαλῶς, καὶ ἐπίστα-
 αὐθις ἀναπέμπειν. ἀριστον
 οὖν ἡγήμεν εἶναι, παρὰ τι-
 ρος τούτων διαπραξάμενον
 τὴν κατὰβασιν, ἐλθόντα
 παρὰ Τερσίαν τὸν βρώτιον,
 μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε
 μαρτίως καὶ σοφῆς, τίς ὅστις
 ὁ ἀριστος βίος, καὶ ὅτι αὐτὸς ἔ-

λογο εὐφρονῶν. καὶ δὲ αἰα-
 πηθεύσας ὡς εἶχον τάχους,
 ἔτρενον εὐθὺ βαβυλῶνος. ἔλ-
 θὼς δὲ, συγγήνομαί τι μοι τῶν
 χαλδαίων σοφῶ ἀνδρῶν καὶ
 δεωπεσίῳ ἢ τέχνῳ πολὺν
 μὲν τιμὴν κέρειον, ἡμίονον δὲ
 μάλα σιμνὸν καθεμένον, τῶ-
 νομα δὲ ἡ αὐτῆς μεθεωρε-
 ζάνης. θεοὶς ὃ καὶ καθικ-
 τούσας, μόλις ἔτυχον παρ'
 αὐτῶν ἐφ' ὅτῳ βέλοτο μισθῷ
 καθηγέσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ.
 παραλαβὼν δὲ με ὁ αἰὲς,
 πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ
 εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρ-
 ξάμενος ἔλει κατάγων ὅτι
 ἢ εὐφρέτιν, ἔωθιν περσα-
 νατέλλοντα ἢ ἡλιον ῥῆσιν τι-
 να μακρὰν ὁπλήζων, ἥς οὐ
 σφύδρα κατήκον. ὥσπερ γὰρ
 οἱ φαῦλοι ἢ ἐν τοῖς ἀγῶσι κε-
 ρύων, ὅτι προχόν τι καὶ ἀσα-
 φές ἐφθέγγετο, πάλιν ἄλλ' ἐώ-
 κει γέ τινας ὅτι καλεῖται δαι-
 μονας. μὲν γὰρ τιμὴν ἐπω-
 δὴν βίης ἀν' με πρὸς τὸ πρὸ-
 σωπον ἀποπύσας, ἐπαγγί-
 ναι, εὐδίναι τ' ἀπάντων
 πρὸς-

gerit. Ac statim quidem
 exiliens quam potestā ce-
 lenime Babyionem ver-
 sus recta contendit. Quo
 quū venio, diversi apud
 Chaldaeorum quendam
 hominem certe sapientē,
 atq; ante mirabilem, co-
 ma quidem canum, ad-
 modumque promissa bar-
 ba venerabilem. Nomen
 autem illi fuit Mithrobar-
 zanes, orans igitur obse-
 cransque vix exoravi, ut
 quavis mercede vellet, in
 illam me viam deduceret.
 Suscipiens vero me vir
 primum quidem dies no-
 vem ac viginti cum luna
 simul incipiens abluit ad
 Euphratem, mane solem
 Orientem versus perdu-
 cens, ac sermonem quem
 priam longam mustitans,
 quem non admodum ex-
 audiebam. Nam (quod
 in certamine præcones in-
 epti solent) volubile quid-
 dam atque incertum pro-
 ferebat nisi quod quos-
 dam visus est invocare dæ-
 mones. Post illam igitur
 incantationem iter mihi
 in vultum spuens deducit
 rursus, oculos nusquā in
 obvium quenquam defle-
 xit.

ctens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Choaspi lymphæ, lectus vero in herba subditi fuit. At postquam iam præparati satis hac dicta sumus, medio noctis silentio ad Tigretem me fluvium docens, purgavit simul, atque abstersit, facceque lustravit ac squilla, tum pluribus itidem alijs, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me iam incantans, ac ne à spectris laederer, circumiens, reducit domum, ita ut eram, reciprocantem, ac reliqua noctis parte navigationi nos præparavimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum velli ut plurimum similem, ac me quidē his quæ vides, ornauit, clava videlicet, leonis exuvijs, atque insuper lyra. Iussit præterea ut nomen si quis me roget, Menippum quidem ne dicerem, sed Herculem aut Vlysem aut Orpheum. Ρ Η Ι. Quid ita ó Menippe? neque enim causam aut habitus,

προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῶν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τοῦ χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπὸ ἀέθριος ὅπῃ τὸ πόας. ἰππεὶ δὲ, ἅλῃς ἔχει τῆς προδρα-
 ῖσιως περὶ μέσας ρυτίδας, ὅπῃ τὴν ἡνία ποταμὸν ἀγαγόν, ἐκάθηρε ἰεμεὶ καὶ ἀπέμαξι, καὶ περὶ ἡνισσάδα καὶ σκίλη καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑπετονθο-
 ρύσας. εἶτα ὅλον με κατα-
 μαγείσας, καὶ περικλῶν, ὥστε μὴ βλαπτομένην ὑπὸ τῶν φαν-
 τασμάτων, ἐπαγάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀποδιζον-
 τα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν ἔχομεν. αὐτὸς μὲν οὐκ μαγι-
 κῶς τιν' ἔδυντολύ, τὰ πολλὰ δὲ εἰκῶν τῇ μαδικῇ, ἐμὲ ὅτε τοιοῦτον φέρον ἐνιστεύασε πρὸς πύλιν καὶ τῇ λιοντῇ, καὶ προσέειπε τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκελεύσατο, ὥς τις ἐρετὴν μετένομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ηρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσ-
 σέα ἢ Ὀρφέα. ΦΙ. ὥς δὲ τὸ σέτο ὦ Μένιππε; ἢ γὰρ σὺν-
 ἰναι

ἡμῖν τὴν αἰτίαν ἔτι ᾧ ἡ-
 μάτος, ἔτι ᾧ ἰνομάτων. Μὲ-
 νὲ μὲν πρὸ πολλοῦ γὰρ τὸ τοῦτο, καὶ
 ἔτι παρτιλῶς ἀπερρήνουν. ἔπει-
 γὰρ ἔτοι προῖκων ζῶντες ἐς
 αἶδ' ἀπὸ καὶ ἀλλήθιστον, ἡγήτο-
 ροι μὲν ἀπὸ χάσκειν αὐτοῖς, ἔαδ' ἵ-
 κωσιν αὐτῶν ᾧ Αἰακοῦ φρεσὶν
 διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως πα-
 ρελθεῖν, ἅτε συνθεσέμεν τρα-
 γικῶς μάλα παραπικρίμε-
 νον ὑπὸ τῆς χήματος, ἥδη δ'
 οὐκ ὑπέφαινον ἡμέρας, καὶ κα-
 τελεθόντες ὅτι ᾧ πολέμοιο, πρὶν
 ἀναγωγῇ ἐλθόντες παρ-
 σκεύαστο δ' αὐτῶν καὶ σκέφος,
 καὶ ἡρεσία καὶ μελίκρατος, καὶ ἄλ-
 λα ὅσα πρὸς τῶν τελετῶν χη-
 σμα. ἔμελλ' ἂν οὐκ ἄπαν-
 τα τὰ παρσκευασμένα, ἔτι
 δὲ καὶ αὐτὰ βαίνοντες ἀγνέμε-
 νοι, θαλάσσης καὶ θαλάσσης.
 καὶ μέγιστον μὲν πρὸς ὑπερφύμε-
 θα ἔτι πρὸς πολέμοιο ἔτι δ' ἔτι
 πρὸς αὐτὸν ἐς τὸ τέλος καὶ τὴν
 λήναιον, ἐς ἣν ὁ εὐφράτης ἀ-
 φανίζῃ. πρὸς αὐτὸν ἔτι καὶ
 ταύτην, ἀφικόμεθα ἐς τὴν
 χερσὶν ἐργον καὶ ὑλῶδες, καὶ
 αἰήλιον, ἐς ὃ ἀπὸ δάτης, ἡγήτο

aut nominis intelligo.
 M & N. Atqui perspicuum
 id quidem est, ac neu-
 quam arcanum. Nam hi
 qui ante nos ad inferos o-
 lim viui descenderant, pu-
 tauit si me his assimula-
 ret, fore ut facilius Aiaci
 custodias fallerem, atque
 nullo prohibente transi-
 rem, utpote notior tragi-
 co admodum illo cultu e-
 missus. Iam igitur dies ap-
 paruit, quum nos ad flu-
 men ingressi in recessum
 incumbimus, parata siqui-
 dem ab illo fuerant, cym-
 ba, sacrificia, mulsa, & in
 id mysterium denique
 quibuscunque opus erat.
 Imponentes ergo omnia
 praeparata, ita iam & ip-
 si ingredimur tristes, la-
 cygniūque implemur ob-
 otis. Atque aliquanti-
 sper quidem in fluvio fe-
 rimur, deinde in sylvam
 delati sumus, ac lacum
 quendam, in quem Eu-
 phrates conditur. Tum
 hoc quoque transmissio, in
 regionem quandam per-
 uenimus solam, syluo-
 sam atque opacam, in qua
 descendentes (praibat
 vero Anthrobazanes)

& puteum effodimus, & oves iugulamus, & foueam sanguine conspergimus. At magus interim accensam facem tenens, haud amplius iam summisso murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans, daemones simul omnes cōuocat, Pænas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsamque Proserpinam, simulque polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mœsta. Umbrarum ac timuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraq; , lacus Pyriphlegethō, ac Plutonis regia. Tum per illum descēdentes hiatum, Rhadamanthum prope modum metu reperimus extinctum. Ac Corberus primum quidem latrabat, commouitque sese. At quum ego lyram celerissime correptam pulsassem, cantu statim sopitus

ὃ δὲ Μεθροβαρζάνης βέβηρον τὴν ὠρυζάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἶμα περὶ τὸ βέβηρον ἐσπέισαμεν. ὃ δὲ μάλας ἐν τοσέτῳ δῆδρα χαομένῳ ἔχον, ἃ κ' ἔτ' ἡρεμία τῇ φωνῇ, παμμέλειθε ὃ ὅς οἴησθε τὴν ἡν ἀνακραγόν, δαίμονας τε ὁμῶς πάντας, ὅτι βροῦστο, καὶ ποινὰς καὶ ἐρινύας, καὶ τυχίαν ἐκάτιον καὶ αἰπὲρ τὴν περσιφόνειαν, παρμυγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσθημα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. εὐθὺς οὖν πάντα ἐκείνα ἐσαλεύειτο, καὶ ὑπὸ τῷ πωδῇ τῆς δαφνὸς αἰτῆρ' ἵκνυτο, καὶ ἡ ὕλα κῆρ' ἔκρεζε πόντος θιν ἐκείλο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερεκάλυψε ἡν καὶ σκυθεωπὸν ἔδδυσεν δ' ὑπὲρ τῆς ἀνὰ ἐξέρον αἰδωνεῖε κατεφαίνετο γὰρ ἡδὲ τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη δὲ περιφλεβήων, καὶ τὸ Πλέτωτος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τὸ χάσμα τοι, τὸ μὲν Ραδάμανθυον εὗρομεν ἱερῶτα μικρῶ δέη ὑπὸ τῷ δέεσι. ὃ δὲ κέετρος ὕλα κῆρσε μέν τοι, καὶ παρεκίνησε. ταχὺ δὲ

δέ μου κρέσαςτος πλεῖν λύσαν,
 πεισυχῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῷ
 μέλει. ἔπει δ' ὅπως τὸ λήμ-
 νον ἤλθομεν, μικρὸν μὲν ἐδ' ἐ-
 πηρεαώθημεν. ὡς γὰρ ἤδη πρὸς
 τοῦ πορθυμῆον, καὶ εἰμωγῆς
 αἰάπλεον. βασιλῆαι δ' ὅσοι
 τες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος
 ὃ δ' ἔκ κεφαλῇ, ὃ δ' ἄλλο τι
 στυλίζοιμμένος, ἐμὰ δοκεῖν ἐκ
 τινος πολέμου παρόντες. ὁ-
 μως δ' οὖν ὁ βέλτερος χάριον
 ὡς εἶδεν τὸ λειοτῆρον, οἰκτιρῶν μετ'
 ἡρακλέα εἶναι ἐστειλέσθαι με καὶ
 διεπόρεθ' ὁμοῦ τε ἄστυος, καὶ
 ὑποδῶσι διεσήμεναι τὸ ἀτρε-
 πόν. ἔπει δ' ἡμεν ἐν τῷ σκοτεινῷ
 πορθῆναι μὲν ὁ μινθοβαρζάνης, εἰ
 σὺ μὲν δ' ἐγὼ κατέπην ἐχθ-
 ρινος αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶ-
 να μέγιστον ἀφικνήμεθα πρὸς
 ἀσφοδέλῳ καὶ ἀφύλον, ἐνθα
 δὲ πεπτόντο ἡμᾶς ἱερίστῃαι
 τῷ νεκρῶν αἰσιν. καὶ ὁλίγον
 δ' ὅπως ὄντες, παρενέμεθα
 πρὸς τὸ τὸ Μίνω δικαστήριον,
 ἐτύγχανεν δ' ὁ μὲν ὅτι θρόνου
 τινος ὡφελῆς καθήμενος. πα-
 ρεσκήψαν δ' αὐτῷ ποινὰ καὶ
 ἀλά-

tus, obdormiuit, deinde
 posteaquam ad lacum ve-
 nimus, tranare fere non
 licuit. Iam enim onustum
 erat nauigium, & ciuium
 certe plenum. Vulnerati
 quippe in eo nauigabant
 omnes, hic semur, ille ca-
 put, alius alio quopiam
 membro luxatus, vique
 adeo, vt multi certe ex
 bello quopiam adesse vi-
 deretur. At optimus Cha-
 ron, quum leonis videret
 exuias, esse me rat^{us} Her-
 culem, recepit, transq; vo-
 xit libens, tum exeunti-
 bus quoq; nobis monstra-
 uit semitam. Sed quoni-
 am iam eramus in tene-
 bris, p̄cedit quidem Mi-
 throbarzanes, ego autem
 à tergo continuus illi co-
 mes adhæreo, quoad in
 pratum maximum perue-
 nimus asphodelo consi-
 tum, vbi certe circumfu-
 sa vndiq; mortuorum sri-
 dulæ nos sequuntur vm-
 bræ. Tum paulo p̄ceden-
 tes longius, ad ipsum Mi-
 nois tribunal accessimus.
 Erat ipse quidem in solio
 forte quodam sublimi se-
 dens. Astabant autem il-
 li Pœnæ, Tortores, mali

Genij, Furia. Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, moechi, homicidæ, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quoduis in vito patrantium. Seorsim autem divites ac sceneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque trabe vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ sunt omnia conspiciamus, & quæ dicuntur, auscultamus. Accusant autem novi quidam atque admirabiles rhetores. P H I. Quinam ergo hi, per Iouem, sunt, ac ne isthuc quidem te pigeat dicere. M E N. Vmbrae ne vnquam istas possi, quas opposita soli reddant corpora? P H. Omnino quidem igitur. M E. Hæc nos igitur quum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccauimus, & sane quædam ex his digna admodum fide videntur,

ἀλάστορες, καὶ ἑρπύλλαι. τίς οὖν ὁ προσήγορος πολλοῦ πινεῖ ἐφίξας ἀλύσει μακρὰ διαδύσει. ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχαῖ καὶ πορνέυσκοι καὶ ἱελῶναι, καὶ κόλακας, καὶ συκοφάντας, καὶ τοιοῦτος ὁμιλος τῶν πάντων κυκάλων ἐν ταῖς βίαις. χωρὶς δὲ οἷτι πάστισι καὶ τοκυγλήφαι προσέειπεν, ὡχρεῖ, καὶ ποδᾶγορες, καὶ ποδᾶγροί, κλοῖον ἑκάστος αὐτῶν καὶ κέρακα διτὰ λαβὼν ὁπκείωντος. ἐφισῶτις οὖν ἡμεῖς, ἐρωτῶμεν τε τὰ ἰγνώμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπυλογημένων. κατηγόρου δὲ αὐτῶν κερῶν τις καὶ παρὰ διξοὶ ῥήτορες. Φι. τίνας ἔτοι πρὸς δέος; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τῷτο εἰπεῖν. Μένει. οὐδὲν περ ταυτὰ σὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελευτήσας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; Φι. πάντων μὴ οὖν. Μέν. αὐτὰ τούτων ἰπεῖν δὲ ἀποθαίνομεν, κατηγόρουσί τε, καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διλέγγυσιν τὰ πεπραγμένα ἡμῶν παρὰ τῷ βίον, καὶ σφόδρα πῖες αὐτῶν ἀξιοπίστοι δε-

δοκῶσιν, ἅτι ἀεὶ συνῆσαι,
 καὶ μηδέ ποτε ἀφιστάμεναι τῶν
 σωμάτων. ὁ δ' οὐ μὲν Μίνως
 ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέ-
 πηματιν' ἕκαστον εἰς τὸν τ' ἀτι-
 βῶν χώρον, δίκῃ ἐφ' ἕξοντα
 κατ' ἀξίαν τῆς τιτολημνέ-
 νων, καὶ μάλιστα ἐκείνων ἡ-
 πῆστο τῆς ὅπῃ πλείστοις τε καὶ
 ἀρχαῖς τιτυφωμένων, καὶ
 μνηστῶν καὶ προσκυνητῶν
 ἀειμένων πῶς τε ἐλπίσας
 νιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ πῶς
 ὑπερφίαλον μυσσόμενος, καὶ
 ὅτι μὴ ἐπέμνυντο, θνητοὶ τε
 ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀλα-
 ζῶν τυτυχοῦντες. οἱ δ' ἀπο-
 δυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεί-
 να πάντα, πλείους λέγουσιν καὶ
 γῆρας, καὶ δυνασείας, γυμνοὶ
 κάτω νηυσὶ κάβες, παρὰ τῆς
 σῆς, ὥσπερ τινα ὄξυρον ἀνα-
 πημαζόμενοι τῶν παρ' ἡμῶν
 εὐδαιμονίαν. ὥς ἔγωγε
 ταῦθ' ὁρῶν, ὑπερέχαιρον, καὶ
 ἵνα ἵστανταί μοι αὐτῶν, προσκῶν
 αὐτῶν ἡσυχῇ πωρὶ ἐπιμένοντα,
 οἷος ἡμῶν παρὰ τῶν βίων, καὶ ἡλίκον
 ἐφύστατό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν
 ἔωθον

tur, utpote nobiscum ver-
 satæ semper, nostrisque
 nusquam digressæ corpo-
 ribus. Minos igitur curio-
 se quemlibet examinans,
 impiorū relegabat in cœ-
 tum, pœnas ibi sceleribus
 suis dignas luiturum. In
 hos præcipue tamen
 incenditur, quos opes dū
 viverent, ac dignitates in-
 flauerant, quique adorari
 se fere expectabant, ni-
 mirum brevi perituram
 eorum superbiam fastum-
 que detestatus, quippe
 qui nō meminissent mor-
 tales ipsi quum sint, sese
 bona quoque mortalia
 consequutos. At nunc
 splendida illa exuti om-
 nia, diuitias, inquam, ge-
 nus, munus, nudum ac vul-
 tu demisso steterunt, tan-
 quā somnium quoddam,
 humanam hanc felicitatem
 recogitantes, adeo ut
 hæc dum conspicerer ni-
 mis quam delectatus fue-
 rim. Et si quæ eorum for-
 te agnoueram, accedens
 quiete aliquo modo sub-
 monui, qualis in vita fue-
 rat, quantopereque fue-
 rat inflatus, tum quum
 plurimi mane fores eius

obsidentes, pulsi interim
 exclusive à famulis, illi-
 us expectabant egressum.
 At ipse vix tandem illis
 exorians, pubiceus, aure-
 us aut versicolor, lætices
 ac beatos se facturum sa-
 lutantes putabat, si pectus
 dexteramve porrigens,
 permittere osculandam.
 Illi vero audientes ista
 moleste ferebant. At Mi-
 nos quiddam etiam iudi-
 cavit in gratiam. Quippe
 Dionysium Siciliae tyran-
 num, multis & atrocibus
 criminibus & à Dione
 accusatum, & gravi Stoi-
 corum testimonio conui-
 ctum, Cyrenæus Aristip-
 pus interueniens (Nam
 illum valde suspiciunt in-
 feri, eiusque plurimum
 ibi valet auctoritas) ser-
 me iam Chimææ alliga-
 tum absoluit à pœna, af-
 ferens illum cruditorum
 nonnullos olim iuuisse
 pecunia. Tum nos à tri-
 bunali discedentes, ad sup-
 plicij locum pervenimus.
 Vbi amice multa & mi-
 seranda audire simul, ac
 spectare licuit. Nam si-
 mul ac flagrorum sonus
 auditur, & ciulatus ho-
 minum

ἔωθεν ὅτῃ τῷ περὶ θύρον παρ-
 σέκισαν, τῷ πρὸς δὸν αὐτῷ πρὸς
 μύσσεις, ὠθούμενοι τε καὶ ἀπο-
 κλείμενοι πρὸς τῷ οἴκῳ. ὅς μὲν
 τις αὖ πρὸς αἰείλας αὐτοῖς
 πορφυροῦς τις, ἢ πείχυντος
 ἢ διαποικίλος, εὐδαίμονας
 ὦντο καὶ μακαρίους ἀποφαίνον-
 τες προσεπύθης, ὡς τὸ γῆθος
 ἢ τῷ δεξιᾷ περιείνων δοῖν κα-
 ταφιλεῖν. ἑκείνοι μὲν ἐν ἡνιῶν
 τὸ ἀκούοντες. τῷ δὲ Μίνωι
 μία τις καὶ πρὸς χάριν ἰδικά-
 δη δίκη. τῷ γὰρ τοι σκελιώτῳ
 Διογύσιον πολλὰ καὶ ἀνέστα ὑ-
 πὲρ τοῦ Δίωτος καὶ ἡγορηθέντα,
 καὶ ὑπὸ τῷ σοῦ καταμαρτυρη-
 θέντα, παρελθὼν Ἀρίστειπος
 ὁ κυρβῆστος (ἀγούσι δ' οὐτῷ
 ἐν τιμῇ, καὶ δυνάμει) μέγιστον ἐν
 τοῖς κάτω) μικροῦ δὲ τῷ
 χιμαίρα προσδιθέντα, παρέλυ-
 σεν τῷ καὶ δίκης, λέγων πολλὰς
 αὐτῷ τῷ περὶ παιδεύμενον πρὸς
 ἀξίον γυναικὸς δεξιῶν. ἀπο-
 σάντες δὲ ὅμως τῷ δικαστηρίου
 πρὸς κολασήριον ἀφικνέμε-
 θα. ἐνθα δὲ ὡς φίλα πολλὰ καὶ
 ἰατρὰ ἢ ἀκῶσαι τοῖς καὶ ἰδεῖν.
 μαζί-

μασίνωι τι γὰρ ὁμοῦ ψόφος
ἠκέτι, καὶ οἰμωγὴ τῇ ἐπὶ τῇ πυ-
ρὸς ὑπὸ πῦρός, καὶ σπέρλαι καὶ
κρίφωνες καὶ ῥιγροί, καὶ ἡ χιμαι-
ρα ἐσπάρει, καὶ ὁ κέρβερος
ἐδάρεται. ἐκολάζονται δὲ ἅ-
μα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι,
σαρδάπαι, πένητες, πλέστοι,
πτωχοί. καὶ μίλειμι περὶ τῇ
τετολμυρίων. ἔτι δὲ αὐτῶν
καὶ ἐγνωρίσασθαι ἰδόντας, ὁπό-
σοι ἦσαν τῶν ἐναγχοῦς τετε-
λευτηκότων. οἱ δὲ ἐνικαλύπτον-
το, καὶ ἀπιστρέφοντο. εἰ δὲ καὶ
περὶ σπέρλαι, μάλιστα δολο-
φῶντες τι καὶ κολακευτικόν.
καὶ ταῦτα πῶς οἱ βαρεῖς ὄν-
τες, καὶ ὑπερβύθῳ περὶ τῇ βίῃ.
τοῖς μὲν τοῖς πένησι καὶ ἡμίλειαι
τῇ κακῶν ἐδέδοτο. καὶ διανα-
παυόμενοι πάλιν ἐκολάζον-
το. καὶ μὲν κακῶν εἶδον τὰ
μυθώδη, τῇ Ἰξίωνα, καὶ τὸν
Σίσυφον, καὶ τῇ φεύγει Τάν-
ταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τῇ
γῆρῳ Τιτυόν, ἡράκλειος ὄ-
σοι; ἕκαστος γὰρ τὸ πόνον ἐπέ-
χων αἰγῶν. διελθόντες δὲ καὶ
τέτυκ, εἰς τὸ πιδίον ἐσέβαλλο-
μεν,

minum in igne flagrantium, tum rotæ & tormen-
ta, catenæ, Cerberus la-
cerat, & Chimæra dilaniat, cruciabanturq; pa-
riter omnes captivi, re-
ges, præfecti, pauperes,
mendici diuites, & iam
scelerum omnes pœnite-
bat. Et quosdam quidem
eorum, dum intuemur,
agnovimus, videlicet qui
nuper e vita discesserant.
At hi se pudentes ium oc-
culebant, nostroque sub-
trahebant aspectui, aut si
nos aliquando respicie-
bant, id serviliter admo-
dum abiectione facie-
bant, atque hi quidem
quam olim putas, onero-
si fastuosi que in vita? At
pauperibus malorum di-
midium remittebatur, &
quum interquiescissent,
denuo reperebantur ad
pœnam. Sed illa quoque
quæ fabulis feruntur, aspe-
xi, Ixionem, Sisyphum,
Phrygiumque graviter
affectum Tantalum, ge-
nitumque terra Tytium,
Dij boni, quantum? In-
tegrum stratus agrum oc-
cupabat. Hos tandem
prætereuntes, in campum

venimus Acherusium,
 invenimusque ibi semide-
 os, heroïdasque & aliam
 simul mortuorum turbā,
 in gentes tribusq; dispo-
 sitam, alios quidem ve-
 rulos quosdam ac marci-
 dos, atque (ut Homerus
 ait) eunidos, alios ve-
 ro juveniles, & integros.
 & hoc potissimum ob il-
 lam condiendi efficaciam
 Aegyptios. Verum di-
 gnoscere quemlibet haud
 proclive fuit, adeo nu-
 datis ossib. omnes erant
 invicem simillimi, nisi quod
 vix tandem eos divinten-
 dentes agnovimus. Quip-
 pe conferti confidebant
 obscuri atque ignobiles,
 nullumque servantes am-
 plius pristinae formae vesti-
 gium. Cum igitur multi
 simul ossi consisterent,
 invicem omnino similes,
 qui terrificum quiddam
 per cauos oculorum or-
 bes transpicerent, dentes-
 que nudos ostenderent,
 haesitabam certe mecum,
 quoniam signo Theristiem
 à Nireo illo formoso dis-
 cernerem, aut mendicum
 Irum à Phæacum rege,
 aut Pyrrhiam coquum
 ab

μῆρ, τὸ ἀχρεέσιον, εὐρίστο-
 μόν τι αὐτόθι τὰς ἡμιθέας
 τε καὶ τὰς ἡρώϊδας, καὶ τὸ ἄλ-
 λον ὄμιλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔθνη
 καὶ φύλα διαλομβύς, τὰς μὲν
 παλαίους τινας καὶ εὐρωπίων-
 τας, καὶ ὡς φησὶν Ὅμηρος, ἀ-
 μινανές. τὰς δὲ γαλήϊας καὶ
 σιωπηλάς, καὶ μάλιστα τὰς
 αἰγυπλίαν αὐτὰς διὰ τὸ πο-
 λυαρκές τῆς ταριχείας, τὸ μὲν
 τοι διαγινώσκειν ἕκαστον, ἢ
 πάντι μὲν ἔσθαι. ἀπαρίε-
 ρθ' ἀταχῶς ἀλλάλεις γίνοντο
 ὄμοιοι, τῶν ὅσων ἱερυμωμῶν,
 πάλιν μέγιστε καὶ διὰ πολλὰ ἀ-
 ταθιωροῦντες αὐτὰς ἐγινώ-
 σκομιν. ἔκρητο δ' ἐπ' ἀλλή-
 λαις ἀμαυροὶ καὶ ἄσπεροι, καὶ ἔ-
 δυν' ἔτι τῶν παρ' ἡμῶν καλῶν
 φυλάττοντες, ὥς πολλῶν ἐν
 ταῦτι σκαλίῶν κειμένων, καὶ
 πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ
 διάκινον δεγορχότων, καὶ συμ-
 νές τὰς ὀδόντας περιφανόν-
 των, ἠπέρουω πρὸς ἑμαυτῶν, ὥ-
 τι διακρίνωμι τὴν Θιερσίτην
 ἀπὸ τῆς καλῆς Νιρέως, ἢ τὴν με-
 τὰ τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς φαυλάκων
 βασι-

βασιλῆαι, ἢ Πυρρίαν τ' ἢ μάγην
 εἶναι τὸν Ἀγαμέμνονος. ἔστιν
 γὰρ ἐτι τῶν παλαιῶν γνωρίσμα-
 των αὐτοῖς παρέρωτον. ἀλλ'
 ὅμοια τὰ ὁσ' αὐτῶν, ἀδύνατα καὶ
 ἀντιπαραφά, καὶ ὥς ἐδένον
 ἐτι διακρίνειν διωκόμενα. τοι-
 γάρ τοι ἐκείνα ἐξῶντι, ἔδωκε
 μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων εἰς πομπῇ
 τῇ μακρῇ προσποιέμεναι,
 χρονοῦν τὴν καὶ διατάξιν ἑκα-
 στα ἢ τύχῃ, διάφορα καὶ ποικί-
 λα τοῖς πομπύλαις χήμασι
 προσάπτεσθαι. τὸ μὲν γὰρ λαβεῖ-
 σθαι ἢ τύχῃ βασιλικῶς διτ-
 τεύεται, ἡδύατα ὅτι θεία, καὶ
 δορυφόρους παραδόντα, καὶ τὴν
 κεφαλὴν σέψασα τῷ διαδή-
 ματι. τῷ δ' αἰκέντῳ χήμα πε-
 ριέθηκε, τὸ δὲ πᾶν καλὸν εἶναι
 ἐκδοσμπον, τὸ δ' ἀμορφον καὶ ἡ-
 λῶτον περιπέλασσε παντοδα-
 πῶν γὰρ οἶμαι εἶναι χρονοῦν τὴν
 θέαν. πολλὰ καὶ τὸ διὰ μέσους
 τῶν πομπῶν μελίσσασθαι ἐνίων
 χήματα, ἀπ' ἐῶσα ἐς τέλος δι-
 απομπεύσαι, ὥς ἰλάχθουσιν,
 ἀλλὰ μεταμφιέτατα, τὸ μὲν
 κρεῖσσον ἡνάγκασσε τὸ τὴν οἰκί-
 τε καὶ αἰχμαλωτὸν σκυνῶν ἀ-

ab Agamemnone. Nihil
 enim amplius veterum iu-
 dicio eius permansit,
 sed omnia fuerunt in-
 ter se similia, incognibi-
 lia, nullis inscripta titulis,
 nullique unquam digno-
 scenda. Hæc igitur spe-
 ctanti mihi, persimilis ho-
 minum vita pompæ cui-
 priam longè videbatur, cui
 præsit ac disponat quæq;
 fortuna, ex his qui pom-
 pam agunt, diversos va-
 riosque cuiq; habitus ac-
 commodans. Alium siqui-
 dam fortuna diligens, re-
 gis ornat insignibus, &
 tiaram imponens, & sa-
 tellites addens, & caput
 diademate coronans. Ali-
 um serm rursus ornatum
 induit, hunc formosum
 effigiat, hunc deformem
 atque deridiculum fingit,
 nam omnigenum, ut opi-
 nor, debet esse spectaculū.
 Quin habitus quorundā
 plerunque in media quo-
 que pompa demutat, ne-
 que perpetuo eodē finit
 ordine cultuq; progredi,
 quo prædierant. Sed ornatu
 cōmutato, Cræsum qui-
 dem coëgit serui captiuq;
 vestes induere, Mazandri-
 um

um autem olim inter ser-
uos incedentem, Poly-
cratis tyrannidem illiga-
vit. Et aliquantisper qui-
dem eo cultu perterritus v-
ti, verum ubi iam pompæ
tempus præterijt, appa-
rati quifq; restituens,
& cum corpore simul ex-
utus amictu, qualis ante
fuit, efficitur, nihilo à vi-
cino differens. Quidam
tamen ob inscitiam, quū
suos fortunæ cultus exi-
git, ægrè ferunt atque
indignantur, tanquam
proprijs quibusdam bonis
privati, ac non potius a-
lienis, quibus paulisper v-
tebantur, exuti. Quin in
scena quoq; vidisse te ple-
runque puto histriones
istos tragicos, qui (ut fa-
bulæ ratio poscit) modo
Creontes, modo Priami
sunt, aut Agamemnones.
Idēq; (si fors tulerit) pau-
lo ante tam graviter Ce-
cropis aut Erechthei for-
ma imitatus, paulo post
seruus, poëta iubente pro-
greditur. At quum fabu-
læ iam finis affuerit, quis-
que auratas illas vestes
exutus, personam depo-
nens, & descendens à crepi-

αἰαλαῖν, ἢ Μαυσίδριον ἴε-
ας ἐν τοῖς οἰκίαις πομπὴν
οἶα, ἢ Πολυκράτης τυραννί-
δα μετέδωκε, καὶ μέχρι μὲν
ἴσως εἶσσε χεῖρας τῷ σχήματι,
ἐκείθεν δὲ ὅττι πομπῆς καὶ οὐ
παρέλθῃ, τέλει αὐτὰ ἕκαστος
ἀποδὲς ἢ σκευὴν, καὶ ἀποδυσά-
μενος τὸ σχῆμα μὴ τὸ σώματος
ὥσπερ αὖ πρὸς τὸ γένει μηδὲν
τὸ πλεονεξία διαφέρειν ἔνιοι δι-
ὕσιν ἀνωμοσύνης, ἐκείθεν ἀ-
παύῃ τὸ κόσμον ὅπως αὐτὰ ἢ
λύχον, ἀχθοῦναι τε, καὶ ἀθανάτων
σπινθῆρας οἰκίῳ τινῶν τρεῖς
κόμην, καὶ ἔχῃ αὖ πρὸς ὀλίγον
ἐχέουσιν ἀποθιδόντες. οἶμαι
ἢ καὶ τὸ ὅτι τὸ σκευὴ πολλὰς
ἐωρακέναι τὰς βασιλικὰς ὑπο-
κριτὰς τότε πρὸς ταῖς χεῖρας
τὸ δράμα, ἀλλὰ καὶ Κρέοντα,
ἐνίοτε ἢ Πριάμω γιγνομένους,
ἢ Ἀλαμέκτονας, καὶ ὁ αὐτὸς εἰ
λύχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα
σιμνῶς, τὸ τὸ Κέκροπος ἢ Εὐριχ-
θέως σχῆμα μιμησάμενος, μετὰ
ὀλίγον οἰκίῳ προῦλθῃ ὑπὸ τῷ
πομπῇ κατελευσμένος, ἢ δὲ ἢ
πέραν ἔχοντος τὸ δράμα, ἀ-
ποδυσάμενος ἕκαστος αὐτὸ τὸ

χρυσόπασον ἐκείνην ἰδὼντα,
 καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος,
 καὶ καίλας ὑπὸ τῇ ἐμῇ, πέ-
 νης καὶ ταπείνης φείεργε, ἐκ
 ἔτ' Ἀλαμέων ὁ Ἀβέας, ὃς
 Κρέων ὁ Μεναικίως, ἀλλὰ Πῶ-
 λος Χαριλλεύς σουνιὸς ὀνο-
 μαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θιω-
 λείτιος μαγαθώνιος. τοιούτα
 καὶ τὰ τῷ ἀνθρώπων πράξιμα-
 τὰ ὄσι, ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἔ-
 δοξεν. Φιεῖπέ μοι ὦ Μένιπ-
 πε, οἱ ὅτις πολυτελεῖς τά-
 πους καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχον-
 τες ὑπὸ γῆς, καὶ εὐχάας καὶ εἰκό-
 τας καὶ ὀπίσθια, ὅθεν τι-
 μιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῷ
 ἰδῶντι νεκρῶν; Μέν. ἀρεῆς ὦ
 εὐα, εἰ γὰρ ἐθιάτω τῷ Μουσῶ-
 λον αὐτῷ, λέγω ὅτι κάρτα, καὶ
 ἐκ τῷ τάφῳ φερόμενοι, εὖ ὀι-
 δα, ὅτι ἢκ αὖ ἐπ' αὐτῷ γελῶν,
 ἔπειτα ταπεινῶς ἐξεγίγῃ πα-
 ραβύτῳ περὶ, λαοθάλῳ ἐν τῷ
 λοιπῷ δήμῳ τῷ νεκρῶν ἐμοὶ
 δοκεῖν, τοσούτων ἀπελαύων τῷ
 μνήματι, παρ' ὅσων ἐβαρύνε-
 το τῆς κληρώσεως ἀχλὺς ὀφθαλ-
 μίνος. ἔπειτα γὰρ ὦ ἰταῖρε ὁ

Αἰα-

crepidis, pauper atq; hu-
 milis obambulat, haud
 amplius Agamemnon ille
 Atreo progener, aut Cre-
 on Menœcei filius, sed Po-
 lus filius Chariclei Suniē-
 sis, aut Satyrus filius Theo-
 gitonis Maratonius. Sic
 se mortalium res habent,
 quæadmodum mihi tum
 spectanti videbantur. P H.
 Dic mihi Menippe illi
 qui magnificos altosque
 tumulos habent, super
 terram, & columnas ima-
 gines, titulos, nihilone
 sunt apud inferos plebeis
 quibuslibet umbris ho-
 noratiores? M E N I P P.
 Nugaris tu quidem, nam
 si vidisses Mausolum, Ca-
 rem illum dico pyramide
 celebrem, sat scio, nun-
 quam ridere desisses, ita
 in antrum quoddam ab-
 strusum despectim abie-
 ctus est in reliqua mortu-
 orum turba delitescens.
 Hoc tantum cōmodi mihi
 videtur ex monumēto re-
 ferre, quod imposito tanto
 pondere laborat magis,
 & premitur. Nam quum
 Acacus, ὦ amice, locum
 cuique metitur, dat au-
 tem cui plurimum haud

am-

amplius pedem, necesse est contentum decumbere, seseq; ad loci modum contrahere. At vehementius multo risibles opinor, si reges hosce nostros, satrapasq; vidisses apud eos mendicantes, & aut sal' alia menta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopia profluentes, & quæ admodum contumelijs à quovis afficiantur, atque in faciem cædantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonæ conspicatus, continere me certe non potui, ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede resarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triuijs, Xerxes videlicet, Darius, ac Polycrates. ΠΗΓ. Admiranda narras ista de regibus, peneque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? ΜΕΝΕΓΡ. Socrates profecto etiam ibi observatur, omnesq; redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Vly-

Αἰαλὸς ὑπομείβουσι ἐκάστῳ τὸ πικρὸν, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον ἐπὶ πλέον ποδὸς, αὐτὰ γὰρ ἄλα-
πῶτα καὶ ἀκκῆϊδες, πρὸς τὸ μέ-
ζον σωισαλευμένον. πολλῶ δ'
αὖ, οἶμαι, μάλλον ἐγέλας, εἰ
ἐθεάσω τις παρ' ἡμῶν βασι-
λέας καὶ σαφάδας, πτωχεύον-
τας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι τερρι-
χόπωλοι πάντας ἕως ὑπερείας ἢ
τὰ πρῶτα διδάσκοντες χάρι-
μαίσι, καὶ ἕως τῆς τυγχόντος ὑ-
βριζομένων, καὶ κατὰ κέρους πα-
ρομένων, ὥσπερ τὸ ἀνδραπόδων
τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον
γὰρ ἢ μακρότατον εἰς θάλασσαν
μῆκος, ἐξ ἡραλῆν ἐμαυτὸν δυ-
νατὸς ὡς ἐδείχθη δέ μοι ἐν τῷ
νιδίῳ τῇ, μὴ δὲ ἀκέραιος τὰ
σαφῆς ἐπὶ τῷ ὑποδαμνέται. πολ-
λὰς δὲ καὶ ἄλλας ὡς ἰδὲν ἐν
ταῖς τριβύσις μεταλούοντας,
Ξέρξης λίγος, καὶ Δαρείος καὶ
Πολυκράτης. ΦΙΛ. ἄτοπα
δινύη τὰ περὶ τῆς βασιλείας, καὶ
μικρὴ δὲν ἀπίστα. τί δὲ ὁ Σω-
κράτης ἐπραΐη, καὶ Διογῆνης, καὶ
εἰ περὶ ἄλλος τῶν σοφῶν; ΜΕΝ. ὁ
μὲν Σωκράτης καὶ κατὰ φύσιν ἐρχο-
μένην

διλέγων ἄπαυτας, σιώνει
 δ' αὐτῷ Παλαμίδης καὶ Ο-
 δυσσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις
 ἄλλος λάλος περὶός. ἔτι μὲν
 τοι ἐπιφύσῃσιν αὐτῷ, καὶ διω-
 δῆκί ἐκ τῆ φαρμακοποσίας ἰα-
 σκέλη. ὃ δ' βέλῃσιν Διοχῆος
 παροικεῖ μὲν Σαρδανάπαλιν
 πρὸ ἀστυρίου, καὶ Μιδά τῷ φρυ-
 γί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῷ πολυέ-
 λων. ἀκέων δ' ὁ μὲν ἔνθα αὐ-
 τῷ, καὶ τῇ παλαιᾷ ἰσχύϊ ἀ-
 θαμνόμενων, γιγᾶσι, καὶ τέρ-
 ρεσσιν, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ κα-
 στακίμῃσιν, ἀδὲ μάλα τρα-
 χυῖα καὶ ἀπὸ τῆς φωνῆς, παρ-
 ὅμως αὐτῷ ὀππαλύπῃσιν,
 ὅστις αἰετῶδες ἴσος ἀνδρας καὶ δι-
 σκοπέπῃσιν μελοικῶν, ἐφίερν
 καὶ τῷ Διοχῆϊ. Φί. ταῦτά μὲν
 κανῶν. τί δ' ἵσθ' ἡ φύσις αὐτῶν,
 πῶς ἐν αἰσχυρῇ ἐλπίδι περὶ
 τῶν καὶ τῷ παρῶν; Μέν. οὐδὲ
 ἀπέμνησται. ἐγὼ δ' οὐδ' ὅπως
 οὐδέ τίς τις λέγειν ἀρεστέμηνος,
 καὶ πολλῷ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τῶν
 ἰσχυρῶν. διατρέχοντος γὰρ μὴ
 γὰρ αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲν οἱ
 φησὶν ἐκκλησίαν αὐτῶν
 εἶναι

Vlysses & Nestor, & si
 quis alius loquax mortu-
 us. Adhuc equidem in-
 flata sunt illi, & intume-
 scunt exhausto veneno
 crura. At optimus Dio-
 genes Sardanapalo vici-
 nus Assynæ, Midæq; Phry-
 gio, atque alijs item plu-
 ribus ex illorum sumptuo-
 forum numero manes,
 quos quum eiulantes au-
 dit, veteris fortunæ ma-
 gnitudinem recogitantes,
 & ridet & delectatur, ac
 supinus cubans ut pluri-
 mum cantat, aspera nimis
 atque iucunda voce illo-
 rum eiulatus obscurans,
 adeo ut id ægrè ferentes,
 nec Diogenem ferre va-
 lentes, de mutanda sede
 deliberent. P H I. De his
 iam satis quidem, ceterū
 quod nam illud decretum
 est, quod initio dixeras
 aduersus diuites esse san-
 citum? M E N. Bene ad-
 mones, nescio enim quo
 pacto, quum hac de re
 dicere proposuissem, ab
 instanti sermone prae-
 aberravi. Dum igitur
 ibi vesabar, magistratus
 concionem advocaverūt
 his videlicet de rebus quæ
 in

in commune conduceret. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim unus & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa, postremo vero de diuitib. negocium. In quos posteaquā plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandem ex populo primas quidam, huiusmodi decretum dedit.

Decretum.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopesq; omni modo despectui habentes. Curæ populoque visum est, ut quum functi vita fuerint, corpora quidem eorum pœnas cū alijs sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerū statu quinquies ac vicies decem annorū millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atq; a pauperibus

agi.

τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλὰς συνθίβας αἰαμίξας ἑμαυτῷ τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ὡς τῷ ἐκκλησιαστικῶν. διωκίθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ πλεῖστον πλυσίων. ἵππεϊ γὰρ αὐτὸ κατηγέρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία καὶ ἀδικία, τέλος ἀνάστας τις τῶν δημαγωγῶν αἰετὶ γὰρ ψήφισμα τοῦτο.

Ψήφισμα.

Ἐπεὶ δὲ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλείστοι δρώσι παρὰ τὸ βίον, ἀρπάζοντες καὶ βιάζομενοι, καὶ πάντα τέρατα τῶν πονηρῶν καταφρονουῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπεὶ δὲ ἀποθανέωσι τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζειν, καθάπινε καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, ταῖς δὲ ψυχαῖς ἀναπημφθῆσας ἀναεῖν τὸ βίον, καὶ ἀλυτῶντες εἰς τὰς ὄρας, ἄρχεσθαι αὖ ἐν ταῖς τοιοῦται διαγάζουσι μυριάδας ἐστῶν πέντε καὶ ἑκοσθ, ὅσοι ὅτις ἐν αὐτοῖς δυνάμηνται, καὶ ἀχθοφορουῦντες.

καὶ ὑπὲρ τῶν πάντων ἐλαυνόμενοι, εὐτεσύνῃν δὲ λοιπὸν εἶξιν αὐτοῖς ἀπεθαρσύν. ἔπειτα δὲ Ἰνώμην Κρανίων σκελεσίωρος, νεκυστοῦς, φυλῆς ἀλιδαντιάδος. τούτοις ἀγνωσθέντες τῷ ψευδισμῶς, ἐπεψήφισαν μὲν οἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησαν δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνδομήσατο ἡ Βριμῶν, καὶ ὑλάκησεν ὁ κέκβερος. ἔτω γὰρ ὠτυλῆ γέννησι, καὶ κύρια, τὰ ἀγνωσμένα. ταῦτα μὲν δῆσαι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ ἐπερὶ ἀφισμῶν ἔγκειμαι, πρὸ Τερτίου περὶ ελθόντων, ἰκέτευσι αὐτὴν ἰὰ πάντα διωκτοῦσά με, εἰπεῖν περὶ με πᾶσαν τινα ἡγεῖτο τῷ ἄριστον βίον. ὃ δὲ γιλάσαι, ἔστι δὲ τυφλῶν γεγέννητον καὶ ὠχρόν, καὶ λεπτόφωνον, ὦ τέκνον, φησὶ πῶς μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῇ ὑπερίᾳς, ὅτι παρὰ τῷ σοφῶν ἐγένετο, καὶ ἰὰ αὐτὰ γίνωσκόντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ καὶ δέμεις λέγειν περὶ σε, ἀπείρησι γὰρ ὑπὸ τῷ Ραδαμανθῶος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ πείθῃς με σὺ τοῦ φλῶ-

agitati. Deinde ut liceat illis è vita excedere. Hanc sententiam dixit Caluarius patre Aridello, patria Manicensis, tribu Alibantiade. Hoc recitato decreto, approbaverunt principes, sciuit plebs, adfremuit Proserpina, allatravit Cerberus. sic enim rata, quæ inferi statuunt, autenticaq; sunt. Quæ igitur in concione agebantur, erant huiusmodi. Tū ego statim, cuius gratia veneram, Tiresiam adeo, atque illi re, uti erat, ordine narrata, supplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic vero subridens (est autem seniculus quispiam cæcus, pallidus, voce gracili) ὁ fili, inquit, causam tuæ perplexitatis scio à sapientibus illis profectam, haudquaquam idem inuicem iisdem de rebus sentientibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siquidem quod Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ὦ πατέρου, sed dicamabo, neq; me contempnas, qui in vita te etiam

Q

ipso

ipſo cæcior obento. Abducens ergo me, procul ab alijs auferens, ad aures mihi inclinans, Optima eſt, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab inſipientia ceſſans alta cogitandi, & fines & principia inſpicicodi, & vaſtros hoſce ſyllogiſmos deſpuens, atque id genus omnia nugæ æſtimans, hoc ſolum in tota vita perſequere, ut præſentibus bene compoſitis minime curioſus, nulla re ſollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridenſque traducas. Hæc quum dixiſſet, rurfus in aſphodelorum prætorum ſeſe corripuit. Ego igitur (nam & nunc veſper erat) age, inquam, ο Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hunc rurfus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, ο Menippe. breuem quippe facilemque tibi monſtrabo ſemitam, & me protinus abducens in regionem quandā magis priorē tenebricoſam, manu procul oſtendens ſubobſcurum, tenue

φλότερον αὐτὸντα ἐν τῇ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολλὸν ὅτ' ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα περισκήψας πρὸς τὸ εἰς φησὶν, ἡ ὅτ' ἰδιωτῶν ἀριστερὸς βίος καὶ σωφρονέστερος, ὥς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τῷ μίμωρολογεῖν, καὶ τέλει καὶ ἀρχαῖς ὀπισκοπεῖν καὶ καὶ ἀπύσας τῷ σοφῶν τέτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ ταῦτα λῆρον ἢ ἡσάμενος. τὰ το μύρον ἔξ ἀπαίτος διηράσσει, ὅπως τὸ παρὸν ἐνθέμενος, παραδράμης γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ αὐτὸν μὴ δὲ ἐστυδακός. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὄρετο κατ' ἀσφοδιλὸν λεμῶνα. ἐγὼ δ', καὶ γὰρ ἦδη ὀφθαλμῶν, ἀγέ δὴ ὦ Μιθροβαρζάνη, φημί, τί θιαμέλλομαι, καὶ ἐκ ἀπιμὴν αὐτίς ἐς τὴν βίον; ὁ δ' πρὸς ταῦτα, θάρρε, φησὶν ὁ Νένεππι, ταχέως γὰρ σοι καὶ ἀπράξιμονα ὑποδείξω ἀτρεπὴν. καὶ δὴ ἀπαλαλὸν με πρὸς τι χωρίον τὸ ἄλλο ζεφορώτερον, δείξας τῇ χεὶρὶ πρὸς τὸν ἀμαρῶν τι καὶ λείπον ὄψεαι διὰ κληθείας ἐστίον φῶς.

ἐκείνη

ἐκείνῳ, ἔφη δὲ τὸ ἱερὸν τοῦ
Τροφονίου, καὶ κεῖθεν κατέρ-
χονται οἱ ἀπὲρ βοιωτίας. ταύ-
τιν οὖν αἶθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ
ἐν τῇ Ἑλλάδι. ἡδούεις δὲ
τοῖς εἰρημίοις ἐγὼ, καὶ τὴν
μάγον ἀσπασάμενος, χαλε-
πῶς μάλα διὰ τοῦ σομῆς
αἰετῦσας, ἐκ οἷδ', ὅπως
ἐν Λεβαδίᾳ γίγνεται.

Τίμων ἢ Μισάν-
θρωπος.

Ω ζεῦ φίλῃ καὶ ξένῃ καὶ
ἐταρῶν καὶ ἐφείγῃ, καὶ ἀσπε-
ρτῶν, καὶ ὄρεων, καὶ πεφληγε-
ρέων, καὶ ἐρίγδων, καὶ ἢ τι
σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιη-
ταὶ καλέουσι. καὶ μάλα οὖ-
τοι ὑπερῶσι πρὸς τὰ μέτρα.
τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμοι
γαστρίμοι ὑπερείδεις τὸ πῆ-
λον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπλη-
ροῖς τὸ περὶ τὸν τῷ ἔνθου.
οὐ σοι γὰρ ἢ ἐρισμάρατος
ἀσπερτῶν, καὶ ἢ βαρύβρομος βρον-
τῶν, καὶ ὁ αἰθαλόων καὶ ἀργήων
καὶ σμυρδαλέων κισσόντων, ἀ-
παντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη
ἀνα-

que, ac velut per rimam
influens lumen, Illud, in-
quit, Trophonij templum
est, atque illac ad inferos
ἐ Βαεουία descenditur, hac
ascendes, atque illico e-
ris in Græcia. Ego igitur
hoc sermone gaudens, sa-
lutato Mago, difficile ad-
modum per angustas an-
tri fauces subrepens, ne-
scio quo pacto in Lebadi-
am perveni.

Timon siue Mis-an-
thropus.

O Jupiter Philī & ho-
spitalis, sodalitie, dome-
sticæ, fulgurator, iusiuran-
dice, nubicoge, grandis-
strepe, & si quod aliud tibi
cognomēatoniti Poëtæ
tribuunt, maxime quum
hærent in versu. Nam tū
illis tu multinominis fa-
ctus, carminis ruinam fol-
cis, metricque explēs hia-
tum. Vbi tibi nunc magni
crepum fulgur, gravifre-
pum tonitru? Vbi ardēs,
candens ac terrificum ful-
men? Nam hæc omnia iā
palam apparet nugæ esse,
fumumq; poeticum, nec

Q 2

omni-

omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia expromtaque nescio quomodo penitus exiuncta sunt, frigentque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quibus ex his, qui peieraturi sunt, extinctum ellychnium metuerit quam flammam fulminis cuncta necantis, adeo titiōnem quæ priam incutere videris eis, ut ignem quidem aurium ab illo proficiscentem nihil quicquam formident, verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent ut fuligine compleantur. Quibus reb. factum est, ut iam Salmonæus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum ab re, quippe aduersus Iouē usque adeo ita frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid ni enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stentis, qui neque peierantes exaudias, neque eorum qui flagitia commit-

tunt

ἀναπέφνηι, καὶ καπνὸς ποιη-
τικός ἀτιχῶς, ἔξω τ' πα-
τάγῃ τ' ὀνομάτων. τὸ δ' αἰ-
διμέτ' σε, καὶ ἐκ κρύον ὄπλον
καὶ πρὸ χειρὸν, ἐκ οἷδ' ὅπως
τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν
ἔσθι, μηδὲ ὀλίγον πειρηθεὶς ὀρ-
γῆς καὶ τ' ὅτ' ἀδικουμένων δια-
φυλάτῃ. θάψον γοῦν τῷ
ὀπιορκῇ τις ὀπχειουμένων
ἔωλον δρυαλλίδα φοβηθεῖν
αὐτὸν, ἢ πῶς τ' πανδαμάτορος
κίραυτοῦ φλόγα ἔτω δαλὸν
τινα ἐπανατείναντος δοκίς
αὐτοῖς, ὡς πῶς μὲν ἢ καπνὸν
ἀπ' αὐτῆς με διδόναι, μένον
εἰς τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν
τῆ τραύματος, ὅτι ἀπαλη-
θήσον τ' ἀσβέλι. ὥστε ἡδὴ
διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σατμω
νεὺς ἀντιθεροῖται ἐτόλμα, ἐ
πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς
ἔτω ψυχρὸν τ' ὀργῶν Δία,
θερμὸς ἀνὴρ, καὶ μεγα-
λαυχέμενος. πῶς γὰρ ὅπου
καθάπερ ὑπὸ μανδρα-
γόρῃ καθύδης, ὅς ἐστι
τῷ ὀπιορκουμένων ἀκούεις,
ἔτι τὸς ἀδικουῦτας ὀπι-
σκοπεῖς

σκοπεῖς, λημῶς δ', καὶ ἀμβλυ-
 ώπεις πρὸς τὰ γιγνόμενα,
 καὶ τὰ ὅσα ἐν κεκώφωσαι
 καθάπερ οἱ παρ' ἐκκρότες.
 ἐπεὶ νέος γὰρ ἔτι καὶ ὑξίσυ-
 μος ὢν, καὶ ἀκμάς πλὴν ὀρ-
 γῶν, πολλὰ καὶ ἄδίκων
 καὶ βιάων ἐποίεις, καὶ ἑδέ-
 ποτε ἦγες τότε πρὸς σὺν-
 τες ἐμὴ χειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐ-
 νεργὸς πάντος ὁ κεραινὸς
 ἦν, καὶ ἡ αἰγὴς ἐπιστείλο, καὶ
 ἡ βροντὴ ἐπαταγέτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ συμπαγὴς ὥσπερ εἰς
 ἀκροκόλιν πρὸν πρηνὸν ἵζητο,
 οἱ σεισμοὶ δὲ κοσμηδόν, καὶ
 ἡ χιὼν σφρηδόν, καὶ ἡ χάλα-
 ζα πετρηνδόν, καὶ ἴνα σοι φορ-
 τικῶς διαλέζωμαι, ὑπὸί τε
 ῥαγδαῖοι καὶ βίαιοι, ποτα-
 μὸς ἐκάστη σαγών. ὥς τε τη-
 λικαύτη ἐν ἀκρεῖ χέρον
 ναυαγία ὅπῃ τοῦ Δευκαλίου
 γοεῖν ἤρκετο, ὡς ὑποβρυχίαν
 ἀπάντων καταδιδομένην,
 μέγας ἔν τι κινώτιον φει-
 σωθλαῦσαι, προσοκείλαν τῇ
 Λυκαρῆϊ, ζώοντι τι τοῦ
 ἀνθρώπου ἀπέρματος δια-
 φυ-

unt, respectum agas? Cz-
 cutis autem lippitudine,
 & hallucinans ad ea quæ
 sunt, auresque iam tibi
 obturduciunt instar ho-
 rum, quæ ætate defecti sunt.
 Quandoquidem quum
 iuuenis adhuc esses, acri-
 que animo vehementisque
 ad iracundiam, permulta
 in homines maiefticos ac
 violentos faciebas. Ne-
 que tum unquam tibi
 cum illis erant induciæ.
 Sed perpetuo fulmen e-
 rat in negotio, perpetuo
 obumbrabatur Aegis, ob-
 stridebat tonitru, fulgur
 continenter iaculorum in
 morem densissime ex æ-
 dito loco deuolentium
 torquebatur, terræ qual-
 sationes, cribri instar fre-
 quentes, ad hæc nix cū-
 mulatim neq; nō grando
 sporum in more, atq; ut
 tibi moleste differam, im-
 bresq; rapidi & violenti,
 ac flumen quotidie exun-
 dans. Hinc tantum repēte
 Deucalionis ætate naufra-
 gium ortum est, ut omni-
 b⁹ sub aqua demerfis, vix
 vnica scapula seruarietur
 quæ in montem Lycorem
 appulit, humani generis

quasi scintillas quasdam
servans, vnde sceleratius
etiam genus in posterum
propagaretur. Nimirum
igitur dignum socordia
præmium ab illis repor-
tas, quum iam nec sacra
faciat tibi quisquam nec
coronas offerat, nisi si
quis obiter in Olympicis,
ac ita ne is quidem rem
admodum frugiferam fa-
cere videatur, sed priscum
quendam ritum magis re-
ferre, ac pene Saturnum,
ὦ Deorum generosissi-
me, te reddunt magistra-
tu abdicantes. Omitto lo-
qui, quoties iam templū
tuum sacrilegio compila-
runt, quum tibi etiam ip-
si in Olympicis manus
admoliti sunt. Atque in-
terea tu altifremus illi pi-
gritaberis, vel excitare
canes, vel vicinos aduo-
care, ut auxilio accurren-
tes illos cōprehenderent,
quum etiam dum adorna-
rentur ad fugam. Sed ge-
nerosus, Gigantūq; extin-
ctor, & Titanum victor
sedebas, quum tibi cesari-
es ab illis circumtondere-
tur, decem cubitale ful-
men dextra tenens. Horū
igitur

φυλάτῃσι εἰς ὀργάνῳ κα-
κίας μείζονος. τέ γάρ τοι
ἀκόλουθα τῆς ἔαθυμίας τὰ-
πίχηρα κομίζῃσθαι αὐτῷ,
ἔτι δύνοντας ἔτι σοι τινὸς
ἔπεσι φανούτω, εἰ μὴ τις
ἄρα πάρεργον ὀλυμπίων, καὶ
ἔτος οὐ πάντῃ ἀναγκάσει
ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος
τὶ ἀρχαῖον συντελῶν, καὶ
κατ' ὀλίγον κέρτος σιῶν θε-
ῶν γινώσκου, ἀποφάνου-
σι, παρυσάμενοι τῆς τιμῆς,
ἰῶ, λέγειν, ὅπως αἰεὶ ἦδ' οὐ
σκ' τὸν γὰρ σὺν ἡμετέροις.
οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖ-
ρας ὀλυμπιάσιν ὀφειλέτε-
κασι, καὶ σὺ ὁ ὑψιβεβήμε-
νος ὥκνησαι ἢ ἀσπῆσαι τὰς κύ-
ρας, ἢ τὰς γαστέρας ὀπκα-
λέσασθαι, ὥς βουδρόμενοι-
τες αὐτὸς συλλάβειν, ἔτι
εὐσχευαζομένης πρὸς τιμῇ
φυλῇ. ἀλλ' ὁ γυμναῖος, καὶ ἱ-
γαστρίεσσιν καὶ τιτανοκρά-
τωρ ἐκείνησσι, τὰς πλοκά-
μους ἀπεικονίζοντας ὑπὸ αὐ-
τῷ, δικάπην πρηνὸν
ἔχον ἐς τῇ δίκῃ. ταῦτα
ταῖς

τόντων δὲ θαυμάσιον πλῆθος
 παύτεται ἔτι ἀμελῶς
 παραρρέμενα; ἢ πότε κολά-
 σης τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πότε φαίθοντες ἢ Δουκα-
 λῶντες ἱκανοὶ πρὸς ἑταί-
 ρους ὑπερβύσσοντες τῆ βίης;
 ἢ ὅτι τὰ κοινὰ εἰδότες, τὰ-
 μὰ εἶπαι, τοσούτους Ἀθηναι-
 ῶν εἰς ὑψος ἄρας, καὶ παρ-
 σίης ἐκ πινυάτων ἀποφά-
 ρας, καὶ πᾶσι τοῖς διομένοις
 ἐπακέρουσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόο-
 ν ἐς εὐεργασίαν τοῦ φίλου
 ἐκχέας τὸν πᾶντον, ἔπει-
 δὲ πένης διὰ τὰυτὰ ἐγυῖ-
 μιν, ἐκ ἧτις ἐδὲ γνωρί-
 ζομαι πρὸς αὐτῶν, ὅτι
 προσέλειπον οἱ τέως ὑ-
 ποπλήροιστες καὶ προσκυ-
 ρουῦντες, καὶ κατὰ ἡμῶν νεύ-
 ματος ἀνεστημένοι. ἀλλ'
 ὡς περ καὶ ὁδὸν βαδίζων
 ἐντύχῃ τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ
 τινὰ σῆλιν παλαιὸν νε-
 κρῶ ὑπῆρκεν, ὑπὸ τῇ χε-
 ρὶ ἀναστειναιμυδῶν παρέρ-
 χοντες, μηδὲ ἀναγινόντες,
 οἱ δὲ καὶ ἀόρεστον ἴδον-
 τε

igitur, ὁ praeclare, quis
 tandem erit finis, quae tu
 adeo secure despicias? Aut
 quando de tantis malefi-
 cijs poenas sumes? quot
 Phaethōtes aut Deucalio-
 nes satis idonei sint ad ex-
 piandum tam inexhau-
 stam morū iniquitatem?
 Etenim ut de communi-
 bus fileam, de ijs quae mi-
 hi acciderunt dicam,
 quum tam multos Athe-
 nienſes in sublime euexe-
 rim, ex pauper. diuites
 reddiderim, cunctisque
 quotquot opus haberent,
 suppeditarim, imo semel
 vniuersas opes in amicos
 iuuandos effuderim, si-
 mulatq; his rebus ad ino-
 piam deueni, iam ne ag-
 noscor quidē ab illis, nec
 aspicere dignantur me,
 qui dudum reuerabantur,
 adorabant, meoq; de nu-
 tu pendebant. Quod si
 quando per viam ingredi-
 ens, forte fortuna in eo-
 rum quempiam incidero,
 perinde ut euerſam homi-
 nis iam olim defuncti ſta-
 tuā, ac tēporis longitudi-
 ne collapsam praetererunt,
 quasi ne norint quidem.
 Alij vero & procul con-

specto me, alio sese detor-
quent, existimantes sese
inauspiciatum, abominan-
dumq; visuros spectacu-
lum, quem non ita pri-
dem servatorem & admi-
torem suum esse prae-
dicabant. Itaq; prementib.
malis ad extrema redactis
consilia, temone arrepto,
terram exerceo, quater-
nis conductus obolis, at-
que hic cum solitudine,
cumque ligone philoso-
phor. Hoc interim lucr-
mihi videor factura, quod
posthac non intuebor ple-
rosque praeter meritum
secundis fortunae successi-
bus utentes. Nam illud
vel maxime vrit. Iam igit-
ur tandem aliquando Sa-
turni Rhaeque proles,
excusso profundo isto, gra-
vique somno (nam Epi-
menidem quoque dormi-
endo vicisti) denuo icta-
to fulmine, aut ex Oeta
redaccento, ingenti reddi-
ta flamma iram aliquam
strenui illius ac iuuenilis
Iouis ostende, nisi vera
sint quae à Creteasibus de
te, tuaque sepultura seren-
tur. I v r. Quis hic est
Mercuri, quem audio sic
voci-

τες, ἐτέρας ἰκτερίπιδος, δι-
σάντητον ἢ ὑποβόπαιον θέα-
μα ὄψιδος ὑπολαμβάνοντες
τὸν ἐκ πολλῆ σωτήρα καὶ
εὐεργέτην αὐτῷ γενημένον,
ὥς ἐκ τῆς κακῶν δὴ τῶν
τῶν τῶν ἐχαιτιῶν τραπόμε-
νος, ἐναψάμενος διφθέραν,
ἐργάζομαι τῶν γῆν ὑπό-
μιθος ὁλοῶν τεσσάρων, τῇ
ἐρημίᾳ καὶ τῇ διέλλῃ περὶ
φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τῷτο
γούῳ μοι δοκεῖ κτεράειν, μη-
κέτι ὄψιδος πολλὰς παρὰ τὴν
ἀξίαν ἐκ τῆς πόλεως ἀνιερ-
τερον γὰρ τῷτο γ. καὶ πρὸς
οὐκ ὅσον κέρως καὶ ῥέας ἔσθι,
τὴν βαθυὸν τῷτον ὑπὸν ὑπο-
σείσάμενος, καὶ τῆδυσμον, ὑπὲρ
τὸν Επιμενίδην γὰρ κινούμε-
σαι, καὶ ἀναξερπίσας τὸν κτε-
ραυόν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐλαυσά-
μενος. μέγα τινι ποίησας τὴν
φλόγα, ἐπιδείξας τινὰ χο-
λὴν ἀνδράδων καὶ νηαικού
Διὸς, εἰ μὴ ἀληθὲς ὅτι ἰδὲ ὑπὸ
Κροτῆρος σφί σου καὶ τῆς ἐκεί-
νης ταφῆς μυθολογούμενα.
Z. τίς ἔτι ὅτι, ὦ Ερμῆ, ὁ
κτερα-

κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς,
 περὶ τὸν Τυμπαῖον ἐν τῇ ὑπα-
 γείῃ, πινυρὸς ὅλος καὶ αὐ-
 χιμῶν, καὶ ὑπερδιδυμεύς; σκά-
 πται δὲ, οἶμαι, ὅπως κεκυφὼς,
 λάλος ἀνθρώπος καὶ θαρσύς,
 ἥπερ φιλόσοφος ὄντι. ὃ γὰρ αὖ
 ἔπος ἀσέβεις τὰς λόγους
 διεξήκει κατ' ἡμῶν. Εἰμ. τί
 φῆς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τι-
 μωνα τὸν Εὐχεκρατίδου, τὸν
 κολυπία; ἔτος ὄντι ὁ πολ-
 λάκις ἡμᾶς κατ' ἱερῶν τε-
 λείων ἐσιώσας, ὁ νεό-
 πλουτος, ὁ τὰ ὅλας ἐκα-
 τόμβας, παρ' ὧ λαμπρῶς
 οἰώθαμεν ἱορτάζειν τὰ διά-
 σια. Ζεὺς. Φῶ τῆς ἀλ-
 λαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ
 πλέστιος, πῶς οἱ οἱ τοσοῦ-
 τοι φίλοι; τί ταῦτά οὐ
 τοῖσ' ὅς ὄντι, ἀρχιμυρὸς, ἀθ-
 λιος καὶ σκαπανεύς καὶ μι-
 σωτὴς, ὡς οἶκε, ἔτω βάρ-
 ρειαν καὶ ἀφέρων τὴν δ' ἡμε-
 λαν. Εἰμ. ἔπειθ' ἡμῶς εἰπεῖν
 χερσὶν ἡμῶν ἐπέτρεψεν αὐτὸν,
 καὶ φιλανθρώπων, καὶ ὁ
 πρὸς τὰς διομήνους ἀπαν-
 τας

vociferantem ex Attica,
 ad Hymettum in radice
 montis, horridus totus,
 ac squalidus, pelleq; hir-
 cina amictus, fodit autē,
 ut arbitror, nam pronus
 incumbit homo loquax
 & cōfident, miram nī phi-
 losophus est, neq; enim
 alioqui adeo impia, nefa-
 riaq; in nos fuerat ista-
 rus. M. Quid ais pater,
 an non nosti Timonem
 Echecratidis filium Colyt-
 tensen? Hic nimirum est,
 qui nos saepenumero in sa-
 cris legitimis convivio ac-
 cepit, ille repente dives
 factus, ille qui rotas he-
 catombas, apud quem
 splendide Iouialia festa
 consueuimus agitare. I. V.
 Hem quænam ista rerum
 commutatio? hiccine ho-
 nestus ille, dives, quem
 tam frequentes cingebāt
 amici? Quid igitur acci-
 dit, ut hoc sit habitu?
 squalidus, ærumnosus,
 fossor conductitius, vi-
 cōiicio, quem tam grauē
 ligonem gerat? M. R.
 Ad hunc modum illum
 quemadmodum probitas
 euertit, atq; humanitas, &
 in omnes quicunque ege-

rent misericordia. At re-
vera Vecordia potius fa-
cilitasque, nullusque in
suscipiendis amicis dele-
ctus, quippe qui neuti-
quā intellexerit, sese cor-
uis lupisque largiri. Quin
magis quam à vulturibus
tam multis misero iecur
eroderetur, amicos esse
eos & socios iudicabat,
quasi benevolentia erga
se afficerentur, quum il-
los epulæ magis caperēt.
Ergo posteaquam ossa pe-
nitius nudassent, circum-
rosissentque deinde si qua
medulla iuberat, hanc
quoq; admodum diligen-
ter exuxissent, aufuge-
runt, exuccum & radici-
tus defectum destituētes,
adeo ut postea ne agno-
scant quidem, aut aspici-
ent, tantum abest, ut sint
qui suppeditent, imperti-
antque. Has ob res fossor
& sigo, ut vides, opertus
pelliceo urbē præ pudore
fugiens, mercede terrā ex-
ercet, aduersus ingratos
atrabile stomachatur, qui
quidem sua benignitate
ditati, admodum fastuo-
se nunc prætereant, ac ne
nomen quidem ac Timon

voce-

τας ὄκτος. ὥς δ' ἀλυβὴ
λόγῳ, αἴτια καὶ εὐέθνη καὶ
ἀκρίσια φεῖ τὸς φίλους,
ὃς ἔ σωίει, κίραξι καὶ
λύκοις χαρίζομαι, ἀλλ' ὑπὸ
γυπῶν τοσέτων ὁ κακο-
δαίμων κεφάριος τὸ ἥπαρ,
φίλους εἶναι αὐτὸς καὶ ἐταί-
ρους ὦπτο, ὑπ' εὐνοίας τῆς
πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ
βορῇ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώ-
σαντες ἀκρίως, καὶ φει-
τραγόντες, ἔτι καὶ μυιῶδες
ἐνὶ μὲν ἤσαντες, καὶ τῷ-
τον εὖ μάλα ὀπκιλλῶς ὥχον-
το, αὐτὸν αὐτὸν καὶ τὰς εἰζας
ὑποτιτμινύω ἀπολιπόν-
τες, ἐδὲ γνωρίζοντες ἔτι,
ἐδὲ προσέλθοντες, πόθιν
γὰρ ἢ ὀπικροῦντες ἢ ὀπιδι-
δόντες ἐκ πρὸ μέρει, διὰ ταῦ-
τα δικηδόντες καὶ διφθιρέ-
ας, ὥς ὅτις, ἀπλεπῶν ὑπ'
αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ μισθοῦ
γινώσκει, μεγαγχαλῶν τοῖς
κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦ-
τες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑ-
περοπικῶς παρίερχονται,
ἐδὲ τῆτομα οἱ Τίμων κα-

λοῖτο.

λῶτο ἡδύτης. Ζεὺς. καὶ μὲν
 ἡ παροπίος ἀνὴρ, ἡδὲ
 ἀμαλγῆτος. εἰκότα γὰρ ἡγα-
 γάκτει δυσυχῶν. ἵπποι καὶ
 ὅμοια ποίσομεν τοῖς κα-
 ταράταις κλέβειν ἐκεί-
 νοις, ὀπλιτοσμένοι ἀνδρες
 τοσαῦτα ταύρων τε καὶ
 αἰγῶν πίδατα καύσαν-
 τος ἡμῖν ὅτι τῆς βωμῶν.
 ὅτι γοῦν ἐν ταῖς ἑστῇ πύ-
 κτίσας αὐτῆς ἔχω, πλείω
 ὑπὲρ ἀρχολίης τε καὶ βορέ-
 υς πολλῷ τῆς ὀπλοκω-
 πων καὶ βιαζομένων καὶ ἐρ-
 παζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου
 τῷ παρὰ τῆς προσυλου-
 πων (πολλοὶ γὰρ ἔσονται καὶ
 δυσφύλακτοι, καὶ ἡδὲ ἐπὶ
 ὀλίγον καταμύσει ἡμῖν ἐπι-
 ᾄει) πολλῷ ἡδὲ χερόν ὑδὲ
 ἀπέβλεψα εἰς πύλιν Αἰπύλιν,
 καὶ μέλιντα ὅξ ἢ φιλοσο-
 φία καὶ λόγων ἑριδὲς ἐπι-
 πόλασαν αὐταῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ
 κικρυότων. αὐδὲ ἵππα-
 κύων ὅτι τῆς εὐχῶν. ὥς
 τε ἡ ὀπλοσάμενοι καὶ τὰ
 ὅτε

vocetur, nouerint. Iv.
 Atque profecto vir neu-
 tiquam fastidiendus, neq;
 negligendus, & iure opti-
 mo indignatur, qui ijs tan-
 tis in malis agat. Quare
 sceleratos istos adulator-
 es ipsi quoq; fuerimus i-
 mitati, si cum viro ne-
 glexerimus, q̄ tantum tau-
 rorum & caprarum pri-
 guissimas quasq; nobis in
 aris adoleuerit, quarum
 odor etiamnum mihi in
 narib. residet. Tamen si pro-
 pter negociaq; & turbam-
 maximam peierantium,
 tū vi, non iure agentium,
 neq; non aliena rapientium,
 præterea ob formidi-
 nem quam mihi pariuot
 sacrilegi, qui quidem tum
 multi sunt, tum observa-
 tu difficiles, adeo ut ne
 minimum quidem nos
 conuiuere sinant. Iam-
 pridem profecto ad Atti-
 cam regionem oculos de-
 torissem, maxime postea-
 quam philosophia & de
 verbis digladiationes apud
 istos increbuerūt, ita
 ut pugnantib. inter se istis
 vociferantibusque ne ex-
 audire quidem mortaliū
 vota liceat. Vade mihi
 ne-

necessum est, aut auribus
obturatis sedere, aut di-
rumpi ab eis, conficique
qui virtutem quandam, &
incorporea quædam, me-
rasque nugæ ingenii vo-
ciferatione connedunt,
hæc in causâ fuerunt, ut
hunc quoq; neglexerim,
quâ haud mediocriter de
nobis sit meritis. Quod
reliquum est Mercuri, tu
Plutum adducens, quan-
tum potes ad istum abe-
as. Porro Plutus una se-
cum ducat & Thesaurum,
& utriq; apud Timonem
perseuerent. Neque usque
adeo facile demigrent, et-
iamsi quam maxime rur-
sum illos per bonitatem
ex ædibus exegerit. Cæ-
terum de palponibus illis,
atque ingratitudine qua
in hunc sunt usi, in posse-
rum consultabo, penas-
que daturi sunt, simul at-
que fulmen instauro. Nam
fracti sunt in eo re-
tusa cuspidæ duo è radijs
maximi, quum nuper a-
uidius in sophistam Ana-
xagoram iacularer, qui
suis familiaribus suade-
bat, nullo pacto esse villos
nos, qui dij vocaremur.

Ac

ὅτα καθήκον, ἢ ἐπιτελεῖν
πρὸς αὐτοῖς ἀρετὴν τινα καὶ
ἀτάρῃα καὶ λήγας μεγάλῃ
τῇ φωνῇ ξυνερόντων. διὰ
ταῦτά τοι καὶ τῦτον ἀμειν
δύωαι συνέειπεν πρὸς ἡμᾶς, ἢ
φῶλον ἔντα. ὁμως δὴ τὸν
Πλάτωνα ὃ Εὐμήν παραλα-
βὼν, ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτὸν χτὶ τὰ
χος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλάτων καὶ
τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ
μὴδέωσαν ἀμφω παρὰ τὸν
Τίμονα, μὴ ἀπαλλατῆσθαι
σαν ἔτω ξαδίως, καὶ ὅτι
μάλιστα ὑπὸ χησότητος αὐ-
θοῖς ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τὴν οἰκίαν.
ὅτι ἢ τῶν καλῶν ἐκείνων,
καὶ τὴν ἀχαριστίαν, καὶ ἐπιδεί-
ξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτοῖς
μὴ σκέψομαι. καὶ δίκην
δώσουσιν, ἐπιδάει τὴν κεραι-
ὸν ἐπισκυνάσω. κατὰ μὲ-
ν γὰρ αὐτοῦ καὶ ὑποδομῶ-
ναι εἰς δύναι ἀκλίνας αἱ μέ-
γισται, ὅτι φιλοτιμότερον
ἡκόντισα πρῶτον ἐπὶ τὸν σο-
φιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπέ-
δει τὴν ὁμιλίαν, καὶ ὅτι ὅπως
εἶναι τινὰς ἡμᾶς τὴν δυνά-
μιν.

ἀλλ' ἐμῶν μὲν δὴ μάλιστα
 τοῦ. ὑπερέχει γὰρ αὐτοῦ
 πλὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ
 κρηαυρὸς εἰς τὸ ἀτάκτικον
 παρακύνει, ἐκείνῳ τε κα-
 τέφλιξι, καὶ αὐτὸς ὑλίγη
 δὴν σωτηρίᾳ παρὰ πλὴν
 πέτρᾳ. πλὴν ἱκανὴ ἐν
 τοσούτῳ, καὶ αὐτὴ τιμωρία
 ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλου-
 τούτων τὸν Τίμωντα ὀρεῶσιν.
 Εὐμ. οἷον ὡς τὸ μέγα κρηα-
 γήσαι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ
 θρασυὸν οὐ τοῖς δικαιολε-
 γούσι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς
 εὐχομένοις τῷτο χεῖριστον.
 ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλέ-
 σιος ἐκ πενήσας καταστῆ-
 σεται ὁ Τίμων, βροῦσας
 καὶ παρρησιασάμενος ἐν
 τῇ εὐχῇ, καὶ ὀππρὲς τὸν
 Δία. εἰ δὲ σκοπῇ ἔσκαπῃ
 ὀππικωφῶς, ἔτι αὖ ἔσκαπ-
 τιν ἀμελέμενος. Πλῆτ.
 ἀλλ' ἐγὼ ἐκ αὐτῶν ἀπέλθοιμι ὡς
 Ζεὺς παρ' αὐτόν. Ζεὺς. διὰ
 τί ὧ ἄριστε Πλῆτε, καὶ
 τοῦτω ἐμοῖς κελεύσαντος;
 Πλῆτ. ὅτι γὰρ Δία ὑβρίζον εἰς
 ἐμὲ

Ac illum quidem errore
 non feriebam. propterea
 quod Pericles obrepente
 manu eum ptekerit. Ex-
 terum fulmen in Casto-
 ris ac Pollucis templum
 detortum cum illud exus-
 sit, tum ipsum parum ab-
 fuit, quin ad saxum com-
 mitteretur. Quanquam
 interim vel id supplicij sa-
 tis magnum in istos fue-
 rit, si Iunonem consprexe-
 rint egregie locupletem
 factum. Μ Ε Κ. Quan-
 tum habet momenti ali-
 um vociferari, & obstre-
 perum audacemque esse?
 Idque non ijs modo qui
 causas agunt, verum etiam
 qui vota faciunt conduci-
 bile. En mox ē pauperri-
 mo diues euaserit Timō,
 qui se imprecando clamo-
 sum & improbum præsli-
 terit, Iouemque reddide-
 rit attentum. Si vero si-
 lentio fodisset nutans, et-
 iam nunc foderet negle-
 ctus. Ρ Λ Υ Τ. At ego Iu-
 piter haud quaquam ad
 istum rediturus sum. ΙΥ.
 Quid ita non rediturus
 optime Plute, præsertim à
 me iussus? Ρ. Quoniam
 per Iouem iniuria me af-
 fecit

fecit eijciens, & in multa
 fragmenta diffecans, id-
 que quum illi paternus es-
 sem amicus, ac me pene
 dixerim, fuscini ex ædi-
 bus extrusit, nec aliter
 quam ij, qui è manibus
 ignem abijciunt. Num
 rursus ad ultum ibo, para-
 sitis, adulatoribus & scor-
 tis donandus? Ad eos me
 mitte ô Iupiter, qui mu-
 nus intellecturi sint, qui
 amplexuri, quibus equi-
 dem in precio sim, & ma-
 iorem in modum exopta-
 tus. At hi stupidi cum in-
 opia cōmercium habeāt,
 quam nobis anteponunt,
 ut ab ea accepto sago pel-
 liceo, ligoneque, sat ha-
 beant, quum quatuor lu-
 crantur obolos, decem
 talenta contemtim dono
 dare soliti. I v r. Nihil
 istiusmodi posthac in te
 facturum est Timon, quip-
 pe quē ligo abunde satis
 corripuerit, nisi prorsus
 nullum dolorem sentiunt
 illius ilia, quod oporteat
 se p penuria praeoptare.
 At tu mihi querulus ad-
 modum videris esse, qui
 nunc Timonem incuses,
 quod tibi patefactis fori-
 bus

ἐμὶ, καὶ ἐξίφραξαι καὶ οὐ πολλὰ
 κατημέριζε, καὶ ταῦτα πα-
 τέρων αὐτοῦ φίλον ὄντα. καὶ
 μέγιστον ἐχὶ διακρίσεις με ἐξέω-
 θεῖ τ' οὐκίας, καθάπερ ὡ τὸ
 πῦρ ἐκ τ' χορῶν ἀποξερίσσει
 τις. αὐθις οὖν ἀπέλθω, παρε-
 σίτοις καὶ κέλαξι καὶ ἐταίραις
 παρεδοθυσόμενος; ἐπ' ἐκεί-
 νας ὃ Ζεὺς πέμπει με, τὴν
 αἰδοσόμενος τ' ἀσπίδα, τὴν
 ἀνέφρονται, ὅς τις πῦρος ἐγὼ
 καὶ ἀνέφροτος. ἔτοις ὃ εἰ λά-
 ροι τῇ πινίᾳ ξυνέσσωσαν, ἡ
 φρονησάντων ἡμῶν, καὶ διφθέ-
 ραν παρ' αὐτῶν λαβόντες, καὶ δι-
 κίλλαν, ἀπατάτωσαν ἀθάλοισι,
 τέτταρας ὀβελίους ἀποφέρουσι,
 οἱ δὲ καὶ λαλάντων ἀσπίδας ἀμέ-
 ληπτες εἰσέμινον. Ζ. εἰ δὲν ἔτι
 τοῦτοσ' ὁ Τίμων ἐργάσει;
 πεῖ σι, πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δι-
 κίλλα πεπαιδαγωγέειν, εἰ
 μὴ παντάπασιν ἀνάλγητος.
 ὅς τις πῦρ ὁσφύῃ, ὅς τις χελῶν
 ἀπὸ τῆς πινίως φρονησάντων.
 ἔμην τοι πάνυ μεμψόμενος
 εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νῦν γὰρ τ'
 Τίμονα αὐτῶν, δίδωσι σοι πῦρ
 δίδωσι

δύρας ἐπαπιδάσας, ἡφίη πε-
 ρσος ἐν ἐλευθέρῳ. ἔτι ἀπο-
 κλείων, ἔτι ζυλοῦντων. ἄλλο
 τι ὃ τὸν αὐτὸν ἡγανέχλης χεῖ-
 ρ' ἔπλεσιν, κατακικλῆσθαι
 λέγων πρὸς αὐτὸν ὡς μαχλῆς
 καὶ κλεισίου, καὶ σημείων ἐπὶ κλο-
 λῆς, ὥς μηδὲ παρακύνει σοι
 ἐς τὸ φῶς διυκνῆσθαι ταῦ-
 τα γούμ' ἀποδύρεσθαι πρὸς με,
 ἀποπνίγναι λέγων ἐν πολλῶν
 πρὸ σκότῳ, καὶ διὰ τῆτο ὡχρὸς
 ἡμῶν ἐφαίνε, φροντίδες ἀ-
 νέλκων, στυγερὰς τὰς
 δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν
 συλλογισμῶν, καὶ ἀποδιδόσθαι
 ἀεικλῶν, ἢ χειρὶ λάβοις
 παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως τὸ πρᾶξ-
 μα ὑπερδύον ἐδίδκει σοι ἐν
 χαλκῶ, ἢ σιδηρῶ θαλάμῳ,
 καθάπερ τὴν Δανάην παρ-
 δινύειας, ὑπὸ ἀκρίβεισι καὶ
 παυπωτέροις παιδαγωγῶν
 ἀναρριφώμενον, πρὸ τῶν καὶ τῶν
 λογισμῶν. ἄτοπα γούμ' ποιεῖν
 ἐφασκεν αὐτὲς, ἐξ ὧν ἡμεῖς
 ὑπερβολικῶς, ὡς ὅτι ἡ ἀπὸ λαοῦ
 ἐν τολμῶντι, ἢ ἐν ἐπ' ἀδεί-
 ας χρωμένους τῶν ἐργῶν, κυρί-

bus libere permiserit va-
 gari, neq; includens, neq;
 zelotypus in te. Porro ali-
 as diuersa in diuites sto-
 machabare, cum diceres
 te ab illis repagulis, clauis
 ac signorum obiectaculis
 impressis ita fuisse conclu-
 sum, ut ne prospicere qui-
 dem in lucem tibi liceret.
 Id igitur apud me deplo-
 rabas, affirmans præfoca-
 rite nimis tenebris eoque
 pallidus nobis occurre-
 bas, & curis confectus,
 digitis etiam nouum ex assi-
 duo colligendi coaceruan-
 diq; usu contractis, con-
 tortisq; quod si quando
 daretur opportunitas, au-
 fugiturum quoq; ab illis
 te minitabare. In summo.
 rem supra modum acer-
 bam iudicabas in æreo
 ferreoue thalamo, Dana-
 Æs exemplo, virginem as-
 seruari atque à sceleratissi-
 mis educari pædagogis,
 scenore & computo Pro-
 inde absurde facere ais-
 bas hos, quod te præter
 modum adamarent, quæ
 liceret vero frui non au-
 derent, neque quum ip-
 sis esset in manu, amore
 suo secure uterentur, sed

vigiles observarent, ad signum ac seram oculis nunquam connoventibus neque usquam dimoris semper inuentes, abunde magnum fructum arbitran-tes, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in præsepî canis, nec ipse vesceus hordeis, nec equum famelicum id facere sicens. Quinetiam ridebas istos, qui parceret, & asseruarent, & (quod esset absurdissimum) etsi quidem sibi subtraherent vererenturq; contingere, non intelligerent autem fore ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum prædærogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sint ad fuliginosam, & oris angusti lucernulā, ac siticulosum scirpulum usuris inuigilare. Quid itaque an non iniquum, quū hæc quondam inculsaues, nunc in Timone diversa his criminari? P L V T. Atqui si rem vere perpenderis,

utrum-

ες γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττει ἐχρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸ μοχλὸν ἀσκαρδαμυκί βλέποντας, ἑαυτὸν ἀπολαύων οἰομένους, ἃ τὸ αὐτὰς ἀπολαύειν ἔχεν, ἀλλὰ τὸ μηδὲν μετὰδιδόναι τῇ ἀπολαύσεως καθάπερ τὸ ἐν τῇ φάλη κυῖα, μήτε αὐτῶν εἰδῆσαι τὴν κριθῶν, μήτε τῶν ἵππων περὶ ὧντι δὴ πτῆρεσσιν. καὶ περὶ γὰρ καὶ καταγέλας αὐτῶν φειδομένων καὶ φυλάττειν τῶν, καὶ τὸ κρινόταται αὐτὰς ζήλοτυπρωμάτων, ἀγνοουμένων δὲ ὡς κατὰ ἔρατος οἰκέτης, ἢ οἰκοδόμος, ἢ πωδῆτις ἢ ὑπερσίων λατρείας, ἐμπαινεῖσθαι τὸ κακοδαίμονα καὶ αὐτῶν διασπῶν, πρὸς ἀμαρτίαν τι καὶ μικροσκομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον ξυλλίδιον, ἐπαχυνεῖν ἑαυτὰς τοῖς τέκνοις. πῶς οὖν ἐκ ἀδίκου, πᾶσαι μὲν σου ταῦτα αὐτιάδαι, καὶ ὅτι τῷ Τιμῶνι τὰ ἐναντία ὅτι καλεῖν; Πλῆτ. καὶ μὲν εἴ γε τὰ ληθῆ ἔξετάζοις; ἀμφω

σου

σου εὐλογα δόξα ποιῆν, τῷ
 τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τῷ
 το ἀειμένον, ἀμιλῆς, καὶ
 ἐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ
 οἰκώτως αὖ δοκοῖν, τὲς τε
 αὖ κατὰ κλέστον ἐν θύραις καὶ
 σκότῳ φυλάττοντας ὅπως
 αὐτοῖς παχύτερος γινοίμην
 καὶ πικρὸς, καὶ ὑπερόγκος,
 ὀπρὶς μελεμένος, ἕτι περὶ
 ἀπιομένους αὐτῆς, ἕτε
 εἰς τὸ φῶς περὶ αὐγόντας, ὡς
 μηδὲ ὀφθαλμῷ πρὸς τινος,
 ἀνθρώπου ἐνόμιζον εἶναι καὶ
 ὑβρίζας, ἐδὲν ἀδίκου ὡτά
 με ὑπὸ τοτέτοις δισμοῖς
 κατασκήποντας, ἐκ εἰδὸ-
 τας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπία-
 σιν ἄλλῳ τινὶ τῷ εὐδαιμό-
 νῳ με καταλιπόντες. ἕτ'
 οὐκ ἐκείνης, ἕτε τὰς πᾶν
 περὶ αἶρας εἰς ἐμὲ τύτας
 ἔπαιον ἄλλὰ τῆς, ὅπρις ἀρι-
 στὸν ὅτι, μέτρον ὀρθότητος
 τῷ ἀφάγματι, καὶ μήτι
 ἀφειζομένους τὸ παρὰ πᾶν
 μήτι περὶ αὐτομένους τὸ ὅλον.
 σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ, πρὸς τῷ
 Διὶ, ἵνα τις νόμῳ γῆμαι γυ-
 νῆκα

virumque me iure facere
 iudicabis. Nam & Timo-
 nis ista nimia lenitas, ne-
 gligentia potius, haud be-
 nevolentia, studiumque
 quod ad me pertinet, me-
 rito videatur. At ē diver-
 so, qui me obsijs ac tene-
 bris inclusum servabant,
 id agentes, quo scilicet
 crassior, saginatioq; , ac
 vehementer corpulentia
 onustus euaderem, quum
 interum neq; ipsi cōtinge-
 rent, neq; in lucem pro-
 ducerent, ne vel aspiceret
 à quopiam, hos demen-
 tes & cōtumeliosos in me
 iudicabam, quippe qui
 me nihil cōmeritum tot
 in vinculis cogerent sua
 carieq; putrescere, haud
 intelligentes, quo mox
 demigrent, me alij cuipi-
 am, cui fortuna fauerit,
 relicturi. Nec hos igitur
 probō, sed ne illos quidē,
 qui nimium facile mihi
 manus admouent. Sed
 qui (quod est optimum)
 mediocritate utantur, vi
 nec prorsus obstineant,
 neq; penitus profundant.
 Etenim illud per Iovem
 considera Iupiter, Si quis
 ubi puellulam & formo-

sam lege duxisset uxorem, postea neque observet, nec vlla omnino zelotypia prosequatur, videlicet sinens illam noctu atque interdum, quocunque libitum sit, ire, & quicunque voluissent, cum his habere rem, potius vero ipse abducatur, ut adulteretur, fores aperiens, prostiturusque, & quoslibet ad illam inuitas, num hic amare videbitur? Profecto hoc tu nequaquam dices Iupiter, qui Ixpe numero amorem senseris. Rursum si ingenuam lege domum deducat, uti liberos legitimos progeneret, ceterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec alium sinat aspicere, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetua virginitate contineat, idque præ amore se facere prædicet, & hunc quidem præferat, pallore, corpore exhausto, & oculis refugis, num fieri potis est, ut huiusmodi non desipere videatur? quippe qui quæ liberis oportuerit operā dare, fruique coniugio,

puel-

ταῦτα νέαν ἢ καλλιῆ ἡπειλά
μήτε φυλάτῃσι, μήτε ζυλο-
τυπῷ τοπαρχίαν, ἀφίσις
καὶ βαδίζον ἔνθα αὖ ἐθέλει
νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν,
καὶ ζῶειναι τοῖς βελομέ-
νοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀ-
πάγοι μοιχευθῆσομένῳ,
ἀδύγων τὰς θύρας καὶ μα-
στροπύων, καὶ πάντας ἐπ'
αὐτῷ καλῶν, ἄρα ὁ τοῦ-
τος ἐρεῖν δοξῇν αὖ; ὃ σὺ
γὰρ ὦ Ζεῦ τέτο φαίης αἰ,
ἐραδίῃς πολλάκις. εἰ δέ τις
ἐμπαλιν ἐλευθέραν γυναι-
κα εἰς τὴν οἰκίαν ἔβηεν πα-
ραλαβὼν ἐκ' ἀρέτῃ παιδῶν
γενεσίῳ, ὃ δὲ μήτε αὐτὸς
προσάποιτο ἀλμαίᾳς καὶ
καλῆς παρθένῃς, μήτε ἄλλῳ
προσβλέπειν ὅππῃς ποιεῖ, ἀγο-
ρον δὲ καὶ εἶρα καταχλεί-
σας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα
ἐρεῖν φέσκων, καὶ δῶλος ὢν
ὑπὸ τῆς χεῖρας καὶ τῆς σαε-
κὸς ἐκτιτῆκυσσε, καὶ τῇ ἰφ-
θαλμῶν ὑποδιδυκότων, ἔσθ'
ὅπως ὁ τοιοῦτος ὃ παρ-
παίῳν δοξῇν αὖ, δέον πα-
δοποι

διποιδῶσα καὶ ὑπολαύει τῇ
 γάρμῃ, καταμαρῶναι αὐ-
 τήν ὥστε καὶ ἐπὶ ἑκαστῷ
 κέρει, καθάπερ ἱέρειαν τῇ
 θεσμοφύρῃ τέφρῃ διὰ παν-
 τὸς τῷ βίῃ; ταῦτα καὶ αὐτὸς
 ἀγανακτῶ, πρὸς ἑαυτὸν μὴ ἀτί-
 ρως λακκισθῆναι καὶ λαφυσ-
 σῆναι, καὶ ὑξαντλήσθαι.
 ὡς ἐνίων ὅ, ὥστε ἐνμαλίσαι
 δεκτέτης πειριδωμένους. Ζ.
 τί οὖν ἀγανακτεῖς καὶ αὐτῷ;
 διδοῦσι γὰρ ἀμφὺ καλὴν ἔ-
 θικην, οἳ μὴ ὥστε ὁ Τάντα-
 λος ἀποτοὶ καὶ ἀγευτοί, καὶ ἔπ-
 ροὶ τὸ σῆμα, ὅππῃ χυμότες
 μόνον τῷ χυσίῳ, οἳ ὅ καθά-
 περ ὁ Φινεύς ἀπὸ τῆ φάρυγγος
 πλὴν προσφύει ὑπὸ τῆ ἀεπυῶν
 ἀφαιρέσθαι. ἀλλ' ἀπίθι ἡδὴ,
 σωφρονιστέρῃ περὶ πολλοῦ τῷ
 Τίμωνι ἐνταξέσθαι. Πλά.
 ἐκείνους γὰρ ποιεῖ πάνσι, ὥ-
 στε ἐκ κοφίνου τὴν πρῶτην,
 πρὶν ὅλως εἰσευλῆσθαι με καὶ
 ἀπεδύει ὑξαντλῶν, φθάσαι
 βυλβύλῃος τὸ ὅππῃ γὰρ, μὴ ὅ-
 περ ἀντλῶς εἰσπαισῶν ὅππῃ γὰρ
 ὡς αὐτὸς. ὥς ἐς τὸ τὸ Δαναῶν
 δῶν

puellam adeo formosam
 atque amabilem sinant e-
 marcescere, per omnem
 vitam, tanquam Cereri
 sacerdotem aiens. Huius-
 modi & ipse indigne sero,
 quum à nonnullis igno-
 miniose exdor calcibus,
 laniorque, atq; exhausti-
 or, à nonnullis contra per
 inde ac stigmaticus fugi-
 tius compedibus vinci-
 or. LV P I T. Quid igitur
 indignaris contra illos?
 quandoquidem utrinque
 pœnas egregias luunt, al-
 teri quidem dum Tantali
 in morem, neque bibere
 sinuntur, neq; edere, sed
 ore sicco duntaxat inhi-
 ant auro, alteri vero dum
 his ceu Phynœo cibos
 Harpyiæ ipsis à faucibus
 eripiunt. Sed abiam, Ti-
 mone multo posthac usu-
 rus cordatiore. PL. An il-
 le aliquando desinet me
 ceu foraminoso cophino,
 priusquam omnino infu-
 xerim, data opera exha-
 uire, quasi conetur occu-
 pare, quo minus influam,
 veritus ne si copiosus in-
 fundat ipsam undis obru-
 am? Quo fit, ut in Dana-
 dum dolium aquam mihi vi-
 deat

dear allaturus, frustra que infusus, vase non continente liquorē, imo prius p̄remodum effuso, quod influit quam influxerit. Adeo latus dolij hiat^r ad effusionem, ac liber exitus. LV P. Proinde ni hiatum istum obrurauerit, perpetuamq; perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & ligonem in fece dolij, sed interim abite, atq; illum diuitem reddite. At tu Mercuri fac memineris, vt rediens Cyclopas ex Actra tecum adducas, quo fulmen cuspidē restituta resarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. M a n. Eamus Piu- te. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabā ō p̄clare, te non cæcum modo, verum etiam claudum esse. PL. Atqui non hoc mihi perpetuū Mercuri, verum si quando proficiscor à Ioue missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tard^r sum, & vtroque claudus pede, ita vt ægre ad metam per- tingere queam, sene non-

δῶν πῖθον ὑδροφορέσσω μοι
δακῶ, καὶ μά τι ἐπαύλῃσιν,
τ̄ κύτε μὴ εἴγοιτο, ἀλλὰ
πρὶν εἰσευλῶαι χεῖδ' ἐκχυ-
θισομένε τ̄ ὀπιρῆεοντο, ὅ-
τως εὐρύτερον τὸ πρὸς τιῶ
ἐκχυσιν πεχλῶς τ̄ πῖθε, καὶ
ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος. Ζ. ἔκου
εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ πεχλῶς
τῷτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀνάπι-
πταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βρα-
χεῖ σι, ῥαδίως εὐρήσῃ τιῶ
διφθέραν αὐθις καὶ τιῶ δίκτυ-
λαν ἐν τῇ περὶ τοῦ πῖθε.
ἀλλ' ἀπὶ τῆς ἡδῆ, καὶ παλίζετα
αὐλόν. σὺ δὲ μέμνησε ὦ Ερμῆ
ἔπανιὼν πρὸς ἡμᾶς ἄλῃν τὴν
κύκλωπας ἐκ τῆς αὐτῆς, ὅπως
τ̄ περὶ τὸν ἀκοήσας αὐθις ὀπι-
στυάσωσιν, ὡς ἡδῆ ἡ τυφλῆ-
μέν αὐτ̄ διασβριθῆα. Ερμ.
φροῖωμεν ὦ Πλῦτο, τί τῷτο
ὑποσάξῃς; ἐλελήθεις με ὦ
ἡμετάδα ὁ τυφλὸς μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ χολὸς ὢν. Πλῦ. ἐκ
ἀεὶ τῷτο ὦ Ερμῆ, ἀλλ' ὅπως
μὲ ἀπὶ τῶ παρ' ἴστα πρὶν φθίς
ὑπὸ τῆς Διὸς, ἐκ οἷδ' ὅπως
βραδύς εἰμι καὶ χολὸς ἀμφοτέρω
ροίς

ροισ, ὅς μάλισ τελεῖν ὅτι τέρ-
μα, περὶ γὰρ ἀσπίδος ἐνίστατο
φειμύοντος. ὁπότε δὲ ἀ-
παλλάττεται δὴ, πῶς οὐκ ἔστι
πολὺ τὸ ἐξέειν ὠκύτερον. ἄ-
μα γοῦν ἐπιστῆναι ὑπαυγῆς,
καὶ γὰρ ἤδη ἀνακρύπτωμαι νει-
κηκῶς ὑπερπιδῆτας τὸς ἀδ-
ον, ἐδὲ ἰδόντων ἐνίστατο ὅτι
θεῶν. Ερμ. ἐκ ἀλαθῆ ταῦτα
φίς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς αὖ
εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν ἐξ
ὁβολὸν ὡς πρὶαδὲς βρόχον
ἐγκύβτας, ἀφῆναι τὴν μίαν
πλευρὰν καὶ πολυτελεῖς ὅτι
λευκοῖς ζεύγους ἐξελαύνον-
τας, οἷς ἐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρ-
ξε πᾶσι ποτε, καὶ ὁμοῦ πορφυ-
ροῖ καὶ χρυσοῖς χεῖρας φέρων-
ται, ἐδὲ αὐτοὶ περὶ αὐτῶν
οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλεῖν
σιν. Πλάτ. ἰπερῆον τὸ
ὅτιν ὦ Ερμῆ, καὶ ἐχί τῶς ἐ-
μαυτὸν ποσὶ βαδίζω τότε, ἐ-
δὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων
ὑποσέλλει με παρ' αὐτῶν, ἀπὲρ
πλετοῦσθαι καὶ μεγαλῶσα-
ρος καὶ αὐτὸς ὢν, δηλοῖ γοῦν
καὶ τῶν ὀνόματι. ἐπιδά
τοῖν

nunquam interim facto,
qui me opperiebatur. Pro-
ro quum discedendū est,
elatum videbis multo au-
bus celeriores. Unde fit,
ut vix iam amoto repagu-
lo, ego iam praconis vo-
ce victor pronunciet, sal-
tu stadium transiens, ne
videntibus quidem ali-
quoties spectatoribus. M.
At ista quidem haud vera
narras, imo ego tibi per-
multos commemorare
queam, quibus heri ne-
obulus quidem erat, quo
cessim emerent, statim
vero hodie divites & sum-
tuoso in albo curru au-
rigantes, quibus ante ne-
asellus quidem suppedita-
rit. Ij tamen purpurati,
aurumq; manibus gestan-
tes obambulant. Qui ne
ipsi quidem, opinor, cre-
dere possunt, quin per so-
mnium divites sint. P1.
Isthaec alia res est Mercu-
ri, neque enim tum meis
ipsius ingredior pedibus,
nec à Ioue, sed à Dite ad
istos transmittor, qui &
ipse nimirum opum lar-
gitor est, ac magna do-
nans, id quod ipso etiam
nomine declarat. Itaque

quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas iniiciunt me, ac diligenter obsignantes sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricosa parte iacet, vetere linteo ingenua iniecto tectus, de quo felles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtinere, in foro operiuntur hiantes, non aliter, quam hirundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, iamque novus dominus pronunciatus est siue cognatus quispiam, siue adulator, siue servus obscænus, qui puerili obsequio favorem emeruerit. etiam tum mento subrato, pro varijs & voriparis voluptatibus quas illi iam exoletus suppeditauerat, ingens scilicet præmium ferens generosius quisquis ille eandem fuerit, nonnunquam me ipse cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut qui modo Pyrrhiæ

aut

τοίνυν μετακινῶμαι διὰ με-
ταρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς
δέλτον ἐμβαλόντες με κα-
τασηκονέμενοι ὀπταλῶς,
φορδὸν ἀράκτορες μὴ ἀκομί-
ζουσι. καὶ ὁ μὲν περὶ ἐν σκο-
τεινῷ περὶ τῆς οἰκίας πρέκει,
ὥστε τὰ γόνατα παλαιῶν ἢ
ὀθόνη σκεπόμενος, σφραγί-
σας τὰς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ
ἐπιλπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ
σφραγίσαι κατεχόμενοι, ὥστε
τὴν χιλιδίονα περσικοῦ ἡλίου,
τετραγόνου τοῦ νομίσματος. ἐπεὶ δὲ
αὐτὸς τὸ σημεῖον ἀφαιρέθῃ. καὶ
τὸ λίθον ἐν τῇ μέσῃ, καὶ ἡ δέλτος
ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακρευχθῇ με
ὁ κενὸς διαπότης, ὥστε συγ-
γυῖς τις, καὶ κόλαξ, καὶ καλαπύ-
γων οἰλότης, ἐκ παιδικῶν
τίμιος, ἀπὸ ξυνηθείας ἐστὶ τὴν
γνάθον, ἀπὸ ποικίλων καὶ
παλοδαπῶν ὀδόνων, ὥς ἡδὲ
ἐξ ἄλλων ὧν ὡς ἐθέλωσι σὺ πρὸς
μέγα τὸ μίαιωμα ὁ γενναῖος
ἀπλάτων, ἐκείνος μὲν ὅς
τις αὐτὸς ἢ ποτὲ ἀρπασάμε-
νός με, αὐτῇ δέλτῳ θίγει φέ-
ρων, ἀπὸ τοῦ τίως πρὸς ἑ-
αυτὸν

ἢ Δρόμωνος ἢ Τιβίου, μεγα-
 κλῆς ἢ μεγάλυζος, ἢ Πρω-
 ταρχος μετονομαθεὶς, τῆς
 μάτῃ περὶ χιῶντας ἐκείνους
 εἰς ἀλλήλους ἀποδιδόντας
 καταλειπόν, ἀληθὲς ἄσποντος
 τοῦ πάθους, οἷος αὐτὸς ὁ θυμὸς
 ἐκ μυχῷ τ' σαγῶντος δίδρυ-
 γει, ἐκ ὀλίγοι τὸ δέλιον κα-
 ταπιών. ὃ δ' ἰμπιστὼν ἀθρό-
 ως ἐς ἐμὲ ἀπρόκαλος καὶ πα-
 χύδερμος ἄνθρωπος, ἐτι πλεῖ-
 πείδω πεφρημένος, καὶ εἰ πα-
 ριών ἄλλος μασίξαι τις ὄρ-
 θιον ἰφισαί τὸ ἔς καὶ τὸν
 μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνδρόκορον
 πρὸς πρῶτον, ἐκ ἐτι φρενέος
 ὅτι τῶς ἐντυγχάνει, ἀλλὰ
 τὰς περὶ ἐλευθέρους ἰσχυρίζεται, καὶ
 τὰς ὁμοδελούς μασίγει
 ἀποπειρόμενος, εἰ καὶ αὐτὸς τὰ
 τοιαῦτα ἔξειπεν, ἀχρεὶς αὖτ' ἢ
 ἐς παρτίδιόν τι ἰμπιστὼν, ἢ
 ἰπποκοιτοφίας ὁπτιθυμίας, ἢ
 κόλαξ παρὰ δὲ ἑαυτὸν ὁμ-
 ούειν ἢ μὲν εὐμορφότερον
 μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐφρό-
 νερον δ' ἢ Κέκροπος ἢ Κό-
 δρου, στυμνιότερον δ' ἢ Ὀδυσ-
 σείως,

aut Dromo, aut Tibias
 iam Megacles, aut Mega-
 byzus, aut Protarchus ap-
 pelleretur. Ceterum illos
 nequicquam hiantes, se-
 que manuum inuidentes
 relinquit, ac verum ludū
 agones, quod eiusmodi
 Thygnus ex intimo sage-
 næ sinu sit elapsus, qui
 non parum magnam es-
 cam deuoraret. At hic re-
 pente totus in me irruēs,
 homo vitæ mundioris at-
 que elegantioris rudis,
 pingui, illotaq; cute, qui
 compedes etiamdum hor-
 rescit, & si quis præteriens
 loco inreperit, arrectis stet
 auribus, quiq; pistri-
 num, perinde vti templū
 adoret, non est deinceps
 tolerandus ijs, quibus-
 cum vivit, verum & inge-
 nuos afficit contumelia,
 & conseruos flagris ca-
 dit, experiens, cum & si
 bi huiusmodi liceant, do-
 nec aut scortulo cuiuspiam
 irretitus, aut equorum a-
 lendorum studio captus,
 aut adulatoribus sese per-
 mittens, deierantibus Ni-
 reo formosiorē esse, Ce-
 crope Codroue genero-
 siorē, callidiorē Vlyc-

se, unum autem vel sedecim pariter Cræsis opulentiorem, momento temporis semel pfundat infœcia, quæ minuatim multis ex pericurijs, rapinis, flagitijs fuerant collecta. **M a n.** Ista ferme sic habent uti narras, verum ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem cæcus quum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te miserit, dignos illi viros qui diuinjs abundant? **P l v.** Enimvero credis me reperire istos ad quos mitto? **M a n c.** Per Iouem haudquaquam. Neque enim alioqui Aristide preterito, ad Hipponicum & Calitiam accessisses cum ad alios Athenienses, homines ne obulo quidem æstimandos. Ceterum quid facis, quandoquidem es emissus? **P l.** Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in quæpiam incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, abducio, ac possidet, Mercari pro lucro præter spem

sub-

σίαν, πλεονέκτως σιωμάμα Κρείσων ἐκχρίδνα, ἐκπαρεῖ τοῦ χρόνου ἀθλίας ἐκχέρ τὰ κατ' ὀλίγον ὅσ πολλῶν ὀπορικῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ πατεργιῶν συλλεγμένα. Εἰμ. αὐτὰ τοῦ χρόνου φῶς τὰ γιγνόμενα. ὁ πόταρ δὲ οὐκ αὐτόπτης βεβήκει, πῶς ἔτι τυφλὸς ὢν εὐρίσκει πλὴν ὁδόν, ἢ πῶς διαγινώσκει, ἰφ' ὅς αὖ σι ὁ Ζεὺς ἀποδείλῃ, κρείνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Πλῦτ. οἷον γὰρ εὐρίσκειν με ὅς τις εἰσι; Εἰμ. μὰ τὸν Δία ἔ πάτω. ἔ γὰρ Λεϊτείδην καὶ Αἰαλεπῶν, Ἰππορίαν καὶ Καλλίαν προσήκει, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων, ἢ ὅς ἔσονται ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπυμφθείς. Πλῦτ. αὐο καὶ κάτω πλανῶμαι πεινρόν, ἔχεις αὖ λάθω τι ἐμπιστόν. ὁ δὲ ὅς τις αὖ πρῶτός μοι περιτύχῃ ἀπαγαγόν, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Εἰμῶν, ὅτι πρὸ παραλόγου

λόγῳ τῷ κέρδεσιν προσκυῶν.
 Ερμ. ἔκου' ἔξηπάτῃται ὁ
 Ζεὺς, αἰδμήνης σιχρὰ τὰ αὐ-
 τῷ δικοῦντα παυτίζειν ὅ-
 σους αὐτῷ τῷ παυτῇν ἀξί-
 κς; Πλῦ. καὶ μάλα δικαίως
 ὦ γὰρ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα
 εἰδὼς, ἐπιμπν ἀνὰ ζήλοισι
 δυσκόητον ἔστω χεῖμα καὶ
 πρὸ πολλῷ ἐλλειποῖτος ἐκ τῷ
 βίῃ, ὅτις ὁ Λυγκεύς αὐ-
 τῷ ἔξωροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν ὄ-
 ντα καὶ μικρὸν ἦν. τοιγαροῦν
 αὐτῷ τῷ μὴ ἀγαθῶν ὀλίγων
 ὄντων, ποταρῶν δὲ πλείων
 ἐκ τῶν πάλαι τὸ παρ' ἐπι-
 χόνηται, ῥᾶον ἐς τὴν τοῖ-
 τος ἐμπίπῃ παρῶν, καὶ
 σαγμωλύομαι πρὸς αὐτῷ. Ερ.
 ἦτα πῶς ἐπιδάκ καὶ ἀλίστης
 αὐτῶς, ῥαδίως φύγεις, ἐκ
 εἰδὼς πῶς ὁδόν; Πλῦτ.
 ὁξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρ-
 τίως γίγτομαι πρὸς μόνον
 τὸν καμρὸν τῆς φυγῆς. Ερμ.
 ἔτι δὲ μοι καὶ τῷτο ὑπὸ κρι-
 ναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰς ὅ-
 σον γῶ, καὶ προσέτι ὠχρὸς
 καὶ βαρὺς ὢν τῶν σκελῶν,
 τοσού-

subiecto venerans atque
 adorans. M a r c. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui
 quidem credat ex ipsius
 animi sententia, ditari abs
 te hos, quos ille dignos
 existimant, qui ditescerent.
 P l u. Et iure qui-
 dem optimo fallitur ὁ bo-
 ne, quippe qui quum me
 cæcum esse non ignoret,
 emittat vestigia tum rem
 usque adeo repertu diffi-
 cilem, & iam olim è vita
 sublatam, quam ne Lyn-
 ceus quidem facile inue-
 niret, quæ nimirum adeo
 obscura sit ac minuta. Ita-
 que cum rari sint boni,
 improbi porro in ciuitati-
 bus omnia obtineant, ob-
 errās facile in huiusmodi
 mortales incurro, ac reti-
 bus illorū illigor. M a r-
 c u s. At qui sit, ut quo-
 ties eos deferis, celeriter
 aufugias, quum viz sis
 ignarus? P l u. Tum de-
 mum acutum cerno, pe-
 dibusque valeo, ubi ad fu-
 gam tēpus inuitat. M a r-
 c u s. Iam illud quoque
 mihi responde, qui sit, ut
 quū sis oculis captus (di-
 cendū enim est) præterea
 pallidus, postremo clau-
 dus,

dus, tam multos habeas
 amantes, adeo ut omnes
 respiciant in te, & si po-
 tiantur, felices videan-
 tur, si frustrentur, non
 sustineant vivere? Ex his
 equidem non paucos no-
 ui, qui sic perdidit te ama-
 rint, ut se aëreo è scopulo
 piscosi in æquoris alta,
 præcæpites abiecerint, rati
 fastidiiri sese abs te, pro-
 pterea quod illos nullo
 pacto respexisses. Quan-
 quam sat scio, tu quoque
 fateberis, si quo modo ti-
 bi notus es, furere illos
 qui cuiusmodi amore sunt
 dementati. P L V. At e-
 nim credis me, qualis sū,
 talem istis videri, nempe
 claudum aut cæcum, aut
 si quid aliud adest mihi vi-
 tij. M a n. Quidni ò Plu-
 te? nisi forte & ipsi om-
 nes cæci sunt. P L. Haud
 cæci quidem, ò opti-
 me, verò inscitia errotis,
 quæ nunc occupant om-
 nia, illis offundunt tene-
 bras. ad hæc ipse quoq. ne
 p omnia deformissim. per-
 sona vehementer amabili
 testus inaurata, gemmis-
 que picturata, ac veris co-
 loribus amictus, eis occur-
 ro,

τοσέτους ἱερασὲς ἔχουσιν, ὥς τε
 πάντας ἀποδέχων εἰς στήθεα καὶ
 τυχεύοντας μὲν εὐδαμονεῖν ὄν-
 τας εἰ δὲ ἀπώλυνται, ἕκαστος αὐτο-
 χιῶν ζῶντας. οἶδα γοῦν τι-
 νας ἐκ ἐλίγης αἰγῆς ἕτοι-
 μεν δυστέρεστας ὄντας, ὥς τε καὶ
 εἰς βαθυκέντρα πόντου φέρον-
 τες, ἔξελαν αὐτὰς, καὶ πε-
 τήσιν κατακλιθάτων ὑψορέα-
 δαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι
 περὶ ἐδὲ πλὴν ἀρχὴν εὐφραν-
 οῦντες. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ αὖ,
 εὖ οἶδα, ὅτι ὁμολογήσεις ἡ-
 τι ζωνίης σματῆ, κερυβαλίστρων
 αὐτὰς, ἐκωλύω τοσούτω δτι-
 μελευστας. Πλ. οἶμαι γὰρ τρεῖς
 ἔσονται, οἷός εἰμι ὁρᾶν αὐτὰς
 χωλὸν ἢ τυφλὸν ἢ ἴσα ἀλλὰ
 μοι πρόσειπεν. Εξ. ἀλλὰ πῶς
 ὦ Πλάτη, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐ-
 τοὶ πάντες εἰσὶ; Πλ. ἂν τυ-
 φλοὶ ὦ ἀριστοὶ, ἀλλ' ἢ ἀφροὶ καὶ
 ἢ ἀπάτη, ὥς περὶ τοῦ καλῆς
 σιτὰ πάντα, ὁπισθεκάθετον
 αὐτὰς. ἔτι γὰρ καὶ σὺ τὸς ὥς μὴ
 παλινάπασιν ἀμορφος εἶναι,
 πρωτοπρεπὲς περὶ θεμελίους ἱερασ-
 μιώτατον, διάχρυστον καὶ λιθο-
 κόλλη-

κέλλιον, καὶ ποικίλα ἐνδύει, ἐν
 τυγχάνει αὐτοῖς. οἱ δ' αὐτο-
 πρὸς ὅπως οἴομενοι ὁρᾶν τὸ
 κέλλιον, ἐξῶσι, καὶ ἀπὸ χυμῶν μὴ
 ἐκ τυγχάνοντις, ὡς εἴγε τις
 αὐτοῖς ἔλον ἀπογυμνώσας,
 ἐπέδξέ με, δῖλον ὡς κατι-
 γίνωσκον αὐτῷ ἀμειβλυώπον-
 τες ἰδὲ ἰαλικάων, καὶ ἐξῶντες
 αἰνέσων καὶ ἀμείψων ποικί-
 λων. Ερ. πῶς οὖν ὅτι ἐν αὐ-
 τοῖς ἦν ἰὼ πλατεῖν γινόμενοι,
 καὶ τὸ προσώπειον αὐτὸ ἀειθέ-
 ρητοι, ὅτι ἔξασπαιων, καὶ λεῖ-
 τες ἀφαιρῶνται αὐτοῖς, θάπρον
 αὐτῶν κεφαλῶν ἢ τὸ προσώ-
 πειον ἀφαιρῶντο; ἢ γὰρ δὲ καὶ
 τότε ἀγνοεῖν εἶπας, αὐτοῖς ἢ
 ὁλίχης ἢ εὐμορφία ὄν, ἐν
 δὲ ἰδὲ πάντα ὁρῶντας. Πλ.
 ἐκ ὀλέγα ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς τῷ
 τὸ μοι συμμαχοῦντι. Ερ. τὰ
 ποῖα; Πλ. ἐπεδῶν-τις ἐν-
 τυχῶν τὸ πρῶτον ἀναπεί-
 σας ἢ θύραν εἰσδύχισαί με,
 συμπαρενέρχεσθαι μὲν ἡμοῦ
 λαβὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνοία ἢ
 μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία,
 καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
 ἅπια

ro, at illi rati sese nativū
 vultus venustatem aspice-
 re, amore capiuntur, &
 pereunt non potentes.
 Quod si quis me toto cor-
 pore reuadatū illis osten-
 derit, dubio procul iutu-
 rum sit, ut se ipsi dam-
 nent, qui tantopere excu-
 tierint, adamantes res neu-
 tiquam amandas ac scō-
 das. Μ. κ. c. Quid ergo
 posteaquam eo peruen-
 tum est, ut iam diuites e-
 uaserint, iamq; personam
 sibi circumposuerint, rur-
 sum falluntur? Adeo ut si
 quis illis detrahare con-
 tur, pene caput potius,
 quam personam abijciat?
 Neque enim verissime est
 etiam cum illos ignorare,
 auro bracteata esse for-
 mam, quum intus cuncta
 inspexerint. Ρ. v. t. Ad
 id non parum multæ res,
 ὦ Mercuri, mihi sunt ad-
 iumento. Μ. κ. Quæ nā?
 Ρ. v. Simulatq; qui me
 primum nactus est, aper-
 tis foribus exceperit, clan-
 culum una mecum intro-
 it clario, recordia, iactan-
 tia, mollities, violentia
 dolus, atque omnia item in-
 numerabilia, à quibus o-
 mnibus

nibus posteaquam est animus occupatus, iam admiratur quæ nentiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum maiorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quiduis potius, passurus, quam uti me compellatur rejicere. **M e a n c v.** ut levis ac lucribus es Plute, retentu difficilis ac fugax, neque ullam præbens ansam certam, quo prensus tenere, sed nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At è diverso paupertas viscosa, prensu facilis, totoq; corpore mille uncus gerit hamos, ut qui tenuerint, illico hæreant, ne facile queant auelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. **P l v t.** Quam? **M e a n.** Nempe quia Thesaurum non adduxerimus, quod vel inprimis erat opus. **P l v.** Ist hæc quidem ex parte bono sis animo. Nā non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo,

ἄλλα μυρία ὑπὸ δὴ τέτων
ἀπάντων καταληφθεὶς πῶ
ψυχῶν, θαυμάζει τε τὰ θε
θαυμαστά, καὶ ὁρέγεται ὅτι φο
βησέμεν, καὶ μὴ τὸ πάντων ἐκεί
νων πατέρα ὅτι εἰσιληλυθό
των κακῶν τέθηπτι, δευροφο
ρέμπον ὑπὸ αὐτῶν. καὶ πάντα
πρότερον πείθομαι αὐτῶν, ἢ ἐμὲ
πείθειν ὑπομένειν αὐτῶν. Εἰς ὅσον
δὲ λείος ἢ ὧ Πλάττει, καὶ ἐλε
εικνός καὶ δυσκάρηκτος καὶ δια
φυκτικός, ἐδιδίμαιν ἀντιλα
βῶν παρεχόμενος βίβαν,
ἀλλ' ὥσπερ ἐγγέλει· ὅτι οἱ ἐ
φευγὰ διὰ τὸ θαλίαν δραπε
τεύουσιν ἐκ οἴκου ἑαυτοῦ. ἢ π
νία δ' ἐμπάσσῃ ἐξ ὁδοῦ ἰε καὶ
εὐλαΐας, καὶ μυρία τὰ ἀγχι
στὰ ἐκπιφυκτότα ἐξ ἀπαιτίας
τὸ σώματος ἔχεται, ὡς πλυσ
σάντας εὐθὺς ἔχεται, καὶ μὴ
ἔχον ῥαδίως ἀπολυθῆναι ἀλ
λὰ μέλας ὡς φλυαροῦν τις
ἡμᾶς πρᾶγμα ἢ μακρὸν δίσ
λαβι. Πλ. τὸ ποῖον; Εἰς ὅσον
τὸ θνητὸν ἐκ ἐπιπλάσμεθα,
ἔπειτα ἔδει μέλισσα. Πλ. ἔ
δείξει τότε γ' ὅτι, ἐν τῇ
γῇ αὐτῇ

γῆ αὐτὴ καὶ αὐτὴ ἀνέχο-
μαι παρ' ὑμᾶς, ὅπως ἴσως
ἔνδοξόν μιν εἴη ὁππότερ' ἄμενον
τὸν θύραν, ἀνέγειν ἢ μιν εἶναι,
ὡς μὴ ἑμὸς ἀκρότης βοήσαν-
τος. Ερ. ἐκούμ' ὁππότερ' αὖτις
ἦδη ἴσως Ἀπὸ τοῦ. καὶ μοι ἔπε-
ν ἔχοντες τὸν χλαμύδα, ἀχρεῖς
αὖτ' ὅπως τὴν ἐχθρὰν ἀφίκα-
μαι. Πλ. οὐ ποιεῖς ὡς Ερμῆ
χρεαζομένων, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολί-
πας με, ὡς ἐβόλῃ ἰάχῃ ἢ κλέ-
οντι ἐμπισθῆμαι περὶ τοῦτον.
ἀλλὰ τίς ὁ φόβος ἔτις ἐστίν,
καθάπερ σιδήρεα πρὸς λίθον;
Ερ. ὁ Τίμων ἔτις σκάπτει
πλησίον ὁρῶν καὶ ὑπὸ λίθον γῆ
διότι παπαῖ, καὶ ἡ πονία παρ-
εῖ, καὶ ὁ φόβος ἐκείνης, ἡ καρ-
τερία ἢ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀν-
δρεία. καὶ ὁ τοῦτον ὄχλος τῶν
ὑπὸ τῇ λιμῇ ταπόμενων ἀ-
πάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν
σῶν δορυφέρων. Πλ. τί οὖν
ἐκ ἀπαλλαγῆμεθα ὡς Ερμῆ
ταχίσιν; ἢ γὰρ αὖτις ἡμεῖς
δράσασθαι ἀξίολογον πρὸς αὐ-
τὸν, ὑπὸ τῇ κίτῃ σφαλερῶς
ἐκπεσόντων. Ερ. ἄλλως
ἔδοξε

leo, iussuque iutus mane-
re foribus occlusis, neque
cuiquam aperire, nisi me
vociferantem audierit.
M E R C V R. Iam igitur
Atticam adeamus. Et me
sequere chlamydi adhae-
rens, donec extremam vi-
am attigerimus. P L V T.
Recte facis Mercuri, quū
me per viam ducis. Ete-
num si me desereres, for-
san oberrans in Hyperbo-
lum aut Cleonem incide-
rem. Sed quis hic stridor
ceu ferri saxo impacti?
M E R C V R. Timon hic
est, qui proxime montanum
& petricosum fodit
solum. P A P A, adest & Pau-
pertas, & Labor ille, cum
Robur, Sapientia, Forti-
tudo, atque id genus alio-
rum turba quorum om-
nium agmē. Fames cogit,
longe praestantius quam
tui sint satellites. P L V T.
Quin igitur quam ocys-
sime discedimus Mercuri?
Neque enim vilum operae
precium fecerimus cum
homine eiusmodi vallato
exercitu. M E R C. Secus
visum est Ioui, quare ne
metu deterreamur. P A P A.
Quo hunc nunc
Ar-

Argicida manu abducis ?
 M a κ v. Ad hunc Timonem, ad quem à Ioue sumus ire iussi. P a v p. Itane rursum Plutus ad Timonem ? posteaquam ipsum ego male habentē ob delicias recipiens his commendans, quæ sapientix & labori, strenuum, multiq; precij virum reddidi ? Adeo ne despicienda, iniuriæque idonea vobis Paupertas iudicor, ut hunc, quæ mihi vnica erat possessio, eripiat, iam exactissima cura ad virtutem excoltum, ut Plutus hic vbi denuo susceperit, per contumeliam & arrogantiam, illi manu iniecta, talem reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignauum ac vecordem, tantum mihi restituat vbi iam nihil factus erit & reijcitur ? M a κ v. Sic & Paupertas Ioui placitum est. P a v p. Equidem ab eo : At vos Labor & Sapientia, reliquique consequimini me. Porro hic breui cognosceat, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bona, &

rerum

ἔδοξε τοῖς Διῖ, μὴ ὑποδῆλαιον
 εἶναι οὐκ. Πτω. οὐκ ἔστιν ἀ-
 πείρους ὁ ἀργυρόντα, χειρα-
 γωγῶν. Εξ. δὲ τὸν Τί-
 μονα ἐπέμψθησαν ὑπὸ τοῦ
 Διός. Πτω. νῦν ὁ Πλούτος
 δὴ Τίμονα, ὅποτε αὐτὸς ἐγὼ
 κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῇ τρυφῇ
 παραλαβὼν τεταπὶ παρα-
 δῶσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ σθένει,
 ἡγουμένον ἀνδρῶν καὶ πολλῷ ἀξί-
 ον ἀπέδωκα. ἔτις ἄρα οὐ-
 καὶ ἀφέντας ὑμῖν ἡ Πενία
 δεκῶ, καὶ εὐαδῶντες, ὥς θ' ὁ μὲν
 νόον κλῆμα ἔχον, ἀφαιρῶν δὲ
 με ἀκρίτως πρὸς ἀνθρώπων ἔξω
 γασμένον, ἢ αὖθις ὁ Πλῆ-
 τος παραλαβὼν αὐτὸν ὕδην
 καὶ τρυφῇ ἐγχειρῶσας ὅμοιον,
 τοῦ πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀγχο-
 νῆ καὶ αἰσύντον ἀπεφύνας, ὥς-
 δὴ πάλιν ἔμοι ἐάκος ἤδη γὰρ
 ἡγομένηον. Εξ. ἔδοξε ταῦτα ὁ
 Πνία τοῖς Διῖ. Πτω. ἀπέρχο-
 μαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὁ Πόνη καὶ
 Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκο-
 λυθεῖτέ μοι. ἔσθ' δὲ τάχα
 εἴσθ', ὅταν με ὕστερ ἀπεί-
 ροι, ἀγαθὸν σωτηρῶν, καὶ
 διδά-

διδάσκαλον τ' αἰεὶ εἶναι, ἢ συ-
 νῶν ὑγιᾶν μὲν σὸ σῶμα, ἐξ-
 ῥωμένος δὲ πῶς γινώσκων δι-
 τέλειται, ἀνδρὲς βίαν ζῶν, καὶ
 πρὸς αὐτὸν ἀπεβλέπων. τὰ δὲ
 φειδὰ καὶ πολλὰ ταῦτα ὁ-
 ποιῶσιν ἀλλότρια ὑπολαμβάνου-
 ναι. Εἰ. ἀπέχου, ἡμεῖς δὲ
 προσίκαμεν αὐτῷ. Τίμ. τίς τις
 ἐστὶ ὧ καλέρατοι; ἢ τί βυλβ-
 μόμοι δεῦρο ἵκῃτε, ἀνδρα ἐξέ-
 πῳ καὶ μεθοφύρον ἐποχλήσαν-
 τες; ἀλλ' ἔχαιροντες ἀπὸ τοῦ
 μαζοῦ πάντες ὄντες, ἐγὼ γὰρ
 ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων
 τοῖς βόλοις καὶ τοῖς λίθοις
 σωτρίσω. Εἰμ. κινδυνεύεις ὧ
 Τίμων μὲν βάλλεις; ἔγὼ δὲ ἀνθρώ-
 πους ἐνὶ αἵματι βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ
 μὲν Εἰμῶς εἶμι, ἐσθὶ δὲ ὁ Πλά-
 τος. ἱππεύει δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπα-
 κέρας τ' εὐχῶν. ὥστε ὁ γὰρ ἀθῆ-
 τύχη δέχου τ' ὀλέου, ἔστις αἰ-
 τ' πόνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οὐκ ὀ-
 ξισθεὶς ἴδω. καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς
 φαίε. πάντα γὰρ ἅμα καὶ θε-
 οὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τὰ-
 ἴονι δὲ τ' τυφλόν, ὡς τις αὐτῷ
 καὶ ὀφθαλμοῖς μοι δεκῶ τῇ
 διέλ-

rerum optimarū doctrix,
 qui cum donec habuit cō-
 mercium, sano corpore,
 valentiq; animo perseue-
 ravit, virilem exigens vi-
 tam, & ad se respiciens,
 superuacua autem & vul-
 garia illa aliena, ita ut
 sunt, existimans. Μ α κ
 ν κ. Discedunt illi, nos
 ad eum adeamus. Τ ι μ.
 Quinam estis ὁ scelesti?
 Aut quid volentes, huc
 venistis homini operario
 mercenarioq; negotium
 exhibituri? verum haud-
 quaquam læti abibitis sce-
 lesti ut estis omnes. Nam
 ego vos ilico glebis & sa-
 xis petitos comminuam.
 Μ α κ ν κ. Nequaquam
 ὁ Τίμων, ne ferito, neq;
 enim feries mortales, ve-
 rum ego sum Mercurius,
 hic Plutus. Misit nos Iu-
 piter, votis tuis exauditis.
 Quare, q̃ bene vertat,
 opes accipe, desistens a
 laboribus. Τ ι μ. Atqui
 vos tam pioraveritis, eti-
 am si dii sitis, ut dicitis. Si-
 quidem odi vixit om-
 nes tum deos tum homi-
 nes. Sed hunc exeu, quis-
 quis hic fuerit, mihi cer-
 tum est ligone impræsto
 con-

comminuere. **PL V.** Ab-
eamus per Iouem Mercu-
ri quandoquidem hic ho-
mo mihi videtur non me-
diocriter insanire ne ma-
lo quopiā accepto disce-
dam. **M κ c.** Ne quid
ferociter Timon, quin
exue potius penitus istam
ferocitatem, asperitatem-
que, ac manib. obuijs ex-
cipe bonam fortunam,
rursum diues esto, rursum
Atheniensium princeps,
& despice ingratos istos
solus ipse feliciter agens.
T ι κ. Nihil mihi vobis
est opus, ne obturbate,
sat opum mihi ligo, prae-
terea fortunatissim' sum,
si nemo propius ad me ac-
cesserit. **M κ κ.** Adeone
quæso inhumaniter? Hæc
ego sæua Ioui refero at-
que immania dicta: At-
qui par erat forsitan ho-
mines tibi haberi inuisos,
ut qui tam multa indigna
in te commisissent, deos
odio te pro equi nequa-
quam erat cōsentaneum,
quum illi tantopere tui
curā agant. **T ι κ.** At ti-
bi Mercuri, Ioui; quod
me respicitis, plurimum
equidem habeo gratiam.

εζ.

δαίμνη. **ΠΛΥΤ.** ἀπὸ μιν ὦ
Ερμῆ πρὸς τῷ Διὶ, μεταγ-
χολῶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος ὁ μέ-
τρώς μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν
ἀπέλθω προσλαβών. **Ερ. μ η-**
δὲν σκαδόν ὦ Σίμων, ἀλλὰ τὸ
πάνυ πῆτο ἄγριον καὶ τραχὺ
καταβαλόν, περτεῖνας τὰ
χεῖρι λάμβανει τὴν ἀγαθὴν
τύχην, καὶ πάλαι πάλιν,
καὶ ἰδίᾳ Ἀθηναίων τὰ πρῶτα,
καὶ ὑπερέρα τῆς ἀχαρίστου
ἐκείνων μένος αὐτὸς εὐδαί-
μωνων. **Τίμ.** ἔδεν ὑμῶν
θεομαί, μὴ εὐσυχλῆτέ μοι,
ἵκανος ἑμοὶ πάντος ἢ δι-
κιλλὰ, τὰ δ' ἄλλα εὐδαί-
μονέστατός εἰμι, μηδὲν μοι
πλησιάζοντος. **Ερμ.** ὅτως
ὦ πάν ἀπανθρώπως; τὸν δὲ
φέρει Διὶ μῦθον ἀπινύατε
κεκτηνόν τε, καὶ μὴ εἰκὸς
ἢ μετανθρώπον μὲ εἶναι τι,
τοσαῦτα ὑπ' αὐτῆς θεινὰ
πεπονητά, μετῆτον ὅ μ η-
δαμῶς, ὅτως διημελεμέ-
νων σοὶ τῷ θεῷ. **Τίμ.** ἀλλὰ
σοὶ μὲν ὦ Ερμῆ καὶ τῷ Διὶ
πλείστη χάρις τῷ θεῷ μαλίστα.

τετο-

τετονὶ δὲ τὸν Πλάτωνα ἐκ αὐ-
 λάβομαι. Ερμ. τί δὴ; Τίμ.
 ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν
 μοι αἴτιος ἦτος κατέστη,
 κόλαξί τι παραδὼς, καὶ ὅπ-
 βέλης ἐπαγαγὼν, καὶ μι-
 σος ἐπιγείρας, καὶ ἡδονα-
 θεία διαφθείρας, καὶ ὁπίφθο-
 ρον ἀποφύνας. τέλος δὲ ἀφ-
 ρω καταλιπὼν, ἥπως ἀπί-
 σως καὶ περδοτικῶς. ἡ βελ-
 τίση δὲ πένια πόνοισι με-
 τοῖς ἀνδρικωτάτοις κατα-
 γυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
 θείας καὶ παρρησίας περσο-
 μιλήσασα, τότε ἀταγκῶς
 κάμνοντι παρῆγχε, καὶ τῇ
 πολλῶν ἐκείνων καλὰ φρονεῖν
 ἐπαίδευν, ἔξ αὐτοῦ ἐμοῦ
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά
 μοι τῆ βίᾳ, καὶ δείξασα ὅς
 τις αὐτὸς πλεῖστος ὁ ἄμωτος, ὃν
 ἔτε κόλαξ θωπεύων, ἔτε
 συκοφάντης φοβῶν, ἢ δῆμος
 παροξυνθεὶς, ἢ ἐκ ἐκκλησια-
 στικῆς ψευδορήσας, ἢ τύραν-
 νος ὁπικυλεύσας ἀφελέως
 δυνάτ' αὐτὸν ἐξωμῶτος τοῖς πα-
 ροῦν ὑπὸ τῇ πόλει, τετονὶ
 τὸν

ceterum hunc Plutū ne-
 quaquā recepero. Μὰ κ-
 ε ν κ. Quid ita? Τι μ.
 Quoniam pridem innum-
 merabilium malorum hic
 mihi fuit auctor, quum
 me assentatoribus prode-
 ret, insidiatores in me in-
 uitarer, conflaret odium,
 illecebris corrumpere-
 ret, invidix obnoxium redde-
 ret, deniq; quum me adeo
 perfide ac proditorie de-
 stitueret. Contra pauper-
 tas optima, me laboribus
 viro dignissimis exercens,
 mecumque vere & libere
 convivens, & quibus o-
 pus erat, suppeditavit la-
 boranti, & vulgaria ista
 contemnere docuit, effe-
 citque ut mihi vitæ spes
 omnis ex me ipso pende-
 ret, demonstrās quænam
 essent opes veræ mex,
 nempe quas neque adul-
 tor assentans, neque syc-
 phanta minitans, neque
 plebs irritata, neque con-
 cionator suffragiorum au-
 ctor, neque tyrannus in-
 tentus infidijs queat eri-
 pere. Itaque iam validus
 effectus ob laborem, dum
 hunc agellum graviter ex-
 erceo, neque quicquam
 S corum

eorum quæ sunt in civitate malorum aspicio abunde magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, una tecum Plutem adducens ad Iovem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, ut omnes mortales per omnem ætatem eiulent. M A K C. Nequaquam o bone, neque enim omnes ad eiulandum sunt accommodi. Quin tu iracunda pueriliaque ista missa face, ac Plutem excipe, non sunt reiicienda munera, quæ à Iove proficiscuntur. P L. Vix Timon ut contra te partes defendam meas, an graviter feres si quid dixerò? T I M. Dico, ne multis tamen, neque cum procemijs, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurij gratia paucis dicentem. P L V. Atqui multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num qua in rete, quemadmodum ais, laserim? qui

τὸν ἄχον φλοπίνος ἔστι γαζόμενος ἰδὼν ὅρῳ ἔστι ἐν ἄσιν κακῶν, ἱκανὰ καὶ ἀρετῇ ἔχει τὰ ἀλφίτα παρὰ τῆς ἀπώλου. ὅτε παλίνδρομος ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆ, τὸν Πλάτωνα ἀπαγαγὼν πρὸς Διὶ. ἐμοὶ δὲ τῷτο ἱκανὸν ἔω, πάντας ἀνθρώπους ἰκνῶν ὁμιλῶν ποίῃσαι. Ἑρμ. μηδαμῶς ὦ γαθὲ. ἔγὼ πάντες εἰσὶν ὀπίηδνοι πρὸς οἰμονίῳ. ἀλλ' ἴα τὰ δεγύλα ταῦτα, καὶ μερακιώδε, καὶ τὸν Πλάτωνα πρὸς λαβε, ἕτι ἀπὸ βλάβῃ εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διὸς. Πλάτ. βέλῃ ὦ Τίμον διαπολογέσομαι πρὸς σι, ὅ χαλκπαίνης μοι λέγοντι; Τίμ. λέγῃ, μὴ, μακρὰ μὲν τοι, μὲν ὃ μὲν περὶ μίαν, ὡς περὶ οἱ ὀπίηδνοι ἔστοις. ἀνέξομαι γὰρ σι ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τεττονί. Πλάτ. ἐχέω μὲν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἕτοιμα πολλὰ ὑπὸ σε καίνογοιθέντα, ὅμος δὲ ὅρα. ἔστι σι ὡς φῆς, ἡδύκεα, ὅς τῳ μὲν ἡδύ-

ἴδωσιν ἀπάντων αἰτίαι σοι
κατέστιν, τιμῆς καὶ ποσειδῶ-
αί καὶ τιφάνων, καὶ τῆς ἄλ-
λας τροφῆς. πλείωνος δὲ
τοὶ καὶ ἀοιδίμοι δι' ἐμὲ ἦσαν,
καὶ σεωπύδατοι. εἰ δέ τι
χαλκὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ
πέποιθας, ἀνάτιος ἐγώ
σοι. μάλλον δὲ σὺ τὸς ἠδίκη-
μαι τῆτο ὑπὸ σοῦ, διότι με-
ῦτος ἀτίμως ὑπέβαλλας
ἀνδράσι καταράτοις, ἐπι-
νῶσι καὶ καταγοητεύουσι, καὶ
πάντα τρέπον ὀπίσθεν
σίμοι. καὶ τὸ γε τιλευτέριον
ἔφησα, ὅς σε πρὸς δακτύ-
λῳ δὲ αὐτὸς ἐγκαλέ-
σαι σοι πάντα τρέπον ἀ-
πιλαθεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὅτι κε-
φαλῶν ἔξωθεις τῆς οἰκίας.
τοῖς περὶ ἀντὶ μαλακῆς
χλαμύδος, ταύτῃ πῶς δι-
φθέραν ἢ ἱμνωτάτη σοι Πι-
ρία φειθέσκιν. ὥς μάχης
ὁ Ερμῆς ἔτοσι, πῶς ἰάτε-
ον τὸν Δία μηκέθ' ἔκινε πα-
ρά σοι, ὅπως δυσμενῶς μοι
προσενωγυμῆον. Ερμ. ἀλλὰ
νῦν ὁρᾷς ὦ Πλάτῃ, ὅπως ἦδη

γε-

quidem dulcissimarū qua-
rumq; rerum tibi exute-
rim auctor, opifexq; , au-
thoritatis, praesidentia, co-
ronarum, aliarum item vo-
luptatum, mea opera con-
spicuas eras, celebris &
obseruandus. Ceterum si
quid molesti ab adulatori-
bus accidit, non mihi po-
tes imputare, quin ipse
magis abs te sum affectus
contumelia, propterea q̃
me tam ignominiose viris
illis execratis suppedita-
ris, qui te mirabantur, ac
praestigijs dementabāt, mi-
hiq; modis omnibus insi-
dias struebant. Porro q̃
extremo loco dixisti, te
à me proditum, deser-
tumque fuisse, illud cri-
minis in te possum retor-
quere, quum ipse sum mo-
dis omnib. à te reiectus,
praecipiq; exactus ex adi-
bus. Unde pro molli cla-
myde sagum istud carissi-
ma tibi paupertas circum-
posuit. Itaq; testis est mi-
hi hic Mercurius, quan-
topere Iouem orauerim
ne ad te venire, adeo ho-
stibter mihi aduersatum.
M x κ. At nunc vides Ple-
te, in cuiusmodi homi-

S 2.

nem

nem sit cōmutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu vero sode ita, ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersueris. **ΤΙ Μ.** Parendum est Mercuri, rursusque ditescendum. Quid enim facias quum dii compellant? tamen vide, in quas turbas me miserum cōijcies, qui quidem cum ad hunc usque diem felicissime vixerim, tantum auri repente sum accepturus, nihil commeritus mali, tantumque curarū suscepturus. **ΜΑΡΚΥΡ.** Sustine Timon mea gratia, tamen si graue est isthuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi prae inuidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in caelum reuolauero. **ΠΛΥΤ.** Abijt ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturā. Tu vero hic operiri, si quidem digressus Thesaurum ad te transmittam, sed feri forti⁹. tibi loquor auri Thesaure, Timoni huic audiens esto, offerque

γλήνῃ; ὥς τ' ἀρξῶν, ξυν-
διάρξει αὐτῷ, καὶ σὺ μὲν σκά-
πῃ, ὡς ἔχει. σὺ δ' ἢ θυσια-
ρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλῃ. ὑ-
πακῶσιν γὰρ ἐμβόησ' αἰεὶ σοι.
τί, πρὶς τὸν ὦ Εὐμῆ, καὶ αὐθις
πλετυτέον. τί γὰρ αὖ καὶ πά-
θοι τις, ὅπῃ ταν οἱ θεοὶ βιά-
ζονται; πλὴν ὅρα γὰρ, εἰς οὐδ' αὖ
με πρῶτα ἔμβαλεῖς τὴν κα-
κοδαίμονα, ὅς ἄρχει νῦν ἐν-
δαμονέσσι διαζών. χρυσὸν
ἄφνω τοσούτον λήψομαι ἐ-
δὲν ἀδελύσας, καὶ τοσαύτας
φρονίδας ἀναδέξομαι. Εὐμ.
ὑπόσθι ὦ Τίμων δὲ ἐμὲ. καὶ
εἰ χαλεπὸν τέτο, καὶ οἷον οἶσόν
ὅτι, ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνοι
διαξέσωσιν ὑπὸ τῷ φθόνῳ,
ἐγὼ δὲ ὑπὸ πλὴν αἰνῶν ἐς
τὸν ἔρανόν ἀναπίσσομαι.
Πλῦτ. ὁ μὲν ἀπιλήλυθιν, ὡς
δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ
εἰσεσίᾳ τῇ πρῶτῃ, σὺ δ' αὖ-
τῇ πείμῃ ἀναπύμῃ γὰρ
σοι τὸν θυσαυρὸν ἐπιλθόν,
μᾶλλον δὲ πάντα. σὺ φημι
θυσαυρὸν χρυσῆν, ὑπακο-
σον Τίμωνι τέτῳ, καὶ πάρα-
χ' ἔστι

χρῆσαι αὐτὸν ἀνιλέω. σκέπη
 ὦ Τίμων βαθύας καταφέ-
 ρων, ἐγὼ δ' ὑμῶν ἀποστήτομαι.
 Τίμ. ἀγὰρ δὴ ὦ δίκνυλα. γυνῶ
 μοι ὁπῆρ' ὅσον σιαντὶ καὶ μὴ
 κάμης ἐκ τ' βάθους τ' θησαυ-
 ρὸν ἐς τὸ μφανὲς ἀρεκαλλυ-
 μόνη, ὃ Ζεὺς τρεῖς, καὶ φίλοι
 κορύβαντες, καὶ Εὐμὴ κτεδῶνι,
 πόθεν χρυσίον τοσούτον; ἦ-
 πε ὄναρ ταῦτά ἐσσι, δέδια
 γυνῶ μὴ ἀνθρακας εὖρεαι ἀνι-
 γρόμενος. ἀλλὰ μὲν χρυσίον
 εἶν' ὁπίσθιοι; ὑπερυβροί, βα-
 ρύ, καὶ τιμὴν ἀρόσον. ὑπερῆδι-
 σον ὦ χρυσέ, δέξωμαι κάλλη-
 σον βροίῳι, αἰθέρῳι γὰρ πῦρ
 ἄτι διασπένθης καὶ νύκτωρ καί
 μεθ' ἡμέραν. ἐλθέ ὦ φίλτατε
 καὶ ἐρασμιότατε. γυνῶ πείθο-
 μαί γε καὶ Δία ποτὲ χρύεω
 χρυσόν. τίς γὰρ ἔκ αὐτῶ παρ-
 δένος ἀναπιπταμένοις τοῖς
 κόλποις ὑποδείξαί τοι κα-
 λὸν ἐρασίῳ, διὰ τ' τέγες κα-
 ταρρέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κροῖ-
 σι, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθύ-
 μαλα, ὡς ἔδεν ἄρα ἦτις ὁρῶς
 Τίμωντα καὶ τ' Τίμονας πλῆ-
 τον

que temet erueudum. For-
 di Timon altius impin-
 gens. Caterum ego à vo-
 bis digredior. T. M. Age
 iam ὁ ἴγο, nunc mihi tu-
 as vires explica, neq; de-
 fatigare, dum ex abdito
 Thesaurum in apertum e-
 uocaris. Hem prodigio-
 rum auctor Iupiter, ami-
 ci Corybantes, ac lucifer
 Mercuri, unde nam aurū
 tantum? Num somnium
 hoc est? Metuo ne carbo-
 nes reperturus sim expec-
 rectus. Atqui aurum pro-
 fecto est insigne, fuluum,
 graue, & aspectu multo in-
 cundissimum, Pulcerrima
 Aurum faustitas mor-
 talibus. Quippe quod a-
 guis in morem ardes, no-
 ctisq; & dies renides. A-
 des ὁ mihi carissimū desi-
 deratissimumq;, nunc de-
 mum credo vel Iouem ip-
 sum olim aurum esse fa-
 ctum. Etenim quæ tandē
 virgo nō exporrecta finū
 vsq; adeo formosum ama-
 torem excipiat p̄ regulas
 illapsū? ὁ Μίδα Croese-
 que ac munera Delphico
 in templo dicata, vt nihil
 eratis ὅ cum Timone, cū
 que Timonis opibus con-
 fera-

feramini, cui ne Persarum
quidem rex par est. O li-
go, sagum carissimum vos
quidem Pani huic repo-
nere commodum. At ego
quam maxime secotum
diereatus agrum, curricu-
laque seruandi auri gratia
constructa vna mihi assa-
tim vixero, sepulcrum
item mihi mihi defuncto
parare est sententia. Hæc
igitur decreta sunt, pla-
citaque in reliquum vitæ,
seivntia, ignorantia, fa-
sidium erga mortales o-
mnis. Porro amicus, ho-
spes, sodalis, aut ara mi-
sericordie merz nuz.
Tam commiserari lacry-
mantem, suppedicare e-
gentibus, iniquitas, ac mo-
rum subversio, ac vita so-
licitaria, qualis est lupis, v-
nus sibi amicus Timon,
cæteri omnes hostes, &
insidiarum machinatores.
Cum horum quoriam
congregi, piaculum, adeo
vt si quem aspexero dun-
taxat, inauspicatus sit ille
dies. In summa, non alio
nobis habentur locu quā
signa faxea, xreave, neq;
scæcialem ab illis missum
recipiamus, neque scæde-

ται, ὅ γὰρ ἐξ βασιλείας
ὁ πρῶτος ἴσται. ὁ δὲ πῶς καὶ
φιλάτῃ διφθέρῃ, ὑμᾶς μὲν
τοῖς Πανὶ τάττω ἀναθεῖναι κα-
λόν. αὐτὸς δὲ ἄδῃ παῖσιν περι-
άμενος τὴν ἐχάλασιν, πυρρῶ-
ς οἰκοδομῶν αὐτὸς ὑπὲρ τῆς
δυσταυρῆς μόνῳ ἐμὴν ἱκανὸν
ἐνθαλάσσει, τὸ αὐτὸ καὶ τὰ φον-
δύθων ἐξέσθαι μοι δεκτῶ. δε-
δύχαω δὲ ταῦτα, καὶ γενομένη-
ν ἰδὼν πρὸς τὸ ἐπίλοιπον βίον,
ἀμιξία πρὸς ἀπαντας καὶ ἀγνω-
σία καὶ ὑπεροψία. φίλος δὲ ἢ ξέ-
νος, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλέου βωμὸς,
ὑβλος πολλὸς, καὶ τὸ οἰκτεῖναι
δακρύοντα, ἢ ὀπιχεῖσθαι δε-
ομένῳ, παρακομία καὶ καλέλυ-
σις τῶν ἐθνῶν. μονήρης δὲ ἢ δι-
αίτα, καθάπερ τοῖς λύκοις. καὶ
φίλος οἷς Τίμων, οἱ δὲ ἄλλοι
πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι, καὶ
τὸ προσομιλῆσαι πᾶσι πάντῃ
μίσημα καὶ ἥϊστα ἰδὼν μόνον,
ἀποφραγὲς ἢ ὑμῖνα, καὶ ὅλας αἰ-
δριάντων λιθῶν ἢ χαλκῶν
μυδὲν ἡμεῖς διαφρίεσθαι,
καὶ μήτε κέρυκα δεχόμεθα
παρ' αὐτῶν, μήτε ἀπὸ δαΐων
δύμναι-

δόμῳ, ἢ ἐρημίᾳ ὃ ὄρος ἔστω
 πρὸς αὐτὴν. φυλέται ὃ καὶ
 φράτορες καὶ θυμῷ, καὶ ἢ πα-
 ρίς αὐτὴν, ψυχρὰ καὶ ἀσπι-
 λῆ ὀνόμαῖα, καὶ ἀσπύτων ἀν-
 δρῶν φιλομήμαῖα, πλεῖν-
 τω ὃ Τίμων μόνος, καὶ ἑσπε-
 ράτω ἐπ' αὐτῶν, καὶ περὶ αὐτῶν
 μόνος καθ' ἑαυτὴν, κολακίας
 καὶ ἐπαινῶν φοβικῶν ἀπλη-
 λαγμῶτος, καὶ δούκας δούκας, καὶ
 εὐωχέτω, μόνος ἐαυτῇ γεί-
 των καὶ ὁμοροσ, ἐκσείων τ' ἄλ-
 λων, καὶ ἀταξέως ἐαυτὴν δεινίσσα-
 σθαι διδόνχθω, καὶ δὲ ἀποθα-
 νῶν, ἢ αὐτῇ εἴφασον ἐπινυ-
 κῶν, καὶ ὁποῖα καὶ ὅτι οὐ μισαὶ
 θεωρεῖται ἡδύτων. ὦ τρέπον δὲ
 γινώσκοντες, δυσκολία καὶ
 τραχύτης καὶ σκαλῆτος καὶ ὀργῆς
 καὶ ἀπειροθερίας. οὐ δὲ τῶν
 ἰσομεῖος πρὸς διαφθέρεινον
 καὶ σβεννύει ἀκρίβεια, πῶς
 τῇ καὶ ἐλαίᾳ καὶ αὐτῇ σβεννύει.
 καὶ καὶ ἡ καὶ ἡ καὶ ἡ καὶ ἡ καὶ ἡ
 ταμὸς περὶ φέρει, ὃ ὃ καὶ καὶ καὶ
 ρος ὀργῶν ἀπληρῶς δέω.
 ὁθῶν καὶ τῶτον ὃ καὶ κεφαλῇ
 ἐπὶ πᾶσι μὲν ἀνακύνει
 δυνά-

ra feriamus. Solitudo ter-
 minus esto. Caterum tri-
 bules, cognati, popula-
 res, postremo patria ipso,
 frigida quaedam & sterilia
 nomina, & insipientium
 virorum precia, solus Ti-
 mon dives esto, despici-
 at omnes, solus ipse se-
 cum oblectetur, liber ab
 assentationibus, & onero-
 sis laudibus Dijs sacra fa-
 ciat, epuletur solus, sibi
 ipsi vicinus, sibi particeps,
 exultans sese ab alijs. At
 semel decretum esto, ut
 unus seipsum comiter ac-
 cipiat, si moriendum sit,
 aut necesse habeat sibi ipsi
 coronam admoveere. Nul-
 lumque nomen sit dulci-
 us quā Misanthropi, id est,
 hominum uisoris. Morum
 autem nota, difficultas,
 asperitas, feritas, iracun-
 dia, inhumanitas, quod si
 quem conspexero incen-
 dio conflagrantem, obre-
 stantem quo restringam,
 pice oleoque restringere,
 rursum si quem flumen
 undis abstulerit, isque ma-
 nus porrigens imploret,
 ut retimeatur, hunc quo-
 que demerso capite pro-
 pellere, ne possit evica-
 re.

re, hunc admodum par
 pari relaturus est. Hanc
 legem Timon tulit Eche-
 ratides Colyttensis, &
 concionis subscripsit suf-
 fragijs idem ille Timon.
 Age hæc decreta sunt, &
 pro virili immoremur eis.
 Ceterum vero magno e-
 merim, ut id omnib. inno-
 rescat, quod in opib. ab-
 undo, nam illa res illos
 profocauerit, sed quid il-
 lud? Hem quæ trepida-
 tio? undiq; concurrunt,
 pulverulentæ atq; anhelæ,
 haud scio, unde aurum o-
 forati. Vtrum igitur hoc
 consensu colle saxis eos
 abigo è sublimi deiaculās,
 an hac tantum in re legē
 violabimus, ut semel cum
 illis congregiamur, ut ma-
 gis argantur, fastidiri, re-
 pulsique? Ita satius esse
 duco. Itaque celsamus,
 quo illos excipiamus. Age
 prospiciam, prius corū
 iste quis est? Nempe Cha-
 rtonides adulatur, quib. ni-
 hi nuper cenam presenti
 suam porrexerat, quæ
 apud me sæpe numero so-
 lids doliâ vomuerit. Sed
 bene est quod admo-
 nit, nam prius omni-

um

δυναθῆναι. ἔτι γὰρ αὖ τιμὴν
 ἵστα δαυλάσειν. εἰσηγῆσθαι
 τὸν νόμον Τιμόνα Εὐχεράτιδος
 κολυτίους, ἐπεὶ ἔφισι τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ Τιμόν ὁ αὐτὸς, εἰς
 ταῦτα ἡμῖν δεδόχθαι, καὶ ἀδρι-
 κῶς ἐμμένειν αὐτοῖς, πλὴν
 ἀλλὰ σφεὶ πολλὰ αὖ ἐποι-
 σάμεν ἅπασιν Ἰωνεῖμά πως
 ταῦτα γινέσθαι, διότι ὑπερπλε-
 τῶ, ἀφ᾽ ὧν γὰρ αὖ τὸ πρῶτον
 γινώσκο αὐτοῖς, καὶ τοι τί τῶ-
 τε; φεῦ τὸ τάχος, πάλαι χό-
 θην συνθέμεσι, κικονημένοι καὶ
 περυσίωντες, ἐκ οἷα, ὅθιν
 ὅς φρασημένοι τὸ χρυσίον. πῶ-
 τερα οὖν ὅτι τὸ πᾶν ὅτι
 ἀνάστα ἀπὸ λαῶν αὐτοῖς τοῖς
 λίθοις ἐξ ὑπερδύσεως ἀκρυβό-
 λισθῆναι, ἢ τόχα τοσούτοι
 περὶ τοῦ αὐτοῦ εἰς ἅπαντας αὐ-
 τοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον
 αἰσῶντο παρορῶμενοι; τῶτο
 οἶμαι καὶ ἀμφοτέρω, ὥς διχῶμε-
 θαι ἡδὴ αὐτοῖς, ὑποσάντες. φέ-
 ρει δὲ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ὁ-
 τὸς ὄχι; Γραβωνίδης ὁ κέ-
 λαξ ὁ πρῶτος ἔρανος αἰτήσας
 τί μοι ὀρίξαι τὸ βέλχον, πῶ-
 θας

θας ὅλως παρ' ἐμοὶ πολ-
 λάκις εὐμεκώς. ἀλλ' οὐ γὰρ
 ἐποίησιν ἀφικνῶντος, οἰμώζει
 τὰ γὰρ παρὰ τ' ἄλλων. ΓΝ. ἔκ
 ἐὼ ἐλπίς, ὥς ἔκ ἀμελήσας
 Τίμωνος ἀγαθὸς ἀνδρὸς εἰ θε-
 οί; χαῖρε Τίμον εὐμορφώτα-
 τε καὶ ἡδίστε καὶ συμποικνώτατε.
 ΤΙ. γὰρ καὶ σὺ εἰς Γναθωνίδην.
 γυπῶν ἀπ᾿ ἀπὸν βορῶτατε,
 καὶ ἀνθρώπων ὀπίσθιατατε.
 ΓΝ. ἀεὶ φιλοκαύμμων σὺ εἰ.
 ἀλλὰ πῶς τὸ συμπόσιον, ὥς
 κενόν τι σοὶ ἄσμα τ' τι οὐδι-
 δάκλων διθυράμβων ἢ καὶ κο-
 μίζων. ΤΙ. καὶ μὲν ἐλεγεῖν ἄν
 ἄσῃ μάλα σπειταθῶς ὑπὸ
 ταύτῃ τῇ δίκῃ. ΓΝ. τί γὰρ
 το; παῖδε ὦ Τίμον; μαρτυ-
 ρομαι, ὦ Ηράκλεις, ἔκ τῃς, πρὸς
 καλῆς σε βραῦματος εἰς ἀ-
 ρστον πάλιν. ΤΙ. καὶ μὲν αὖ γὰρ
 μικρὸν ὀπίσθιαδιώης, φόνε ἰά-
 χα σφοικλῶς με. ΓΝ. μηδα-
 μῶς. ἀλλὰ σὺ γὰρ πάντως τὸ
 βραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὀπίσθια-
 σαι τ' χεῖρσι, δυνῶς γὰρ ἴχαι
 μόν ὅτι τὸ φάρμακον. ΤΙ. ἐτι-
 μήεις; ΓΝ. ἀπ᾿ ἐμῇ, σὺ δ' ἔν-
 χα-

um vapulabit. G N A T.
 Annōn dixi Timonem vi-
 rum bonum non negle-
 cturos esse Deos? Salve
 Timon formosissime, iu-
 cundissime, conuiuator
 bellissime. T I M. Scilicet
 & tu Gnatonides, vultu-
 rum omnium voracissi-
 me, & hominum perditis-
 sime. G N A. Semper tibi
 grata dicacitas. Sed ubi
 cōpotamus? Nam prouam
 tibi adfero cantilenam, ex
 his quos nuper didici di-
 thyrambis. T I M. Atqui
 elegos canes admodum
 miserabiles, ab hoc doct^r
 ligone. G N. Quid isthuc?
 Feris ὦ Timon? Attestor.
 O Hercules, hei hei, in
 ius te voco apud Arcopa-
 gitas, qui vulnus dederis.
 T I M. Atqui si cunctare
 paulisper, mox cedis me-
 reum ages. G N. Nequa-
 quam, quin tu plane vul-
 neri medere, paululo auri
 inuncto. Mirum enim in
 modum presentaneum id
 est remedium. T I. Etiam
 manes? G N A. Abeo. At
 tibi male sit, qui quidem
 ex viro commodo tam sa-
 pūs factus sis. T I. Quis
 hic est qui accedit recal-

uaster ille? Philiaides, assentatorum omnium ex-
 eratissimus. Hic quum à
 me solidum acciperet fun-
 dum, tum filium in dotem
 talenta duo, laudationis
 præmium, quum me ca-
 nentem reliquis silenti-
 bus omnibus solus maio-
 rem in modum extulisset,
 peierans me vel oloribus
 magis canorum, ubi xgro-
 rantem antea vidit me, &
 adieram oraturus ut mei
 curam ageret, piagas
 etiam egregius ille vir im-
 pegit. P H I. O impu-
 dentiam, nunc demum
 Timoné agnoscitis, nunc
 Gnatonides amicus &
 conuiua, enimvero habet
 ille digna se, quandoqui-
 dem inmemor est atque
 ingratus. At nos qui iam
 olim conuiuiores sumus,
 æquales ac populares, ta-
 men modelle agimus, ne
 insilire videamur. Salue
 here, fac ut istos adulato-
 res sacrilegos observes,
 qui nusquam adsunt nisi
 in mensa, præterea à cor-
 uis nihil differunt. Ne-
 que posthac huius ætatis
 mortalium vili fidendum
 est. Omnes ingrati & sce-
 lesti

χαρίσσε ἕτα σκαῖος ἢ αὐτῶν
 εἰς γένεσιν. Τίμη. τίς ἔτι
 ἔστιν ὁ προσών, ὁ ἀναφαλα-
 τίας; Φιλιάδης κολλῶν ἀ-
 πάντων ὁ βδελυρότατος, ὅ-
 λος ὅ παρ' ἡμῶν ἀλγόν ὅλον λα-
 βών, καὶ τῇ θυγατρὶ περὶ αὐ-
 τοῦ τάλαρα μισθόν τ' ἐπαί-
 νου, ὅπῃ αὐτῶν με πέντων
 σιωπῶν μόνος ὑπερνήν-
 σιν ἐταμοσάμενος ὁδικώτε-
 ρον εἶναι τ' κύκλῳ, ἐπὶ δὲ νο-
 σοῦντα πρὸς ἡμῶν με καὶ
 προσήλθοις ἐπικυρίας δόμι-
 νος, πληχὰς ὁ γυναικὸς περὶ
 νέτην. Φιλ. ὅ τ' ἀναισχυν-
 τίας, τῶν Τιμόνα γνωρίζεις;
 τῶν Γναθωνίδου φίλος καὶ
 συμπότης; Γαίλαρου δίκαια
 πείπονθιν ὅσῳ ἀχάριστος ὢν.
 ἡμῖν δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ
 ξυνήφους, καὶ δημόται, ὅμως
 μεριάζονται ὡς μὴ ἐπικνησθῶν
 δοκῶμεν. χαῖρε δὲ δέσποτα,
 καὶ ὅπως τὸς μαρὲς τέττον
 κόλακας φυλάξῃς, τὸς ὅπῃ τ'
 τραπέζῃς μένον, τὰ ἄλλα δὲ
 περὶ αὐτῶν ἔστιν διαφέροντας,
 ἵνα ἔτι πισυῖται τῷ τῶν ἡ-
 δινί,

ἀνὶ πάντεσσι χάρις καὶ πο-
 νηροῖς ἐς αὐτὸν ἵδμεν αὐτὸν σοὶ πομπή-
 ζον, ὡς ἔχουσιν πρὸς τὰ καλὰ καὶ
 ἰσχυρὰ καὶ ἰδὸν ἔστιν πλεον-
 σίαν ἡμεῖς, ὡς πατρίδας ἐπὶ
 μελέθῃ ἡμεῖς. ἡμεῖς τοι-
 γαροῦν ταῦτά σοι συμβάλλονται,
 καὶ τοι σὺ γὰρ ἔτι σοφὸς ὢν;
 ἔστιν ἴσως δύνει τὸ παρ' ἐ-
 μὴ λέγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ
 δῖον παραστήσεις αὐτόν. Τίμω
 ἔσαι ταῦτα ὅτι φιλικῶς, πλεον-
 ἔλλα πρὸς τὸν, ὡς καὶ σὲ φιλο-
 φρονέομαι τῷ διαλέλῃ. Φιλ.
 αὐθραπύ, καὶ ἔγωγε τὸ κρανίον
 ὑπὸ τῷ ἀχαιῶν, δίδωμι τὰ
 συμφέροντα ἐνθέτω αὐτόν.
 Τί. ἰδὲ τρίτος ἐστὶ ὁ ἔντονος
 Δημέας πρὸς ἐχθρὸν, ἡφιστομα
 ἔχων ἐν τῷ δεικνύει, καὶ συγλυφὸς
 ἡμέτερος οὐκ αὐτὸν λέγων, ἔτος
 ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τέ-
 λατα μισθὸς ἡμέρας ὁπλίσας τῷ
 πάλαι. καὶ αὐτὸς δίδωμι γὰρ, καὶ
 ἔστιν αὐτὸς ἐκ ἀποδίδας, καὶ γὰρ ἐ-
 λήσας ἰλυσσάμενος αὐτόν, ἐπεὶ δὲ
 πρὸς αὐτὸν ἔλαχε τῷ ἐρεχθίδι
 φυλῇ διατρέχει τὸ δεικνύει,
 καὶ γὰρ αὐτὸς αὐτὸν τὸ γυ-
 γνῶ-

lesti. At ego quum tibi ta-
 lentum adducerem, quo
 posses ad ea quæ velles vi-
 ti, in via accepi, te sum-
 mas quasdam opes esse na-
 tum. Proinde accessi his
 de rebus admoniturus te,
 quanquam tibi forsitan
 meo monitore nihil erat
 opus, vito nimirum adeo
 prudenti, ut vel Nestori
 ipse se necesse est, consili-
 um dare queas. T. Ita fiet.
 Philades, sed age, accede
 quo te ligone comiter ac-
 cipiam. P. H. Homi-
 nes, confregi cranium ab
 hoc ingrato, propterea
 quod eum ea quæ in rem
 illius erant, admonui. T.
 Ecce tertius. huc orator
 Demas se recipit, tabu-
 las dextra gestans, aitque
 se mihi cognatum esse.
 Hic una die de meo sede-
 cim talenta civitati de-
 pendit, nam damnatus e-
 rat, ac vinculus, at quum
 soluendo non esset, ego
 miseratus illū redemi. Por-
 ro quū illi forte obveni-
 set, ut Erechtheidē tribui
 distribueret ærarium, at-
 que ego audiens id quod
 ad me redibat, poscerem,
 negabat se civem posse
 me.

mē. D E M. Salve Timon, p̄cipuum generis tui p̄sē-
fidium, fulcimentum A-
thieniensium, defensor ac-
lum Græciæ. Profecto iā
dudum te populus fre-
quent, & utraque curia
oppetit. Sed prius de-
cretum audi, quod de te
conscripti. Quandoqui-
dem Timon Echecratidæ
filius, Colyttensis, vir nō
modo probus & integer,
verum etiam sapiens, quā-
tum alius in Græciā ne-
mo, nunquam per om-
nem vitam destitit opti-
me de Republica mereri,
vicit autem in Olympicis
pugil & lucta cursuque
die eodem, ad hæc solen-
ni quadriga, equestrique
certamine. T I M O N. At
ego ne spectator quidem
unquam in Olympicis se-
di. D E M. Quid tuum?
spectabis posthac? sed
istā communia addi sati-
us est. Tum anno supe-
riore apud Acharnenses
pro Republica fortissime
se gessit, & Peloponensi-
um duas acies cœcidit.
T I M. Qua ratione?
Quippe qui nec unquam
bellum gesserim, neque un-
quam

γινόμενος, ὅτι ἔφα γινώσκουσιν
πολίτιω ὅτι αἰ μὲν Διὶ χάρη
ὁ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῇ
ῥῆσις τὰ ἐρήσιμα τῇ πρὸς βουλῇ-
ων, τὸ πρὸς δόξα καὶ τὸ ἐπὶ ἀλάδῃ,
καὶ μὲν πάλαι σὺ δὲ δικαιοσύνη
φλεγόμενος, καὶ αἱ βουλῆ αἰμα-
φότοι καὶ φεικόμενοι. πρὸτε-
ρον δὲ ἀκυστοὶ τὰ ψέφισμα,
ὁ ὑπὲρ σε γέγραφα. Ἐπεὶ δὲ
Τίμων ὁ Εὐκράτιδος πολυτ-
τοῦς, αὐτὸς ὁ μόνος καλὸς καὶ
γαθός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς ἐκ
ἄλλος ἐκ τῇ ἐλλάδι, παρὰ
πάντα χρόνον διασελῇ τὰ
ἀρετὰ πράττων τῇ πόλει, νε-
νίκηκε δὲ πρὸς καὶ σέλευν καὶ
δρόμον ἐν ὀλυμπίᾳ μισὸς ἡμέ-
ρας, καὶ τελείῃ ἀγῶνι, καὶ
σωμαρίδι παλαιῇ. Τί. ἄλλ'
ἰδὲ ἐθιώρησα ἐγὼ πρὸς ποτὶ
εἰς ὀλυμπίαν. Δε. τί οὖν;
διακρίσεις ὕστερον. ἰδὲ τι αὐτῶν
ὅ πολλὰ προσκοιτῶν ὄμνητον.
καὶ ἡρεῖσιν δὲ ὑπὲρ τῇ πό-
λει πρὸς ἀχαιῆας,
καὶ κατέκοψεν πελοποννησίων
δύο μοίρας. Τίμ. πῶς; διὰ
τὸ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, ὅτι πρὸς
ἡμέ-

ἡγεφύμω ἐν τῷ καταλόγῳ.
 Δημέτριά τὰ πρὸ σαυτ' λέ-
 γεις, ἡμεῖς δ' ἀχάριστοι αὐτῷ ἔ-
 σμεν ἀμνημονουῦτες. ἔπ' ὃ καὶ
 ψήφισματα γράφον, καὶ τυμ-
 βολαίαν καὶ σπαιργῶν, ἡ μι-
 κρὰ ὠφέλῃσι τίμω πόλιν, ὅτι
 τέτοις ἅπασι δίδεται τῷ
 βαλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλι-
 κία καὶ φυλαί, καὶ τοῖς δή-
 μοις ἰδία, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυ-
 σοῦ ἀναστῶσαι τὸν Τίμονα
 παρὰ τῇ Ἀθηνᾶ ἐν τῷ ἀκρο-
 πόλει, κεραιὸν ἐν τῇ δεξιᾷ
 ἔχοντα, καὶ ἀκλίνας ὅτι τῇ κε-
 φαλῇ, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν
 χρυσοῖς στεφάνοις ἐπ' αὐτῷ, καὶ αὐτὸν
 κηρυχθῆναι τὰς στεφάνους ὁ-
 μερον Διονυσίαις τραγωδίαις
 καὶ οἷσι. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτῷ
 δεῖ τήμερον ἢ Διονύσια. ἔπε-
 τίμω γινώσκω Δημέας ὁ ἔντης
 συγγενὴς αὐτῷ, ἀγχιστρὶς,
 καὶ μαθητὴς αὐτῷ ὢν. καὶ
 γὰρ ἔντης ἄριστος ὁ Τίμων. καὶ
 τὰ ἄλλα πάντα ἑπείσσε αὐτῷ
 εὐέλαι. τὰτ' ἐπὶ τίμω σου σοι
 τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι καὶ
 τὸν υἱὸν ἐβελόμην ἀγαγεῖν
 παρ'

quam militiz dederim no-
 men. D e m. Modeste
 equidem de teipso loque-
 ris, nos tamen ingrati fu-
 turī sumus, nisi memi-
 nerimus. Præterea scri-
 bendis plebiscitis, & in
 consultationibus, & in ad-
 ministrandis bellis non
 mediocrem utilitatem at-
 tulit Reipublicæ. His de
 causis omnibus visum est,
 curiæ, plebi, magistrati-
 bus tributim, plebeijs sin-
 gulatim, communiter v-
 nueris, aureum statue-
 re Timonem iuxta Palla-
 dem in arce, fulmen dex-
 tra tinentem, radijs tem-
 pora ambientibus, utque
 septem aureis coronis co-
 ronetur, & promulgari
 coronas hodie Dionysijs
 tragœdijs novis. Agi c-
 nim per eum oportet ho-
 die Dionysia. Dixit hoc
 suffragium Demæas ora-
 tor, propterea quod co-
 gnatus illius propinquus,
 ac discipulus eius sit.
 Nam & orator optimus
 Timon, præterea quic-
 quid voluerit. Hoc igi-
 tur tibi suffragium, sed
 vinam & filium meum
 ad te pariter addoxif-
 sem,

sem, quem tuo nomine
 Timonem appellavi. **ΤΙ.**
 Qui potes Demea, quum
 ne uxorem quidem duxe-
 ris unquam, quantum no-
 bis scire licuit. **ΔΕΜ.** Ac
 ducam, nouo ineunte an-
 no, si deus permiserit, li-
 berisque operam dabo.
 Tum quod erit natum
 (erit autem masculus)
 Timonem nuncupabo.
ΤΙΜ. An uxorem tu sis
 ducturus equidem haud
 scio, tanta à me plaga ac-
 cepta. **ΔΕΜ.** Hei mihi.
 Quid hoc est rei? Tyrann-
 nidem Timon occerpas?
 pulsasque eos qui sunt
 ingenui ipse nec ingenu-
 us plæne, nec ciuis, ve-
 rum propediem pœnas
 daturus, quum alijs no-
 minibus, tum quod ar-
 cem incendideris. **ΤΙΜΟ.**
 Atqui non conflagrauit
 arx scelestæ. Proinde palā
 est te calumniatorem age-
 re. **ΔΕΜ.** Sed & diues es
 xtrarium pfodiens. **ΤΙΜ.**
 Non profossum est neque
 illhuc, vnde ne hæc qui-
 dem probabiliter abs te
 dicuntur. **ΔΕΜ.** Ve-
 rum effodietur posthac,
 sed tu interim omnia quæ
 in ea

παρὰ σε, ἐν ᾧ τὸ σῆμα
 τὴ Τίμωντα ὀνόμακα. **Τίμ.**
 πῶς ὦ Δαμεία, ὅς ἐδὲ γα-
 γάμικας, ὅσα γὰ καὶ ἡμεῖς ἐ-
 δύναι; **Δη.** ἀλλὰ γὰρ ὦ, καὶ
 διδῶ θεὸς ἐς νῆπτα, καὶ παι-
 δοποιήσομαι, καὶ τὸ ἡμεῖς
 εὐδύμων, ἄρξῃ. γ' ἔστι, **Τί-**
μωνα ἥδ' ἐκαλῶ. **Τίμ.** ἔκ
 οἶδα, εἰ γὰρ κίσῃς ἔτι ὦ
 τος, τὰ λικαύτερον παρ' ἡμῶν
 παγκύλῳ λαμβάνων. **Δημ.** οἱ
 μοι, τί τῦτο, τυραννίδι Τί-
 μων ὀπταχέρῃς, καὶ τίνες
 τὲς ἐλευθέρους, ἐκ παλαιῶς
 ἐλευθέρους, ἐδ' ἀπὸς ὄν; ἀλ-
 λὰ δώτερος ἐς τάχῃ πλεῖον
 κίλῳ, τάττι ἄλλα, καὶ ὅτι πλεῖον
 ἀκρόπολιν ἐπέσπασας. **Τίμ.**
 ἀλλ' ἔκ ἐμπέσπασαι ὦ με-
 αρεὶ ἢ ἀκρόπολιν, ὥς δὴ
 λος εἰ συκοφαντῶν. **Δημ.**
 ἀλλὰ καὶ πλεονέκτης, τὰν
 ὀπιθόδομον διαρρίζας. **Τίμ.**
 ἐ διαρρίζεται ἡδὲ αὐτός,
 ὥς ἀπιδανά σε καὶ ταῦ-
 τα. **Δημ.** διαρρίζησιν
 καὶ ὅστις, ἥδη δὲ σὺ πάν-
 τα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.
Τίμ.

Τῆς ἑλίου καὶ ἄλλων ἀέμ-
 νων. Δι. ὅμοι τὸ μὴ ἀφρι-
 νον. Τῆς. μὴ κέρραχθι. κα-
 τείσω γὰρ σοι καὶ τρίτῳ, ἵππῃ
 καὶ γυλῶνα πάντας πάλαι-
 μι, δύο μὲν λακεδαίμονίων
 μέγας καὶ ἀκρόφας ἀνὴρ. οὗτος.
 ἐν δὲ μέγαν ἀνθρώπου μὴ
 ἀντιτίθαι, μάτῳ γὰρ αὐ-
 τοῦ καὶ πεντακλῆς οὐλύμπια
 πύξ καὶ πάλαν. ἀλλὰ τί
 τῆτο; ἢ Θρασύκλῆς ὁ φι-
 λόσοφος ἔτος ἔστι; ἢ μὲν
 οὐκ ἄλλος. ἐκπιτάσας τοῦ
 τὸ πύξ, καὶ τὰς ἑφῆς
 εὐατῆρας, καὶ βρισηύμενος
 τι πρὸς αὐτὸν ἔρχῃ, τιτάνω-
 δις βλέπων, ἀνασιτοῦ μέ-
 νος πύξ δὴ τὸ μετόπῳ κέ-
 μιαν, Αὐτοῦτος τις ἢ Τρί-
 τῳ, ὅτις ὁ Ζεῦς ἔχραφιν.
 εἶπεν ὁ τὸ χῆμα εὐσταλῆς, καὶ
 κλισίος τὸ βάδιμα, καὶ σω-
 φρονικὲς πύξ ἀναβολῇ, ἔω-
 δον μυσία ὅσα πρὸ ἀριτῆς
 διεξίω, καὶ τῶν ἡδονῶν χαλεπῶ-
 των καταγορῶν, καὶ τὸ ὀλι-
 γαρκὲς ἐπαυῶν. ἐπειδὴ λε-
 σάμενος ἀφῆκετο δὴ τὸ
 δειπ-

in ea condita, possides.
 T I M. Alteram itaque
 plagam accipe. D A M A.
 Rei scapulis meis. T I M.
 Ne vociferare, alioqui &
 tertiam tibi illidam. Ete-
 nim res plane ridicula mi-
 hi acciderit, si quum in-
 ermis tuas Lacedæmonio-
 rum acies fuderim, vrum
 scelestum hominem non
 protinuero. Tum frustra
 vicerim in Olympijs, &
 pugil & palæstrites. Sed
 quid hoc? an non philo-
 sophus Thrasicles hic est?
 Profecto ipse est, pro-
 missa barba, subductis-
 que superciliis, & ma-
 gnum quiddam secum
 murmurans accedit, Ti-
 tanicum obtuens, cæsa-
 riam per scapulas fluen-
 tem ventilans, alter qui-
 dam Boreas aut Triton,
 quales eos Zeuxis depin-
 xit. Hic habitu fragilis,
 incessu moderatus, ami-
 ctu modestus, mane mi-
 rum quam multa de vir-
 tute differit, dampnans
 eos qui voluptate capi-
 untur, & frugalitatem
 laudans, postquam lotus
 devenit ad cœnam, pu-
 erque ingentem illi cali-
 cem

cem porrexir, meratiore
autem maxime gaudet,
perinde ut Lethes aquam
ebibens, à dilucularijs il-
lis disputationibus duci-
fissima quæ sunt exhibet,
dum milui instar præripit
opsonia, & proximum
cubito opposito arcens,
mento interim condimed-
ris oppleto, dum canum
ritu ingurgitat, prono in-
cumbens corpore, perin-
de atque in patinis vir-
tutem inuenturum sese
speret, dumque usque
adeo diligenter catinos
extergit indice digito,
ut ne paululum quidem
reliquiarum sinat adha-
rere, nunquam non que-
rulus, tanquam deterio-
rem partem acceperit,
vel si totam placentam,
aut suam solus omnium
accipiat, qui quidem e-
dacitatis & insatiabilita-
tis est fructus temulen-
tus, vinoque bacchatus,
non ad tantum modo,
saltationemque, verum
ad conuicium usque &
iracundiam. Adhæc mul-
tus inter pocula sermo
(tum enim vel maxime)
de temperantia, sobrie-
tate-

δειπνον, καὶ ὁ πᾶσι μάλιστα
λίαν τι καὶ κόλιν δρέξεν
αὐτὸν, πλεονεκτήσει δὲ χαί-
ρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λή-
θης ὕδαρ ὀσιπῶν, ἐναρτιώ-
τατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐω-
θινοῖς ἐκείνοις λόγοις, περι-
αυράζων, ὥσπερ ἰκτίνος τὰ
ὄψα, καὶ τὸν πλεονεκτήσει
ἐναρτιώτατος, καὶ καὶ
τὸ γένος ἀνὰ πλεονεκτήσει
καὶ ἐμφορέματος, ἐπικ-
κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λο-
πῶσι τι ἀρετῶν εὐρήσων
περὶ δοκῶν, ἐκείνους τὰ τῶ
βλῖα τὸ λιχάνῳ ἀποτμή-
χων, ὥς μὴ δὲ ὀλίγον τὸ μύ-
τωτὲ καὶ ἀλίποι, μεμψί-
μος αἰὲν ὥς τὸν πλακοῦν
ὄλον, ἢ τὸν συῶ μόνος ἔρ-
ᾶλλον λάβοι, ὅ, τι περιλιχ-
νείας καὶ ἀπληστίας ὄφει-
μέθυτος καὶ πάροινος, ἐκ
ἄχρει ὥδης καὶ ὀρεχνητός
μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας
καὶ ὀρεγῆς προσέτι, καὶ λό-
γοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλιν-
τότε δὲ καὶ μάλιστα πλε-
σωφροσύνης καὶ ποτμιότη-
τος,

τος, καὶ ταῦτά, φησιν, ἤδη
 ὑπὸ τῷ ἀκράτου πονήρως ἔ-
 χων, καὶ ὑποβουλίζων γελοῖ-
 ος. εἴτα ἑμῆος ὅτι τέτοις, καὶ
 τὸ τελευτάϊον ἀνδράσι τι-
 νες ἐκφέρουσιν αὐτὸ ἐκ τῷ συμ-
 ποσίῃ τῷ αὐληβίδος ἀμφοτέ-
 ρας ἐπελυμμένον. πολλὴ ἀλ-
 λὰ καὶ γήφω, ἔδινι τῷ περτέ-
 ων παρεχόμενον αὐτὸν ψύ-
 σματος ἔνικα, ἢ θρασυτήτος
 ἢ φιλαργυρίας, ἀλλὰ καὶ κολά-
 κων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ὅπορκεῖ
 περχειρότατα, καὶ ἡ γοντεία
 φρονεῖται, καὶ ἡ ἀναχωρία
 παρομαρτεῖ, καὶ ὅλως πάν-
 σοφον τὸ χεῖμα, καὶ πάντα-
 χόθιν ἀκρίβεις, καὶ ποικίλως
 ἐντελές. οἰμῶς τὸ τοιγαροῦν
 οὐκ εἰς μακρὰν χεῖρος ὢν. τί
 τὸ; παπαί, χεῖνιος ἡμῶν
 Θρασυκλῆς. Θρα. ἔχῃ ταῦ-
 τα ὡς Τίμων τοῖς πολλοῖς τέ-
 τοις ἀφῆγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν
 πλεῦτόν σοι τεθηπότες, ἀρ-
 γίου καὶ χρυσίου καὶ δείπνων πο-
 λυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμύ-
 κασι, πολλὴν τὴν κολακείαν
 ἐπιδεῖξάντες πρὸς αἰδρα οἷον
 σὶ

tateque, atque ista qui-
 dem loquitur, quum iam
 à mero male habens, &
 balbutiens ridiculus. De-
 inde vomitus super hīs.
 Postremo sublatum cum
 de conuiuiο efferunt ali-
 qui, ambabus manibus
 iibiciuæ inhaerentē, quan-
 quam alioqui ne sobrius
 quidem ulli primariorum
 cesserit vel mendacio vel
 confidentia, vel avari-
 cia. Quin & inter assen-
 tatores primas tenet, pe-
 ierat promissime, an-
 teit impostura, comita-
 tur impudentia. In sum-
 ma prorsus admirandum
 quoddam spectaculum est
 omni ex parte exactum,
 varieque absolutum, pro-
 inde non eiulabat clarius
 videlicet, quum sit mo-
 destus. Quid hoc? papa,
 tandem nobis Thrasy-
 cles? Τη κ. Non hoc a-
 nimo ad te venio, Timon,
 quo plerique isti, qui ni-
 mirum opes admirati tu-
 as, argenti, auri, opipa-
 rorum conuiuiorum ad-
 ducti spe cōcurrunt, mul-
 taque assentatione delini-
 unt te, hominē videlicet
 simplicem, facileque im-

partientem id quod adest.
 Siquidem haud ignoras
 ossam mihi in cœnam
 sufficientem esse, tum ob-
 sonium suauissimum, cæ-
 pe aut nasturcium, aut
 si quando delicias, pu-
 sillum salis. Porro potum
 fons Athenis nouem sa-
 liens venis, suppeditat.
 Tum pallium hoc qua-
 vis purpura potius. Nam
 aurum nihilo magis apud
 me in precio est, quam
 calculi, qui sunt in litto-
 ribus. Sed tua ipsius gra-
 tia me huc contuli, ut
 ne te subuerterit pessima
 illa atque insidiosissima
 res, opulentia, quippe
 quæ multis exrenume-
 ro immedicabilium malo-
 rum extiterit causa. Et-
 enim si me audies, potissi-
 mum opes vniuersas in
 mare præcipitabis, utro-
 te quibus nihil sit opus
 bono viro, quique philo-
 sophiæ possit opes perspi-
 cere. Ne tamen in altum
 ô bone, sed ferme ad pu-
 bem usque ingressus, pau-
 lo ultra solum fluctibus
 opertum, me quidem vno
 spectante. Quod si hoc
 non vis, rure igitur eas
 potio-

σὲ ἀπλοῖκόν, καὶ ἢ ὄντων κοί-
 τωνικόν. οἶδα γὰρ μάζα
 μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὄψον
 δὲ ἡδίστον, δύμεν ἢ κάρδα-
 μόν, ἢ εἴποτε τρυφώλω ὀλί-
 γον τῆς ἁλῶν. ποτὸν δὲ ἢ
 ἐννιάκρουτος. ὁ δὲ τρέφων
 οὗτος, ἥς βούλει πορφυ-
 ρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον
 μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον
 τῆς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφί-
 δων μοι δοκεῖ, σοὺ δὲ αὐτοῦ
 χάρις ἐσάλλω, ὥς μὴ διαφθεί-
 ρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ
 ἐπιβουλότατον κλῆμα ὁ πλοῦ-
 τος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἰ-
 τιος ἀνῆκέων συμφορῶν γι-
 γνησκόντος. εἰ γὰρ μοι πείθοιο,
 μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θά-
 λασσαν ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐ-
 δὲν ἀναγκάσιον ἀνδρὶ ἀγαθῷ
 ἔντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας
 πλοῦτον ὀρεῖν δυναμένῳ. μὴ
 μὲν τοι ἐς βάθος ὧ' γὰρ θέ,
 ἀλλὰ ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμ-
 βάς, ὀλίγον πρὸ τῆς κυμαλώ-
 δους γῆς, ἐμοὶ ὀρεῶντος μένου.
 εἰ δ' μὴ τὰτο βούλῃ, σὺ δ' ἄλ-
 λον τρόπον ἀμείνω κατ' ἰσάχους
 ἐκφύ-